

VILÁGHÓDÍTÓK

AZ IGAZI HÁBORÚS BŰNÖSÖK

ÍRTA:
MARSCHALKÓ LAJOS

2. jav. kiadás

München, 1958

Ajánlom ezt a könyvet a nacionalista mártírok
emlékének és a bolsevizmus áldozatainak

A SZERZŐ

BEVEZETÉS

Több, mint egy évszázada – különféle ürügyekkel – a hatalomért folyik az emberi harc. A „Hatalom”, amelyet nagy H-val írnak a bankárok, politikusok, egyházi férfiak, szakszervezeti vezetők és kommunista párttitkárok, úgyszólván minden lett. A diktatúrák rohamcsapatai már nem a szociális jelszavakat kiáltozzák. Nyíltan és brutálisan hirdetik: „a hatalmat akarjuk”. És az úgynevezett demokratikus pártok, ha kifelé titkolják is, befelé a lelkük legmélyén szintén a diktatúra csatakiáltását vállalják magukénak: „a hatalmat kívánjuk!”. Mindegy, hogy demokrata, vagy munkáspárti, republikánus, vagy keresztény unionista alapon: – a *Hatalom* lett a nagy bűvölet, a természetfeletti életcél.

A modern társadalom felépítettsége, az emberi eltömegesedés természetsszerűleg hozta magával a hatalom szédült imádatát. Az aranyborjú már csak mellékes szimbólummá silányult. Az aranyat, a gazdagságot, a kapitalizmus Szent Állatának porcikáit szét lehet osztani, ki lehet árúsítani, mint egy közönséges borjú kadáverét mérik ki a mészárszékekben, ha valakinek – hatalma van hozzá! A marxista az anyag egyedülvalóságának hirdetésével akar eljutni a tömeg vezetéséig, a bankár az arannyal, vagy a sajtó kézbentartásával, a bolsevik a géppisztoly brutalitásával. Végeredményben azonban minden párt, csoport, demokrácia, diktatúra csak – a Hatalmat akarja. És mindez érthető is, mert sokszor úgy tűnik fel, hogy a Hatalom – minden! Több, mint a Fort Knox minden aranya. Mert, ha azokat az aranyrudakat szétosztanák, a földkerekség kétmilliárd lakójának aligha jutna belőlük egy-egy darab.

Az államok, országok, társadalmak és földrészek fölötti hatalom azonban végtelen. Mint Krisztus az öt kenyeret és két halat, úgy lehet osztani. Jut belőle miniszteri pozíció, rendőrtiszt állás, párttitkárság, szakszervezeti vezérség, utcaseprő rang és hivatalnoki íróasztal. Természetesen csak annak, aki a hatalommal, vagy a hatalom uraival tart, tehát, aki beletartozik a pártvezért, szakszervezeti főtitkárt, diktátort vagy bankvezért követő nyájba; a demokrata unióba, a keresztény szakszervezetbe, avagy a diktatúra pártjába, de mindennek fölött a szabadkőműves páholyok valamelyikébe.

Így érthető az, hogy napjainkban úgyszólván minden jelszó, irányzat, gondolat egyetlen vágyat rejt: a hatalom meghódítását. Imádság! – mondják az egyháziak. Szabadság! – kiáltják a kommunisták a megbűvölt párttagok felé, azonban az utóbbi jelszó háttérében ott sötétlik a katorga, a börtön, a drótsövény és a szibériai rabszolgamunkások kietlen barakkja. Ott penészedik a nyomor és ott tündököl a kiváltságos kommunista uralkodó osztály hatalmának ragyogása. – Demokrácia! – hirdetik Nyugaton, de itt tudják legjobban, hogy a húzófogantyús szavazógép nem a nép, hanem csak a függöny mögötti sejtelmes erők hatalmát takarja.

Minden csoport vélt ereje, nagysága, szavazatszama, vagy géppisztolya mögött ott húzódik meg a legsátánibb vágy: a hatalomhódítók gögje, gyávasága, törpesége és grandiózus álma: úrrá lenni a földbolygó felett. Meghódítani az egész világot!

Hogyan lehet elérni ezt a célt, amelyről Ezdrástól, Mózesztől, Nagy Sándortól Sztalinig álmodtak cézárok, diktátorok, condottierik, bankárok, szakszervezeti muftik?! A hidrogénbomba elpusztíthatja mindkét felet, a rakétagép berepülhet mindkét szembenálló területére. Marad tehát minden foglalás és leigázás legveszedelmesebbje: „békés” eszközökkel: – tehát csekk könyvvél, UNESCO-val, átneveléssel, új erkölccsel és békepropagandával meghódítani a világot. Ebből a gondolatból Lenin olyan hatalomtechnikai elméletet, illetőleg a hatalom megszervezésének, kiterjesztésének és megtartásának olyan ördögi stratégiáját építette fel, amely

bolsevizmus néven eddig csaknem ellenállhatatlannak bizonyult ott, ahol a hatalomtechnika részleteivel nem voltak tisztában.

A műveltnek vélt emberiség azt sem vette észre, hogy Lenin és a bolsevizmus csak részleg, mint ahogy *részleg* volt a marxizmus, a szabadkőművesség, a kapitalizmus is! Csak nem másfél évszázad óta működött s azóta már csaknem meg is valósult egy második, sokkal egyetemesebb, gigásziabb, alaposabb terv. Ez utóbbi, – ősi tanítások alapján – nem valamelyik „izmus”, párt csoport, egyház, hivatásrendi szervezet, vagy osztály számára akarta meghódítani a földkerekség fölötti uralmat, hanem kizárólag – *egy nép számára*.

Lenin terve kissé nyers, brutális és elnagyolt volt. Azonfelül olyanféle hibában szenvedett, mint azé a hadvezéré, aki csata előtt az ellenség tudomására adja, hogy hol, milyen erővel, mikor és milyen módszerekkel fog támadni. A másik, – az igazi nagy terv – sokkal hatásosabbnak bizonyult, mert a be nem avatottak, – sőt a beavatottak előtt is! – megőrizte minden vezérkari tervek legfontosabb tulajdonságát, – a titkosságot. Legfőbb előnye pedig az volt, hogy sokkal általánosabbnak, egyetemesebbnek mutatkozott, mint akár az osztályharcra korlátozott szakszervezeti vezéréké, vagy a lelki síkra szorítkozott egyházi férfiaké!

Totális volt teljesen és tökéletesen.

Ez a terv ma sem egy irányzat, vagy politikai elmélet segítségével akarja meghódítani a Hatalmat, hanem egyszerre minden hit, minden anyag, minden politikai meggyőzés és minden hatalomtechnikai elmélet felhasználásával. Beépülni *minden irányzatba*, egyházba, páholyba, szakszervezetbe. Elfoglalni a kulcspozíciókat a legellentétebb irányzatokban, egyházakban, pártokban, szakszervezetekben. Kézben tartani a bolsevizmust és kapitalizmust, materializmust és idealizmust! Lelkileg foglyul ejteni, vagy kibérelni az írókat, politikusokat és proletárokat. Sehol sem látszani, de ott lenni és irányítani mindenütt. *Megosztani és uralkodni!* Külön menetelni és adott pillanatban együttesen lecsapni!

Ha valaki széttekint a világban, megállapíthatja, hogy a terv már meg is valósult. Az emberi társadalomban végrehajtott atomhasítás csaknem tökéletesen sikerült. Az emberiség meg van osztva nem csak természetes, isteni adottságokon alapuló fajok és nemzetek szerint. Meg van osztva országok szerint is. Kétfelé osztott Nyugat-Németország, Észak-Korea, Dél-Korea, Kína, Indo-Kína, Trieszt, vasfüggönnyel kettéhasított Európa. Meg van osztva fehérekre és színesekre, kapitalizmusra és bolsevizmusra, munkásra és munkáltatóra, tőkésre és proletárra, katolikusra, protestánsra és mohamedánra, elnyomóra és elnyomottra, győztesre és legyőzöltre. Azonban, mint később látni fogjuk, mind e káoszt, zűrzavart, széthasítottságot ugyanaz a vasakarat, ugyanaz a titokzatos, vagy nagyon is ismert hatalom kormányozza egyetlen népfaj, egyetlen 15 milliónyi embercsoport vezetőinek érdekei szerint. Ők vannak ott a világkapitalizmus párnázott ajtajai és a Kreml vastag falai között. Ők hajszojják sztrájkra, tüntetésre a megvadult tömeget és ők adják kegyesen a béremelést, ők támadják a keresztény vallást és ők őrzik a „nem e világból való” lelki birodalom földi hatalmát jelentő aranytartalékait. Ők az atomtudósok és az atomellenes humanisták, ők az MVD urai, gyilkosai és ők bélyegzik meg az ENSZ-ben a népgyilkosságot. Ők a nemzeti gondolat ellenségei, ők prédikálnak az államok szuverenitása és a faji megkülönböztetés ellen és *ők a képviselői egy olyan faji nacionalizmusnak, amelyhez fogható – hevesességében – még soha nem uralkodott a világ nemzetei fölött*.

A földkerekséget, – nyíltan vagy titokban – különféle jelszavak mögött, de már ténylegesen ez a zsidó nacionalizmus uralja. Hogy ez így van, azt épp oly pontosan le lehet mérni, mint a Geiger-órával az atomsugárzás jelenlétét. Próbáljon nép, nemzet, sajtó, államférfi, parlament, vagy személy bármit tenni egy másik nép, másik társadalmi osztály, másik állam vagy másik személy ellen, amit nem tilt a törvény és erkölcs. A „demokrácia” magasztos korában mindez

szabad és veszélytelenül megengedett. Próbálja azonban ugyanezt cselekedni a zsidóság, vagy a „demokratikus” alkotmányok, esetleg a terroristák börtöneinek segítségével, elpusztítják csekk könyvvvel vagy géppisztollyal.

Sok minden egyéb között ezt a láthatatlan hatalomátvételt elősegítette a múlt század anti-júdaistáinak tévedése is. Mint nemzetközit, internacionalistát igyekeztek megbélyegezni a zsidót. Mi ebben az értelemben sem vagyunk „antiszemiták”. Nem hisszük, hogy pusztán faja, felekezete, származása miatt embernek joga lenne elpusztítani az embert, mert ezt csak a világhódítók hiszik és vallják. Azt azonban isteni jogunknak, emberi kötelességünknek tartjuk, hogy harcoljunk egy nemzetek fölötti nacionalista kisebbség terror uralma ellen, amely leigázta, pusztulás útjára vezette az emberiséget.

Az atombomba tüzfényénél meg kell látni, hogy hazug, csaló világképben, szétbomlasztott társadalomban és a világkatasztrófa előestéjén élünk. Ez a sátáni törzsi nacionalizmus kezében tartja a világhatalmat, magát az atombombát is s a maga örült vakságában ma már elpusztíthatja a földkerekséget, sőt az egész emberi életet is. Ahhoz, hogy elhiggyük: mindez nem rémkép, hogy mindez kézzelfogható valóság lehet, elsősorban is meg kell ismerni őket és – taktikájukat!

„És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb,
erősebb nemzeteken”.

Mózes V. 11, 23.

I. FEJEZET

Az Ószövetség, tehát a Tóra tanulmányozása nélkül soha sem jutunk el a zsidó világalmai törekvések megfejtéséhez és a mai kor eseményeinek megértéséhez. Mindazok, akik Mózes öt könyvét nem ismerik, szívesen vonják kétségbe, hogy ilyen szándék létezik és rendszerint az „antiszemita” agyrémének tekintik, ha valaki ezekről beszél. Ezek még kevésbé veszik észre, hogy a zsidó világalalom tulajdonképpen már meg is valósult. Legalább is a zsidóság ott áll a világ hatalom küszöbén.

A második világháború befejezése és a német nemzeti szocializmus leverése óta nácinak kiáltanak ki mindenkit, aki a megdöbbentő tényekről beszélni akar. Ráfogják, hogy újabb diktatúrára, sőt mézárásra tör. Ezzel a terrorista módszerrel, a „zsidó” szó tabuvá nyilvánításával, megfojtják a vélemény- és gondolatszabadságot, egyben megakadályozzák, hogy az emberiség tisztán lásson a veszély óráiban. A náciizmus vádja olcsó és népszerű! A mai kor jellegzetes típusa, az „utca embere” csak annyit tud a nemzeti szocializmusról, amennyit a propagandisták, a nagy zsidó világlapok tudomására adtak. A zsidóságban az „üldözött népet” és róluk kimondott igaz szóban az üldözést, a barbárságot látja.

A megmérgezett lelkű, propagandaópiumtól elkábított típus – az utca embere – nem hajlandó tudomásul venni, hogy mindaz, amit megátkozik, elítél a német nemzeti szocializmusban, mindaz, amit a „világlelkiismeret” nevében akasztófára húztak Nürnbergben, rég megvolt és létezett legalább 3-4000 év előtt is. Ott volt a Jahve totális uralmában, a mózesi Führerségben, a zsidó fajvédelmi törvényekben, a zsidó törzsi nacionalizmusban, amely túlélte az évezredek és magát a német nemzeti szocializmus vezérét is. *A faji felsőbbrendűség, a faji kiválasztottság, és ennek vallási, politikai kultusza nem hitleri találmány.*

Amikor Hitler, Göbbels, Rosenberg a faji gondolathoz nyúltak, nem tettek mást, mint hogy a zsidósággal megpróbálták szembeállítani saját fegyvereit. Óriási tévedésük az volt, hogy mindezt a krisztusi gondolat megtagadásával tették. Rosenberg „Der Mythos”-a nem elutasítása volt a zsidó faji gondolatnak, hanem annak átvetítése germán síkra, sőt pángermán kizárólagossági jogra. De mindaz, amit a világzsidóság a „szövetséges hatalmak” lobogói alatt elítélt, saját magának alkotása és találmánya volt. *A zsidóság önmagát húzta akasztófára Nürnbergben!* Hiszen a fajelkülönítő rendelkezések nem a nürnbergi Rassenschutz-Gesetzben, hanem Ezdra és Nehémiás próféták könyveiben láttak először napvilágot. Az első KZ-et nem Heinrich Himmler alapította, hanem Salamon király. A „Vernichtung” jelszava Mózes, a zsidó Führer utasításaiban hangzott el először, a legyőzött ellenféllel szemben.

Hitler csupán annyit hirdetett, hogy a germánság a zsidóságnál magasabbrendű fajta. Mózes sokkal tovább ment ezen a téren, amikor kinyilatkoztatta, hogy a zsidóság egyenesen isteni eredetű faj, Isten kiválasztott népe s mint ilyen: – *szent is*. Minden zsidó élő, eleven szentség s aki egy zsidót megbánt, az magát az Istent sérti meg! – mondja hallgatólagosan még ma is a zsidó közfelfogás.

Mi más ez, ha nem a faji totalitarizmus legmagasabb rendű és legsovénabb formája. Amikor a zsidóság – nem is ritkán – tiltakozik egy-egy bűnbe esett zsidónak keresztény bíróság által

történő elítélése ellen, mikor minden egyes személy megsértését az egész zsidóság sérelmének tekintik, akkor világos, hogy a faji kiválasztottságnak, faji szentségnek ez a büszke és tiszteltetreméltó tudata ma is él. A zsidó nacionalizmus 4000 év óta beidegzett fogalmai szerint a zsidót ért sérelem, egyenesen Isten megsértése, szentséggyalázás és Ábrahám szent magja elleni büntett.

Mózes, a nagy államszervező első és legfőbb parancsa a faji tisztaság megőrzésére irányul. Az Ószövetségnek minduntalan visszatérő motívuma a Mózes által kiadott parancs. Ez a honfoglalás előtt rámutat a környező népekre és azt mondja Izrael fiainak: „Annak okáért leányaitok ne adjátok fiaiknak és leányaikat ne vegyétek fiaitoknak és *ne keressétek barátságukat és javukat soha!*” (Mózes V. 7. 2–3.)

Négyezer évvel később a nemzeti szocializmus sem tett egyebet, mint a nürnbergi törvényben ugyanígy megtiltotta a zsidókkal való házasságot, barátságot, kereskedelmi tevékenységet. Nürnbergben, a zsidók által előretolt bírák nem győzték a „világlelkiismeret” nevében hangsúlyozni, hogy a faji törvények barbárak voltak. *Nem vették észre, hogy az ítéletet ezzel ismét csak a zsidóság fölött mondták ki.* Hiszen, mikor a zsidók visszatértek a babiloni fogságból, „kirekesztének Israel közül minden elegy-belegy népet” (Nehémiás 13, 3.) „Ugyanazokban a napokban – folytatja beszámolóját az ókori nácizmus prófétája – meglátogattam azokat a zsidókat, akik asdódi, amonita és moabita asszonyokat vettek feleségül. És fiaik fele asdódi nyelven beszél vala és nem tudnak beszélni zsidóul, hanem egyik, vagy másik népnek a nyelvén. Annak okáért feddődém velük és megátkozám őket és megverék közülük néhányat és megtépém őket és megesketém őket Istenre: „*bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és magatoknak*” (Nehémiás 13. fejj. 23–25).

Az ókori fajvédelmi törvény prófétája: Nehémiás még csak átkozódik, megveri a fajgyalázókat, azonban Ezdrás már teljes energiával cselekszik is. Könyvében elmondja, hogy a zsidók kananeusok, hitteusok, perizeusok, jebuzeusok, anamiták, moabiták közül vettek feleséget maguknak azok utálatos vétke szerint s ennek következtében „megelegyedett a szent mag a tartományok népeivel” (Ezdrás 9. fejj. 2.). Ezdrás tehát Jeruzsálemben rendeli a fajgyalázó zsidókat és könyvében kipellengérezi őket, majd pedig az „isteni” törvényekre hivatkozva követeli, hogy bocsássák el a nemzsidó feleségeket. „És valának feleségeik között olyanok is, akik már fiat szültek” – mondja az Ó-szövetség. Mindegy! Menni kell, pusztulni kell az anyáknak, a félvér gyermekeknek, akik a *szent magot megfertőztették.* A teokratikus állam, a faji Isten-Führerség nem tűri az idegen anyákat, az idegen vérből származott gyermekeket. Arra még nem gondol, hogy kétezer évvel később Mr. Sulzberger New-York Times-a mint halálos, Isten ellen való vétket ítéli el ugyanazt, mihelyt zsidók ellen alkalmazzák Ezdra és Nehémiás törvényét. Az Ó-szövetséget tanító keresztény egyházak viszont „istentelennek” bélyegzik a hitleri nürnbergi törvényt és kegyes megértést mutatnak, amikor *1953-ban az új Izrael parlamentje eltiltja a zsidók és nemzsidók közötti házasságot.*

A faji megkülönböztetés úgy tűnik fel, mint sötét babona, eretnokség. Pedig a zsidók törvénye a faji tisztaságot a legelsőbbrendű parancsnak tartja. „Ne jusson be amonita, moabita, az Örökkévaló gyülekezetébe, tizedik nemzedékében se jusson be az Örökkévaló gyülekezetébe” – parancsolja Mózes. (Mózes V. 17, 12.) Ezt a parancsot a későbbi zsidók is olyan szigorúan veszik, hogy Chamberlein szerint azokat a zsidó leányokat, akik – feltehetőleg – nemzsidó férfaktól estek teherbe, elküldötték más gyülekezetekbe és ott *az anyát a magzattal együtt elpusztították.* Az amerikai zsidó rabbinusok még 1949-ben is határozatot hoztak, amellyel a legszigorúbban megtiltották a zsidó és nemzsidó közötti házasságot.

A „szent-mag” szentségének bűvölete, a Herrenvolkság érzete úgy lobog az Ószövetségben, mint minden idők legfanatikusabb nacionalizmusa. A zsidók az Isten-Führerség vallási és

nemzeti törvényeire hivatkozva pusztították, irtották az ókor nemzsidó népeit s a nürnbergi „post facto” jog alapján bármely zsidó királyt, prófétát sokkal inkább el lehetett volna ítélni, mint a modern „háborús bűnösöket”. A keresztény egyházak azonban nem ítéleztek, hanem tovább tanítják a nemzsidó gyerekeknek az – Ószövetséget. Pedig a bosszú, fajirtás, népgyilkosság legszörnyűbb eseményeivel valósággal dicsekszenek a zsidó szent könyvek. Az ártatlannak, a csecsemők kipusztítását – ha azok nemzsidók – úgy emlegetik, mint a nemzeti erkölcs legmagasabb kiteljesítését és mint Istennek módfelett tetsző cselekedetet. „*Irtsd ki őket, ne köss velük szövetséget és ne könyörülj rajtuk!*” – parancsolja Mózes. (Mózes V. 7. fejj. 2.) A júdeai Herrenvolknak minden meg van engedve. A Tóra és a próféták szerint azonban nemcsak mások kipusztítása vallási kötelezettség, *hanem a zsidó nép joga a mások fölött uralkodás is!*

Ésaiás már ragyogó színekkel ecseteli ezt az eljövendő világuralmat. „Így szól az Úr Isten: Íme fölemelem kezemet a népekhez és előttük zászlómat felállítom és elhozzák fiaidat ölükben és lányaid vállukon hordozzák. *És királyok lesznek a dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid és arccal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják.* (Ésaiás 49. fejj. 22–23.)” „*Az idegenek megépítik kőfalaidat és királyaik szolgálnak néked.* És nyitva lesznek kapuid szüntelen, éjjel-nappal be nem zároltatnak, *hogy behozzák a népek gazdagságát és királyaik is bevitetnek. Mert a nép és az ország, amely néked nem szolgáland, elvész és a népek mindenestől elpusztulnak. És szopod a népek tejét és királyok emlőjét szopod*” (Ésaiás 60. fejj. 10–12., 16.)

A zsidóság azonban nemcsak faji elfogultságból, hanem egyenesen isteni parancsok alapján érzi feljogosítva magát idegenek leigázására és ezzel együtt arra is, hogy rabszolgának tekintsen minden, hatalma alá kerül nemzsidót. A Krónika II. könyvének 2. fejezete 17–18 részei szerint Salamon király megszámláltatott Izrael földjén minden *idegen* férfit és „választott ezek közül 70 000 teherhordót, favágásra pedig a hegyeken 80 000-et.”

A mózesi nürnbergi törvény, az ezdrási és nehémiási fajelkülönítés és a világhatalmi örület után, íme itt van az első K. Z., amelyben idegenek dolgoznak a Herrenvolknak. Itt van anélkül, hogy erről valamiféle „humanista” bíróság megbélyegző ítéletet mondott volna. A szovjet kényszermunka telepei csírájukban és elméletükben itt születtek meg – Izrael földjén.

És nem a Mein Kampfot, hanem az Ószövetséget kell tanulmányozni ahhoz, hogy valaki rájöjjön: a kiválasztott nép találmánya volt a sulzbergeri sajtó által világhírnévre emelt gázkamra is. A győzelem mámorában a humanista faj ekként bánt el ellenségeivel: „*A népet pedig, amely benne vala, kihozatá és némelyét fűrész, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté, némelyeket mészkemencén vitt által és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával!*” (Sámuel II. könyv 12. fejj. 31.)

A világ első koncentrációs lágere, első gázkamrája, mészkemencéje Izrael földjén állott. És az első gettó is nem Európában, hanem Jeruzsálemben jött létre.

„A zsidó maga formálta saját sorsát!” – írta minderről Houston Stewart Chamberlain.

Ez a zsidó törzsi nacionalizmus, amely fajtörvényeket, gettókat, koncentrációs táborokat és ókori gázkamrákat alkotott, nem szűnt meg soha. Irtotta a környező népeket. Leverték, felemelkedett! Babilon vizei mellett komor vallási irredenta zsoltárait dalolta s felszabadulva a megújult sovinizmus tüzével építette az új Jeruzsálemet. Szenvedett, de új Messiást várt, aki zsidó, nacionalista megváltó és politikai vezér lesz. Új Führer, aki a zsidóság kezébe adja a minden népek fölötti hatalmat.

Erről a grandiózus nemzeti álomról soha sem mondott le a zsidóság. A baseli zsidó kongresszuson, 1898-ban dr. Mandelstein, a kievi egyetem tanára, az augusztus 29-én tartott ülés

vezető beszédében kijelentette, hogy: „*a zsidók a többi népek felemelkedését minden erővel visszautasítják és ragaszkodnak történelmi reményeikhez, a viláგuralomhoz*” (Le Temps, 1898. szeptember 2.). Ebben a nacionalista fanatizmusban alkották meg az első jeruzsálemi gettót, a nemzsidóktól való teljes elkülönülést (Joel 3. fej 17). Megígértetett, hogy a Jehova, az égi Führer örök időkre Jeruzsálemben fog lakni és az Isten jelenlétéből ki kell zárni a nemzsidó népeket. A zsidó rabbinusok azt hirdették, hogy az eljövendő világban való részesedésből ki kell zárni minden nemzsidót s azokat ott legfeljebb mint megvetett tömeget lehet megtérni. (Traktat Gittin, fol. 57. Babiloni Talmud)

A zsidó törzsi nacionalizmust akkor fenyegette a legsúlyosabb veszély, amikor megszületett az Úr Jézus Krisztus. Végzetes pillanat volt ez – vagy inkább lehetett volna – a zsidó nép történelmében. Egyben keserves csalódás is. Egyszerre rádöbrentek, hogy ez nem az a Messiás, akit ők vártak. Nem nacionalista megváltó, aki megszabadítja őket a római császár katonáitól. Ez egy antinacionalista – mint ma mondanánk – nemzetközi forradalmár, aki a templomban felforgatja az árusok kosarait, a pénzváltók asztalait, ki korbáccsal veri ki onnan a nemzeti kapitalizmus képviselőit, mintha ma a New York-i börzén kezében korbáccsal jelentkezne valami elszánt McCarthysta. Ez a próféta nem a zsidóság faji kiválasztottságában hisz, *hanem a szélesebb emberi testvériségben*. Zsidó felfogás szerint, fajilag is gyanús, hiszen Galileából származik és a jeruzsálemi utcán tanítványait is mindenki felismeri galileai nyelvjárásukról. Ez a Mester és ezek a tanítványok épp a zsidó sovíniszta életforma, a törzsi kiválasztottság, a zsidó nacionalizmus legfélelmetesebb szervei: a nagy tanács, a farizeusok, az írástudók és a sadduceusok ellen prédikálnak a jeruzsálemi utcán. Ezek nem hisznek abban, hogy van külön törzsi szövetség az Isten és a zsidó között. Hiszen a főpapok faji zárkózottságával szemben Péter, a galileai halász azt mondja Cornélius századosnak, a római impérium katonájának, hogy „*minden nemzetben*” kedves Krisztus előtt, aki őt féli és az igazságot cselekszi. Ezek azt hirdetik az Úr Jézus nevében, hogy nincsenek többé rómaiak, zsidók, görögök. *Nincs külön nemzeti megváltás, nincs külön zsidó Messiás*. Nincs faji kiválasztottság és Jahve-világkirályság. Mindnyájan egyenlő emberek, mindnyájan egy Isten gyermekei lettünk.

Tehát az, aki nem a zsidók, hanem az egész emberiség megváltójának mondja magát, aki nem hajlandó elismerni a törzsi kiválasztottság, Herrenvolkság mindenekfölöttiségét, egyszerűen *megfeszítendő!*

Feszítsd meg őt! – rivallják a római helytartó felé, aki mint az opportunist hivatalnok, vagy a nürnbergi vádló örök és szégyenletes jelképe, zavarodottan áll ennyi gyűlölettel szemben. „Feszítsd meg őt!” Hiszen úgy lehet, hogy ez a Messiás nem is Ábrahám szent magjának leszármazottja.

Houston Stewart Chamberlain, aki a „Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts” című alapvető könyvében legtöbbet látott meg annak végzetes mivoltából, amit a zsidóság belépése jelentett a világtörténelemben, elsőnek állapította meg, hogy *Krisztus fajilag nem volt zsidó*. Chamberlain mutatta ki először, hogy Galilea neve maga is „Gelil hag-goyim”, tehát „pogány vidék” volt, melyen betelepített nemzsidó törzsek laktak. Ezeket fel lehetett ismerni már csak beszédükről is. „Annak valószínűsége, hogy Krisztus nem volt zsidó – írta Chamberlain – és hogy ereiben egyetlen csepp zsidó vér sem csörgedezett, olyan nagy, hogy csaknem egyenlő a – bizonyossággal! („Die Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts. I. 256. oldal)

Zsidó volt-e Krisztus? – veti fel a kérdést Zajthy Ferenc magyar kutató, őstörténész, aki hatalmas könyvében nyomban bizonyítja, hogy a zsidók maguk vonták kétségbe Krisztus zsidó mivoltát. Zajthy szerint Krisztus előtt a hetedik században Szalmanasszár rabszjára fűzve elhurcolta Galilea egész lakosságát és ott nem maradt egyetlen zsidó fajú ember sem. A

Galileába betelepített skytha pásztornép később zsidó hitre tért, de mint a zsidók, mondták, csupán a „törvény alatt állottak”. Fajilag soha nem ismerték el őket Ábrahám szent magja leszármazottjainak. „Tudakozódjál és lásd meg, hogy *Galileából nem támad próféta*”, – mondják az apostoloknak a zsidók. (János 7. fejelet 52.) Galilea *fajilag* nem zsidó tartomány. Próféta pedig csak *a fajilag is zsidó* közösségből támadhat.

A régi zsidó törvény a végsőkéig védte a zsidót és halálos ítéletet csak a meszticre mondott, vagyis arra, aki a zsidóságot hitehagyásra – faji egységének megbontására csábította. Zajthy Ferenc szerint azonban a régi zsidó gyakorlat még a halálraítélt számára is nyitva hagyott egy mentő utat. A vesztőhely felé vezető úton száz lépésenként megfigyelőket állítottak fel. Ezeknek kötelességük volt jelenteni, hogy az elítéltet kísérő menetben – karfelemeléssel – nem jelentkezik-e mentőtánú. Erre az esetre a törvény perújítást, illetőleg kegyelmezést rendelt el.

Csodálatos, vagy talán természetes, hogy a Jézust kísérő nemet láttán nem jelentkezett egyetlen mentőtánú sem. Senki azok közül, akik nagy-csütörtökön diadalmas ünnepléssel fogadták. Senki azok közül, akik tanításainak és csodatételeinek tanúi voltak. Nem jelentkezett, – mert itt van a döntő bizonyíték – nem is jelentkezhetett. A zsidó állam törvénye *a perújítást csak Ábrahám szent magjának leszármazottaira ismerte el*. Kizárattak ebből a jogból a gojimok, az idegenek, a nemzsidó vérűek és akik csupán a törvény alatt állottak, de fajilag nem voltak zsidók. Ilyenek voltak a gyűlölt galileabeliek, a kushi és huilabeliek, akiket a törvény szerint a víz alá kellett nyomni, ha fuldokolva látta őket az utas.

Mi, keresztények elfogadjuk a szeplőtlen fogantatás elméletét, tehát azt a tételt, hogy Krisztus tényleg Isten fia volt s ekként nincs – fajisága. Ez esetben azonban még bizonyosabb, hogy Jézus Isten fiúsága, egész lénye, tanítása egyetlen *hatalmas forradalom volt a zsidók törzsi sovinizmusával szemben*.

A keresztény középkor, amelyet épp a zsidó intellektualizmus propagandája nevezett el „sötét”-nek, még nagyon is világosan látta a krisztusi forradalom jelentőségét a zsidó törzsi nacionalizmussal szemben. Később majd alkalmunk lesz rámutatni, hogy a keresztény tisztánlátás mint homályosult el a francia forradalom és az emancipáció után. Ettől kezdve mesterségesen folyt a krisztusi ideálok elködösítése, egészen a mai napig, amikor egyes irányzatok már kezdik összetéveszteni a kereszténységet a júdaizmussal, sőt mikor már egyes keresztény lelkészek – vallásos cselekményeikben is – átveszik azt a fanatikus gyűlöletet, ami a zsidó rabbinusok tulajdonsága volt. (Pl. az amerikai protestáns lelkészek imája a hirosimai atombomba ledobása előtt.)

Az a nacionalizmus, amelyet Nürnbergben elítéltek, formailag csak húsz évig élt. Mózes „Mein Kampf”-ját, a faji sovinizmus hitvallását azonban évezredek át megőrizte és tanulta a zsidóság. A hajdani nacionalizmus a galuthban, a hazátlanságban sem hagyott alább. A babiloni fogság után az Alexandria környékére települt zsidók, a római diaszpóra tagjai, akik már római polgárok és „szabadgondolkodók” voltak, minden évben elküldték jelentős adományait a jeruzsálemi templomnak. A szétűzés után még lángolóbbá vált ez a nacionalizmus. Hétszáz esztendővel ezelőtt Moseban Majemon, a zsidóság egyik legkiválóbb írástudója, a Misna Tórában újra megragyogtatta népe előtt a Messiás eljövetelének és ezzel együtt a világhatalom megvalósulásának lehetőségét.

„Már betelt a világ – írta – a Messiás és a Tóra parancsolatainak dolgaival. E dolgok elterjedtek a távoli szigetek és sok körülmetéletlen szívű és testű nép között. A kereszténység foglalkozik ezekkel, holott azelőtt csak Izrael tudott valamit a Messiásról.”

Majmonides szintén elismeri, hogy a kereszténység ismertette meg az Ószövetséget, tehát a Tórát a világgal, de hozzáfűzi, hogy ezt tévesen magyarázza, ami azonnal kiderül, mihelyt

megérkezik a zsidóság politikai Messiása, aki „*a zsidóság, mint fegyveres hatalom élén a világ nemzsidó népeit leigázza s azokat, akik Noé törvényét el nem fogadják, asszonyostól, gyermekestől kiirtja.*” (Huber Lipót kanonok, „A zsidóság és a kereszténység, 114. old.)

A galuthban a zsidó nacionalizmus vallási irredentává alakult, melynek Mein Kampfja a Tóra és a Talmud volt. A mózesi Mein Kampft ott őrizték a legkisebb falusi zsinagóga Tóraszekrényében is. Ezt a nacionalista hitvallást másolták gyulladtszemű pergamentírók, ennek betűin át tanulták az elveszett haza nyelvét a gyerekek és gyakorolták az öregek. A Templom elpusztult, de a haza nem szűnt meg. A vallásos nacionalizmus, mely egykor betöltötte a hazát, a Tórával együtt tovább költözött mindenüvé, ahol csak zsidók éltek e földön. És ez a nacionalista tanítás, mely előírta az életszabályokat, az imádság formáját, a ruházat minőségét, a tisztálkodás módozatait, a táplálkozást, megszabta a zsidó nacionalista szellemiségét.

A Tóra egy volt Belzben, Frankfurtban, New-Yorkban és bármelyik táján a világnak. A külvilág előtt a zsidó bezárkózott a Tórába, Talmudba, az általa kialakított külön világba, külön gettóba, külön nacionalizmusba.

Az antiszemitáknak egyik legnagyobb tévedésük az volt, mikor a nemzetközi zsidóról beszéltek. *A zsidó nem nemzetközi volt, hanem egy nemzetek fölötti törzsi nacionalizmus öntudatos képviselője.* Különböző országokban lakott, különböző társadalmi síkokon helyezkedett el, de mindig mindenütt elsősorban zsidó volt.

Már a Napóleon által 1806-ban összehívott Synhedrion előkészítő ülésén megmondta Salamon-Lipman-Cerfberr rabbi: – Elfelejtjük, honnan származunk. Nem a „német” és nem a „portugál” zsidóktól. Az egész földkerekségen szétszórva *mégis csak egyetlen nép vagyunk...*

Mindezt kiegészítette dr. Leopold Kahn, aki a pozsonyi zsidó iskolában 1901-ben a cionizmusról szólva azt mondta:

„A zsidó soha sem fog tudni asszimilálni, soha nem fogja más népek szokásait és erkölceit átvenni. *A zsidó zsidó marad minden körülmények között.*”

A tiszteletre méltó rabbiknak igazuk volt. A zsidó különböző országokban lakott, különböző társadalmi síkokon helyezkedett el, de mindig, mindenütt elsősorban zsidó volt. Levetette a kaftánt és megette a tiltott ételeket? Igen! De frakkban, szmokingban is megmaradt ugyanazon hit, ugyanazon vérség, ugyanazon nacionalizmus hordozójának. A vallási rítust talán már nem követte, de nacionalizmusa, faji öntudata, népi hivatásérzete változatlan volt a pápai székekben, a szovjet politbüro-jában, a washingtoni State Departementben. David Mocatta zsidó író írja „Die Juden in Spanien und Portugal” című könyvében, hogy a titkos zsidók nemzedékei és nemzedékei éltek Spanyolországban, elkeveredve a társadalom összes osztályai között, birtokában azonban az állam és különösen az Egyház minden pozíciójának.

Zsidó oldalról hivatkoznak az úgynevezett asszimilánsokra, azokra, akik átvették a befogadó ország nyelvét, szokásait, keresztény nőket vettek feleségül, keresztény birodalmak miniszterei lettek. Azonban a zsidók nem tagadhatják le, mert *ez épp a mai világ képén ismerhető fel legjobban* – hogy a legőszintébben angollá, németté vált zsidó, a legkiválóbb zsidószármazású lengyel patrióta is elsősorban mindig zsidónak érezte magát és hazafisága csak addig terjedt, *míg nem került ellentétbe zsidóságával.*

A zsidó nacionalizmusnak a kulcspozíciók megszállásán kívül a mimikri volt egyik legfélelmetesebb eszköze. Ahogy a salamandra, vagy a miami-i akvárium tintahala magára ölti a sárga, vagy haragoszöld levelek, kék-barna-fekete tengerfenék színét, a zsidó is úgy öltötte magára a környező nemzetek színét, kultúrájának mázát, társadalmi szokásainak utánzatát. Franciaországban a francia környezet mimikrijét utánozta, Magyarországon a csárdás, fokok

és paprika felszínes népségét, Angliában az angolszász világ életformáját. A zsidó Angliában angolnak, Amerikában jenkinnek próbált látszani. Mindez azonban látszat volt. Kiszámított védelmi és hódítási eszköz. New Yorkban és Brooklynban, ahol Oroszországon kívül ma a legnagyobb orosz és lengyel zsidó tömegek élnek, alig látni kaftános és szakállas zsidót. Az új bevándorlót azonnal megborotváltatják a rokonok, mert a szakáll és pajesz – mint mondják – „antiszemizmust terjeszt”. Kitűnő, ösztönös megérzése ez annak a ténynek, hogyha a zsidó nacionalizmus külsőleg is mint nacionalizmus jelentkezik, egyszerre kirobbantja az „antiszemizmust”, vagy a nép ellenállás különböző formáit. Az érdekeltek jól tudják ezt. Hiszen Sion bölcseinek jegyzőkönyvei is figyelmeztették őket: „*Hatalmuk jellege a titkosság...*” Tehát: Oroszországban vonalhú bolsevik forradalmár, géppisztolyos NKWD tiszt, Amerikában yenki-szabású bankár, Franciaországban radikális patrióta, Oroszországban párttag, New-Yorkban demokrata választó!

Azonban akárminek is mondták magukat, akármilyen állampolgárságot vettek fel, belülről zsidók maradtak és a zsidó nacionalizmus céljait követték. Olykor segítségükre jött az is, hogy a zsidó célok egybeestek a befogadó nemzetek céljaival. Lényegileg azonban soha sem fogadták el maguk fölött valónak az idegen államhatalmat és szigorúan tartották magukat a mózesi parancshoz. „Nem tehetsz magad fölé (királynak) idegen férfit, aki nem testvéred”, tehát nem a zsidó faj tagja. (Mózes V. 17. 5.)

A civilizáció fejlődésével a mimikri egyre tökéletesebb lett. Legjobban a színművészet, film, újságírás terén lehetett ezt megfigyelni. A hollywoodi filmipar szinte Amerika nemzeti iparának számított egy időben. Akik mindezt csinálták, gyártottak néha jó amerikai filmet is. Azonban az amerikai lobogó árnyékában a zsidó lelkiséget, a zsidó szellemet, fölényeskedő álkultúrát, az élvezetvágyat szuggerálták az amerikai tömegek felé. Az amerikai mimikriából – mint később látni fogjuk – így bújt ki Hollywood száz, Amerika ellenes, bolsevik sztárja. *Álarcát levetette a viláგuralomra törő bolsevik zsidó.*

A több ezer éves zsidó nacionalizmus természetéből folyt, hogy a zsidóság vállalta az üldözést, a gúnyt, a megvetetést, de minél többet szenvedett, annál szilárdabbá vált benne a meggyőződés, hogy *egyszer úrrá lesz minden népeken*. A zsidóság vállalta ezért az anti-júdaizmust is. Maga sem értette talán, hogy miért üldözik, gúnyolják, sőt olykor gyilkolják is. Hisz ő is pontosan olyan teremtménye Istennek, mint más ember, és az „antiszemita” pontosan ember-voltát vonják kétségbe. Sértik, megalázzák. Csalónak bélyegzik, karikatúrákat rajzolnak róla és rossz pamfleteket írnak ellene. Pedig mindaz, amit ő cselekszik, egy magasabb cél érdekében történik. Végeredményben kevesen vették észre, hogy nem a zsidót, nem az embert, nem az „alacsony rendű lényt” gyűlölték benne, hanem a *nacionalizmusát*! A nacionalizmusnak azt a *tipikusan ószövetségi formáját, amely minden nép ellen és minden nép leigázására irányul*. Az ószövetségi nacionalizmus és a német nemzeti szocializmus pedig éppen e viszonylatban úgy aránylanak egymáshoz, mint ég és föld.

A német nemzeti szocializmusban – legalább is 1936-ig – megvolt a más népekkel való együttműködés akarata. A nemzeti szocializmus csak egyetlen nép: a zsidó ellen irányult. A zsidó náciizmus minden néppel, minden társadalmi és uralmi formával ellentétben áll, ami nem zsidó.

A zsidóság nemzedékei azt a büszke öntudatot hozták a gettóból, hogy azok a faji törvények, amelyek őket megtartották népek, megtehetik a népek urának is. A modern fejlődés mellett kedvezett ennek egy szerencsés nép adottság is: a zsidó kétségtelen tehetségessége és magas intellektusa. A zsidó írók, művészek, üzletemberek, bankárok – mindegy, hogy miként – a nyugati civilizáció élvonalába jutottak. Az alulmaradottak számára azonban mindez siker, zsidó siker volt. Minden eredmény zsidó eredmény. A sajtó, de egyszersmind az egyszerű kis

zsidó is saját fájának fiaként ünnepelte a nagy „angol” államférfit: D’Israelit. S a nagy „német” költőt: Heinét, és a legszeszélyesebb nemzetközi forradalmárt: Marxot. Mi más ez, ha nem egy soha nem látott nacionalizmus ragyogó öntudata!? Mi ez, ha nem a legszélsőségesebb „nácizmus”, amely a saját dicsőségének vallja még a hitehagyott, „fajáruló” Sikerét is és még a bűnözőt sem közösíti ki magából, ha tudja, hogy az Ábrahám szent magjának le-származottja. És vajjon nem ad-e külön öntudatot a siker hordozójának az az érzés, hogy íme! – van egy nép, amelyből származik, amelynek életformáját megtagadta ugyan, de amely mégis magáénak tekinti és mégis büszkén vállalja, hogy ő is Ábrahám szent magjából származik.

És mindezeknek a zsidóknak – lettek légyen költők, bankárok, angol konzervatívok, vagy portugál forradalmárok, – akik ilyen dicsőségesen tudnak előretörni a világ minden részében, vajjon nem hivatásuké, hogy ők és csakis ők uralkodjanak minden népeken? Eddig minden sikerült! Tehát a Tórában lefektetett tanok, a talmudi elvek, a középkor során létrehívott titkos zsidó intézmények jók, helyesek, használhatók a világuralom megvalósítása érdekében. Mi vagyunk hivatva rá – mondta ez az öntudatos réteg, – hogy kormányozzuk a világot. Amerikai bankár, vagy szovjet komisszár, *mi egy nép vagyunk! Egy nép!*

Korunk két nagy uralmi formája: a kapitalizmus és a bolsevizmus nem két ellentétes irány, hanem mindkettő a zsidó nacionalizmus, a zsidó világuralmi törekvés megnyilvánulási formája. Egyik talán óvatosabb, mint a másik, *de mind a kettő egy*. A legborzalmasabb világ-csalás az, amely a kapitalizmust akarja szembeállítani a bolsevizmussal, mint ellenőrt, holott valójában a kettő egy: zsidó materializmus a kapitalizmus oldalán és zsidó materializmus a marxista-leninista „ellenpóluson”! Egyforma keresztényellenesség, egyforma arabgyűlölet azonban mindkét részen. A műveletlen, tudatlan tömeg, az utca embere azt hiszi, hogy a kapitalista világ leszámolhat a bolsevizmussal, holott az utóbbi csak az előbbinek meghosszabbítása. A bolsevizmus a kapitalizmus, vagy legalábbis *a kapitalizmus hibáinak szüleménye. A bolsevizmus a liberális*, zsidó tőkés rend nevelt gyermeke és leányvállalata. Lelke, ideológiája azonban mindkettőnek egyformán zsidó. Akik megpróbálnak mesterséges ellentétet keresni a kettő között, soha ne feledjék, hogy a hitleri nemzeti szocializmusban a német nagytőkés igen jól megértette magát a szocialista német munkással. Miért ne lenne feltételezhető, hogy a zsidó Bernhardt Baruch ugyanilyen tökéletesen megérti magát Kaganovics Lázárral, vagy a brooklyni kis kommunista vezérrel?

Egy nép vagyunk! – hirdette Herzl Tivadar is, a cionizmus megalapítója. Nem amerikai zsidók, nem szovjet zsidók, hanem csak: – zsidók!

A „szent mag” egysége és világuralmi hivatása ténnyé válni látszott a századfordulóig elért eredményekben. Felgyúlt a zsidó írók, költők, bankárok, szocialista forradalmárok és kommunista apostolok fantáziájában Ez már a világhódító nacionalizmus volt. Az „antiszemita” maguk nem vették észre ezt a fejlődést, és az 1945-ös eseményeknek kellett eljőnniük, hogy valami derengni kezdjen a kapitalista „demokrácia” és a szovjet „népi demokrácia” vitathatatlan lelki és faji egységéről. Az antiszemita csak a zsidó „faji összetartást”, a „nem tisztességes üzleti módszereket”, országaik elzsidósítását látták. Amit azonban a világ „zsidó bűnnek” tekintett, az a zsidó nacionalizmus szemében erénnyé vált. A szent mag világkirályságának fanatizmusa, a Herrenvolkság öntudata, szóval a mózesi nacionalizmus a XIX. század végén már modern formájában is készen állt. A jelszó – bolsevikiek és bankárok számára – az volt: „külön menetelni és együtt győzni”.

„A világhódítók elindultak, hogy igájuk alá hajtsák a földgolyót és úrrá legyenek minden népeken.

II. FEJEZET

A középkor még látta az Újszövetség, a krisztusi forradalom szembefordulását, az ószövetségi náciizmussal. Krisztusban a szélesebb, egyetemesebb emberiség teljesedett ki. Az Ószövetség egyetlen faj materialista szövetsége volt, a maga külön Jehovájával. Krisztus az egész emberiség számára hozta a megváltást. Minden ember nevében és minden ember számára kötötte meg az Újszövetséget. Természetes, hogy ez az egyetemes emberi közösség, az Újszövetség egész szelleme szemben állott a júdaizmussal, annak kiválasztottsági tudatával, röggön csúszó materializmusával. *A történelem legnagyobb hazugsága az, hogy a kereszténység a zsidóság vallásából született.* Ellenkezőleg: a zsidó nacionalizmus, a faji kiválasztottság ellentétéként jött létre. Ezt maguk az apostolok hirdették és hagyták ránk.

„Ti tudjátok. – mondja Péter – hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetségbélivel barátkozni, vagy hozzámenni, de nekem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan embernek.” (Apostolok Cselekedetei, X. 28.)

A zsidók módfelett álmélkodtak azon, hogy a gojimokra is kitöltetik a Szentlélek. Felpanaszolja, hogy az apostolok körülmetéletlen emberekkel étkeznek együtt. Athénben valóságos lázadást rendeznek Pál apostol ellen, mert „görögöket hozott be a templomba és megfertőzte a szent helyet.”

Ezzel a törzsi beképzeltséggel, elzárkózottsággal szemben valósággal forradalmian hangzik Péter már idézett kijelentése a Comélius századosnál tett látogatása során.

„Bizonytalán látom, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nemzetben kedves előtte, aki őt féli és az igazságot cselekszi”. (Apostolok Cselekedetei, X. fejelet. 34–35.)

De még forradalmibb a júdaizmussal szemben, amit Pál és Barnabás hirdetnek Antióchiában:

„Szükséges volt, – úgymond – hogy először néktek (zsidóknak) hirdettessék Isten ígéje, de mivel hogy *ti megvetitek azt* és nem tartjátok magatokat méltónak az örök életre, íme, a *pogányokhoz* (nemzsidókhöz) fordulunk.” (Apostolok Cselekedetei, XIII. 46.)

Pogányok alatt pedig a gojimok, vagyis a nemzsidók értendők. „És az egész emberiséget egy vérből teremtette az Isten” (Apostolok Cselekedetei, XXVII. 26.) – Mondja Pál Athénben. Mondja pedig azért, mert ebből az egy vérből teremtett isteni közösségből egy nép, egy faj zárta ki magát: a – zsidó! Kizárta pedig a vad törzsi nacionalizmus segítségével.

„És azt hiszed magadról, – írja Pál a zsidókra vonatkozólag, – hogy Te a vakoknak vezetője, a sötétségben lévőeknek világossága, a balgatóknak vezetője, a sötétségben lévőeknek világossága, a balgatóknak tanítója, a kiskorúaknak mestere vagy, bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját. Ki a törvényekkel dicsekszel, *a törvények megrontása által* az Istent gyalázkod-e? Mert az Istennek neve *miattatok káromoltatik* a pogányok között. (Pál levele a Rómabeliekhez, 19., 20., 23., 24.)

Az apostolok mindenütt a júdaizmussal, a törzsi elzárkózottsággal, a zsidó náciizmussal szemben hirdetik Krisztus forradalmát.

„Megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak és szemeiket behunyják, hogy szemeikkel ne lássanak, füleikkel ne halljanak, szívükkal ne értsenek és meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket. Légyen ezért nektek tudtotokra, hogy a *pogány* (nemzsidó) *népnek küldetett az Isten idvezítése és ők meg is hallgatják azt.*” (Apostolok Cselekedetei, XXVIII. 27–28.)

A zsidóság azonban keresztre feszítette e tan hirdetőjét és a mai napig sem adta fel azt a hitét, hogy ő az elhivatott és neki kell úrrá lenni minden népeken. Előbb a babiloni fogság után kezdődött diaszpórával, majd Jeruzsálem lerombolásával szétszóródott a zsidóság. Ezzel azonban démonikus erő, nemzetek fölötti uralmi akarat, főként pedig egyetlen egységes, zárt fajiság hatolt bele az ókori népkáoszba, a nagy faji és vallási egyvelegbe. Felesleges ma már részletesebben tárgyalni azt a tényt, hogy a zsidóság ugyan nem volt tiszta faj, mert különböző népek korcsaiból alakult, ezt azonban egységes fajjá, úgyszólván a világ egyetlen tiszta fájává gyúrta. A XIX. század végén is azt állapították meg, hogy a „zsidó faj teljesen tiszta maradt”. (Politisch-Antropologische Revue, 1904 március, 1003. oldal.)

Chamberlain írja, hogy Theodosius korától 1800-ig 300 nemzsidót sem vettek fel összesen a zsidó faj tagjai közé. A zárt, egységes fajisággal azonban együtt járt a szellem is, amely minden más népet is egyformán gyűlölt, megvetett és valamennyinek fölébe akart kerekedni. Európában megjelent a materializmus, az ószövetségi türelmetlenkedés szelleme, amely soha sem adta fel azt a messiási álmot, hogy egyszer lerombol minden más népet, úrrá lesz nálánál nagyobb és erdősebb nemzeteken, még azok teljes elpusztítása árán is.

Érthető volt, hogy az ókor és középkor ennek konzekvenciáit levonta nemcsak szellemi, hanem fizikai vonatkozásban is és elkülönítette magát a zsidóktól. Még eleven volt a Szentlélek betöltésének véleménye, Péter prédikációja az első pünkösdi hajnalán:

„Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!” – (Apostolok Cselekedetei, II. 40.)

A középkor megalkotta a gettót, de ezzel egyben megtartotta a zsidó fajt is, amely tisztaságát nagyon sok tekintetben azért őrizte meg, mert végeredményben a maga alkotta elzártságot átvette a kereszténység is. Mindez azonban nem akadályozta a zsidóságot abban, hogy be ne nyomuljon a keresztény államok életébe, gazdasági rendszerébe.

Ennek a zsidó befolyásnak a történetéről sokat tudunk már az ókorból is. Az Alexandriában és környékén letelepült közel *egymillió zsidó*, akik még a babiloni fogság után érkeztek oda, az ókor világában ugyanazt a szerepet töltötte be és ugyanazt a hatalmat gyakorolta, mint ma például a new-yorki zsidóság. A római birodalomban, közelebbről Rómában szintén félelmes hatalommá alakult a kisebbségi nacionalizmus. Cicero, a nagy római államférfi, mikor a bíróság előtt egy érdekeit érintő ügyet tárgyaltak, oly halkán beszélt, hogy rajta kívül csak a bírák hallották. Mint mondotta, azért teszi ezt, mert *a zsidók összetartanak és tönkreteszik azt, aki ellenük van*. A diaszpóra révén a zsidóságnak már akkor meg voltak azok a szervezetei, amelyeket mi szabadkőműves páholyoknak mondanánk. A diaszpóra tagjai közé felvettek olyan befolyásos nemzsidókat, akik hajlandók voltak magukat félzsidónak vallani s ezek révén a legmagasabb helyekig vitték közéleti befolyásukat. Ilyenformán bizonyítható az is, hogy a Néró által folytatott keresztényüldözéseknek a diaszpóra zsidói voltak a felbujtói. Poppea Sabina, a császár felesége a zsidó diaszpóra tagja volt a Néró kegyence, egy Alityrus nevű zsidó színész útján vette rá a császárt, hogy irtsa ki a keresztényeket. A Nérók és a Rooseveltek mögött minden időkben ott álltak az Alityrusok, sőt a Poppeák is.

Amilyen mértékben hozzájárult a zsidó befolyás a római világbirodalom tönkremenéséhez, legalább olyan mértékben okozta a spanyol világbirodalom bukását is. A spanyol birodalomban a kezükben volt – mint Herman írja – minden szellemi és materiális erő, a földbérletektől a legmagasabb egyházi méltóságokig. Az uzsora révén kezükben tartották az egész királyi udvart, nemességet. Végül már olyan kiváltságokat vívtak ki maguknak, hogy egy zsidó esküje többet számított a bíróság előtt, mint két keresztényé. Később Németországban, a Habsburg-birodalomban ismételték meg a hatalom átvételének ezt a formáját. A Magyar Birodalom bukásában szintén hatalmas szerepe volt egy Fortunatus Imre nevű zsidónak, aki

társaival együtt olyan mélyre süllyesztette a közállapotokat, hogy a birodalom már nem tudott ellenállni a török hatalom mohácsi rohamának.

Az ókor és a középkor vezető szellemei, nagy államférfiai még teljesen tisztában voltak a zsidó befolyás jelentőségével. Tiberius császártól Goetheig minden gondolkodó fő *ügy ismerte fel a zsidóságot, mint nemzeti veszedelmet*. „Az olyan minisztérium, amelyben a zsidónak minden lehetséges, az olyan *háztartás*, amelyben a zsidó a ruhatárt, vagy az egész ház pénztárát vezeti, az olyan minisztérium vagy komisszariátus, amelyben az ügyeket a zsidók intézik: nem más, mint kiszámíthatatlan pontini mocsár” – írta Goethe. A dolgok lényegét talán mégis legjobban látta I. Napóleon, mikor egyszer kétségbeesetten felkiáltott: „*Sáskák és hernyók ezek a zsidók s felfalják az én Franciaországomat.*”

Még a XVIII. században is jól látták, hogy az úgynevezett zsidó befolyásnak semmi köze sincs az emberiség kérdéséhez, mert a kisebbségi nacionalizmus mindenütt államot alkot az államban és „megemésztí a népeket, melyeket néki ad az Úr”. Ha az egyes államok nem is mindig ismerték fel a veszélyt, úgyszólván az utolsó pillanatban mégis csak megtorpant a zsidó hódítás: Katolikus Ferdinánd kiűzte őket, másutt korlátozó intézkedéseket hoztak ellenük, és ami igen lényeges volt, *sehol nem tűrték meg, hogy az államéletben a zsidó náciizmus befolyása is érvényesüljön*. A gettó legalább arra volt jó, hogy a szellemi sorompókat fenntartotta a zsidók előtt és így a keresztény vallást és kultúrát nem érte utol sokkal hamarabb az a veszély, amelynek ma tanúi vagyunk. Leglényegesebb volt, hogy a zsidóknak *a francia forradalomig nem volt közvetlen befolyásuk a tömegekre*. Egy-egy királyi udvarba behatolhattak a pénzüik segítségével, azonban nem volt módjuk hozzá, hogy közvetlen befolyást nyerjenek a nép széles rétegeire és irányítsák, sőt a maguk nacionalizmusa részére használják fel azokat.

A középkor csak egy tényt nem látott meg az úgynevezett zsidókérdésből. Azt tudniillik, hogy a zsidó nacionalizmus befolyása, a zsidóság térhódítása nem ösztönös cselekvés volt, amely a zsidó „kapzsiságából”, „önzéséből”, vagy az „antiszemiták” által emlegetett zsidó faji tulajdonságokból fakadt. Egy *démonikus tudatos* erő dolgozott már abban az időben és az ószövetségi nacionalizmus, a Tóra és a Talmud hajszolta előre a zsidót. Nem a pénzért, nem a jólétért és gazdagságért, hanem – *a világhatalomért*. A pénz csak eszköz volt, de a cél, az igazi nagy cél a világ fölötti hatalom maradt. Ehhez nem volt szükséges még csak központi zsidó kormány sem, – amely pedig időnként létezett – hanem nagyon is elég volt a Talmud és a Tóra, amely ott volt minden zsinagógában és minden zsidó házában és a kormányoknál sokkal jobb eligazítást adott arról, hogy mit kell cselekedniük a zsidókkal.

Ennek a világhódító ábrándnak azonban – többé-kevésbé – följebb tudták kerekedni az egyes országok, amíg az csak külön-külön más nemzeti területeken és más időkben érvényesült. A veszély akkor nőtt óriási méretűvé, amikor az ismert világ keretei kitágultak, amikor a sajtó, rádió, a technikai civilizáció révén az országok és emberek látszólag közelebb kerültek egymáshoz és amikor ennek a kisebbségi nacionalizmusnak uralmi akarata már nem egy-egy ország, hanem minden nép ellen *egyszerre, egy időben és teljes erővel érvényesülhetett*. Mindezen felül a protestantizmussal egy időben a zsidó szellem is kezdett teret nyerni a kereszténységen belül.

Luther még világosan látta a zsidó és keresztény szellem, az egyetemes emberség és a törzsi náciizmus között fennálló kiegyenlíthetetlen különbséget. Ezt bizonyítja a zsidókérdésről írott nagy tanulmányában. Azonban a protestantizmussal, a Biblia hirdetésével fokozott szerepet kapott a templomi prédikációkban, a vallásoktatásban az Ószövetség ismertetése. A protestáns prédikátorok, magyarok, svájciak, angolok, hollandok, németek egyre gyakrabban fordultak az ószövetségi prófétákhoz példázatokért. A vallásháborúk korában szívesen szórták ellen-

feleikre az Ószövetség vaskos átkait. A retorika üres frázisain keresztül így hatolt be az ószövetségi szellem a keresztény vallásba. A kereszténység kezdte magát a zsidó vallás meghosszabbításának, vagy leányágának tekinteni, *ahelyett, hogy épp az ellentétét, a forradalmi mivoltát hangsúlyozta volna*. Ezzel a keresztény kultúrvilágban teret nyert a tipikus zsidó intolerancia, a gyűlölet szelleme, és nemzedékek nevelkedtek az Ószövetségnek vigasztalanul materialista, lélektelen és fantázia nélküli tanításain.

Az angol protestantizmus különösen élénken reagált az ószövetségi behatásra. Az angol nemes kalmárok szelleme, a puritánok lelkisége könnyen azonosult a zsidó Ószövetség elveivel és talált igazolásra a maga üzleti gesztióiban. A XIX. században fantaszta angol tudósok már azt igyekeztek bizonyítani, hogy a britek tulajdonképpen az elveszett tizedik zsidó törzs tagjai. Werner Sombart, a kapitalizmus nagy ismerője jellemzően mutatta ki, hogy a kapitalizmus zsidó, de egyben protestáns eredetű.

Annyit meg lehet állapítani, hogy a reformációval megszakadt a kereszténység korábbi egysége. Nemcsak formailag, Krisztus egyháza különvált katolikus és protestáns egyházra. A támadt résen át egyszerre merészen hatolt be a keresztény világba és keresztény szellembe a mózesi nacionalizmus példátlan egysége. A felvilágosodás és haladás ürügyével a gettók lakója egyre erőteljesebben kezdte követelni az emancipációt, amelyet az igazi haladás olyan nagy szellemei, mint Voltaire is végveszélynek tartottak. Az emberszeretet, a felvilágosodás jelszavainak ürügyével maga a kereszténység is törekedett a zsidó emancipáció felé. Nem látta meg, hogy ez a kereszténység – katolicizmus, protestantizmus, ortodoxia – egyforma halálát jelentheti majd egy napon.

A lenézett, sötét középkor még tudta, hogy mindez nem lehetetlen, mert a zsidóságban a vallási náciizmus fanatizmusa lobog a kereszténységgel szemben és ennek forrása főként a Talmud. A Minerva Presse 1888-ban megdöbbenően érdekes, soha meg nem cáfolt adatokat hozott napvilágra arról a vizsgálóbizottságról, amelyet Szent Lajos francia király állított össze 1240-ben. Szent Lajos tudni akarta a zsidókkal szembeni gyűlölet okait. Bíróságot hívott össze, amelyben saját maga elnökölt. A bíróság előtt egy héberül jól tudó, megkeresztelkedett zsidó mutatta be a Talmudot. Annak ellenőrzésére meghívták Jechiel párizsi, Juda Sámuel és Jacob rabbikat, akik közül Jacob híres szónokként volt ismeretes úgy Spanyolországban, mint Franciaországban. Az igazságos király minden lehetőséget megadott arra, hogy a rabbik megvédelmezhessék a Talmudot, illetőleg ellenőrizhessék, hogy a Talmud hiteles-e? A bíróság ennek ellenére megállapította, hogy a Talmud olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek ellentétesek *minden keresztény, sőt minden nemzsidó társadalom rendjével*. Felderítették, hogy a Talmud sorozatosan gyalázza Szűz Máriát, kétségbe vonja, hogy Krisztus szűztől született volna, sőt azt állítja, hogy egy Pandara nevű katona és egy utcalány szeretkezésének gyümölcse volt. A keresztények megdöbbenve hallgatták a Talmudból lefordított részleteket, amelyeket a rabbik hitelesnek ismertek el. Ezek után Szent Lajos király elrendelte a Talmud megégetését. (The Hidden Empire, 1945. 27. oldal.)

A keresztény világ később nagyon keveset törődött a zsidók szent könyvével, amely pedig majdnem fontosabbá vált számunkra, mint a Tóra. Innen sugárzott a kereszténység felé a gyűlölet, innen áradt a kettős erkölcs. Jellemző módon még ma XX. században sem volt a Talmudnak megbízható, hiteles fordítása. A németországi zsidó származású egyetemi tanár Graetz lefordította ugyan a Talmudot, azonban kihagyta belőle mindazokat a részleteket, amelyek a zsidókra kompromittálóak, főként, amelyek világműveltségi szándékaikról szóltak. A magyar Luzsénszky Alfonz is lefordította a Talmud egyes részeit. A bolsevista diktatúrának első gondja volt, hogy Luzsénszky Alfonzot börtönbe záratta és valószínűleg ott pusztult a zsidók fogságában.

A Talmud azonban észrevétlenül tovább növelte a zsidó nacionalizmust, amely egyre elevebben élt Majmonides, a középkori zsidó próféták álmaiban, a zsidó nép lelkében. A zsidó nép már jóval a nagy francia forradalom előtt megmozdult, hogy megvalósulás felé vigye a mózesi ígéretet. A kereszténység egységén támadt rés, a felvilágosodás, a társadalmi fejlődés minden tekintetben kedvezett annak a céltudatos munkának, amely megindult a világhatalmi ábrándok valóra váltása érdekében. Itt már első körvonalaiban kirajzolódott az, amiről később szó lesz s amit biológiai osztályharcnak, a nemzsidó népek fizikai rekonstrukciójának és kipusztításának fogunk nevezni, s amit eddig általában „forradalomnak” hívtak.

Az első világháború után az egész nyugati kultúremberiséget megrázta a londoni Morning Post „földalatti összeesküvők” cikksorozata. Causes of World Unrest cím alatt H. A. Dwyenne a liberális történetírás által agyonhallgatott forrásmunkák alapján mutatta ki, hogy a francia forradalmat nem egészen az alsó rétegek elkeseredett hangulata idézte elő. Már ebben az időben is zsidó és szabadkőműves kéz dolgozott, amely a gabona összevásárlásával mestersegesen idézte elő az éhínséget és ezen keresztül a július 14-iki forradalmat. Ugyanebben az időben, már 1776-ban megalakult Bajorországban a zsidó Weishaupt által életre hívott Spartacus szervezet, amely hirtelen ezerszeresre megnöve tűnt fel újból az első világháború utáni forradalmakban. Gwyenne tanulmánya kimutatta a szabadkőművesség szervezkedését a XIX. század összes forradalmi mozgalmaiban, a zsidóság szerepét a szabadkőművességben. Gwyenne ezt a kikeresztelkedett Lémann abbé könyve (L'Entrée des Israélites dans le Société Francaise) és Albert Pike amerikai író adatai alapján állapította meg. Bizonyította, hogy a kereszténység elleni gyűlöletet a zsidóság vitte bele a titkos társaságokba, ahol aztán – szabadelvűség örve alatt háborítatlanul folytatták a kereszténység társadalmi rendjének alapjait aláaknázó romboló tevékenységet. Az ószövetségi nacionalizmus a pénz mellé egy új félelmetes fegyvert szerzett a keresztény népek elpusztítására. Ezt a fegyvert „forradalomnak” hívták.

A szocialista nemzetközi szervezkedés 1844-ben az Internacionálé megalapításával kezdődött, amelynek mindkét vezére, Marx és Lassale zsidó volt. Mindkettő a gyűlölet, a fajuk megáláztatásából származó bosszúvágy prófétája volt. D'Israeli Connigsby című művében a németországi munkásmozgalmat és annak zsidó vezetését már előre megjósolta. Ezzel az európai kultúra történelmében egy eddig ismeretlen tényező jelent meg: *a szervezett gyűlölet és szervezett irigység, mint társadalmat formáló, romboló erő.* Ószövetségi eredetű volt Európában a kollektív türelmetlenség is, de még ószövetségibb és talmudibb ez a gyűlölet, a felkeltett szenvedély, amelynek prófétái szociális síkon pontosan azokkal a jelszavakkal, ígéretekkal és fanatizmussal dolgoztak, amelyekkel az Ószövetség ígérte saját népének, hogy a Jehova elébe önti egyszer a föld minden gazdagságát, hogy nem kell dolgozni, legfeljebb napi 2–3 órát. Az ószövetségi náciizmus félelmetes szövetségést nyert az európai, majd az amerikai proletariátusban, amely minden joggal el volt keseredve a kapitalizmus kizsákmányoló rendszere ellen. Csupán azt nem volt hajlandó tudomásul venni, hogy *ennek a kapitalizmusnak igazi alkotói, hordozói és haszonélvezői pontosan a zsidó nacionalizmusnak képviselői, az internacionálé megalapítói voltak.*

Marx tanításában kétségtelenül benne van a diabolikus terv csírája. Az abszolút egyenlőség hamis tanával, a proletár tömegek irigységének felkeltésével lerombolni minden nemzsidó nép szellemi elitjét, az arisztokráciát, polgárságot, papságot, értelmiséget. Vezető nélküli tömeget csinálni az emberiségből. Ez már nem szocialista terv. Ez a zsidóság világterve! Az eltömegesedett ember vak eszköz és rabszolga lesz a világalomra törd törzsi nacionalizmus kezében.

A tény az, hogy Marx nemzetköziséget hirdetett, de a zsidóság nem volt nemzetközi. Nemzetköziséget csak a proletariátustól kívántak. Neki szánták azt a szerepet, hogy romboljon le minden hazát, minden vallást, hogy létrejöhessen a nemzetközi világállam, amelynek egyetlen elitje, uralkodó és vezető rétege lesz: a zsidó!

A zsidó ott élt minden nemzet között. Beszélte mindenik nemzet nyelvét, de ő megmaradt zsidónak. Egyetlen faji gondolat, egyetlen nacionalizmus, *egyetlen nemzetek fölötti náciizmus* büszke és öntudatos képviselőjének. A keresztény forradalom a „felvilágosodás” jelszavai elől ekkor már behúzódott a templomok hűvös hajójába. A krisztusi forradalom hitéből, befolyásából mind többet veszítve *zsidózó kereszténységgé változott*. Materialista módra ragaszkodott világi befolyásához, világi javaihoz, nagybirtokaihoz, mikor itt lett volna az idő, hogy meghirdesse és képviselje a krisztusi gondolat lényegét: *a szociális igazságosságot*. Ugyanakkor a zsidó megőrizte a maga vallási, népi, faji egységét és annak következtében, mint éles tör hatolt bele a mindinkább meglazuló keresztény közösségbe. A zsidó nacionalizmus egyre erőteljesebb lángokkal lobogott. A keresztény, krisztusi forradalom mind bátortalanabbá, hitetlenebbé és tehetetlenebbé vált. Az ószövetségi vallási nacionalizmus lobogó hitet, faji öntudatot tudott gyújtani az oroszországi gettók népébe. Az újszövetségi kereszténység mind bátortalanabbá lett és kezdte szégyellni az újszövetséget, a saját hitét, amelyről sokszor azt érezte, hogy „idejét múlta” vagy „tudománytalanná” vált a felvilágosodás jelszavaival szemben.

Legnagyobb baj volt, hogy a kereszténység tehetetlenné vált a kor nagy szociális problémájával szemben. Ezalatt a zsidóság a maga fajtája számára hitet adott. Nem Istenhitet – mert hiszen sok zsidó látszatra megtagadta a hitét, – hanem a *politikai nacionalizmus fanatizmusát*. Ezzel szemben a krisztusi forradalom nem ismerte fel földi küldetését, amelyet a kor előírt volna számára: odaállni a tömegek oldalára és nem a gyűlölet, hanem a szeretet jegyében valósítani meg: a szociális igazságot.

A XIX. század kereszténysége már sok tekintetben inkább formalizmus volt, mint hit és küldetés tudat. A marxista forradalom gondolatával nem tudta szembeállítani a krisztusi forradalom korszerűen fogalmazott eszméjét. A Rerum Novarum és a Quadragesimo Anno kezdetű pápai enciklikák állásfoglalások maradtak csupán. Állásfoglalások a szocialista gondolat, de egyben a liberális állam mellett. Az ecclesia militans nem harcolt úgy, ahogy küzdenie kellett volna. Megnyugodott abban a krisztusi tanításban, hogy „az én országom nem e világból való”. Ezzel szemben a marxizmus a mennyországból a földre helyezte át a megváltás gondolatát. Az utóbbi gondolat teljesen zsidó eredetű volt. Hiszen Jahve és a nagy fajvédők, Ezdra és Nehémiás, a rabbinusok pontosan ezt ígérték a zsidó népnek is. Megváltást e földön, Jeruzsálem kitárt kapuit, amelyen beárad a népek gazdagsága, a heti 18 órás munkaidőt, a szociális biztosítást. A marxizmus földi megváltást ígért, de az ígéret mögött ott állt a zsidó nacionalizmus, és a marxista vezérek tudták, hogy ez a megváltás a zsidó világkirályság alakjában fog kiteljesedni.

A kereszténység nem tudott újra eggyé forni legalább a krisztusi revolúció gondolatának szociális igenlésében. A zsidóság egy maradt a négyezer éves náciizmus faji és lelki közösségében.

A nagy francia forradalom után a kereszténységet titokzatos erők: a szabadkőművesség, a zsidó befolyás alá került államok kormányai mindinkább beszorították a közéletből a templomba. A belső megingás következtében nem is volt erő, amely ellenálljon ennek a törekvésnek. Az ortodoxia üres formalizmusa, a katolicizmus, amelynek püspökei százezer holdak birtokában prédikáltak a tömegek felé szegénységet és tisztességet, a protestantizmus, amely mindinkább beszívta magába az ószövetségi szellemet? Mi lett volna az a lelki mozdító erő,

amely a krisztusi forradalom oldalára szólíthatta volna a proletár tömegeket? A kereszténység egyre inkább távolmaradt a közéleti jelenségek bírálatától, a világi közvélemény irányításától, a szociális eszmék megvalósításától. Ezt a szerepet átvette az ószövetségi nacionalisták kezébe került sajtó, a szabadkőműves páholytag, a marxista agitátor. A földre helyezett marxista mennyországgal szemben a kereszténység nem tudta érvényesíteni a krisztusi gondolat szociális tartalmát, nem állt a tömegek mellé, lemondott a vezetésről. Ezzel egyenes arányban egy roppant céltudatosság, egyetlen fanatikus akarat tört előre: szétrombolni minden istenit és emberit. Szétzülleszteni, vezetőitől megfosztani a társadalmakat és megteremteni a zsidó világkirályság végleges uralmát.

Pedig épp a századfordulón olyan nagy gondolkodó, mint Chamberlain figyelmeztette a keresztény társadalmakat:

„A közöttünk élő zsidóság problémája a jelen legnehezebb és legveszélyesebb kérdései közé tartozik”. (H. S. Chamberlain, I. 163. oldal)

A XX. század kezdetén a cél már nem volt kétséges. A világ zsidóságának vezetői csupán azt nem döntötték még el, hogy Ábrahám szent magja milyen eszközökkel biztosítsa a megígért világhatalmat. Az arany vagy géppisztoly, a nagytőke vagy kommunista terror, amelynek élén az MVD zsidói állnak? A pénzváltók, a galambárosok, írástudók állama legyen az új Templom, vagy a terrorista szadduceusé?

Vagy talán mindkettő egyszerre és egymás mellett? A módszerek nagy dilemmájára érdekes feleletet adott egy – „hamisítvány”.

III. FEJEZET

A zsidóság mindent megpróbált, hogy kétségbe vonja a „Sion bölcsei jegyzőkönyveinek” hitelességét. Ma már műveletlen, babonás és barbár lénynek tekintik azt, aki a Jegyzőkönyvekről említést merészel tenni.

Az Alliance Israelite Universelle 1935–36-ban próbapert indított a német Weltdienst ellen Baselben, hogy a bíróság előtt bizonyítsa be, miszerint a Jegyzőkönyvek közönséges hamisítványok. Ulrich Fleischhauer, a Weltdienst akkori vezetője volt a vádlott. A per több tárgyaláson keresztül majdnem két évig húzódott. A Baseli bíróság felmentette Fleischhauert. Indoklásában azt mondja, hogy nem tudja eldönteni: vajon a Jegyzőkönyvek hitelesek-e vagy sem. A kérdés nyitva maradt. A világzsidóság hallgatott s azóta is mélyen hallgat, holott előzőleg minden egyes alkalommal bizonyítani kívánta, hogy a Jegyzőkönyvek a cári Ochraha hamisítványai, amelyek a pogromhangulat felszítására készültek.

Annyira bizonyos, hogy Sion bölcsei jegyzőkönyveinek eredeti héber szövege már 1890-ben járt az odesszai zsidók kezén. Azokat 1905-ben az orosz Nilus tette közzé. Egyes verziók szerint szerzőjük a keleti Asher Ginzberg, héber írói nevén Achad Haam, vagyis „egy a népből”, akinek célja az volt, hogy a könyvvel ébresztgesse a zsidó nemzeti öntudatot. Nilus könyvének egy példánya már 1906-ban bekerült a British Múzeumba, ahol a mai napig katalogizálva van.

A Jegyzőkönyvek hitelességéről addig-addig vitatkoztak, amíg azok valódiságát minden bírónál hatalmasabb bíró igazolta. *Maga a világtörténelem! Az 1906-ban regisztrált zsidó program azóta szóról-szóra megvalósult.* Akárminek tekintjük tehát a Jegyzőkönyveket: Sion 33-ik fokon lévő vénei világprogramjának, a baseli cionista kongresszus titkos jegyzőkönyveinek, akár csak egy túlzó zsidó nacionalista pamfletjének, mindez nem érdekes. A döntő tény – ami vitathatatlan – *hogy a program csaknem teljes egészében valóra vált.* Sőt! Több is beteljesedett, mint amennyit a cionista vénnek előre láthattak. A világhódítók meghódították a világot. A természetlen hitelességi viták helyett mi csak azt akarjuk bizonyítani, hogy a sionista vénnek beváltották a programjukat. A zsidóságot már csak egyetlen lépcső választja el attól, hogy nyíltan is bevallja: a világhatalom az ő kezébe került. Az emberiséget kormányzó politikai, gazdasági, szellemi erők mögött egyelőre még csak a *második vonalba* húzódva, de ugrásra készen állva ott áll a zsidóság. Készül rá, hogy megtegye azt a bizonyos lépést, amely után a vörös csillag és az amerikai fehér csillag ötödik ágára felteszik a hatodik ágat, a megvalósult világkirályság nyílt szimbólumát: a hatágú Dávid-csillagot!

A Jegyzőkönyvekkel kapcsolatban egyetlen kérdés, hogy létezett-e a zsidóságnak olyan nyílt, vagy titkos szervezete, amely az egész nép számára kidolgozhatott egy világprogramot? Van-e titkos zsidó „kormány”, amely a Tóra és a Talmud, esetleg a Jegyzőkönyvek alapján a világ zsidóságát irányította?

Nem kétséges, hogy a zsidó államon belül már Krisztus születése előtt regisztrált a Kahal, vagy a Cahilla, amely a teokratikus zsidó állam politikai szervezetét képezte. Fel lehet és fel kell tételezni, hogy a zsidó nép száműzetésbe is átmentett valamit ebből a szervezetből.

Már rámutattunk arra is, hogy még a szétszóródás előtt mint valóságos kormányzati és politikai hatalom dolgozott az alexandriai és a római diaszpóra. A szétszóródás után tulajdonképpen minden zsidó hitközségnek megvolt a maga miniatűr Kahalja, melynek az volt a célja, hogy intézze a zsidók peres ügyeit, különösen azokat, amelyek intézése nem volt kívánatos keresztény bíróságok előtt. A zsidóság által sűrűn megszállott országokban mindenki tudott

ezeknek a Kahaloknak létezéséről. Azonban feltétlenül lennie kellett egy magasabb zsidó kormánynak, vagy mint ma mondanánk, „emigrációs bizottságnak”, amely a zsidóságot összetartotta, politikai kérdésekben egy célra irányította. Okmányok bizonyítják, hogy ez a titkos zsidó kormány különféle nevek alatt, de mindig fel-felmerült a történelem évszázadaiban. Sanhedrin néven régebben Konstantinápolyban székelte és a zsidók feje a „nagy satrapa” volt. Később a különféle mozgalmakban, a francia szabadkőművességben, az első világháború irányításában mindenütt nyoma volt annak, hogy ilyen titkos világkormány működik. Wilson elnök, midőn 1920-ban hazatért az eredménytelen versaillesi béketárgyalásokról, nyíltan ki-mondotta:

– Európában volt egy titkos erő, amelynek nem tudtunk a nyomára jönni.

D’Israeli 1844-ben a Conningsby című munkájában kertetelés nélkül megírta, hogy:

„A világot nagyon különböző személyek kormányozzák, akik soha nem jelennek meg a színpadon.”

A zsidó Walter Rathenau ugyanerről írt a Weiner Preeben, 1921. december 24-én, midőn azt mondotta:

„Mindössze 300 ember, akik jól ismerik egymást, intézik Európa sorsát. Ezek utódjaikat saját környezetükből választják ki. Ezeknek a német zsidóknak kezében olyan eszközök vannak, melyekkel véget vethetnek bármely államformának, amelyet ésszerűtlennek tartanak.”

New-Yorkban egyáltalán nem titok, hogy a Cahilla (Kahal) működik, hiszen különböző városrészekben a zsidók gyakran rendeznek Cahilla-partiekat. Minderről nagyon érdekes leleplezéseket közölt 1946-ban a The Hidden Empire című könyv, amely többek között ezeket írja a 35-ik oldalán:

„A világzsidóság a földet két hemiszférára osztotta: keletire és nyugatira...”

A Cahilla (a titkos zsidó kormány és bíróság) köztudomás szerint a hét jelkép szerint van összeállítva. A keleti hemiszférának védnöke nem tartozik ide, noha mindkét hemiszféra szponzora felelősséggel tartozik az ismeretlen és koronázatlan zsidó királynak, akinek személye féltve őrzött titok.”

Nem vitás tehát, hogy volt, lehetett zsidó központi szervezet, kormány, – vagy bárminek nevezzük, – amely kidolgozta Sion bölcseinek világprogramját. Azonban akár volt, akár nem volt, nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a *program megvalósult. És ez mindennél sorsdöntőbb bizonyíték.* A világzsidóság – mint ki fogjuk mutatni – ott áll a második lépcsőfokon, a Sion bölcsei által előírt helyen és minden készen áll arra is, hogy hamarosan megtegye a hiányzó utat és elérje a harmadik lépcsőfokot.

Ötven évvel ezelőtt, vagy akár még a baseli perben is kétségbe lehetett vonni a Jegyzőkönyvek hitelességét. A Jegyzőkönyvek programja azonban égett, lobogott az ószövetségi nacionalizmusban. A Jegyzőkönyvek létezését lehet tagadni, *de ennek a nacionalizmusnak létezését nem.*

A Jegyzőkönyvekben, amelyek – minden valószínűség szerint – csupán az igazi program kivonatai, kissé homályosan és elmosódottan jelentkeztek azok a módszerek, melyek segítségével a zsidóságnak meg kellett valósítania a világuralmat. A ködös, misztikus szövegből a felületes olvasó csak azt látja, hogy a Jegyzőkönyvek egyszer nyílt diktatúráról, egyszer szabadelvűségről beszélnek. Egyszer a tőke és a sajtó segítségével vélik elérni a világ-hatalmat, másszor a félreismerhetetlen bolsevik módszerekkel. Amikor Sion bölcseinek jegyzőkönyvei már ott forogtak az odesszaiak kezén, a lenini tanítás még nem volt ismeretes.

Mégis a Jegyzőkönyvekben olykor már a tökéletes lenini ideológia, a kisebbségi uralom harci technikája nyilatkozik meg. Meglepetve látja az olvasó, hogy a zsidó politikai módszer végeredményben mégis a tőkén keresztül végrehajtott tökéletes világuralom felé hajlik.

A Jegyzőkönyvek áttanulmányozása után még inkább rádöbbenünk, hogy a bolsevizmus és kapitalizmus közötti ellentét csak látszólagos. Sion vénei világosan látták, hogy a bolsevizmus csak a liberális kapitalizmus kiegészítése, egyazon totális uralom két formája, de mindkettő ideológiája a materializmus, a kisebbségi uralom, a csekk könyv, vagy géppisztoly lényegileg azonos terrorizmusa. *Az utólag átvizsgált események* megfejtik a Jegyzőkönyveknek azt a részét, amely homályos volt. Sion vénei három lépcsőfokot építettek meg Salamon király trónusáig, a világuralom kiterjedéséig.

Az első lépcsőfok: a pénz, a kapitalizmus, a sajtó hatalmának zsidó kézbe vétele, szüntelen növelése, ezzel egyidejűleg a nemzsidó társadalom elitjének lerombolása, félreállítása, kompromittálása. Ugyanekkor a szabadelvűség eszméjének, mint faltörő kosnak felhasználása, a nemzsidó társadalmak lerombolása, a római jognak és minden jogrendszernek meg-hamisítása, a munkásság irigységének, elégedetlenségének felkeltése, a gyűlölet állandósítása a társadalmakon és államokon belül.

Az első lépcső: a keresztény országok szembeállítása egymással, háborúk, forradalmak ki-robantásával, de még mindig a szabadelvű rendszer keretében; *„le kell törnünk minden oppozíciót, megüzenvén a háborút szomszédai által annak az országnak, amely feltámadni mer ellenünk. Erre világháborúval kell felelnünk. Ha mind ellenünk támadnak, akkor amerikai és kínai ágyúkkal felelünk nekik”* – írják a Jegyzőkönyvek.

Az első lépcső küzdői számára a Jegyzőkönyvek előírják a keresztény családba való behatolást, a vallás elleni óvatos küzdelmet, a sajtó birtokba vételét, a munkásság forradalmasítását, a keresztény társadalmak lassú destruálását. Előbb a királyságokat kell megszüntetni, aztán az arisztokráciát lerombolni, a földbirtokos osztályokat elszegényíteni, a tömegekben felkelteni a lázadás szellemét. *A természetes és születési arisztokrácia romjain* – hangzik az utasítás – *megalkottuk a mi osztályunk pénzarisztokráciáját. Ezen új arisztokrácia alapja a tőlünk függő gazdaság és tudomány, amelyet a mi tudósaink hirdetnek.* (Lásd Amerikában: az atom-tudósok.)

A Jegyzőkönyvek szerzői világosan látják, hogy a liberális kapitalizmus korában a szabad verseny a legbiztosabb út a második lépcső felé.

„Mi a munkások megmentőjének mutatjuk magunkat, – írják – kik azért jöttünk, hogy fel-szabadítsuk őket az elnyomás alól. Felajánljuk nekik a szocialista, anarchista, kommunista hadseregünkbe való belépést, amelyet a szabadkőművesség által mindig követelt emberi szolidaritás alapján mindenkor támogatunk.”

Ne feledjük, hogy mindez 1906-ban került nyilvánosságra. Vajjon azóta nem valósult-e meg a világprogramnak minden részlete?

Az első lépcsőfokon más a stratégia és mások a harci eszközök. „Hatalom és hypokrizis” – hirdetik a Jegyzőkönyvek farizeusai, és egyben hozzáteszik: *„Hatalmunk lényege – főként az első fokon – a titkosság.”*

A Jegyzőkönyvek szerzői előtt nem voltak ideológiai akadályok. Ők teljes világossággal előre látták azt, ami azóta bekövetkezett, tudniillik hogy a tőke elnyomásából az út egyenesen a bolsevizmus felé vezet.

„A tudatlan nép – írja a Jegyzőkönyvek – vakon hisz a nyomtatott betűnek, az általunk sugalmazott rossz gondolatoknak engedve, gyűlöletet érez az összes néposztályok iránt, melyeket magánál felsőbbrendűnek érez. Nem érti meg azok jelentőségét.”

„Ez a gyűlölet még inkább kiszélesedik a gazdasági krízis által, amely akadályokat gördít az összes pénzügyi tranzakciók és az egész ipari élet elé, azonban a mindenfelé, titkos eszközök által megszerzett általános gazdasági krízisben *az egész, kezeink között lévő arany segítségével, az összes európai országokban a munkások nagy tömegét fogjuk az utcára vetni*. Ez a néptömeg örömmel fogja kiontani azok vérért, akikre tudatlan együgyűségében gyermekkor óta irigy, akiktől javaikat elrabolhatja. *Ezek nem fognak rosszul bánni a mi népünkkel, mint-hogy pontosan tudja a támadás megindulásának kezdetét.*”

Elég visszagondolni az európai és a világtörténelem elmúlt húsz–negyven esztendejére és akkor látni lehet: Íme, ez már a második lépcső kezdete.

Ez már a bolsevizmus. A fellázadt embert, az irigységtől, gyűlölettől fűtött proletár tömeget ugyanazok a komisszárok, agitátorok vezetik majd, akik a kapitalista államok bankjait, parlamentjeit, sajtóját kormányozzák. Hiszen egyetlen vérszövetség leszármazottjai! Egyetlen kétarcú nacionalizmus képviselői valamennyien.

Itt már felmerül a Talmudba rejtett arc, a vérszomjtól eltorzult sadduceus, aki vérontás árán is el akarja pusztítani a többi népeket és aki 1945-ben épp oly lázas szemmel járt elől a nagy keresztény-pogromokban, mint Bar Kochba vitézei a Krisztus után 130-ban történt nagy földközi tengeri zsidó lázadás során.

„Az arisztokráciának – írja a 3. számú jegyzőkönyv – amely jogosan húzott hasznát a nép munkájából, érdekében állott az, hogy a munkások jól tápláltak, erőteljesek legyenek és jó egészségnak örvendjenek. Nekünk ellenkezőleg ezzel szemben álló érdekünk van: *a gójok degenerációjára törekszünk. Hatalmunk a munkás állandó rossz táplálásától és gyöngeségétől függ*, mert akkor nem lesz elég ereje és energiája ahhoz, hogy minket támadjon.”

Mi más ez, ha nem a bolsevista rendszer kísérteties víziója? Három évtizeddel a bolsevizmus kitörése előtt! Mi más ez, ha nem az illuminátusok korai, de szintén zsidó eredetű programja: *ínség és meggyőzés!* Ez már a Sztalini-kaganovicsi állam látomása, amelyben – a Jegyzőkönyvek szerint – meg kell lennie a titkos rendőrségnek, a népbíróági intézménynek, a tökéletes és teljes elnyomatásnak, a munkásság kihasználásának.

Ez már a második lépcső! Oroszországban láthattuk, hogy a kolhoz rabszolgájának le kell térdelnie a komisszár előtt. A Szovjetben a zsidó művezető, vagy „munkásigazgató” megvonhatja az élelmiszerjegyet attól, aki nem tudja teljesíteni az előírt normát, a kiszabott robotot. Az ukrajnai éhínség hatmillió halottja, az élelmiszerjegy megvonása miatt éhen halt magyar, német, román, olasz hadifoglyok hekatombája igazolja, hogy ez a program pont is beteljesedett és beteljesedik mindenütt, ahol – „*Izrael a király*”.

Azonban a Jegyzőkönyvek szerzői jól látták, hogy még ez sem minden. A bolsevizmus csak arra való, hogy végleg megtörje, eltömegesítse, emberszabású csordává alakítsa a népeket. *A kapitalizmus és a bolsevizmus, a biológiai osztályharc azonban csak eszközök*. Ez még mindig nem jelenti az általuk elképzelt tökéletességet, biztonságot egy lerázhatatlan zsidó világuralom számára. Még nem biztosítja az élet korlátlan élvezetét és a totális hatalmat a kiválasztott kisebbség számára.

„Emlékezzetek csak vissza a nagy francia forradalomra, amelyet „nagynak” nevezünk, jól ismerjük előkészítésének titkait, mert *a mi munkánk volt*. Azóta vonszoljuk a tömegeket

csalódásból csalódásba, annyira, hogy lemondanak egy, a mi cionista vérünkből származott, olyan despota javára is, akit a világ számára mi készítünk elő.”

Ez a harmadik lépcső. Az utolsó és legfontosabb! A Jegyzőkönyvek szerzői megmondják, hogy amikor a zsidóság elérkezett ehhez a végső pillanathoz, akkor egyetlen tollvonással megsemmisíti mindazt, amit a gojimok számára hirdetett. A szabadelvűség és a szocializmus helyébe odalép a teljes és tökéletes despotizmus. A kifelé patriarkális, de lényegében kegyetlen és terrorisztikus zsidó világkirályság, amelyet most már nyílt terrorral és nyíltan is csak a zsidók fognak kormányozni.

„A népnek szüksége van arra, – írják a 23. számú jegyzőkönyvben – hogy uralkodójában a hatalom és tekintély megtestesülését lássa. Ez az Isten választotta fejedelem, akinek küldetése összezúzni a romboló erőket, amelyek nem az értelemből, hanem az ösztönökből, sem nem az emberi, hanem az állatias szellemből erednek. Ezek az erők ma győzedelmeskednek, a szabadság és jog nevében üzött mindenféle erőszaknak és tolvajlásnak alakját öltik fel. Ezek rombolják szét a társadalmi rendet, hogy végre felállítsák Izrael királyának trónját. *De mihelyt ez hatalomra jutott, az ő szerepük véget ért.* Akkor el kell söpörni útjából ezeket az erőket, mert útjában a legkisebb kavics, vagy szalmaszál sem maradhat.”

Később látni fogjuk, hogy mindaz, ami 1890-ben vagy 1906-ban nagyon távoli jövődőlésnek látszott, azóta kísérteties biztonsággal megvalósult, a zsidó nacionalizmus győzött, Ma már arra sincs szüksége, hogy titokban írja jegyzőkönyveit.

Alig hat évtized telt el az emancipáció óta, amikor elkövetkezett a századforduló. Nyugaton ekkor már készen állott a világhódítók legfélelmetesebb rohamcsapata: a burzsoá, kapitalista, vagy kispolgári zsidó középosztály, az „asszimilált” intellektuel – író, újságíró – által irányított agresszív zsidó réteg. Ez a nyugati zsidó is végeredményben a Talmud neveltje volt. A Volga és a Duna térségében elszórt több mint ötmillió főnyi zsidóság, az oroszországi és kelet lengyelországi zsidó tömeg még a belzi, breszt-litovszki, máramarosszigeti, Talmudok és Tórák fölé hajolva álmodta a világkirályság álmait.

A budapesti származású zsidó tudós Fehér Lajos jól látta a valóságot, amikor a „Zsidóság” című nagy munkájában megírta, hogy a Talmud valósággal leigázta a zsidóságot. A szigorúan megkötött rítus a nap minden szakára előírta a vallásos cselekményeket. Runebs a „Der alte und der neue Glaube” című művében megállapította, hogy a zsidónak naponta fél napra van szüksége ahhoz, hogy elvégezze a vallásos cselekményeket. Egyedül Mózes halálának emlékére háromezer előírás teljesítését rendelte el a Talmud. Mindez lehetetlenné tette a hithű zsidó számára, hogy komoly termelő munkával foglalkozzék. Nem lehetett ilyen körülmények között, a lengyel, orosz, vagy magyar paraszt napi tizennégy órás munkáját végeznie. A parasztság hiánya azonban nemcsak hátrány volt, hanem előny is. Adott pillanatban a zsidóság középosztállyá, nagy intellektusú szellemi réteggé tudott alakulni. A föld nem kötötte le. Egész életében intellektuális cselekménnyel, a szent könyvek olvasásával foglalkozott s bármilyen egyoldalú szellemi tevékenység volt ez, *de mégis csak az volt!* S kétezer évre visszamenőleg vizsgálva ezt, könnyebb megérteni, hogy miért került ki ebből a népből oly sok intellektuel, író, költő, újságíró, politikus és atomtudós.

A zsidóság így valósággal meghatározta önmagát. Csak meg kellett tanulnia a nyelvet és rögtön más népek középosztályává, burzsoáziájává, vagy pénzarisztokráciájává válhatott. Sokkal több kulcspozíciót foglalhatott el, mint bármely nép, amelynek munkás, paraszt rétegei voltak. Innen már csak egy rövidke lépést kellett megtenni a nagyobb, királyibb, messiásibb gondolat felé. *Miért ne lehetne ez a tizenötmillió faj az egész földkerekség népeinek vezető*

rétege? Angol, orosz, amerikai vagy francia mázzal, de belsejében a zsidó nacionalizmus egyforma öntudatával?

Ennek a nacionalizmusnak egyetlen örömmünnepe volt: a Purim, amikor le kellett részegedni annak emlékeztére, hogy az első „antiszemita”, Hámánt és tíz fiát megölték és Susán várában meggyilkoltak 70 000 nemzsidót. Jan és Jerome Tharaud „A kereszt árnyékában” című, teljesen filozemita beállítottságú könyvükben megdöbbenően mutatnak rá, hogy a zsidó nép soha nem ismerte ezt a szót, „szeretet”. A „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” mózesi parancs volt ugyan, de ez csak a zsidó nép tagjaira, sőt azon belül is a *legközelebbi hozzátartozókra* – mint a latin nyelvű Szentírás mondja: *aproximos tuos*, tehát a te legközelebbijeidre – korlátozódott. A keleti zsidóság a gyűlölet népévé, a gyűlölet keleti rezevoárjává változott és egy, maga körül mindent felégető gyűlölet hordozójává alakult.

S eközben, – Nyugaton ugyan – még pedig Brüsszelben fél évszázaddal ezelőtt, csaknem romantikus körülmények között, *megalakult az orosz kommunista párt*. Az alapítók között volt „orosz” kisnemes, georgiai kicsapott papnövendék, oroszországi nagykapitalista lánya és progresszív újságíró. Egy-kettő kivételével valamennyien zsidók voltak.

Másfél évtized múlva a zsidó nacionalizmus porba omlasztotta Szent Oroszországot, ahol egyenesen a második lépcsőfoknál kezdett hozzá a Sion bölcsei által ajánlott terv kivitelezéséhez: a zsidó királyság megvalósításához.

IV. FEJEZET

Az első világháború előtt Oroszország, Litvánia, Lengyelország zsidó üzleteiben már egészen nyíltan terjesztettek egy levelezőlapot. A képeslap egy rabbit ábrázolt, egyik kezében a Tórát, másikban II. Miklós cárt tartja, aki fehér jérceként van ábrázolva, fején a koronával.

A kép alatt a következő héber szöveg volt olvasható: „Sä chaliphati, sä temurati, sä kaporati”.

Nyers fordításban ez azt jelenti: „Ez az áldozati állat legyen az én feloldozásom, ez legyen helyettem a pótlás és ez legyen az én bűnbánati áldozatom.”

A héber szöveg „Kaporah” nevű imádság egy része. Az erre vonatkozó utasítások Mózes III. könyve 16. fejezetében, a 15. versben így találhatók meg: „És ölje meg a bűnéért való áldozati bakot, amely a népé, és vigye be annak vérét függönyön belül és cselekedjék annak vérével, mint a tuloknak vérével cselekedett, hintse ugyanis azt a fedélre éra fedél elé.”

Egyes zsidó rabbik ellenezték ezt a tanítást. De ahol kabbalisták éltek, mint a keleti zsidóság körében, ott kecske helyett mindig feláldozták a kibékülés napján a kakast és a fehér jércét.

A levelezőlap tehát a zsidóság nyílt felhívása volt a cár meggyilkolására. A cárizmus elleni gyűlölet égett a pogromok miatt, de sokkal inkább égett a mózesi parancs alapján, amely azt hirdette, hogy *„idegen férfit ne fogadj el magad fölött királynak”*.

És mikor kitört a bolsevizmus, Jekaterinburgban meggyilkolták a cárt és családját. A cár gyilkosai Jacob Swerdlow, a Szovjetunió későbbi elnöke, Jacob Jurovskij, Chajem Golocsikin és Péter Jernakow, *valamennyien zsidók voltak*.

De zsidók voltak azok is, akik mintegy fél századon át törekedtek Oroszország felbomlasztására és leigázására. Ötven százalékban zsidók voltak tagjai az oroszországi első szociáldemokrata pártnak, amelyből későbben a bolsevik párt alakult. *A lengyelországi szociáldemokrata párt kezdetben egyenesen, mint zsidó szociáldemokrata párt szervezkedett és hasonló volt a helyzet Litvániában. Zsidó származású volt maga Kerenszkij is, aki az első köztársaság miniszterelnöke lett.*

Dosztojevszkij, a legnagyobb orosz író, akinek a zsidókról írott tanulmányát még ma is gondosan elszüllyeszti a „szabad” nyugati könyvkiadás, már 1887-ben látta, hogy az orosz nép fölött ott suhog Júdea korbácsa és Szent Oroszországra ráborul a bolsevizmus vörös árnyéka.

– *„Közeledik az ő birodalmuk, az egyeduralmuk. Kezdődik az ő eszméiknek korlátlan uralma. Ebben el fog száradni az emberiség érzése, az igazság utáni vágy s ezelőtt el fognak sorvadni a keresztény és nemzeti érzések most és mindörökre.”*

A bolsevizmus győzött s ettől kezdve a zsidó intellektuelek, a fiatal forradalmárok, a kapitalizmus alján maradt szegény zsidó tömegek Oroszország felé fordították arcukat. Akár bolsevikok voltak, akár nem, *mint zsidók* mégis csak azt látták, hogy akik a cárokat felváltották, csaknem valamennyien zsidók.

A polgári származású magyarországi zsidó, Lakatos-Kellner László költeményben üdvözölte Lenint s azt írta:

*Új Krisztus jött el,
Lenin! Lenin!*

A magyarországi zsidóság hivatalos lapja, az Egyenlőség, melyet csupa jómódú polgárok olvastak, Trotszkij-Bronsteint magasztaló cikkében ezt írta már 1917. december 27-én.

„A zsidó szellem, a zsidó tudás, zsidó szív és békeszeretet megmentette Oroszországot, megmentette talán az egész világ jövőjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása oly éles fénnel fel nem ragyogott, mint éppen Oroszországban. Trotzki szavai bizonyítják, hogy a bibliai és prófétai zsidó szellem a nagy békeszerzők Jezsajas, Micha prófétáké, a szelíd talmudi bölcseké, mely eltölti ma Oroszország vezetőit.”

Jacob Schiff, az amerikai bankár, a Khun and Loeb bankház és az amerikai pénzemberek már a kezdet kezdetén hatalmas összegeket kölcsönöztek, avagy adtak számolatlanul a bolsevistáknak. Ezek a bankárok épp úgy tudták, hogy kik vezetik Oroszországot, mint amilyen jól kellett ismerniük a Rothschild házat alapító Amschel Mayer jóslatát. A frankfurti Rothschild házban vörös zászló lengett. S az öreg Amschel Mayer – mint ezt róla Jean Drault francia író megírta – nem egyszer mondotta azoknak, akik felkeresték üzletét:

– Egy napon ez a zászló fog uralkodni a világ fölött!

Karl Marx a trieri rabbi unokája szintén bizonyosan ismerte ezt a zászlót. Ha valaki, úgy ő tudta, hogy a zsidó kapitalizmus és a zsidó marxizmus egyazon júdaizmus, egyazon világhódító nacionalizmus megjelenési formái. A Rothschildok vörös zászlaja egyforma vérpezdítő jelkép Morgenthau-nak és Kaganovicsnak.

S amiként megdöbbentően érdekes, hogy a vörös zászlót egy zsidó bankártól vette át a bolsevizmus, ugyanúgy a bolsevik forradalom köszöntése, a felemelt ököl szintén zsidó eredetű szimbólum. A „*The Key of the Mystery*” című lap 1939. augusztus 7-én a lap 21. oldalán érdekesen írja le, hogy Purim ünnepén, amelyet 70 000 nemzsidó legyilkolásának öröme ülnék, a zsidók ma is *felemelt ököllel* köszöntik egymást.

A keresztény világ azonban még mindig azt kérdezi, miként lehet egyezés a látszólag két „halálosan” ellentétes társadalmi forma, a bolsevizmus és a kapitalizmus között. A kérdésre döntő feleletet adott a United Secret Service (2-nd Army Bureau) 1918-as jelentése, amely arról szól, hogy 1916-ban kik pénzelték a bolsevik forradalmat. Ezt a jelentést később – zsidó nyomásra – megsemmisítette az amerikai külügyminisztérium, de akkor már késő volt. Rev. Denis Fahey teológiai tanár „*The Mystical Body of Christ in the Modern World*” és Mgr. Jouin „*Le peril Judeo Maconnique*” című műveikben teljes szövegben leközölték. A jelentést, amely szóról szóra rendelkezésre áll, csak röviden ismételjük. Az amerikai elhárító és hírszerző szolgálat szerint Leninéknek a következő nagy amerikai bankárok adták a pénzt a forradalomra: Jacob Schiff, Guggenheim, Max Breitung, Khun, Loeb & Co. bankház, melynek igazgatói voltak akkor Jacob Schiff, Felix Warburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, S. H. Hanauer. Mint a jelentés megjegyzi: „All Jews”. Valamennyien zsidók.

A jelentés mindjárt hivatkozik is a newyorki Daily Forward című bolsevik zsidó lapra, amely már akkor nagy elismeréssel írta meg, hogy a jelentős dollár pénzösszegeket, hogyan utalták át a bolsevikoknak a Westphalian-Rhineland Syndicate nevű hatalmas zsidó vállalkozás vagyonából. A Brothères Lazare, párizsi zsidó bankház, (ma a Free Europe egyik legfőbb támogatója) a szentpétervári Gunsbourg bankház, melynek fiálái voltak Tokióban és Párizsban, a Londonban székelő Speyer & Co. bankház, a stockholmi „Nya Banken” küldötték a bolsevistáknak a pénzt.

Ma már félelmetes jelentőségű az amerikai katonai elhárító és hírszerző szolgálatnak az a megállapítása, hogy egyedül Jacob Schiff 12 000 000 dollárt adott a bolsevik forradalomra, hiszen ugyanez a Schiff finanszírozta kezdetben az atombomba gyártását is. A párizsi Lazare bankháznak pedig nemcsak a második világháború kirombolásában volt jelentős része, hanem annak volt igazgatója, Mr. Altschul ma a Free Europe Committee Inc. egyik vezetője és jelenleg Európa újjászervezésével foglalkozik.

A különös szövetségésre, a bolsevikok és a bankárok összeesküvésére semmi más nem ad magyarázatot, mint a zsidó nacionalizmus. A pogromok Oroszországának leterítése, a cárok családjának kiirtása bolsevik tett volt, de a zsidó nacionalizmus szemüvegén át zsidó tettnek, zsidó dicsőségnek és a vallási irredenta nagyszerű felszabadító harcának látszott. A politikai hatalom Oroszországban teljesen nyíltan zsidó kezekbe került.

A lenini tanítást még talán nem is értették a zsidó tömegek. Azt azonban látták, hogy ennek az új oroszországi rendszernek vezetői, diktátorai csaknem valamennyien Ábrahám szent magjának leszármazottjai. Maga Lenin is csak formailag Uljanovics. Apja orosz kisnemes. Anyja azonban Blank német zsidó orvos lánya. Lenin az anyja véréből meríti a romboló dühöt, az elszánt uralmi akaratot, amely a bolsevizmus és a júdaizmus egyformán jellemző sajátossága. Victor Marsden angol újságíró, aki az első világháború idején működött Oroszországban, azt mondja Leninről:

– Lenin olyan, mint egy kalmük zsidó, felesége zsidónő és gyermekei jiddisül beszélnek.

Herbert Fitch, a Scotland Yard detektívje, aki mint inas került Lenin környezetébe, arról tudósít:

– Ő tipikus zsidó volt.

A Morning Post 1919. március 17-i száma jogos megdöbbenéssel írhatta ezek után:

„Az a tény, hogy majdnem valamennyi bolsevik zsidó vezér zsidó, *iszonyú jelentőségű.*”

A jelentős angol lap akkor le is közölte az akkori szovjet kormány megalapítóinak és ötven uralkodó főemberének álnevét és faji eredetét. Ezek csaknem 98 százalékban valamennyien zsidók voltak. Az „iszonyú jelentőségű” névsor részletes ismertetése helyett elég utalni a londoni Jewish Chronicle 1919. április 4-i számára, amely bátran hangoztatta:

– A bolsevizmus eszméi a legtöbb pontban egybehangzóak a júdaizmus eszméivel.

A már említett Victor Marsden, Oroszországba akkreditált angol újságíró megállapította, hogy 545 hivatalos, élbolsevik közt 477 volt zsidó a bolsevizmus születésének pillanatában.

A zsidó nacionalizmus szemszögéből azonban mindez egész másként tűnt. Ők nem kiirtott püspököket, papokat, éhen halasztott, vagy legyilkolt százezreket láttak, hanem a *zsidó sikert*.

– Lássátok Szent Oroszországot! – lángolt fel a Herrenvolk túlfeszített öntudata – Vladivosztoktól a Kárpátokig egy Bronstein parancsára villannak a Vörös Hadsereg félelmetes szuronyai. A mi fiaink vezetik barikádokra az orosz tömegeket és gyilkolják le a Romanovok családját. Ábrahám szent magjának szemöldökrezdülésétől vár parancsot a ferdeszemű kirgiz és előtte hullanak porba a muzulmán imámok, az ő szavukra fagyasztja jégbe az orosz pópát a Cseka terrorlegénye. Vajjon nem a Tóra tündökletes ígérete, nemzedékek dicsőséges álma valósul-e meg Szent Oroszország földjén? Vajjon a Ljubjanka börtöne, a Kreml, a Téli Palota, az ukrán búzamezők, a kirgiz szteppék és szibériai tundrák fölött nem magának Mózesnek próféciaja teljesedik-e most:

„*És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erősebb nemzeteken!*”

Vajjon nem a Messiás jelent-e meg csakugyan a Kárpátok, vagy az Ural tetőin – ahogy a Tharaud fivérek leírták, – nem a várva várt politikai megváltó ezüst kürtjei riadnak-e most a Duna völgy felett, ahol István ezeréves birodalmában is a mi kezünkben van már minden

– „Irtózatosságot az” – írta a Manchester Guardian, hogy a bolsevizmus vezetői Oroszországban csaknem valamennyien zsidók. De nincs-e vajjon *még iszonyatosabb jelentősége annak, hogy akár Magyarországon, akár a földkerekség valamelyik pontján felüti a fejét az a*

titokzatos, rejtelmes és fanatikus bolsevik szekták, annak vezetői épp úgy zsidók mindenütt, mint Oroszországban is. Hiszen a Magyarországon 1919. március 21-én kikiáltott „proletárdiktatúra” vezetői között ugyanolyan arányban foglaltak helyet Ábrahám szent magjának leszármazottjai, mint Oroszországban, – formailag – Magyarországon is a nemzsidó Garbai Sándor a forradalmi kormányzó tanács elnöke. Mint a humorizáló pestiek keserűen mondják, „csupán azért, hogy legyen, aki sábeszkor aláírja a halálos ítéleteket”. A magyar nép rémülten néz az általuk állított akasztófákra és a magyarság nagy íróőse, Tormay Cécile borzadva jegyzi le Amerikában is megjelent Bujdosó könyvében: „egy idegen faj tudtul adta uralmát”.

A bolsevik kormányzótanács tagjai Kun (Kohn) Béla külügy, Pogány (Schwarz) József hadügy, helyettesei: Szántó (Schreiber) Béla és Samuelli Tibor, Landler Jenő belügy, Kunfi (Kunstatter) Zsigmond, helyettese Lukács (Löwinger) György közoktatásügy, Landler Jenő kereskedelem, helyettesei: Rákosi (Roth) Mátyás, és Haubrich-Hamburger Jenő földművelésügy; Böhm Vilmos szocializálás; helyettesei: Hevesi (Honig) Gyula, Erdélyi (Ehrlich) Mór, közéleti, helyettesei: Illés (Braun) Arthur, Kalmár (Kohn) Henrik népbiztos.

Itt szerepelnek azonban Vágó (Weisz) Béla, Hamburger Jenő, Székely (Silberstein) Béla, Bokányi (Braun) Dezső, Fiedler Rezső, Pogány (Schwarz) József, Rónai (Reiner) Zoltán, Preusz Mór, Seidler Ernő, Kalmár (Kohn) Henrik, Rabinovics József, Ágoston (Augstein) Péter.

Fel sem sorolva a kisebbeket, még az amerikai statisztika szerint is 42 népbiztos és helyettes népbiztos közül 35 zsidó.

A népek megborznak ennek az arányszámnak láttára, de a törzsi nacionalizmus büszkén mutat rá, hogy azok, akik a magyar parasztokat, katonákat, papokat akasztják, tömegsírba lövik, Samuelli Tibor, Korvin-Klein Ottó, Kohn-Kerekes Árpád és a terrorlegényeik 99 százalékban szintén csak zsidók.

S vajjon nem a mi embereink állanak-e a pár napos müncheni bolsevik diktatúra élén? A zsidó Eugene Levine és Axelrod orosz zsidók kergetik barikádokra a német proletárokat, hogy aztán 927 halottja legyen csupán a müncheni utcai harcoknak. Ebben az időben a német szociáldemokrácia egyébként is a legelzsidósodottabb marxizmus Nyugaton. Karl Marx, Friedrich Engels, Bebel, Kautsky a szociáldemokrácia ősatyjai és ezek azok, akik a bolsevik forradalom idején a németországi lázadásokat vezetik. Kurt Eisner, Luxemburg Rosa, Rathenau, Liebknecht, akik Karl-Radek Sovelsohn szovjet népbiztossal működtek együtt Németország bolsevizálására, valamennyien zsidók. A zsidó kapitalisták, a zsidó bolsevisták között Németországban is megvan a döntő nacionalista szövetség. Hiszen a német szociáldemokráciának, amelyet kevés választ el a bolsevizmustól, a zsidó milliommos Haase és Herzfeld voltak a patrónusai 1914-ben, mikor a pártot új életre kellett injektálni. A német marxizmus mai vezére Erich Ollenhauer szintén a világhódító népből került ki, éppúgy, mint a német szociáldemokrácia élpublicistája, Immanuel Birnbaum, vagy Hans Habe.

Zsidók vezetik természetesen az 1919. évi Spartacus lázadást is. De vajjon mivel lehet magyarázni, hogy a nyugati kapitalista zsidó és a keleti terrorista, proletár zsidó, a londoni, vagy new-yorki humanista és az urali cárgyilkos, az amerikai filantróp és a bolsevik tömeggyilkos olyan jól megértik egymást? Hogyan lehet, hogy az egész zsidóság hallgatagon és némán áll a zsidók által elkövetett tömeggyilkosságok láttán és nem akad szentéletű rabbi, aki elítélje és kiátkozza ezeket a vérsomjasakat. Pedig ami Oroszországban történik, az felülmúl minden képzeletet. A bolsevizmus első idejéből összeállított statisztika, amelyet felvettek az amerikai Congressional Recordba is, elárulja, hogy a cári családon kívül legyilkoltak az első években 28 püspököt és érseket, 6776 papot, 6575 tanítót, 8500 orvost, 54 850 katonatisztet, 260 000

katonát, 150 000 rendőrtisztet, 48 000 csendőrt, 355 000 intellektuelt, 198 000 munkást, 915 000 parasztot.

„Tökéletesen mindegy, – mondotta Trotzki-Bronstein, – hogy vajjon egy, vagy két millió orosz kell-e megölnünk, ha ezen az áron megvalósíthatjuk a bolsevizmus ideológiáját.”

A hátborzongató statisztika után azt kellene hinni, hogy a zsidóság, amelyet a humanizmus népének állít be a kezei között lévő sajtó, szent felháborodással és megvetéssel közösi ki sorai közül a bolsevista zsidókat. A világzsidóság és annak nagy szervezetei, legjobb esetben is csupán hallgatnak. Ezzel szemben, talán nincs ország a világon, ahol a kommunista pártokat ne csupán zsidók, vezetnék.

Argentínában már 1918-ban Salamon Haselman és felesége, Julia Fitz kezdik meg a kommunista szervezkedést. 1919 januárjában már ki is tör az argentinai bolsevik forradalom, amelynek egyedül Buenos-Airesben 800 halottja és 4000 sebesültje volt. A puccs hivatalos vezetője Pedro Wrid, alias Naleskovskij és hadügyminisztere Macari Ziazin keleti zsidók. A puccs leverése után tovább folytatott szervezkedés vezetői ismét csak zsidók. A tanítók, az egyetemi tanárok között rengeteg a zsidó és kommunista. Siskin Asiemberg kezdi az argentin ifjúság bolsevista nevelését. A lapok közül a jiddis nyelvű Roiter Stern, a Roiter Hilfe, a BBT Poer és a Chivolt nevű lapok kivétel nélkül veszedelmes bolsevista propagandát folytatnak.

Az 1931-es chilei és az 1932-es uruguayi bolsevista felkelések vezetői szintén csaknem kivétel nélkül Ábrahám szent magjának leszármazottjai.

Mikor 1935-ben leverik a rövid életű brazil bolsevik felkelést, kiderül, hogy ennek vezetői, Louis Carlos Perestes, a névleges vezető kivételével csaknem mind zsidók. A Braccor nevű keleti zsidó organizáció szervezi a kikötői munkásokat és a felkelés tényleges vezetőjét, aki Ewert néven szerepelt, valójában Harry Bergernek hívták. A lázadást a montevidói szovjet követségről irányította egy Minikin nevű zsidó borkereskedő. A brazil felkelők vezetői között sűrűn szerepeltek az Organiscio Revolucionaria Israelita Brazoor szervezet tagjai, többek között: Baruch Zell, Zatis Janovisai, Rubens Goldberg, Moysés Kava, Waldemar Rotenberg, Abrahao Rosemberg, Nicolau Martinoff, Yayme Gandelsman, Moisi Lipes, Carlos Garfúkel, Waldemar Gutinik, Henrique Jvilaski, José Weiss, Armando Gusiman, Joseph Friedmann és így tovább.

A délamerikai forradalmak közül rendkívül érdekes a mexikói, mert itt ismét *egy zsidó milliárdos vezeti a bolsevikieket*. Plutarco Elias Calles, a mexikói bolsevik forradalom diktátora szíriai zsidó és egy indián nő leszármazottja. Calles 33-ik fokon álló szabadkőműves, akinek 80 millió peso értékű vagyona volt. Barátja és egyik jelentős alvezére Aron Saez, aki 40 milliós vagyonnal rendelkezett, szintén zsidó. Az általuk folytatott egyházüldözésnek 20 000 katolikus áldozata volt. Köztük 300 római katolikus lelkész és 200 hitéhez hű katolikus ifjú.

A legtipikusabb és legjellegzetesebb azonban mégis az amerikai bolsevik mozgalom. Az USA kommunista pártja 1919. szeptember 1-én alakult meg. A főtitkára kezdetben William Z. Foster volt. Ugyanezidőtájt alakult meg a New York-i kommunista lap is, a Daily Worker. Az amerikai kommunista párt tömegeit szinte kizárólag azok a zsidók adták, akik Oroszországból, Lengyelországból és a mai vasfüggöny mögötti államokból vándoroltak be az Egyesült Államokba. Az USA megadott nekik mindent, amit egy nagy és gazdag szabad demokrácia adhat. Biztonságot a pogromok elől, jólétet, gyakran gazdagságot, hazát, emberi munkabéreket. Mégis, amint teheték, szervezkedni kezdtek az amerikai szabadság megdöntésére és Washington hazájának teljes leigázására. Főként a New York-i ruházati ipari munkások szervezetéből indult ki a kommunista mozgalom. Ez a munkás unió még ma is csaknem

teljesen zsidó kézen van és az első kérdés, amit a belépni akaró tagnak feltesznek, hogy *tud-e jiddisül?* Érdekes, hogy amint az orosz és lengyel földön zsidók szervezték a marxista pártokat, Amerikában is a zsidó szervezetek váltak a kommunista eszme élharcosaivá. Tiszttára zsidó és kommunista szervezetek voltak a Jewish Workers Club, Jewish Workers Union, az ICOR telepítési társaság, az ARTEV (Arbeiter Theater Verband) nevű társaság, a zsidó írók számára szervezett John Reed Club. *1936-ban már 600 radikális, főként zsidó és kommunista lap jelent meg az USA-ban, s Earl Browder 1933-ban 1 200 000-re becsülte a kommunista párt tagjainak létszámát.* Jelentős szerepet vitt az amerikai bolsevizmus előkészítésében a National Workers Union és a Workers International Relief. Mindkét nagy kommunista szervezet vezetői zsidók voltak, mint például Charles Steinmetz, Upton Sinclair, Helen Keller, Albert Einstein, Bischof William M. Brown. Hatalmas szervezet volt az International Labor Defense, amelyet – annak ellenére, hogy a legtipikusabb kommunista alakulás volt, – milliomos, vagy igen gazdag zsidó ügyvédek vezettek. Az International Workers Ordersben főként a nemzetiségi csoportokból kikerült kommunistákat szervezték és ennek a szervezetnek a tagjai túléltek még a második világháborút is.

Mindezek a csoportok, egyesülések és társulások arra törekedtek, hogy a nagy gazdasági válság idején meghódítsák Amerikát a bolsevizmus számára. Mikor 1930-ban a New York-i kommunisták megpróbálták elfoglalni a New York-i városházát, a kommunista lapok nem titkolt lelkesedéssel írták: „A zsidónők úgy küzdöttek, mint a tigrisek.” – (Weltbolsevizmus 265. oldal.)

A fent felsoroltak csupán a nyílt, elszánt bolsevista szervezetek voltak Amerikában. Washington népe számára azonban az igazi veszélyt nem a leleplezett bolsevista szervezkedések jelentették. Hiszen az amerikai munkás, – lett legyen mayfloweres ősbévándorló, vagy keleti menekült, nem volt és – hihetőleg nem is lesz bolsevista. Már akkor megpróbálták az amerikai ifjúságot beszervezni az egyetemes világhódítás rohamcsapatául. Ők jól tudták, hogy az amerikai demokráciában nagyon nehéz lesz megismételni az oroszországi módszereket. Tudták azt is, hogy az amerikai munkás nem bolsevista és marxista. Ők az amerikai ifjúságot, a tájékozatlan, elkábított második generációt akarták megnyerni. Így alakult meg, – még jóval Roosevelttel hatalomra jutása előtt – A Young Communist League, a National Student League az egyetemek számára, a Young Pioneers a 8-9 éves gyermekek részére.

Amerika aláaknázását természetesen nem csupán a kommunisták segítették elő. Ott voltak a szelídebb fedőszervek, munkásszervezetek, amelyek azonban marxizmus, vagy szociáldemokrácia ürügye alatt a zsidó törzsi nacionalizmus, nemzetekfelettség céljait szolgálták. Azokban a „Munkásszervezetekben is, amelyek nem voltak kifejezetten kommunisták, a zsidók jutottak vezető szerephez. A C. I. O. nevű legnagyobb munkásszervezetnek Sidney Hillmann volt a vezére, az American Federation of Labor egy Angliából bevándorolt Samuel Gompers nevű zsidó alapította. A C. I. O.-ban, Amerika legnagyobb munkásszervezetében még 1951-ben is 280 vezetőségi hely volt kommunista zsidók kezén.

Ezek után bizonyára nem csodálatos, hogy amikor Eugen Dennis 1950. május 16-án letartóztatták, a New York-i Freiheit című cionista lap havi mellékletében, a Jewish Life-ban Albert Kahan nagynevű zsidó író a következőket írta:

„Mikor május 15-én börtönbe vetették Eugen Dennis, a kommunista párt vezérét, árnyék hullt minden amerikai zsidó férfi és nő életére.”

A L'Oeil en Coulisserie című montreali lap szerint Kanadában még 1951-ben is a kommunista párttagok 80 százaléka volt zsidó.

És nézzük ezután az Oroszországon kívüli Európát, az öreg földrészt, ahol korálokat, zsoldárokat írtak és ahol a keresztény középkor gettóba zárta a zsidókat!

Angliában a jelentéktelen létszámú kommunista pártot szintén zsidók vezetik, csakúgy, mint az Anti-War Movement, vagy az AntiFascist League nevű alakulatokat, amelyekben ilyen neveket találunk: Lord Marley, Ivor Montagu, Hannen Swaffer, Gerald Barry, Bernhard Baron, Nathan Birch, Morris Isaacs, Harold Laski. A zsidó származású lordok és sir-ök egyszerre odaálltak a bolsevizmus oldalára, amely Oroszországban – állítólag – a kapitalizmust akarja megsemmisíteni.

Franciaországban csaknem teljesen zsidó kézen van a marxizmus irányítása: Zay, Leon Blum, Denains, Zyrowszky, Mandel-Bloch és a többiek ugyancsak a forradalmi nacionalizmusnak vezérei, amely tönkretette Szent Oroszországot.

Angliában a kommunista pártot az angol parlamentben Mr. Gallacher képviseli, aki szintén zsidó.

A francia kommunista párt szervezésében jelentős szerepet vittek Henri Barbusse, André Gide, Romain Rolland és André Malraux. A francia kispolgári élet élvezői az oroszországi zsidók hatalmi helyzetétől elbűvölve rohantak a kommunista organizációkba. Ezek fedőszervei csupa ilyen neveket viseltek: Antiszemitizmus Elleni Nemzetközi Liga, Zsidó Proletárok Kultúregyesülete és a Gezerd nevű zsidó-kommunista szervezet.

Az 1935-ben Párizsban megtartott Nemzetközi Írókongresszus már teljesen kommunista jellegű. S ezen mutatkozik meg először, hogy a zsidó „humanista” szellem legismertebb írói teljes erejükkel, minden szellemi készségükkel ott állanak az oroszországi hatalom urai mögött. A cégtábla „nemzetközi” kongresszust hirdet, azonban valójában az oroszországi sikerétől megbűvölt nacionalizmus legnagyobb nemzeti kongresszusa ez, különféle országokból érkező, különféle nyelven beszélő, de azonos vérségből származó résztvevőkkel. Ma, – egy világkatasztrófa, – és az írástudók árulásának sok-sok megdöbbentő eseménye után gondolkoztató olvasmány ez a névsor. Oroszországban a bolsevizmus hekatombái, az éhen haló és kivégzett milliók, terror és gyilkosság, tisztogatási hullám, itt pedig a bolsevizmus mellett nyíltan hitet tesznek a következő „szellemi” emberek: Heinrich Mann, Alfred Kerr, Ernest Toller, Egon-Erwin Kisch, Bert Brecht, Max Brod, Lion Feuchtwanger, Brich Weinert, Johannes E. Becher, Willi Bredel, Anna Seghers, Remarque, Bruno Frank, Ernst Glaser, Hans Habe, Robert Neumann, Alfred Döblin, Kurt Kläber, Albert Ehrenstein, Ferdinand Bruchner, Anette Kolb, Arthur Holits, Lupol, Alexej Tolstoj Iwanow, Kirchow, Mykytenko, Tabside, Tichinow, Lahuti, Angliából Aldous Huxley, John Strachey, Williams Ellis, Csehországból Carl Capek.

Ezek valószínűleg az európai „irodalom” legnagyobb részét tartják kézben. S a szellem fölényével alátámasztják az Oroszországban megindult és épp ekkor folyó nagy tisztogatási hullámot, amely az emberek millióit juttatja vérpadra, börtönbe, tömegsírba és koncentrációs lágerbe.

A kapitalisták, bankárok mellé – íme! – a bolsevizmus védelmére felsorakozik a zsidó szellemi elit is. Olyan roppant erejű és mélygyökerű zsidó nemzeti egység ez, hogy a határokon túlról Hitler is irigykedve nézheti a faji náciizmusnak ekkora kiteljesedését.

De nemcsak francia földön van ez így. Belgiumban Charles Balthasar személyében szintén zsidó szervezi a bolsevista pártot és ennek legfőbb ereje a Gezerd nevű zsidó-kommunista szervezet.

Svédországban kísértetiesen hasonló erők állanak a bolsevizmus szolgálatában. A Sveriges Kommunistika Parit a legnagyobb kapitalisták egyike: Ivar Kreuger, a gyufakirály támogatta – közli svéd forrásból a „*Der Weltbolschewismus*”. A zsidó kézben lévő könyvkiadó vállalatok és kölcsönkönyvtárak nagy mértékben segítették a bolsevizmus szervezkedését.

Nem sokkal más a helyzet Norvégiában sem, ahol Quisling őrnagy Oroszországban szerzett tapasztalatai alapján kezdi szervezni a bolsevista ellenes nemzeti pártot, mert látja, hogy Norvégia megsemmisítésére ugyanazok törnek, akik Oroszországot elpusztították.

Dániában ezekben az időkben a koppenhágai zsidó egyetemi hallgatók, Georg Brandes és Davidsohn zsidó professzorok állanak a kommunista jellegű tevékenység élén. Főszervezetük az I. K. O. R. nevű zsidó kultúregyesület. Axel Larsen, a kommunista párt hivatalos vezére, aki zsidó, büszkén jelenti ki egy népgyűlésen: „a dán kommunista párt nem fog nyugodni, míg az utolsó papot és csendőrt fel nem akasztják”.

Svájcban 1932-ben baloldali szocialistáknak nevezték magukat a bolsevikiek. Vezetőjük Leon Nicole és mellette egy Dicker nevű oroszországi zsidó szervezi az 1932. november 9-iki felkelést, amelynek 13 halottja és 100 sebesültje van.

Az Ausztriában működő austomarxizmus, amelynek szociáldemokrata és kommunista árnnyalatai alig különböznek egymástól, szintén zsidó vezetés alatt áll. A marxizmus főszervezője kezdetben Adler Frigyes, a 2. Internacionálé főtitkára, egyben Stürgh volt osztrák miniszterelnök gyilkosa.

Romániában Pauker-Rabinovics Anna s különféle zsidók állanak a bolsevizmus élén. Ők hajszolják bele a véres vasúti sztrájkba a munkásokat. Szerepük a korrupt, liberális uralom alatt álló Romániában szinte félelmetes. A „*Der Weltbolschewismus*” is megállapítja: „Figyelemreméltó a zsidók részvétele a kommunista mozgalmakban. A legveszélyesebb tevékenységet épp azokban a helységekből lehet megfigyelni, melyekben nagy számmal laknak zsidók.” (435. oldal.) Csehszlovákia, a Szovjetunió repülőgépanyahajója, már az ország megalapításától kezdve alá van aknázva kommunista szervezetekkel. Az egyik vezetőjük Slansky-Salzmann. A kommunista irodalom és minden más szervezési tevékenység zsidók kezében van. Azonban nem érdektelen az 1967-es osztrák lapoknak az a leleplezése sem, hogy Masaryk Tamás, „Csehszlovákia” megalapítója törvénytelen gyermeke volt a zsidó politikusnak és történetírónak, Joseph Redlichnek. Masaryk anyja Joseph Redlich szakácsnője volt. Így válik érthetővé, hogy a világhódító nacionalizmus miért támogatta oly lelkesen a „csehszlovák” műállamot.

Bulgáriában szintén zsidók állanak a kommunista mozgalmak élére. Mikor a Svera Nedelja ellen elkövetett merényletnek 200 tiszt és polgár esik áldozatául, kiderül, hogy a Dimitrov által szervezett merényletet Friedmann, Jack és Prima nevű zsidók hajtották végre.

Görögországban az Avanti nevű zsidó újság a kommunista párt hivatalos orgánuma, valamint az El Tsoweno, amely a szaloniki kommunista-zsidó szervezet orgánuma.

S ha valaki a Távol-Kelet felé tekint, azt kell látni, hogy itt is ugyanazok a kezek gyűjtogatják a bolsevizmus tűzcsóváit. A kínai kommunista párt vezetője, Borodin és Crusenberg szintén a kiválasztott nép fiai.

Szinte szándékosan hagytuk legutoljára Spanyolországot, amelynek polgárháborújában mindennél világosabban felismerhető a zsidó szervezés. Amikor megindult a harc, a vezetők: Zamorra, Dolores Ibauri szintén zsidók. S akik a világ minden tájáról Spanyolországba özönlenek, hogy még keservesebbé tegyék a spanyol nép véres küzdelmét, ugyancsak a faji nacionalizmusnak kiküldöttei, amely Oroszország fölött már győzött. Ilja Ehrenburg, Kun-

Kohn Béla, Gerő Ernő, Zalka Máté, a híres Rákosi-Roth brigád vezetői és tagjai csaknem kivétel nélkül ennek a megszállt faji náciizmusnak küldöttei.

Wenn die Stunde schlägt! ha az óra üt, akkor le hull az álarc! Lángolnak a keresztény templomok, az évszázados műkincsek, részeg terroristák ülnek Krisztus keresztjére és ugyanúgy, ugyanazok feszítik keresztre a papokat, akik Oroszországban is ezt tették velük. A börtönhajókat elsüllyeszti az ellenforradalmárokkal, a bikaviadalok arénáiban tízezer számra lövöldözik le az elfogott keresztény túszoikat. Egymillió-ötszázezer halott és mártír holtteste borítja a szerencsétlen Spanyolország csataterét és véres tömegsírait. S a szenvedély igájába fogott nyomorgó tömegek, az asturiai bányászok mögött, vagy előtt, megint ott áll az a titokzatos hatalom, amely előre hajszolta a kronstadti tengerészeket. Finom lelkű entellektüelek jönnek a véres passió hátborzongató látványosságaira, progresszív bankárok küldik az aranyat, a fegyvert. Katolikus Ferdinánd Spanyolországának, amely kiűzte őket, most fizet a ószövet-ségi nacionalizmus, hogy aztán két évtizeddel később az amerikai Jewish Congress deklarálja: *a zsidóság még ma sem bocsátotta meg a spanyol nemzetnek a kiűzetést.*

A szerencse csupán az, hogy ekkor már vannak spanyol hősök, vannak európai hatalmak, amelyek segítséget tudnak küldeni. A német Condor légió és az olasz Kék Nyíl hadosztály segítségével a spanyolok úrrá lesznek az elszabadult őrvölgyek felett, bizonyoságul annak, hogy ugyanígy le lehetett volna verni a szovjet forradalmat is, ha azt a kritikus pillanatokban, titokzatos gombnyomásra nem hagyják magára az európai hatalmak Oroszország nemzeti erőit.

A keresztény világra riasztóan hatott az az öldöklés, amelyet a kommunisták folytattak Oroszországban. A zsidóság szemében az azonban vonzóerőt jelentett. Ők csak azt látták, hogy egy hatalmas birodalom, úgyszólván a szárazföld egy ötöd része fölött az ő népük fiai ragadják kezükbe a hatalmat. Az intervenciós háború idején egy rejtelmes kéz az angol szakszervezeteket mozgította meg, hogy a bolsevizmus elleni háborút megakadályozzák. Amikor a bolsevizmus megrohanta Lengyelországot, a párizsi Grand Orients csehszlovákiai szabadkőműveseinek segítségével megakadályozta a lőszerszállítást a lengyelek részére. Végül Magyarország utolsó lőszertartalékait küldték a Visztula frontra, amellyel Pilsudszky megnyerte a varsói csatát.

Mi érdeke volt a nyugati kapitalista zsidóságnak abban, hogy a bolsevizmus terjedjen és megmaradjon? Hiszen a nyugati zsidó kapitalista, a bolsevizmus pedig a kapitalizmus elpusztítását hirdette. A nyugati kultúrzsídó a humanitás jelszavait propagálta a páholyokban, viszont a bolsevizmus egész rendszere megcsúfolta minden emberséget. A nyugati zsidó ragaszkodott a maga vallásához, a bolsevizmus ateizmust hirdetett. Mi volt hát az a pont, amelyben a bolsevizmus megtalálta az érintkezést a nyugati kapitalizmussal? Hogy lehet az, hogy a New York-i cionista szervezetek üdvözölték a bolsevizmust, amelyhez Jacob H. Schiff bankár adta a pénzt?

Azóta a kérdésre, a látszólagos világnézeti rejtélyre feleletet adott maga a történelem.

Az érintkezési pont a kapitalizmus és a bolsevizmus között az a kísérteties tény, *hogy mindkettő egyformán zsidó volt.*

A nyugati kapitalista nem a tőke ellenségét látta az orosz vezetésben, hanem: – *a zsidót!* A bolsevista barbárságokra mentséget talált, hiszen azokat túlnyomórészt zsidók követték el. A zsidó nacionalizmus legdöntőbb felfogása szerint: a zsidó Übermensch! A zsidóság Übernation! A zsidónak minden szabad más fajtákkal szemben. Ezt tanítja a Tóra, a Talmud. A zsidó ott áll „Jenseits über Gut und Böse”. Kezdetben még akadtak zsidók, akik taktikai

okokból – elítélték a bolsevizmust. Később ezek is megértették, hogy arról legfeljebb hallgatni szabad, mert azt is zsidók vezetik.

A zsidó vezetést minden áron fent kellett tartani a Szovjetunióban, érezte a nyugati nagytőke. Ebben a időben jelent meg Henry Ford könyve, az „International Jew”, amelyben megdöbbenően leplezte le, hogy milyen mértékben zsidósodott el az amerikai élet. A zsidó bojkott ugyan Henry Fordot könyve megtagadására kényszerítette. Ez azonban még jobb bizonyíték arra, hogy amit írt, – igaz volt! Az igazság pedig az volt, hogy már az első világháború után nyomasztóvá vált a zsidókérdés Amerikában. A kereskedelmi és pénzüzet monopolizálása, a politikai hatalom bitorlása, az életszükségleti cikkek forgalomba hozatalának zsidó kézbe jutása, a sajtó zsarnoki irányítása, a közművelődés megfertőzése révén a zsidó túlhatalom már az amerikai életformát is fenyegette.

„Ha a dolgok nem változnak, – írta Werner Sombart 1903-ban, – az amerikai Unionban 50–100 év múlva nem lesz más, mint szláv, néger és zsidó, de a gazdasági vezetés a zsidóság kezében lesz.”

A veszélyt már korábban is látták olyan nagy amerikaiak, mint maga Franklin Benjamin. Mr. Charles Pickney, az amerikai alkotmány egyik megszövegezője, barátai számára, bizalmas használatra kiadott egy kis könyvet: „Chit-Chat Around the Table During Intermission”. Ebben leírja, hogy az Egyesült Államok legnagyobb veszedelmének Franklin Benjamin a zsidóságot tartotta. Egy alkalommal a következőket mondotta:

„*The great menace, Gentleman is the Jew.* – Uraim! A legnagyobb veszedelem – a zsidó. Ha nem zárjuk ki őket az Egyesült Államok alkotmányából, akkor kétszáz éven belül olyan óriási számban fognak ideözönlenni, hogy uralni fogják országunkat, megváltoztatják életünket, uralni fogják anyagi világunkat és *veszélyeztetik szabadságunkat.*”

Külön érdekes regény volna megírni, hogy 1892-ben hogyan tüntették titkos kezek Pinckney naplóját. Annyi bizonyos, hogy mire Oroszországban kitört a bolsevizmus, Amerikában a zsidóság már az első fokon állott. Az első rohamlépcső már meghódította a tőkét, a sajtót, megszerezte a közéleti befolyást. A zsidó nacionalizmus azonban nyugaton is látta, hogy a bolsevizmust minden látszólagos világnézeti ellentéte dacára, életben kell tartani, mert ez jelenti a második rohamlépcsőt, a nagy keleti segítséget Amerika teljes meghódítására és a világuralom biztosítására. Érthető tehát, ha az orosz forradalom után 217 amerikai cionista szervezet vezeti a bolsevizmus pénzügyi megsegítése mellett foglaltak állást.

„A bolsevizmust a tetű eszi meg!” – jajdult fel Trozskij-Bronstein. Az amerikai zsidó tőke azonban gondoskodott róla, hogy életben tartsa és felnevelje, iparosítsa ezt a világveszedelmet. Az „antikapitalista” bolsevizmust csakhamar a Khun és Loeb kölcsönei, hosszú lejáratú hitelei, mérnökei, pénz- és fegyverszállítmányai támasztották alá. Akik a pénzt adták, nem voltak bolsevisták, de zsidók voltak! A nemzetek fölötti faji szolidaritás képviselői. Az orosz bolsevizmust megsegítették tehát, mert világosan látták, hogy a bolsevizmus esetleges összeomlása kompromittálná a zsidó vezetés megbízhatóságát. Azonfelül nyilvánosságra hozza azokat a vérengzéseket, amelyeket zsidók követtek el a bolsevizmus nevében. Nehogy elveszzen az a hódoltsági terület, amely Oroszországban már a zsidó világuralom egy darabját jelentette, megadnak mindent, ami adható volt. A zsidóság számára a zsidó nacionalizmus mindennél elsőbrendű problémája.

Azonban nem volt elég megerősíteni a bolsevizmust. Hogy élhessen és megerősödhessek, ahhoz meg kellett gyengíteni az európai kereszténységet, nehogy ez megfojtsa a bolsevista hidrát. Az első világháború utáni béketárgyalások kora újra a zsidó világuralmi álmok nagy extázisát jelentette a törzsi nacionalizmus számára.

Az első párizsi béketárgyalásokon érvényesült zsidó befolyásról, a szabadkőmíves páholyok és a zsidó nagytőke irányító szerepéről nemcsak a zsidóság tudott. Olykor felmerült ez még a nemzsidó lapok, írók, publicisták leleplező írásaiban is. Charles Maurras a „Les trois aspect du President Wilson” könyvében világosan megírta:

– Döntő befolyást gyakorolt Wilsonra az a nagyon kicsiny társaság, amely Hamburgban, Frankfurtban és New Yorkban tartózkodó pénzemberekből állott. Ezek az emberek azonosították magukat a szabad népek szövetségével, amelynek székhelye Amerika s tagjai között Frankfurter Félix, a Háborús Munkabizottság elnöke, Jacob H. Schiff, a nagy bankár, továbbá a Cohenek, Blumentalok, Chapirook foglalnak helyet. Wilson később teljesen ennek a társaságnak befolyása alá került, amit igazol az a tény is, – írja Maurras – hogy a lenini forradalomnak szabad kezet adtak Oroszországban.”

Maga Wilson is elismerte ezt, mikor hazatért a versaillesi tárgyalásokról és kijelentette:

– Európában egy titkos erő működik, amelyet nem tudunk tetten érni.

A párizsi béketárgyalásokra küldött német delegáció két tagja is zsidó volt. Mint tanácsadók ott voltak a német küldöttség körül Max Warburg, dr. von Strauss, Oskar Oppenheimer, dr. Jaffe, Deutsch, Brentano, Struck, Wassermann és Mendelsohn Berthold.

A nyugati keresztény világ ezekben az időkben nem vette észre, hogy a keresztény népek között mesterségesen tovább mélyített ellentét, a békeszerződések igazságtalansága csak a zsidó világhatalmi céloknak használ. Az éhező Németországban a Spartacusok lázadó csoportjai, a szocialista és bolsevik forradalmárok darabolják részekre a társadalmat. A Rajnán túl ég a nemzetiségi gyűlölet. A Habsburgok monarchiája és Szent István országa helyén apró nacionalizmusok, egymással szembe állított népek készülnek egymással új leszámolásra. Itáliában a bolsevik forradalom tüzei lobognak, vagy a fasiszta forradalom lángjai kavarnak.

S amíg Keleten egyre erősödik a zsidó nagytőke által táplált bolsevizmus, addig a részekre tépett Európa fölött a Kreml és a Khun & Loeb bankház zsidói elmondhatják a maguk nacionalizmusának hitvallását.

„A mi embereink jól dolgoztak Párizsban, New Yorkban és Moszkvában. Az út a második harci lépcső bevetése felé megkezdődött és állandóan folytatódik. A keresztény Európát felbontottuk, megosztottuk, és az igazságtalanság talaján elszórtuk az új háború véres vetését. A mag, meglássátok, kikél húsz éven belül. Hiszen a nagy Lenin megmondta:

Az első világháború kezünkbe adta Oroszországot, a második kezünkbe adja Európát!”

Óh, látsz-e még, kultúremberiség hazája, Európa? Látod-e, merre visz a zsidó nacionalizmus egysége és saját megosztottságod? Látod-e a végzetet, amely felé sodor egy kegyetlen egység ereje, a nemzetek fölötti faj céltudatossága? Hiszen olyan kevesen vannak már a látók!... Valahol egy ismeretlen szerzetes, Sziliczei-Várady Gyula írja meghallgatatlan és elfeledett próféciáit, s a „*Gettótól a trónig*” című könyvet és benne ott a végzet:

„Húsz év sem telik bele és a nyugati zsidó húszmillió hadsereget fog felszerelni Keleten, hogy elpusztítsa a kereszténységet, a kultúrát és megvalósítsa a zsidó világkirályságot!”

V. FEJEZET

A szellemi szabadság nyugati és keleti elnyomásához tartozik, hogy ma az egész világ hipokrita tolvajnyelven beszél. Vannak problémák, amelyekhez hozzányúlani nem szabad. Vannak emberek, akiket jobb nem említeni. Vannak kérdések, amelyekről képtelenség többé a nyugati kultúremler nyelvén beszélni. Az igazságért nürnbergi akasztófa, vagy kenyértelenség jár.

Mégis szólni kell a nemzeti szocializmus problémájáról.

A keresztény forradalom nagy órájának abban a pillanatban kellett volna elkövetkeznie, amikor Oroszországban kitört a bolsevizmus és az „Európában működő titkos erő”, a zsidó kéz munkája nyilvánvalóvá vált a párizsi békeszerződések Európájában. A kereszténység feladata lett volna a felbomlasztott Európában egységet, a marxizmus által szétesésre ítélt társadalomban szociális igazságot, a bolsevista barbársággal és káosszal szemben keresztény rendet teremteni. Odaállni a tömegek élére, vezetni, irányítani. A fenyegető eltömegesedéssel szemben élre juttatni a krisztusi elit gondolatot. A bolsevizmusnak, a lelketlen liberális kapitalizmusnak egyetlen ellenfél lett volna, a – *krisztusi forradalom*, amely mindig a magasság és nem a lefelé színtezés felé mutat. Magának a korbácsos Krisztusnak kellett volna talán eljönnie, aki a Templomból kiveri a kufárokat, visszaállítja az igazságot, szeretet, a társadalmi békét és Péter szavaival kiáltja a keresztény népek felé: „*szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!*”

A kereszténység nem mert forradalmi útra lépni, hogy kicsavarja a világhatalmat azok kezéből, akik ellen a kereszténység Krisztusa megcsinálta a maga nagycsütörtöki forradalmát. Amikor a keresztény szellemnek be kellett volna törnie a közéletbe, az államok vezetésébe, a sajtóba és szakszervezetekbe, nem tudta betölteni feladatát. A német centrum a weimari demokrácia gyökértelen társasutas pártjává változott. A magyar és lengyel katolicizmus vezetői nagybirtokok árnyékából próbáltak kereszténységet hirdetni a nincstelen tömegeknek. Az olasz, spanyol papság megmaradt világi javai élvezetében. A protestantizmus – mint Axel Munthe látta – nem tudott hitet adni és Luther nagyszerű útjára lépve, a tömegek oldalán elkiáltani: „itt állok, másként nem tehetek”.

A történelem azonban nem tűr elvégzetlen feladatokat és megoldatlan problémákat. Kelet felől adva volt a bolsevizmus. Nyugat felől az Arany istentelen spekuláns uralma. A krisztusi szocializmus nem tudott szárnyakat bontani. *Jönnie kellett tehát a nemzeti szocializmusnak.*

Abban a tekintetben lehetnek eltérők a vélemények, hogy a nemzeti szocializmus már a kezdet kezdetén is „újpogány” irányzat volt-e, vagy csak később kényszerült bele bizonyos tévedésekbe és kilengésekbe? Az azonban vitathatatlan, hogy a hatalomra jutott nemzeti szocializmus olyan feladatok teljesítését vette át – más jelszavak alatt, – amelyeknek betöltése első sorban keresztényi kötelesség lett volna. Bizonyára szebb lett volna, ha az 1919-es felfordulás óráiban a keresztény egyházak hirdetik meg a bolsevista istentelenség, az európai társadalmakat előtű erkölcstelenség, korrupció, defetizmus, tőkés kizsákmányolás, marxista osztálymegváltás elleni harcot. A keresztény egyházak azonban üvegházi kereszténységet alakítottak ki. Krisztussal szemben, aki fegyvertelenül, számár vemhén vonult be Jeruzsálembe és szóval, vagy korbáccsal, de egyaránt *cselekedett*, a vérszegény imádkozásra szorított kereszténység passzívan nézte a történelmi eseményeket. A végzetesen nagy történelmi elsiklás az volt, hogy a kereszténység, vagy ha úgy tetszik, az egyházak, nem a szociális igények oldalára álltak, hanem a mindenkori *államhatalom* mellé. A katolikus és protestáns szószékekről nem az élő

Egyházért, a tömegekért imádkoztak a két világháború között, hanem a hatalom üdvéért. Angliában a királyért, Franciaországban a köztársaságért, Magyarországon a kormányzóért, Olaszországban Mussoliniért, aztán Ausztriában Hitlerért, mint ahogyan a mai „békepapok” Kruscsovért is imádkoznak.

A nemzeti szocializmusra szórt jogos és jogtalan vádak közül mindenesetre törölni kell egyet. Minden utólagos megállapítás ellenére, nem a „tömeg” mozgalma volt. *Legalább a kezdeti időkben nem!* Tömegeket mozdított meg ugyan, azonban nem a tömegek jellegzetes igényeinek kielégítésére. A német szellem legjobbjai, akik – nem voltak szükségképpen azonosak a nemzeti szocializmus vezéreivel, – felismerték a bolsevizmus és a zsidó uralmi törekvések legveszélyesebbjét, azt tudniillik hogy a bolsevizmus a szabad, értelmes emberből tömeget akar csinálni. Alaktalan masszát, amely a géppisztollyal könnyen kormányozható. A nemzeti szocializmus kezdeti kora ezzel szemben a felfelé szintező akaratot, az elit-gondolatot képviselte. Osztályharc helyett a magasabb nemzeti erkölcsöt, a szabadságot, de legalább ilyen mértékben a *rendet*, szociális igazságot, a másokat nem sértő nemzeti kultúrát. Jöhetett-e volna ez a nemzeti szocialista irányzat, ha például Németországban nem akadnak tudós zsidó professzorok, akik 12–13 éves fiúkkal-lányokkal csinálnak gyermekek számára kísérleti bordélyházakat? Jöhetett-e volna ez a nemzeti irányzat, ha előzőleg nincsenek kapitalista panamák és kommunista összeszküvések?

Hans Grimm, az európai német szellem egyik legjobb hordozója, a németek nagy írója, aki később ellentétbe került Hitlerrel, még 1945 után is így jellemezte a nemzeti szocialista forradalom szükségességét:

„Ez volt a feltétlen akarat a népközösség, a törekvés a teljes becsületesség, ez volt a szenvedélyes készség a német-angol együttműködés felé. Ez volt az első érezhető gond az újjá születő világ fordulópontján, ez volt az a követelés, a tömegek felmaszírozása idején a minőség érdekében, hogy a mennyiséggel szemben a minőséget mindenképpen meg kell védeni, és ez volt a nagy kísérlet, hogy mindenki hasznára Versailles szellemét el kell törölni.”

A német nemzeti szocializmus nemcsak hangoztatta ezeket az elveket, hanem – legalább is kezdeti stádiumában – igyekezett is megvalósítani azokból annyit, amennyit lehetett. A szellemi elit felemelése, az osztályharc letörése, a tőke és munka békéjének megteremtése, a lakásépítés, a munkásosztály jólétének emelése, a családi gondolat ápolása, a proletár tömegek helyhez kötése, a békés öregség megteremtése a mintaszerű társadalombiztosítás által, olyan roppant konstruktív erők voltak, amelyek értékét tagadni nem lehet. Hiszen ma is ezekből él és ezekből születik újjá a demokratikus Nyugat-Németország. Hatalmas eredmény volt a munka értékével fedezett pénz és ezzel egyidejűleg a pénz mindenhatóságának, az arany uralmának legyőzése is.

A nemzeti szocialista állam, ha vezetői nem is gyóntak mindennap, mindenesetre keresztényi feladatokat vállalt magára és töltött be, amikor előtérbe helyezte a nemzeti rendet és a szociális igazságot. Egész természetes, hogy ezzel a munkával együtt járt a destruktív erők felszámolása. A nemzeti szocializmusnak *szükségképpen* szembe kellett fordulnia az 1918-as dezertőr típussal, a zsidó szellem bomlasztásával. Szembe kellett állni a zsidó bolsevistával és a zsidó kapitalistával abban a tudatban, hogy az aranyborjú uralmának korlátlanúsága szüli az elégedetlenséget, irigységet, osztályharcot, atomizálja a nemzeteket és akadályozza minden *valóságos szocializmus* kifejlődését.

A megdöbbenő és végzetes elsiklás a Rosenberg féle faji felsőbbrendűségi elmélet volt. Alfred Rosenberg „Der Mythos des 20. Jahrhunderts” című könyvében tulajdonképpen semmi mást nem csinált, mint átvette a mózesi fajfelsőbbrendűség elméletét. Mózes azt hirdette,

hogy az Istennek egyetlen választott népe van – a zsidó. Rosenberg azt mondta, hogy egyetlen Herrenrasse van – a germán. A kezdetben jól indult német nacionalizmus emiatt vesztette el a háborút. Mikor Rosenberget – elképesztő tévedés folytán – a keleti területek főkormányzójává nevezték ki, ő az Ószövetségből lekopírozott faji felsőbbrendűségi elméletet az összes keleti népekkel szemben akarta érvényesíteni. A lettek, ukránok, litvánok, lengyelek Rosenberg szemében kisebb értékű „Ost-Völker”-eknek tűntek fel. Míg a német hadsereg legfényesebb győzelmeit aratta a bolsevizmus fölött, Rosenberg főkormányzó a germán faji felsőbbrendűség babonája jegyében irtotta, pusztította, megalázta a keleti népeket. Németország ellen fordította Oroszország népeinek legjobb antibolsevista tömegeit. Németellenes partizánokat csinált a Német Birodalom legtermészetesebb szövetségeseiből. Ezzel azonban bebizonyította azt is, hogy a zsidó sovinizmus politikája csődbe visz akkor is, ha nem a Dávid csillag jegyében, hanem horogkeresztes lobogó alatt csinálják.

Tökéletesen mindegy azonban, hogy a nemzeti szocializmus „túlhangsúlyozta”-e a zsidókérdést. Mellékes, hogy eszközként felhasználta-e az ószövetségei tanokból átvett fajelméletet. Ha mindezeket elhagyta volna, akkor is menthetetlenül szembe kerül a világzsidósággal, amely nem tudta elviselni, hogy egy másik nacionalizmus is létezzék a világon. A nemzeti szocialisták *bánhattak volna bármilyen humánusan a zsidókkal*. A zsidóság látta, hogy kezéből kivették – egyelőre – a Német Birodalom fölötti titkos hatalmat. És ez az, ami számára *tűrhetetlen* volt. Mindezen túl a zsidóság nem viselhette el azt a rendező energiát, magasabb nemzeti egységre törekvést, a mindség uralmát, amely legyőzhetetlen ellentétben állott a világzsidóság uralmi törekvéseivel. Nem viselhették el, hogy az arany kiküszöbölésével nemcsak az államhatalmat, és az állam befolyásának lehetőségét vették ki kezükből, hanem a titkos hatalmat is. Abban a pillanatban, amikor a világzsidóság észrevette volna, hogy a német földön egy tudatos elit gondolat uralkodik, ugyanolyan gyűlölettel fordult volna a nemzeti szocializmus ellen, mint így, mikor a gyűlöletre jó alkalmat adott neki a nemzeti szocializmus zsidóellenes éle.

A világzsidóság – mint uralmi területet – elvesztette Németországot. *Vissza kellett azt szereznie.*

A világzsidóság, a marxizmus, a liberális kapitalizmus egy évszázadon át futószalagon gyártotta a tömeget, a szabad emberből a proletárt. Világosan látta ugyanis, hogy csak az ilyen tömeg alkalmas Júdea igájának elfogadására és tűrésére.

A nemzeti szocializmus – legalább Németországban – megállította ezt a folyamatot. A spanyol Ortega y Gasset, minden liberalizmusa ellenére, „A tömegek lázadása” című munkájában már eleve rámutatott az eltömegesedés veszélyeire. Az amerikai Harvard egyetem tanára, Lothrop Stoddard szintén azt hirdette, hogy a tömegek lázadásának fölébe kell kerekedni. Miután a német nemzeti szocializmus meg is tette ezt, a legerőteljesebben keresztelte a zsidóság terveit, hiszen a Jegyzőkönyvek igen világosan megírták: „*szolgánk és teremtményünk a tömeg*”.

A zsidó világalomhoz, – mint erről később szó lesz – segédcsapat szükségeltetik. És ez legelsősorban a – tömeg. A nemzeti függetlenséghez minőségi ember kell! A zsidó világalom alapja a destrukció. A valóságos szabadság a konstruktív munka.

Ennek következtében az sem túl nagy kérdés, hogy „akarta-e” a háborút a hitleri rendszer? Ne tegyük fel, hogy Hitler és a német vezető réteg egyszerűen – őrült volt. Valljuk be: a nemzeti szocializmus születése pillanatától kezdve *háborúra volt ítélve*. Nem azért, mintha érdeke lett volna a háború. Háborúra volt *kárhoztatva*, mert olyan rendszer volt, amely *szükségképpen* ellenségévé tette a bolsevizmus és a világkapitalizmus igazi erőit. A háttérben álló erőket!

Azzá tette volna őket akkor is, ha egyetlen megnyilatkozásában sem „antiszemita”, ha egyetlen szóval sem sérti a zsidóságot, csupán a felfelé színtezés művét hajtja végre.

Ismét csak Hans Grimmre kell hivatkoznunk, aki „*Antwort eines Deutschen*” című könyvében a tanú hitelességével és a humanista objektivitásával állapítja meg:

„1933 és 1939 között a belső államéletben több történt az egészségért, az anyáért és gyermekért és több a kölcsönös népsegélyért, mint azelőtt és – szabad talán mondani – *több mint valaha!*”

Ebben az időben még maga Winston Churchill is egészen másként látta a nemzeti szocializmust, mint később. A „Times” 1938. nov. 7-iki közlése szerint Churchill a következőképpen nyilatkozott:

– „Mindig is mondtam, hogy ha egyszer Nagy-Britannia elvesztene egy háborút, akkor – remélem – *mi is fogunk számára egy Hitlert találni, aki visszaemel minket a nemzetek között megillető helyre.*”

De épp ezért volt háborúra ítélve a nemzeti szocialista rendszer. Abban a pillanatban, mihelyt Hitler a versaillesi rendszer megsemmisítésének és népe felemelésének programjával átvette a hatalmat, valahol a páholyok mélyén és a zsidó nacionalizmus titkos szentélyeiben *el volt határozva a hadüzenet is*. A kérdés csak az volt, hogy kiknek lesznek jobb idegeik. Kik tudják megőrizni a békés szándék *látzatát* és kiket lehet majd felakasztani, mint háborús bűnösöket?

„De vajjon biztosak vagyunk-e már abban, – kérdezik ezidőtájt a beavatottak – hogy Amerika is a mi hatalmunknak engedelmeskedik? Ha jön a nagy küzdelem, akkor a Szovjetunió bizonyosan a mi oldalunkon áll! Akkor biztosan számíthatunk a Leon Blum, Reynaud-Mandel, a Bank Lazare, a Grand Oriens, a Rothschildok Franciaországára. Akkor értünk fog küzdeni a Sassoonok, Rufus Isaacok, Hoare Belishák, a Gallacherek és Stracheyek, Laskik Angliája is. De vajjon: az amerikai demokrácia népe nem szívlelte-e meg az első világháború tanulságait? A döntő pillanatban nem kerekedik-e felül az izolacionizmus, a Mayfloweres jenkik Amerikája, amely azt mondja, hogy nekünk semmi közünk a német és zsidó nacionalizmus háborújához?

Az amerikaiaknak, talán, nem lesz érdekük, hogy Danzigért harcoljanak. De nekünk? Hiszen Hitler ott áll már a kancellári palota erkélyén és nyolcvan millió ember ajkán mennydörög az általunk meggyilkolt Horst Wessel dala:

– „Die Fahne hoch!”

A brandenburgi kapun át nyolcas sorokban menetel az uralmunk alól felszabadult nép. Kiegyenesül a német munkás tenyere, amelyet az általunk felkeltett gyűlölet és irigység szorított ökölbe. A két nacionalizmus közül az egyiknek pusztulnia kell tehát!”

– „*Kínai és amerikai ágyúkkal felelünk nekik!*” – írják a Jegyzőkönyvek. – Ahhoz tehát, hogy meghódítsuk a világot, előbb Amerikát kell meghódítanunk. Amerikát észrevétlenül *felülről kell bolsevizálni, vagy szocializálni.*

Hiszen Amerika – demokrácia. A legjobb, legtökéletesebb rendszer ott, ahol valóban a nép akarata érvényesül, és a legaljasabb szisztéma ott, ahol titkos kezek meghamisítják a népakaratot. Amerikában az emberek büszkéek a szabadságukra, a demokratikus nevelésükre. Az amerikai munkás legalább olyan büszke a befejezett ipari forradalomra, mint maga a kapitalista. Amerikában a törvény előtt mindenki egyenlő. A Mayfloweren érkezett pionír utódja és a galíciai kis zsidó egyforma öntudattal mondhatja el: *civis americanus sum! A demokrácia a legideálisabb életforma, amíg nem akad embercsoport, párt, faj, felekezet, amely titokban a*

maga akaratát érvényesíti a többség rovására. Amint azonban a demokrácián belül akad ilyen erő, a demokrácia megsemmisül. Kisebbség kormányozta tömeggé válik. A szavazati jog fikcióvá silányul, mert a közvéleményt a másik nacionalizmus sajtója kormányozza. A parlamentarizmus színjáték, mert a szenátorokat *az általunk irányított* közvélemény befolyásolja. A kormányzat már nem az országatyák által megszabott kormányzat, mert benne a mi embereink ülnek, a mi akaratunk érvényesül, a mi pénzünk diktál és a mi brain trustünk adja a tanácsokat. Mi zsidók – mondják ennek a törzsi nácizmusnak képviselői – tudjuk azt, hogy Amerikában, Angliában, Franciaországban és a Szovjetunióban, vagy bárhol a világon? *Judea first!* Amíg Amerika érdekei egyek ennek az őszövétségi nácizmusnak érdekeivel, addig jó amerikaiak, hű polgárok vagyunk, és ha egyszer különválnak az érdekeink, *akkor el fogjuk árulni Amerikát is.* A demokrácia általában jó nekünk, *de csak addig jó, amíg minél több zsidó vezeti.* A sajtószabadság is csak addig jó, amíg Ábrahám szent magjának minél több leszármazottja élhet vele. Igen! *A szabadságnak csak ott van értéke, ahol nekünk, zsidóknak, minden szabad!*”

„Óh, ti kishitűek, akik valahol Európában rémülve halljátok most az S.A. és az S.S. csizmáinak dübörgését, ne féljete! Mi már értjük, hogyan kell aláásni és birtokba venni a demokráciákat. Mi tudjuk, hogy a magunk külön érdekét hogyan kell rákényszeríteni széles tömegekre. Amerikát, a gójok nagytökéjét már rázza a gazdasági válság szörnyű váltóláza. Hát most eljött az ideje a nagyvonalú támadásnak, amely kezünkbe juttatja a *politikai hatalmat is.* És ez állandóbb jellegű hatalomátvitel lesz, mint a Hitleré. Amerikát nem fegyverrel kell meghódítani és nem elméletekkel. Az amerikai végzet számára nekünk kipróbált receptünk van. Az amerikai végzetet a mi Führerünk írta: Mózes! A mi Mein Kampfunk a Tóra!

Hiszen Mózes III. könyvének 25. fejezete szerint Izraelben minden ötvenedik esztendőben elosztották a vagyont. Kiválthatók voltak az elzálogosított földek és rabszolgák. Izraelben minden fél évszázadban egy nagy szociális reform történt. Eltörölték a régi adósságokat, a gazdagok vagyonából kielégítették a szegényeket, – vagy mint ma mondanánk: helyreállították a „prosperityt”, újból egyenlősítették a pénzt, vagyont, földet. A kürtölés esztendeje volt minden ötvenedik év.

Ezt a szociális reformot úgy hívták: *új osztás!*

Amerikában majd úgy nevezik: *New Deal!* És ez angolul pontosan, betűről betűre fordítva ami nagy szociális reformunkat, az *új osztást* jelenti. Csakhogy nem az izraeliták, hanem az amerikaiak vagyonát osztjuk újra, úgy persze, hogy minél kevesebb maradjon az amerikaiaknak és minél több jusson a mi népünknek. Hiszen megmondják a bölcs és tiszteletreméltó amerikai rabbik is: „Az új osztás tökéletesen megegyezik a Talmud elveivel.”

A kürtölés esztendeje lesz ez Amerikában, ahol, Washington korában még csak 4000 zsidó élt. A kürtöt majd a mi bankárjaink, a mi szocialistáink, a mi újságíróink fűjják és az új osztást a mi agytrösztünk hajtja végre, az amerikai őslakók rovására. Csak az a kérdés, hogy ki lesz, akit majd Washington elnöki székébe ültetünk?

A Wall Street palotáiban, a 13-ik utcában, Brooklyn és Bronx gettóiban, ne féljete, ti csüggedők, hogy nem találunk alkalmas embert, aki méltó ellenfele lesz Hitlernek és aki majd kezünkbe adja az Amerika fölötti politikai hatalmat is. Olvassátok el ami utasításainkat, a „hamisított” Jegyzőkönyveket.

„Az alkotmányos kormányzatok a szabadelvűségéből eredtek, amely az autokrácia helyére lépett, amely a gójok üdvössége volt. A választási küzdelmek, a sajtó harcai a tekintélytétlenségre és tehetetlenségre kárhoztatták. Így vált a köztársaság lehetővé, így tehattuk az

igazi kormány helyébe *annak torzképét, a tömeg, vagyis a mi teremtményeink és rabszolgáink által választott elnököt.*”

„Amíg nem tanácsos, – írják tovább a Jegyzőkönyvek, – hogy vezető állásokba a zsidó testvéreinket tegyük bele, olyanokra bízuk a fontos helyeket, *akiknek múltja és jelleme rossz.*”

„A közeljövőben az elnököt felelőssé fogjuk tenni, s *mi nem fogunk láthatóan szerepelni*, hanem minden felelősséget bábunkra tolunk.” – „A nép közül választott kormányzók szolgalelkűségükkel fognak kitűnni, s nem lesznek járatosak a kormányzásban és így igen könnyen válnak sakkfigurákká a mi játékunkban *bölcsseink és tanácsadóink kezei között!*” (Brain Trust! A szerző.)

Ki legyen hát az új elnök, aki végleg kezünkbe adja Amerikát és végrehajtja a mi parancsunkat? Franklin Delano Rooseveltnek fogják hívni! De ki de ez a Franklin D. Roosevelt? Ki a mi Hitlerünk?

Famous Sons of Famous Fathers – The Roosevelts cím alatt Robert Edvard Edmondson „I Testify” című szenzációs könyve ad feleletet erre a kérdésre. Kicsoda Roosevelt?

A Carnegie Institution 1934. március 7-én összeállítja a Rooseveltek családfáját, amelyből kitűnik, hogy Amerika elnöke maga is *erősen* zsidó származású. Az őszülők, akik 1682 táján vándoroltak be Amerikába: Claes Martensen *Van Rosenvelt*, anyai ágon Janette *Samuel*. Spanyol szefárdok, akik Katolikus Ferdinánd zsidóüldözése elől menekültek előbb Angliába, majd Anglia tengerentúli gyarmatára. Ettől kezdve az egész családfán ott ragyognak a Jacobusok, Isaacok, Samuelsek.

A New York Times 1935. március 14-iki száma idézi az elnök alábbi állítását:

– Lehetséges, hogy a távoli múltban őseim zsidók voltak. A Roosevelt család eredetét illetőleg mindössze annyit tudok, hogy családom tagjai a Hollandiából jött Claes Martensen van Roosevelt leszármazottai.

A Carnegie Institution szerint azonban Mr. Claes Martensen Rosenvelt zsidó volt. Zsidók az ősanyák és zsidó magának Roosevelt elnöknek hírhedt felesége is.

Oroszországban, mint R. Kownator szovjet szerző „Die Mutter Lenins” című könyvében írja, Lenin anyja, Maria Alexandrowa Uljanova, született Blank lány volt. Apja Alexander Dimitrovics Blank zsidó orvos. Oroszországban Kaganovics, Amerikában Roosevelt.

A harapófogó két szára között ott van Európa – közelebből – Németország, ahol borzalmas események történtek. A német tőkésék és német munkások, a kispolgárok és parasztok összefogása bizonyítja, hogy *nincs szükség osztályharcra*. A marxista rombolás elmélete megbukott. Az osztályharc csődbe jutott. Az aranyborjú alól kihúzták a gyékényt és bizonyosult, hogy az új világ alapja a munka. Mindazt, amit több, mint egy évszázada hirdettek, amit világprogrammá magasztosítottak, azt most megsemmisítette – óh nem egy német káplár, – hanem a *kor szelleme*. A világuralom keleti fele ellen most emelkednek fel a horogkeresztes lobogók. Hát lehet ezt túrni? Lehet ezt elviselni?

„De azért ne féljete! A mi bábunk, Roosevelt köré már gyűlnek a mi kirendelt tanácsadóink. Frankfurter Félix Bécsből, Morgenthauék Mannheimből, Bernhard Baruch Königsbergből, Albert Einstein Berlinből. Ott van Samuel Roseman, aki az elnök beszédeit írja Roosevelt mellett. Jönnek majd a mi munkásvezéreink, mint Sidney Hillman, aki szintén Ábrahám szent magjának leszármazottja és aki a mi bábunk, FDR. mellett teljhatalommal intézi az amerikai munkásság ügyeit. Ott van Mr. David Dubinsky, aki szintén a pogromok Oroszországból vándorolt ide és aki majd a cionizmus adófizetőivé teszi az amerikai keresztény munkásokat.

Akik körülveszik a *mi* elnökünket, csupa megbízható emberek lesznek. La Guardia New York-i polgármester, a fiumei zsidó, Alger Hiss, Frankfurter és Lehman szenátor protezsáltja, és a többiek mind! Bernhard Baruch kontrollálja majd az amerikai ipar 351 legfontosabb ágazatát és szereli majd fel az amerikai boyokat, akik Hitler ellen fognak harcolni. Alger Hiss tárgyal majd Amerika nevében Sztalinnal. Einstein, Oppenheimer, David Lilienthal gyártják az atombombát. La Guardia, Herbert H. Lehman segítik majd meg az UNRA élén az elkövetkező háború zsidó áldozatait. Henry Morgenthau jr. kincstári kancellár készíti majd elő a nagyszerű tervet a német nép kiirtására. Moritz Gomberg testvérünk gondoskodik róla, hogy Európában 18 millió ellenségünket tegyük hazátlanná. A mi embereink adják át majd a 11 milliárd dolláros csekket a szovjet felfegyverzésére.”

Tündökletes álom ez. Washington Amerikája áthajózik az Óceánon, hogy megbüntesse a *mi ellenségeinket*. A B’nai B’rith páholyaiban már készen áll a Moszkva–New York-i tengely. Hiszen egy napon majd nyíltan is elmondja Anglia későbbi kommunista, vagy mint mondják: „munkáspárti” hadügyminisztere, Strachey a chicagói népgyűlésen:

„– Ne féljete! Rooseveltt felfegyverzi majd Oroszországot.”

Hogy is írta húsz év előtt egy meghallgatatlan próféta?

„A nyugati zsidó húsz milliós keleti hadsereget szerel fel majd, hogy elpusztítsa a kereszténységet, kultúrát és megvalósítsa a zsidó világkirályságot!”

VI. FEJEZET

A világzsidóság nemcsak a hitlerizmust gyűlölte. Sokkal inkább meg volt döbbenve azoktól a mozgalmaktól, amelyek Európában a népek új együttműködését készítették elő. A zsidóság elsősorban ezeket igyekezett kompromittálni, gyűlöletessé tenni. Amíg egyik oldalról együttműködést hirdettek, másfelől meg akarták fojtani mindazokat, akik a németekkel, az *ő ellenségeikkel* együttműködtek.

„Egy pillanatig sem haboztak a kibékülésnek legcsekélyebb gondolatát is megsemmisíteni!” – írja róluk Mauriche Bardéche.

Pedig ma már bizonyítékok vannak arra, hogy a németek komolyan gondolták az európai elit együttműködését. Nem „Quislingeket” kerestek, hanem olyanokat, akik jó hazafiak a saját hazájukban, hű fiai saját nemzetüknek. A nemzeti szocialista forradalom elitjének csaknem túlzó idealizmusa volt ez. Ők a magok hazájában kimondták az általuk legtisztábbnak vélt igazságot. Az embert beültették szociális jogaiba. Megmutatták hogy ez az egyetlen lehetséges nemzeti alap bolsevizmus nélkül.

A forradalmár idealizmusával hitték, hogyha az európai tömeget sikerül megszabadítani a zsákmánykapitalizmustól, akkor hosszú időre biztosítani lehet a békét. Ők látták, hogy a zsidó nácizmus miként áll közé a német nép társadalmi osztályainak, hogy pénzzel, sajtóval, korrupcióval megbontsa azt és uralkodhasson az egész nemzeten. Miután a forradalomban mindezt legyőzték, hitték azt is, hogyha kikapcsolják a nemzetek feletti ószövetségi nácizmust, akkor meg lehet teremteni az egymás mellett éld nemzetek békéjét, együttműködését.

Ez volt az „új Európa”. És ez volt az, amit a világzsidóságnak *a keresztény kultúra porba omlasztása árán is meg kellett akadályoznia*. Mert, ha sikerül, egyre több és több állam szabadul fel a zsidó elnyomás alól.

Kompromittálni kellett tehát az európai egység gondolatot és az együttműködés minden megadott lehetőségét. Miután a nyugati világlapoknak legalább 60 százaléka zsidó kézen van, és miután – épp az amerikai kimutatások szerint – az amerikai sajtó 85 százalékig, az amerikai film 100 százalékig zsidó érdekeltség, ez a kampány nagyobb méretű volt, mint a világtörténelem bármely propagandaakciója.

A faji gondolatot – jó ürügyként használva fel a rosenbergizmust – úgy tüntették fel, mintha az csupán a germán faj felsőbbrendűségét hirdetné minden más fajjal szemben. Ezzel a németek ellen hangolták a többi nemzeteket. Belemagyarázták a fajelméletbe, hogy Németország világhatalomra tör és a fajteória jogán igényt tart az egész földkerekségre. Ezzel szemben még a tomboló háború közepén is kénytelen volt elismerni, a Nineteenth Century 1943 szeptemberi száma:

„Az az általános nézet, hogy Németország azért kezdte meg a háborút, hogy elérje a világhatalmat, a mi nézetünk szerint *tévedés*. Németország világhatalom akart lenni, azonban a világhatalom és *a világhatalom nem azonosak*. Anglia is világhatalom, azonban nem uralkodik a világon.”

Ugyanakkor a „Blut und Boden”, tehát a helyhez kötöttség, a haza és a nép egységének gondolatát úgy magyarázták, hogy a németek igényt tartanak mindazokra a területekre, amelyeken német vérségi lakosok élnek. Ezzel féltékenységet keltettek mindazokban a független európai népekben, amelyeknek országaiban német népi kisebbségek éltek. Lengyelország,

Litvánia, Magyarország, Szlovákia, Jugoszlávia, Csehország, Románia és más környező államok immár bizalmatlankodva fordultak Németország és a Harmadik Birodalom felé.

Németország fokozódó exportját háborús készülődéssel magyarázták és feledtették, hogy a német „vaj vagy ágyú” göringi jelszavát jóval megelőzte az amerikai zsidók bojkottkihívása. A Mein Kampf őszinte, angolbarát részeit kigúnyolták. A keleti népeket ugyanennek a Mein Kampfnak egyes kiragadott részleteivel ijesztegették a sajtón keresztül.

Világot átfogó, gigászi méregkeverés folyt. Ha ezt a német rendszer legalább odahaza el akarta hallgattatni, akkor diktatúrával vádolták. Mindennek háttérben ott állt a letagadhatatlan tény, hogy a zsidóságra ijesztően hatott az arany uralmának megszűntetése, a tőke és a munka békéjének helyreállítása. Bele szuggerálták a világ közvéleményébe, hogy a német munkás jóléte csupán a fegyverkezés következtében emelkedik. Valójában ők is tudták, hogy mindenütt épülnek a hatalmas munkás lakónegyedek, hogy elégedett munkáscsaládok alkotják élő cáfolatát annak, amit a világzsidóság hirdetett egy évszázadon át. Mi ez? – kérdezték halálra sápadtan. – A marxista osztályharc nagyszerű elméletét, amely csupán a mi faji céljainkat szolgálta, csakugyan megbuktatták volna ezek a gyűlölt nácik? Csakugyan megélhet Berlin, Bécs, Budapest, – mint Bettauer kérdezte, – tehát egy „nagyváros zsidók nélkül”? Valóban élhet egy nép kizsákmányolás nélkül, a zsidó nacionalista sajtó, film, színház, a zsidó „üzleti szellem” nélkül? Hiszen száz vagy ezer év óta azt szuggeráltuk az egész világnak, hogy a mi kultúrtevékenységünk, a mi üzleti érzékünk, fölényeskedő szellemünk nélkül elpusztul minden nép és megáll minden „haladás”. És – íme Németországban – minden, de minden eleven cáfolata a mi öntelt nacionalizmusunknak, aki ezekre az épüld kertvárosokra, elégedett, boldog emberekre, a felemelkedő szellemi és gazdasági tevékenységekre tekint, láthatja, hogy a mi nagy nacionalista írónk, Bettauer rosszul profétált, amikor a zsidók nélküli civilizáció pusztulásáról jövendölt. A keresztények mind elégedettebbek lettek, a zsidók mind szűkebb térre szorultak. Ha világviszonylatban is kiderül mindez, ha a külföldi turisták és a világ proletárjai meglátják, hogy mindez lehetséges nélkülünk, sőt ellenünk is, akkor rájönnek arra is, hogy hazudtunk nekik. Hazugok voltak politikusaink, az újságíróink, a szakszervezeti vezetőink, a kapitalistáink és a munkásvezéreink! El kell hát tüntetni a bizonyítékokat! Le kell rádiózni a föld színéről a kertes házakat, az új gyárat, a csecsemőotthonokat, ifjúsági táborokat és kórházakat. Az előkészítéshez megvannak a mi titkos nacionalista fegyvereink, amelyeket oly sikerrel vetettünk be Jerikó ostrománál. Szóljanak meg hát a propaganda kürtjei.

A világzsidóság elsősorban azért tekintendő a második világháború egyetlen *háborús bűnösének*, mert megakadályozta a népek kibékülését, az együttműködés lehetőségét, lerontotta azok előfeltételeit. Az emberiség elé a propaganda, hazugság, vics, rádió, sajtó segítségével odaállítottak egy teljesen hamis világképet. Megteremtettek egy olyan közhangulatot, amelyben már életveszéllyel, egzisztenciavesztéssel járt, vagy hazaárulás gyanújával volt egyenlő az igazság kimondása a német kérdéssel kapcsolatban. Minden, a német államférfiak részéről jött békenyilatkozatot eleve hazugságnak bélyegezték. Minden józan tervet nevetségessé tettek. Minden szociális eredményt reakciónak, minden fejlődést haladás ellenesnek, minden elit gondolatot barbárságnak, *minden antibolsevizmust demokrácia ellenesnek tüntettek fel*. Charles Lindberg ezredes, Amerika nemzeti hőse egyenesen a hazaárulás gyanújába került, mikor meg merte mondani a nemzeti szocializmusról szerzett tapasztalatai alapján a teljes igazságot.

Közben 1938-ban Rooseveltné, akit semmi másnak nem lehet tekinteni, mint a zsidó brain trust bábjának, a háború előkészítése érdekében vidáman sürgönyözött Churchillnak:

– *You and I can rule the world! Ön és én uralni tudjuk a világot!* (Gerald K. Smith.)

A világszidóság Hitler hatalomra jutása pillanatában, – vagy még azelőtt – megüzente a háborút Európának és a kereszténységnek. Amerikában már 1932-ben fellángolt a német-ellenes bojkottmozgalom. A New York Timesben egész oldalas hirdetésekkel közöltek a zsidó szervezetek: „Bojkottot az antiszemita Németország ellen!” S mikor látták, hogy ennek nem sok eredménye van, akkor megkezdték a New York–Moszkva tengely előkészítését.

Forest Davis „Was sich in Teheran wirklich zutrug” című könyvében, amelyet még 1944. május 13. és 20-iki számában közölt a Saturday Evening Post, elmondja, hogy már 1933-ban valójában Morgenthau készítette elő Amerikában az amerikai-szovjet diplomáciai viszony helyreállítását. S aki Moszkva első követeként megjelenik Washington demokráciájának hazájában, senki más, mint Litvinov-Finkelstein, a véreskezű szovjet népbiztos.

A Rosenveltek családjából származó Rooseveltnél hatalomra kerülése előtt mindez elképzelhetetlen lett volna. A közös nevező, amely formálisan is összehozta az amerikai demokráciát és a szovjet tyrannizmust: – a zsidóság volt.

James Whiteside „Mr. Roosevelt and Communism” című cikkében megdöbbentő elevénységgel írja le a St. Louis Dispatchban, hogy amint Litvinov megjelent Amerikában, a kommunistáknak (értsd: zsidóknak) félelmetes áradata indult meg a Fehér Ház felé. Rooseveltnél megengedte, hogy az amerikai hadügyminisztériumban, a Pentagonban külön hatalmas szovjet adóállomást állítsanak fel, amely az amerikai hadsereg legfelsőbb vezetését fertőzte a legveszedekebb propagandával.

Még csak 1933-at írt a naptár, amidőn a New York-i Morning Freiheit, a több százezer példányszámban megjelenő cionista lap főszerkesztője felszólítást intézett Amerika és a világ zsidóságához, hogy a zsidók egyesüljenek a nácizmus elleni háborúra. Az American Jewish Congress, amelynek élén Stephen Wise rabbi állt, lelkesen csatlakozott a mozgalomhoz.

Ugyancsak 1933-ban hirdette meg Rabbi S. S. Wise a zsidóság szent háborúját, amikor Hitler uralma kezdetén kijelentette:

– I am for war! (*Én a háborút akarom!*) – A nevezetes kijelentés pontosan 1933. május 8-án történt. (Edmondson: I Testify. 195. oldal.) Ezidőben még nyilván vázlatokban sem készültek el a német vezérkar 1940-es tervei, amelyekért Nürnbergben Wise rabbiék felakasztatták a német tisztet.

Előzőleg Henry Morgenthau már 1933. február 11-én beszédet mondott és megüzente a háborút Hitlernek:

– Az USA a második háború korszakába lépett! – mondotta a zsidó nácizmus legjellegzetesebb vezére. (Portland Journal, 1933. február 12.)

Eközben az Egyesült Államokban gomba módra szaporodtak a különféle zsidó és kommunista bojkottszervezetek, amelyek célul tűzték ki a hitlerizmus gazdasági megfojtását. A Joint Anti Nazi Boycott Committee már virágjában állt 1936-ban is, amidőn még Hitlernek legmérszebb álmában sem jelenthetett meg az az óra, amely ütni fog és amelyben ki kell törni a világot fojtogató hidra öleléséből. Az ifjú nemzeti szocializmus, – mint ez utólag történelmileg is igazolható, – joggal félt attól, hogy a zsidó nacionalizmus olyan gyűrűt von a Harmadik Reich körül, amelyből már fegyverrel sem lehet kitörni. Jogos, jogtalan volt ez a félelem? Kiknek a kezében volt az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország és Szovjet-Oroszország fölötti hatalom?

A háborús bűnösség ügyével kapcsolatban egyetlen kérdés van, ami a római jognak és az örök jognak legfőbb problémája: cui prodest? Kinek használ? Kinek az érdeke? Érdeke volt-e a

német nemzed szocializmusnak a háború? *A német nemzeti szocializmus egyetlen érdeke a béke lett volna.*

Az utolsó kísérlet a második világháború megakadályozására akkor történt, amikor Ribbentrop elutazott Moszkvába, hogy aláírja Sztalinnal a meg nem támadási szerződést. 1939. augusztus 23-án Godesbergbe összehívja Hitler a hadsereg kétezer vezető tisztjét. A „titkos” tanácskozás az angoloknak szánt blöff. Autók, repülőgépek óriási felvonulása a vezéri sasfészekhez. A legostobább Intelligence Service ügynök számára is látható színjáték. Anglia felé mindez azt mutatja, hogy a háború már el van határozva, de még lehet békülni. Befelé Hitler azt mondja négy órás beszédében:

– Ne gondolják az urak, hogy idióta vagyok és a korridorkérdés miatt engedem magam beleszorítani a világháborúba! (Hans Grimm. Erzbischofschrift.)

S ebben a pillanatban az események folyamába belenyúlik egy láthatatlan kéz. Az a kéz, amely a háttérben a kártyákat keverte. A godesbergi vezérkari találkozó után Oroszország aláírja a meg nem támadási szerződést. Utána egy másik titkos kéz, a láthatatlan hatalom kirobantja a brombergi vérengzést.

Ezt az *igazi háborús bűnt*, az 1939 őszen megjelent német Fehér Könyv adatait elhallgatták később Nürnbergben. A viaszbabukkal előállított „Todesmühle” mellett nem pergették le azoknak a valóban megtörtént borzalmaknak filmkockáit, amelyeket a Fehér Könyv nyilvánosságra hozott. Megcsonkított mellű asszonyok, nemi szervüktől megfosztott férfi hullák, a mészárosok hústartó horgára felakasztott német csecsemők és 4–5 éves gyermekek. Ezer és ezer lemészárolt ember, akiről hallgat a „humanista” világ. Német áldozatok a három millió zsidóval szaturált Lengyelországban, ahol az ő sajtójuk már felgyújtotta a gyűlöletet és a harci kedvet! A határokon már szembe néznek a német és lengyel hadosztályok. Ez már nem korridor kérdés. Ez a puskaaporos hordóba vetett tűzcsóva! Kinek a keze, pénze volt benne a mészárlásban? A lengyel nép szélsőséges hazaszeretete, vagy a céltudatosan irányított sátáni terv? Szovjet kéz? Angol kéz? Alig hihető. *Pedig ez a háborús bűnösség döntő kérdése.*

Lemészárolt áldozatok, mielőtt még kitört volna a háború! Pontosan ez az, amit a nemzeti szocialista Németország nem tűrhetett el. Tehát ebbe kényszerítették bele, hogy másnap, vagy harmadnap Anglia és Franciaország megkezdhesék a *preventív háborút* Németország ellen.

És másnap hajnalban, szeptember 1-én valóban menetelnek a német hadosztályok. „Ma hajnal óta visszalövünk!” – mondja Hitler a birodalmi gyűlésen.

– „Holnap reggel azt fogják nekünk mondani, – írja Maurice Bardèche francia professzor, – hogy mindenesetre Hitler támadta meg Lengyelországot. Egyes emberek vágyakozva vártak erre a pillanatra. Ők várták ezt a támadást, kívánták azt és imádkoztak érte. Ezeket a férfiakat Mandelnek, Churchillnak, Hoare Belishanak és Paul Reynaud-nak hívják. A zsidó reakció nagy szövetségese akarta a *saját* háborúját. Számára szent háború volt ez. Ők jól tudták, hogy csak egy valóságos támadás ad nekik lehetőséget arra, hogy a közvéleményt magukkal rántassák. A német archívumoknak nem fog nagy fáradságába kerülni, hogy bebizonyítsák: bizonyos urak hidegvérűen előkészítették a feltételeket erre a támadásra. Jaj nekik, ha egyszer megkezdődik a háború történetének megírása!”

Jaj nekik, ha megírják a háború történetét! Pedig a nagy világterv első részlete sikerült. Anglia, Franciaország szeptember 3-án megüzenik a háborút Hitlernek, de a két legfontosabb partner, Amerika és a Szovjetunió még hiányoznak.

A második világháború legnagyobb titka csak ezután következik. Talán csak akkor fog megfejtődni, ha egyszer megbukik a bolsevizmus, ha egyszer megnyílnak a Kreml archívumai

is. Milyen ígéretet tett a nyugati világhódító a keletinek? Hogyan juttatta Teyler Kent Sztalin kezére Rooseveltt és Churchill 1500 üzenetváltását a háború előkészítéséről? A külvilág számára csak annyi bizonyos, hogy a Hitler-Sztalin paktum pillanatában a kép felületéről hirtelen eltűnnek a Kaganovicsok. A Szovjetunió most másik arcát mutatja a német birodalom felé. Ez az arc hüvös, nyugodt, olykor kissé titokzatosan ázsiai, vagy hazafias, de nincs zsidó jellege. A nemzeti szocializmus vezetőinek legszörnyűbb tévedése, hogy elhiszik: a változás valóban megtörtént. Ribbentrop arról beszél Sven Hedinnek, hogy a bolsevizmus megváltozott és Sztalin valóban nagy ember. (Sven Hedin: Ohne Aufgang in Berlin) Sztalin, a ravasz georgiai nem hiszi ugyanezt a nemzeti szocializmusról. Mielőtt a paktumot aláírja Ribbentroppal, váratlanul még egy balti kikötőt kér. Hitler táviratilag hozzájárul ehhez. Mikor Sztalin meghallja a hírt, azt mondja Molotovnak:

– Németország most üzent meg nekünk a háborút! Én ezt a kikötőt csak azért kértem, hogy kipróbáljam őket. Tudtam, hogy ha ideadják, akkor vissza fogják venni. (Plivier: Moszkva.)

Ennek ellenére a szerződés teljes szövegét betartja mindkét fél. Lengyelország felosztásától egészen az olajszállításokig. Hitler, Ribbentrop, Göring, de még Göbbels is kínos korrektség-gel ügyelnek, hogy meg ne sértsék az orosz medve érzékenységet. Sztalin csókkal búcsúzik Krebbs német katonai attasétól. Minden jel arra mutat, hogy a tűz és víz szövetsége őszinte.

És aztán egy napon megjelenik Berlinben Molotov szovjet népbiztos, a szép bolsevista zsidónő, Karpovszkaja férje és Amerika egyik legnagyobb hadiiparos, Mr. Carp (Karp) sógora. A naptár 1940. november 10-ét mutatja. Franciaország legyőzve, Anglia fölött most zajlik a nagy légi csata. A német hadsereg munka nélkül pihen. Molotov pedig leteszi az asztalra a szovjet követeléseket. Bennük ott van a Dardanellák, Finnország megszállása, a Távol-Kelet meghódítása. *Ott van minden, ami Németország számára elfogadhatatlan*, tehát nem származhat máshonnan, mint Németország angol-amerikai mezben járó világhódító ellenfeleitől.

A berlini vezetők most néznek szembe egyik legnagyobb tévedésük következményeivel.

A bolsevizmus nem változott, csak álcázta önmagát. A Kreml mögött a hatalom zsidó maradt, csak hátrébb húzódott *addig, amíg Németországot sikerült belerántania a második világ-háborúba*. A Kreml kezén már ott kell lennie a biztosítéknak, hogy Németország ellen pénzzel és fegyverrel meg fogják segíteni a „demokrácia arzenáljai”.

Pontosan ezekben a napokban mondja Chicagóban John Strachey, Anglia zsidószármazású pénzügyi államtitkára:

– Ne legyen semmi gondotok. Rooseveltt fegyvereket fog szállítani nektek, kommunistáknak. A szovjet kormány elismerésével ő feltette a koronát Sztalin fejére. Ha a nap eljön, fel is fogja fegyverezni.

Hiszen Frankfurter Felix, az USA egyik legbefolyásosabb embere már elkészítette és megszavaztatta a Lend and Lease törvényt. De vajjon érdeke-e Amerikának ez a háború? Nem! A háború nem az *amerikai nép*, kizárólag az amerikai zsidóság érdeke. A Kaganovicsoké, a Manuilskyé, Berijáé, Morgenthaué, Bernhard Bauché, a németországi emigránsoké, a Franciaországból elmenekült Altschuloké! Hiszen 1941. június 3-án a szintén zsidó kézen lévő Gallup intézet szerint *az amerikai nép 83 százaléka ellene van a háborús beavatkozásoknak*.

Mi érdeke volna Amerikának abban, hogy újra áthajózzon az Óceánon? Hiszen a német admirálisok, Reader és Dönitz azt mondják, hogy számukra Amerika inváziója épp annyira lehetetlen, mint egy invázió a holdba. Barkley szenátor pedig azt mondja 1941. március 31-én,

hogy ha Németország meg akarta volna támadni Amerikát, erre már épp elég okot szolgáltatott volna az angoloknak nyújtott fegyverkezési segély.

A józan amerikai nép nem hiszi, hogy bánni oka volna részt venni ebben a háborúban. Charles Lindberg azt mondja: Amerika hadba lépése nemzedékek számára tartó káoszhoz vezetne. S mindezt feleli az USA zsidó belügyminisztere, Mr. Ickes, hogy Charles Lindberg Amerika Quislingje. A republikánusokkal, az izolacionistákkal, az amerikai nép 83 százaléka Quisling, mert nem akar Morgenthau mögött masírozni!

Maga Rooseveltt is, akit az egész agytröszt dühödten hajszol a háború felé, kénytelen belátni, hogy az amerikaiak nem akarnak beavatkozni. Hiszen ebben a háborúban még azzal sem lehet meggyanúsítani az amerikaiakat, hogy a fegyverszállítás „business” volna számukra. Ez ideológiai háború. A világ zsidósága tehát a Jegyzőkönyvek parancsát kiáltja a már Moszkva felé nyomuló keresztény csapatoknak:

„Amerikai és kínai ágyúkkal felelünk” – nektek!

Ha az emberiség tudna gondolkodni, megkérdezné önmagától: mi értelme volt ennek az amerikai háborúnak, épp a Szovjetunió oldalán?

A német felelős vezetők azt mondják ezekben a napokban:

„Ami bizonyos, az, hogy a béke, amely a német győzelmet követni fogja, nem versaillesi béke lesz, hanem béke lesz minden nép javára. A ma megszállott országok népei ismét visszakapják szabadságukat, azonban meg kell alkudniuk bizonyos törvényszerűséggel az összesség javára.”

Ugyanekkor Franklin D. Rooseveltt azt üzeni a kongresszusnak:

– A béke most, amely az elfoglalt országok fölötti uralmat Hitlernek adná, egyet jelentene a náciizmus elismerésével és az új háború kilátásba helyezésével. Mi a szabadságot akarjuk, beleértve a *vallási szabadságot is* az összes emberek számára.

Vallásszabadság! – hangzik a szép jelszó. De vajjon melyik vallás szabadsága? Hiszen a szovjet földön előrenyomuló keresztény csapatok már látják a bezárt templomokat, a bolsevik zsidók által kiirtott kereszténység romjait, talán már Júdás szobrát is, amelyet a beszbozsnyikok állítottak Moszkvában Krisztus árulójának: Júdásnak. És a háború véres tűzöznéből, a felgyújtott városok füstjéből, gyermekekre zuhanó repülőbombák mennydörgéséből most lép ki a XX. század végzetes figurája: Roosevelt!

– Ez a háború a Roosevelt háborúja lesz! – mondják a jobboldali amerikai republikánusok. De a Morgenthauk, Baruchok, Frankfurterek, Einsteinek, és Oppenheimerek jobban tudják:

– Ez a háború a *mi* háborúnk lesz! A világzsidóság háborúja! Mert Roosevelt, a spanyol marannusok kései leszármazottja, a XX. század tipikus politikusa. A Jegyzőkönyvek kísérteties figurája. Világmegváltó és báb. Háta mögött titkos páholyhatalmak állanak. Háta mögött ott vannak Amerika igazi urai, a szabadkőmívesség és Sion bölcsei, a cionista vezérek és bankárok, a szakszervezetek galíciai születésű bolsevistái.

„Ő a mi elnökünk! – mondják – és az ő háborúja a mi háborúnk lesz. Mi tettük az »igazi kormány« helyébe annak torzképét – írják a Jegyzőkönyvek, – *a tömeg, vagyis a mi teremtményeink és rabszolgáink által választott elnököt*. Körötte úgy állnak Sion vénei, mint hajdan Dávid, vagy Salamon király körül állhattak. Fekete szemükben a sok ezer éves gyűlölet tüze, imaszíjaik már egy világ köré csavarodnak és mögöttük ott ragyog Júdea oroszlánjának minden fényessége, a Templom minden aránya. A nemes puritánok, a nagy pionírok, a Washingtonok korának immár befellegzett. Most mi állunk a Capitóliumon, mint egykor a

Templom lépcsőjén, vagy Salamon palotájának cédrussal, arannyal ékesített tróntermében. Mi vagyunk az urak és ő a mi elnökünk. Ha ő szól, mi szólunk általa. Hiszen a mi Samuel Rosemanunk írja. – mint elnöki tanácsadó – az ő beszédeit. Ha ő cseveg, a »kandalló mellől« mi beszélünk a világhoz. Ha ő tüzei harcra Amerika népét, akkor tulajdonképpen a sófár szól Pensylvániától a californiai narancsligetekig. És ha azok a névtelen kis zsidók beszélnek, akikben lobog a gyűlölet, mi állunk mögöttük, az igazi Hatalom, az igazi Erő és a teljes Nácizmus képviselői.”

Hiszen már úgyszólván teljesen zsidó kézen van az amerikai közhatalom. Az „antiszemita” csak a galíciai gettókból nyüzsgő kis zsidót, a brooklyni szatócsot látják. Mi azonban itt vagyunk Roosevelttel mögött, Washington utóda mellett!

Abban az időben, amikor Roosevelttel az amerikai nép 83 százalékának kifejezett akarata ellenére háborúba rántja az Egyesült Államokat, az USA kormányában a zsidó hatalom a következő megdöbbentő arányokat mutatja:

Bernhard M. Baruch, az USA „nem hivatalos elnöke”.

Samuel Roseman bíró, az „agytröszt” alapítója és feje, mint Roosevelttel „nemhivatalos” tanácsadója.

Prof. Raymond Moley, „Favorite personal Advisor”

Prof. Felix Frankfurter, „Chief Legal Advisor” (Securities Act Author)

Henry Morgenthau Senior, Unofficial Advisor (Author Advocate of Jewish State.)

Justice Benj. N. Cardozo, Unofficial Advisor

Gerald Shwope, Unofficial Advisor

E. A. Filene, Unofficial Advisor

Charles W. Taussig, Unofficial Advisor

Nathan Margold, Interior Dept. Solicitor

Charles E. Wyzanski jr. Labor Dept. Solicitor

Prof. Leo Wolman, Labor Strike Board

Rose Schneiderman, Labor Advisory Board (Radical Labor Unionist)

Isador Lubin jr., Labor Bureau Statistical Expert

Sol. A. Rosenblatt, Amusement Administrator

E. A. Goldenweiser, Federal Research Direktor

Jerome Frank, General Consul

Mordechai Ezekiel, Economic Advisor Agricult. Dept.

Herbert Feis, „The Brains of the State Dept.”

Henry Morgenthau jr., Secretary of Treasury

David E. Lilienthal, TVA Director

Sidney Hillman, Labor Advisory Board

L. N. Landau, PWA General Solicitor

L. A. Steinhardt, Minister to Sweden

Prof. Albert E. Taussig, NRA Advisor

Alexander Schs, NRA Code Authority

Maurice Karp, NRA Personal Director

Robert Freshner, CCC Forest Army Head

Robert Strauss, NRA Asst. Administrator

Donald Richberg, NRA Advisor

Joseph I. Strauss, Ambassador to France

Ferdinand Pecora, Special Investigator

Samuel Untermyer, Stock Exchange Bill Advisor

Prof. James M. Landis, Federal Trade Commissioner (The Hidden Empire, 12. oldal)

Félelmetes és kísérteties hatalom az, amely egy 150 milliós államot így tud kormányozni a kulcspozíciókból, az agytrösztből, az Elnök háta mögül. Csak ilyen mindent elborító, mindent uraló erőre támaszkodva érhetette el Rooseveltt, hogy beránthatta Amerikát a második háborúba.

Amerikai források már régebben is nyíltan megírták, hogy Rooseveltt, – miután a közvélemény akarata ellenére semmiképpen sem tudta belevinni Amerikát a háborúba, mesterségesen addig provokálta a japánokat, míg azok számára nem maradt más választás, mint Pearl Harbour megtámadása. A világalom keleti fele ellen folytatott német támadás idején el kellett vonni a bolsevizmus másik fenyegető ellenfelét, Japánt, még annak árán is, ha így maga az USA kerül háborúba.

Semmi esetre sem akarta azonban a háborút harmadik újraválasztása előtt. Ezért mondotta 1940-ben Philadelphiában elhangzott beszédében:

„– Mondom az apáknak és az édesanyáknak, hogy soha, de soha nem küldjük fiaikat meghalni külföldi háborúba, egyedül és kizárólag csak ellenünk intézett támadás esetén.”

Hogy ezt a támadást miként készítette elő és hívta ki az USA ellen Rooseveltt, azt élesen leleplezte a Pearl harbouri torpedó-flottilla egykori parancsnokának, Robert A. Theobald ellentengernagy „Pearl Harbour igazi titka” cím alatt megjelent könyve. Theobald ellentengernagy cáfolhatatlan adatok sorozatával bizonyította be, hogy a pearl harbouri katasztrófát egyenesen Rooseveltt idézte elő. 1941. november 26-án olyan jegyzéket adott át Japánnak, hogy annak nem maradt hátra más választás, mint a támadás.

„A november 26-iki jegyzék segítségével – állapítja meg Theobald – Rooseveltt elnök céltudatosan és végérvényesen felidézte az USA részére a háborút. Japánnak az a kísérlete, hogy elkerülje a gúzsba kötést, sem sikerült. Japánnak vagy meg kellett magát adni, vagy harcolni, és nem állhatott fent semmi kétség az iránt, hogy melyik lehetőséget fogja választani.”

Annak ellenére, hogy az amerikai kémiszolgálat már hónapok óta megszerezte a japán rejtjelkulcsot és a japán flotta minden lépéséről tudott, és annak ellenére, hogy a támadást minden pillanatban várni lehetett, Pearl Harbour parancsnokát egyáltalán nem értesítették Washington-ból, hogy a politikai tárgyalások következtében támadás készül. A nagy vezérkar már négy héttel a támadás előtt tudott róla, hogy a japánok Pearl Harbourt akarják megrohanni. Ismerték az órát is, amelyben a Pearl Harbour megtámadására szánt japán csatahajók és repülőgéphordozók kifutottak a japáni kikötőkből. Elfogták a japánok titkos táviratát is, mely már a hadüzenet szövegét tartalmazta és egyben közölte, hogy ezt ugyanakkor kell a Fehér Házba átnyújtani, mikor az első bombák hulltak Pearl Harbourra.

A katasztrófa kivédésére meg lett volna minden lehetőség. Rooseveltt elnök azonban sóvárogva várta, hogy a támadás mielőbb bekövetkezzék. Megtiltotta, hogy a flotta kifusson Pearl Harbourból. 4575 védtelen amerikai katona, 18 hajó, köztük négy nagy amerikai csatahajó pusztult el. Azonban Rooseveltt és akik mögötte állottak: elérték a célt!

– Mondom az apáknak és az anyáknak!... – hangzik a pearl harbouri bombák mennydörgése mögül „a mi elnökünk” ígérete. És ugyanezzel a hipokrita arccal áll a többi farizeusok élén, Churchillal együtt a Potomac fedélzetén hangosan éneklő a „Forward Christian Soliders” című dalt, az Üdvhadsereg kegyes indulóját, de már tudja, hogy az épp aláírt Atlanti Chartát épp úgy el fogja dobni, mint ahogy megszegte az amerikai apáknak és anyáknak tett ígéretét. A pápának azt írja Rooseveltt, hogy „a diktatúra orosz formája nem olyan veszélyes a kereszténységre, mint a diktatúra német formája.

Rooseveltt, aki jól informált politikus, jól tudja, hogy ez nem igaz. Tudják talán ezt a mögötte állók is, de azért mondják a pápának, a világnak, a népeknek. Akik a tanácsot adják nekik,

akik hipokrita ígéretésekbe kényszerítik, tudják azt is, hogy hiúsága révén bárhova ragadhatják a demokrácia diktátorát. „*FRD a mi elnökünk!*” A Litvinové, a Frankfurteré, a Kaganovicsé és Baruché. Talán ő maga a Messiás, akinek árnya ott lebeg a lebombázott keresztény templomok helyén, Budapest, Berlin, Bécs, Párizs, Szófia, Belgrád füstölgő romjai fölött. Ezüst palástban jött, háta mögött az arany trombitás arkangyalokkal, hogy megváltsa a mi népünket, betöltse az ígéretet. Ma már bebizonyított tény, hogy Rooseveltnél elnök halála előtt már arról ábrándozott, – sőt erről komoly tervek is készültek – hogy a megszülető UN-en keresztül kikiáltják a *világköztársaság elnökének*.

„És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erősebb nemzeteken”, – hangzik az örök ígéret.

Ahogy Rooseveltnél a békétől eljut a háborúig, a New Deal-től a Dupont cégig, az Atlanti Chartától a yaltai egyezkedésig, a pápának ígért igazságos békétől a feltétlen megadás elvéig, a szabadkőműves humanizmustól a Morgenthau-tervig, a demokráciától a bolsevista-barátságig, mindez: – a földkerekség tragédiája. Mindez a zsidóság által korrumpált államférfi riasztó példája. Filantróp, aki bombaszőnyeget terít a gyermekekre és asszonyokra, békeharcos, aki háborút csinál, demokrata, aki nagyobb diktátor, mint Hitler, amerikai, de cselekvéseiben már – zsidó. A XX. századnak nem Hitler, még csak nem is Sztalin a végzetes figurája, hanem – Roosevelt.

És azokban a napokban, midőn a keresztény seregek már látják Moszkva tornyait, és amikor a japánok megtámadják Pearl Harbort, Churchill a telefonhoz megy.

– „Most mi mindnyájan egy csónakban vagyunk!” – mondja Rooseveltnek, Sztalin, Roosevelt, Churchill. Mögöttük a keleti és nyugati zsidó: Kaganovics és Baruch.

„Népünk jelképe, a szimbolikus kígyó gyűrűje összeért”, – írták a Jegyzőkönyvek.

És nemsokára a Life-ban ott van egy fénykép. Harry Hopkins, Roosevelt legfőbb tanácsadójának egyike, a Lend and Lease egyik adminisztrátora áll középen. Jobboldalt Litvinov-Finkelstein hajasan mosolyog La Guardiára, aki a Szovjetuniónak átnyújtja az első amerikai csekket a kölcsönbérleti törvény alapján. Tizenegy milliárd dollár! Amerikai apák, anyák verejtékéből adják a szovjet barbár, a bolsevik diktátor megsegítésére.

Hogy is írta a meghallgatatlan látnok:

„A nyugati zsidó húsz milliós keleti sereget szerel fel, hogy elpusztítsa a kultúrát, civilizációt és megszerezze a világuralmat.”

A cassandrai jóslat beteljesedett. De bebizonyosult az is, hogy kik voltak az igazi háborús bűnösök.

Forrestal, Truman későbbi hadügyminisztere, akit valószínűleg a világot kormányzó sötét hatalom tett el láb alól, 1945. december 7-én, híressé vált naplójában feljegyezte Joseph P. Kennedyyal folytatott beszélgetését. Kennedy a második világháború idején Rooseveltnél nagykövete volt Angliában.

„Ma Joe Kennedyyal golfoztam. Kikérdeztem azokról a megbeszélésekről, amelyeket 1938-ban Roosevelttel és Neville Chamberlainnal folytatott. Szerinte Chamberlainnek meggyőződése volt, hogy Angliának semmije sincsen, amivel Hitler ellen harcoljon. Ezért nem is mérlegelheti, hogy háborút kezdjen Hitlerék ellen. Kennedy nézete az volt: Hitler Oroszország ellen harcolni fog, még pedig anélkül, hogy később összetűzzön Angliával. William C. Bullitt (zsidó származású!) aki ebben az időben Rooseveltnél franciaországi követe volt, ezzel szemben 1939-ben arra szorította Rooseveltnél, hogy a lengyel kérdésben a legnagyobb ellenállást tanúsítsa a németekkel szemben. Sem az angolok, sem a franciák nem csináltak volna háborús

okot Lengyelország ügyéből, ha erre Washingtonból szüntelenül nem biztatták volna őket. Bullit – így mondta Kennedy – makacsul állította, hogy a németek nem fognak harcolni. Ezzel szemben Kennedy azt az álláspontot képviselte, hogy igenis küzdeni fognak, sőt Európát is lerohanják. Chamberlain megállapította, – mondta Kennedy – hogy *Amerika és a világ-zsidóság hajszolták Angliát a háborúba!*”

Állapítsuk meg, hogy az igazi háborús bűnösöket nem állították a nürnbergi törvényszék elé.

VII. FEJEZET

Valóban csak az „antijúdaisták” lázáma volna az egész? Valóban megtörténhetik, hogy egy olyan óriási birodalmat, mint az USA, egy öt-hat százalékos faji kisebbség hajtson bele a második világháborúba? – Lehetséges volna, hogy a szovjet együtt tudjon harcolni a gyűlölt kapitalistákkal? Lássuk hát, milyen méretű ez a hatalom a két óriás országban? Nézzük először a Szovjet uniót, amelyről már tudjuk, hogy alapítói, vezérei túlnyomó részben a világhódítók közül kerültek ki.

A nagy tisztogatás során néhányat feláldoztak ugyan a saját népükből is. Ezek helyére azonban olyanok jöttek, akik még hüebbek voltak a Sztalin-diktatúrához. Sztalin felesége, Kaganovics Róza, Kaganovics Lázár nehézipari népbiztos leánya. A háború kitörése pillanatában a Szovjetunióban a legnagyobb hatalom a hat tagú Kaganovics család és Berija, a zsidó rendőrfőnök. Sztalin házában – amerikai tudósítások szerint – még a legutóbbi időben is gyakran beszéltek jiddisül. A népbiztosok közül igen soknak zsidó a felesége. Molotov felesége maga is zsidó lány és Litvinov-Finkelstein, a kapitalista külsejű helyettes külügyi népbiztos a látható összekötő kapocs a törzsi nacionalizmus keleti és nyugati fele között.

Amikor 1935-ben Yeats Brown megírja „European Jungle” című könyvét, annak 181-ik oldalán azt olvashatjuk, hogy „a kommunista párt központi bizottsága 59 tagjának 95 százaléka zsidó volt, tehát összesen 56 tag, míg a többi háromnak feleségeik voltak zsidók; ezek Sztalin, Labov és Ossinsky.”

Midőn úgy érzik, hogy a hatalmat már fitogtatni lehet, az amerikai Jewish Chronicle 1933. január 6-iki számának 19. oldalán írja többek között:

„Oroszországban minden harmadik zsidó hivatali állásban van!”

Ez tehát azt jelenti, hogy Oroszországban lakó három és fél millió zsidó közül jóval több mint egy millió ül a szovjet hivatalokban és a bolsevista diktatúra kulcspozícióiban. Ezek a bolsevista rendszer leghűbb, legintelligensebb és legmeggyőződésesebb támaszai. Ők a népbiztosok, a pártvezetők, a helyi szovjetek, a tartományok vezetői, hivatalnokai, a hadsereg és MVD kommisszárai.

A Sztalin elrendelte nagy tisztogatás után, 1936 végén 40 szovjet köztársaság vezetői, vagyis a tényleges hatalmat birtokló titkárok arányszáma a következő: 4 orosz, 2 örmény, 1 georgiai, 1 burját és 41 zsidó. (Welt-Dienst 1936. I. 1.)

Amikor 1941-ben az európai csapatok átlépték a szovjet kínai falát, megdöbbenően látták, hogy a szovjet uralom sokkal inkább zsidó volt, mint azt a Streicher-féle propaganda hirdette. A lengyel határtól Sztalingrádig zsidók voltak a városok vezetői, a kolhozok termelési biztosai, a rendőrség parancsnokai. A németek által foglyul ejtett összes szovjet komisszárok, a GPU tisztjei, a politrukok szinte kivétel nélkül ugyanabból a világhódító fajból kerültek ki.

Nagyon figyelemre méltó a szovjet hadsereg vezetése, amelyről azt írja a „The Hebrew Impact On Western Civilisation” című, New York-ban, 1951-ben a Dagobert David Runes kiadásában megjelent könyv:

„A Hitler ellen vívott háború során a szovjet generálisok között 313 volt zsidó.”

A háborús tankgyártást J. Zaltzman, az ágyúgyártást Abraham Wikbosky vezette a szovjetben. Mikojan volt az egész hadiszállítási vezetője.

Nagyon természetes, hogy a szovjetnek ezek az egyfajta vezetői, ahol csak tehettek, elmene-kültek az európai csapatok előtt. Azonban az orosz és ukrán lakosság megdöbbenő adatokat tudott ezek szerepéről, terrorjáról, rémtetteiről. Itt nincs szükség semmiféle különösebb bizonyításra. Adatokkal szolgálni tud minden orosz fronton járt katona.

Több mint egymillió zsidó félelmetes hatalma alkotta az úgynevezett szovjet rendszert. Nevetséges tehát bizonyos propagandistáknak az az állítása, hogy a bolsevizmus nem felel meg a zsidóknak, akik ragaszkodnak a magán gazdasághoz, a kereskedelmi tevékenységhez, ami a bolsevizmusban gyakorlatilag lehetetlen. *Mint mindenütt, ahol a bolsevizmus megvalósult, a zsidóság a kereskedelmet, ipari vezetést felcserélte a hivattal.* A szatócsból rendőrtiszt lett, az üzlettulajdonosból hivatalnok. Az első küzdő lépcső harcosa a második harci lépcső katonájává változott.

Mindezt tudták az amerikaiak is. Hamilton Fish, New York város egyik képviselője már 1933-ban a szovjet hatalom zsidó jellegéről beszélt, és ezeket az adatokat kinyomtatatta a február 29-iki Congressional Recordban. Ezek szerint a szovjet kormányzat, beleértve a tartományok kormányait is, összesen 503 tagból állott. Ezek közül 406 zsidó volt. A moszkvai helyi szovjet 23 tagja közül 19 tartozott a világhódító fajhoz. A hivatalos sajtó kiadói és szerkesztői ebben az időben 42-en voltak, és közülük 41 volt zsidó, élükön a Pravda kiadójával, David Zaslavsky-val és főszerkesztőjével, Ilja Ehrenburggal.

Douglas Red, a kiváló angol újságíró állapította meg 1938-ban, hogy Oroszországban az egész sajtócenzúra zsidó kézen van. A filmgyártás legfőbb vezetője bizonyos Epstein volt.

A nyugati propaganda, ha leleplezik a zsidók és bolsevisták kapcsolatait, szívesen hivatkozik arra, hogy Oroszországban antiszemita tendenciák észlelhetők olykor. Az igazság azonban az, hogy a második világháború befejezéséig épp Szovjet-Oroszország volt az egyetlen állam, amelyben törvénnyel büntették az antiszemitizmust és halálbüntetést is igen gyakran szabtak ki érte. Mindez egyenesen következett abból a lenini tanításból, hogy az „antiszemitizmus az ellenforradalom eszköze”. Megfordítva a tételt: *ez a legnyíltabb bevallása annak, hogy a bolsevizmus – zsidó uralom!*

Ennek a hatalomnak nagyságáról, változhatatlanságáról tesz bizonyosságot Louis Levine, a Jewish Council of Russian Relief elnöke, aki a második világháború után ellátogatott a Szovjetunióba és útjáról „Soviet Russia Today” cím alatt cikksorozatot írt. Ebben többek között a következőket írja:

„A Szovjetunió 1917 évi születése óta különös figyelmet szentel a zsidó népnek. A cárizmus megdöntése után egy héttel, a még csecsemőkorban lévő kormány, Lenin vezetése alatt megszüntette a nemzetiségi elnyomást és – mint a világ legelső állama – az antiszemitizmust *bűnténynek* nyilvánította. (Oroszországban egy zsidó bírálata, vagy megsértése halálbüntetéssel jár.) Sok amerikai zsidó egyáltalán nem hiszi, hogy Oroszországban, sokkal inkább mint a világ bármely más államában, a zsidó színház, zsidó irodalom, zsidó színházak és zsidó költészet mind alapul szolgálnak a kulturális élet teljes kibontakozásához.”

Levine büszkén szól arról, hogy a szovjet számos híres sebésze, generálisa és legmagasabb hivatalnoka zsidó:

„Mindig is nyilvánvaló volt, – mondja, – hogy a szovjet zsidók teljes mértékben, szabadon részt vesznek a kormányzat *minden szintjének* tevékenységében.”

Ugyanez a Levine 1946. október 30-án tartott chicagói beszámoló beszédében ezeket mondotta:

– „Oroszországban számos magas rangú köztisztviselő zsidó, igen sok más zsidó tisztviselő nem látszik zsidónak, de ezek magánbeszélgetések során velem héberül, vagy jiddisül beszéltek. A zsidók egységesek Sztalin iránti szeretetükben. Úgy tekintik őt, mint a zsidók legnagyobb barátját. Mindezek a tényezők hozzájárulnak a nemzeti kisebbségek iránti megértéséhez, Sztalin vezeti? szerepéhez, egyben a szovjet zsidók új, *kiváltságos* helyzetéhez.”

A zsidó uralom a bolsevizmusnak szent hagyománya. Hiszen Lenin a bolsevizmusban vezető pozíciókat betöltő zsidókról ezt mondotta:

„A zsidóknak a világ új berendezésében óriási szerepük lesz. A zsidóság simulékony, kitűnően alkalmazkodó, értelmes és főleg – mérhetetlenül kegyetlen! Orosz ember az orosz ellenforradalmárokkal soha sem tudna olyan kegyetlenül eljárni, mint azt a zsidó megteszi.” (Ossendowski: „Lenin”).

A modern diktatúrában úgyszólván minden a – *hatalom!* Közelebről: az a személy, vagy csoport, amelynek kezében van a géppisztoly. A fenti adatok, sőt egy vezető zsidó személyiség nyílt vallomása, világosan mutatják, hogy a Szovjetunióban ez a korlátlan – egymillió zsidó vezető tevékenységén alapuló hatalom – kizárólag a zsidók hatalma Szovjetország fölött. Miért? Azért, mert csak ebben a rétegben és a zsidó nacionalizmus összetartó ereje.

A zsidó elsősorban zsidó akkor is, ha a bolsevizmus ügyét igyekszik szolgálni. Előbb zsidó és csak azután bolsevista, előbb zsidó és csak végül demokrata. A zsidó hatalom és biztonság ügyét tekinti mindenek felett valónak és épp ezért, – kulcshelyzeténél fogva, – épp úgy zsidóvá formálja a bolsevizmust, mint a demokráciát. *Ezért lehet bátran elmondani, hogy Szovjet-Oroszország nem bolsevista, hanem zsidó diktatúra alatt áll.*

A bolsevizmus csak ürügy, fedőszerv, amiként nem más a liberális demokrácia sem. A bolsevizmus a zsidóság szempontjából a zsidó hatalom, korlátlan uralom egy magasabb fejlődési foka, mint a demokrácia. A demokráciában mindig megtörténhetik, hogy tisztánlátó államférfiak, vagy ügyes demagógok az illegális hatalom elől igyekeznek elrántani a függőnyt és viselőjükről letépni az álarcot. A demokráciában a zsidóság mindent birtokolhat ugyan, de egykét százalék esély mégis van rá, hogy elveszti a megszerzett hatalmat. A Szovjetunióban erre nincs egy fél százaléknyi esély sem. Ott teljes és korlátlan hatalom van a zsidók kezében. Oroszország népei ennek a hatalomnak a rabszolgái, ágyúoltalékei és kényszermunkásai. Oroszország ma a zsidó hatalom országa. Ez az igazság!

Lássuk azonban, hogyan is áll a liberális demokrácia, amely a hadba lépés pillanatában – minden érdeke és nemes tradíciója ellenére – Oroszország szövetségesévé válik Rooseveltnél és agytröszkje jóvoltából. Washington, Lincoln, Jefferson Amerikája-e még az Egyesült Államok? Hiszen, ami Oroszországban lehetséges a géppisztoly segítségével, a hatalom megszerzését a liberális demokráciában el lehet érni: más eszközökkel. A zsidó vezetést meg lehet valósítani a sajtómonopólium, az arany, a pénz kontrollja, a titkos közéleti befolyás segítségével is.

Abban a pillanatban, amikor Amerika belép a második világháborúba, – mint már említettük – Rooseveltnél 72 tanácsadója közül 52 zsidó. A *The Hidden Empire* c. könyv adatai szerint az amerikai nemzeti jövedelmet 80 százaléban zsidók kontrollálják. Rooseveltnél mögött a maguk egész világát átfogó pénzügyi hálózatával ott állnak a földkerekség nagy bankárai, tekintet nélkül arra, hogy „amerikaiak”, vagy más államok földjén tevékenykednek-e. Rooseveltnél uralomra jutásával egyidejűleg azonnal megindul a nagy benyomulás a State Department irodáiba, a kormányhatalom kulcspozícióiba. Ezzel párhuzamosan erős tisztogatás indul meg a hadsereg tisztikarában, amelyből eltávolítják a „náci” érzelmű tiszteket, vagyis azokat, akik nem túlzott lelkesedéssel vonulnának Rooseveltnél háborújába.

Robert Edward Edmondson I Testify című könyvének 46-ik oldalán szellemes formában hatágú csillagban rajzolja fel a Rooseveltt kormányzat képét. Közepében a csillagnak a Rooseveltt kormány látható, amelyet négy oldalról körül vesznek L.D. Brandeis, Felix Frankfurte, Bernhard M. Baruch, Henry Morgenthau Jr. A csillag hat ágában a következők nevei mutatják az amerikai Egyesült Államok fölötti tényleges hatalmat és a valódi kormányzatot: 1. Rabbi Wise, Sidney Hillman, Samuel Dickstein, Herbert H. Lehman, James P. Warburg, Samuel I. Roseman. 2. Dave Stern, Henry Horner, Louis Kirstein, David J. Saposs, E.A. Goldweiser, Rabbi Saml. Margohes. 3. A. Cohen, Gerald Shwope, Adolf J. Sabbath, Isidor Lubin jr., Mordehai Ezekiel, Moissaye J. Olgin. 4. Samuel Untermayer, Banj. J. Cardoso, F.H. La Guardia, Dave Dibinsky, Jeromo Frank, Robt. Moses. 5. A. Goldman, W.C. Bullit, A.J. Altenmeyer, L.A. Steinhardt, Albert Einstein, Rose Schneiderman, 6. H. Fein, Ben. Cohen, Nathan Margold, Walter Lippman, David E. Lilienthal, William M. Leiserson.

Félelmetes hatalom ez, ha tudjuk, hogy mögötte áll a sajtó, csupa egyarcú kiadókkal, élén Arthur Hays Sulzbergerrel, az egész rádió David Shamoff vezetésével, a hollywoodi mozi propagandaipar a maga 95 százalékos zsidó többségével, Zukor Adolf vezetésével, a munkáspártokkal, uniókkal, amelyeket a Sidney Hillmanok és Dubinskyak vezetnek, a bíróságokkal, amelyekben már ők ítéleznek a pionírok utódai fölött. Ennek a hatalomnak szoros tartozéka még: La Guardia, a világ legnagyobb városának polgármestere és körötte a kommunista zsidók légiónja, Herbert H. Lehman, New York állam zsidó kormányzója. Itt vannak aztán az új atomfelekezet főpapjai, az Einsteinek, Oppenheimerek, Szilárd Leók, Lilienthalok, a Németországból megugrasztott emigránsok bosszúszomjas tömegei, amelyek végtelen sorokban áradnak Franciaországból, Angliából, Magyarországról, Romániából, Csehszlovákiából és Lengyelországból, hogy megszállják az óriási amerikai hadigépezet kulcspozícióit. Az Information of War Office-ből 95 százalékban ők hirdetik az ószövetségi gyűlöletet, amelyben már összemosódnak a határvonalak a bolsevista düh és a demokratikus „humanizmus” között. Ők sugározzák a világba azt a könyörtelen bosszúvágyat, amely kilügozza a háborúból az utolsó csepp emberséget, a hajdani lovagiasságot, és tömegvérengzéssé barbarizálják ezt a harcot. Ők készülnek arra, hogy az amerikai kulcspozíciókat, mint egy eljövendő világkormány tagjai az Egyesült Nemzetek kulcsállásával cseréljék fel. Ott állanak készenlétben a Ben Gurionok, Chaim Weizmanok, hogy megalkossák a világhatalom egyik támaszpontját, Izrael államot. Ők adják a parancsot Washington katonáinak és a 6-ik amerikai divízió vassisakjára a fehér kereszt helyére felkerül a hatágú csillag (Robert Edward Edmondson. „I Testify” 48. oldal). Most már ők adják ki az utasítást nem Németország, hanem az európai keresztény kultúra emlékeinek bombázására, ők szállítják a fegyvert, ők adnak az amerikai adózók zsebéből 11 milliárdot a Szovjetunióknak. Ők készítik az atombombát és a gyűlölet békéjét, de ők uralják a fekete piacot is.

Moszkvában és New Yorkban egyetlen nemzetek fölötti nacionalizmus két arca ez. Egyetlen faj hatalma és egyetlen faj háborúja ez a többi fajok ellen. Ennek a faji nacionalizmusnak nincsenek aggodalmai a Szovjetunióval szemben. Ha Hitler győz, – vagy ami még rosszabb – a keresztény népek kibékülnek, akkor vége a világuralomnak. Ha azonban összefognak Sion vénei által oly bölcsen kitervelt két küzdőlépcső harcosai, mindenképpen az ő uralmuk valósul meg. Egy azonos nacionalizmus, azonos fajiság kapitalista és bolsevista képviselői fognak uralkodni. Hatalmas, világtörténelmi koalíció ez. Amerika rosszul tájékozott népe és a Szovjetunió kétszáz milliós tömege egyazon uralom alatt. One world! Egy világ! Egyetlen kiválasztott sovinizmus diktatúrájában!

Ennek a nagy, nemzetek fölötti együttműködésnek vannak kísérteties pillanatai. A Sztalin-Ribbentrop paktum maga is felhívás a keringőre. El kell oszlatni a Clausewitz tanain növekedett német vezérkar aggodalmait a két frontos háborúval szemben. Hátha így könnyebben

lehet belevinni a németeket a világháborúba, amelyet már 1933-ban megüzent a Jewish Congress? Mikor aztán Hitler már nyakig benne van a háborúban, akkor hirtelen megjelenik Berlinben a szép Karpovszkája férje, Molotov és leteszi az asztalra a szovjet követeléseket. A kreml-i süllyesztőkből újra előlépnak az 1939 augusztusában ideiglenesen eltüntetett zsidók. Valakik elhatározták a háborút és a háború most már itt van teljes nagyságában, minden rémületével, minden modern kegyetlenségével.

Az Egyesült Államok felé pedig még mindig jönnek, áradnak az új bevándorlók. Részben mint menekültek, részben mint gyűlölettől fűtött emigránsok, propagandisták, akik bosszúra tüzelik a közhangulatot. Óh, ezek már nem a régi pionírok, akik kiirtották az erdőket, megművelték a földeket és felépítették a felhőkarcolókat. A bevándorlás már az ő külön zsidó kiváltságukká változott. 1930-ban még csak 4 081 242 aktív tagja van a Jewish Sinagogue-nak. De majd közli az 1949-es World Almanac, hogy ez a létszám csodálatos gyorsan megszorodott, mert 1947-ben már 4 770 647 zsidó van egyházilag nyilvántartva. Az összbevándorlás jelentős százalékát zsidók alkotják. 17,21 százalék 1936-ban, 22,59 százalék 1937-ben, 29,07 százalék 1938-ban, 52,35 százalék 1939-ben, 52,21 százalék 1940-ben, 45,83 százalék 1941-ben, 36,86 százalék 1942-ben, 13,83 százalék 1943-ban. S ezek a zsidók, a kelet európai országok emigránsai nem a társadalom alján helyezkedtek el, nem a menekültek nyomorúságos sorsát élik, hanem egyenesen beleáradnak az amerikai sajtóba, hivatalokba, politikába, filmvilágba.

Ezek már nem kereskedők és businessmanek. Ezek a gyűlöletet hordozzák, a bosszút, a bolsevizmust hozzák Amerikába. A keleti nacionalizmus fanatizmusát és azt a gyűlöletet oltják bele Amerikába, amely felbomlasztotta Szent Oroszországot. Mindaz, ami végső eredményként kiváltotta a nemzeti szocializmust és megbuktatta a weimari demokráciát, most ide települ át Amerikába, ahol „Az amerikai vasfüggöny” című könyv szerint „Negyedik Birodalom”-nak hívják a Hitler elől emigráltak által megszállt városnegyedeket. Az ő hangjuk hallatszik 10-15 nyelven az amerikai rádiókban. Az ő cikkeiket olvassák Amerika milliói. Ezeknek már nem elegendők az amerikai demokrácia humanista módszerei. Ezek a szovjetet magasztalják Washington Amerikájában. Ezeknek csaknem minden mozdulata arra irányul, hogy összeomlasszák az amerikai demokráciát is, amennyiben nem hajlandó kellőképpen segíteni a Szovjetuniót. Az igazi barát, az igazi szabadító az ő számukra nem Amerika, hanem a Szovjetunió.

A New York Herald Tribune 1938. december 22-iki számában jelent meg Mrs. Sarah Finkelstein levele, tiltakozásul egy cikk ellen, melyben valaki azt állította, hogy Chicago 400 000 főnyi zsidóságából igen kevesen vannak benn a kommunista pártban. Sarah Finkelstein levelében elmondja, hogy 13 évig élt Chicagóban. Ő tudja, hogy Chicago 400 000 zsidójának 98 százaléka egytől egyik meggyőződéses kommunista.

A Kremlből és New Yorkból egy azonos végzet indult meg az emberiség ellen. Az ő háborújuk. Vajjon a „béke” is a zsidóság békéje lesz majd? A Kremlben és New Yorkban az egy és oszthatatlan nacionalizmus felelete:

– Ebben a háborúban akárki győz, – *mi fogunk győzni.*

VIII. FEJEZET

Amerika hadba lépése után sokan azt hitték, hogy a világ legnagyobb demokráciája legalább az Atlanti Chartában lefektetett elvekért száll hadba. Azokkal az amerikai tömegekkel, amelyek 83 százalékban a háború ellen szavaztak, a kísérteties propaganda elhitette, hogy a bolsevizmus demokrácia, a szovjet terrorizmus szabadság, tehát át kell hajózni a Óceánon és megmenteni az „emberiességet”.

A harcoló Európa egy része szintén a propagandának hitt. Azok, akik ellenállási mozgalmat szerveztek, akik vonakodtak hadba lépni a tengelyhatalmak oldalán, legalább azt remélték, hogy Roosevelttől a bolsevista dőghalált nem engedi rászabadulni Európára. Minden külső jel arra mutatott, hogy az amerikai kapitalizmus és a szovjet rendszer mégsem hozhatók össze tartós szövetségbe. Hihetetlennek látszott, hogy az amerikai demokrácia egyfelől ideológiai háborút viseljen a diktatúra „német formája” ellen, másfelől a legkegyetlenebb diktatúra szövetségében tegye ezt.

A látszat azonban csalt. A szövetség igazi összetartó ereje a nemzetek fölötti zsidó nácizmus volt, amelyről már tudjuk, hogy milyen döntő szerepet vitt úgy a Roosevelttől-féle kormányzatban, mint a Sztalin-Kaganovics-féle szovjet rendszerben. Őnekik, akik a függöny mögött állottak, egyetlen hadicéljuk volt: a teljes világuralom. Ha ez nem sikerül, akkor divide et impera! – meg kell osztani a földgolyót. Keleten a géppisztoly, nyugaton az arany, amely azonban azonos kezekben van. One world! *Egy világ!*

Hiszen álmodhatnak a gojimok, amit akarnak. A mi Führerünk szent könyvében ott az írás:

„És megemészted a népeket, amelyeket az örökkévaló Isten ad neked.” (Mózes V. 7. 3.)

A totális hadviselés nem a modern sztratégák találmánya. A mi Mein Kampfunk a Tóra mutatja az igaz utat, amelyen járniuk kell azoknak, akik az „one world” elvéért küzdenek.

„Romboljátok le oltáraikat, törjétek össze oszlopaikat, szent fáikat égessétek el tűzben és isteneik képét vágjátok le, így semmisítsék meg nevüket ama helyről” – írja az Ószövetség. (Mózes V. 17–18.)

A New York-i Új Fény Templomában, a világ összes zsinagógáiban ott van a második világháború harci utasítása. Majd csak pár évvel később mondja el Izrael állam vezérkari főnöke, Jigal Jadint, amikor Sir John Adelstonnak, a brit flotta admirálisának átad egy ezüstbe kötött Tórát:

– Ez Izrael titkos fegyvere!

Romboljátok hát le oltáraikat! A kirakatban ugyan ott van még az Atlanti Charta, amelynek szövege Samuel Rosemantól származik (Time Magazin 1941. aug. 18.). Az amerikai boyok csak higgyék, hogy ők valóban magasabb ideálokért harcolnak. A terveket csak ki fogjuk ismerni! – Írják a Jegyzőkönyvek. És a B’nai B’rith páholyaiban, a Jewish World Congress irodáiban, a washingtoni függönyök mögött más terveket készítenek. „Erőszak és hipokrizis!” A világnak Atlanti Chartát ígérünk, de nem a szabadságot, hanem a teljes rabszolgaságot készítjük elő. A németeknek azt mondjuk, hogy mi csak a „nácikat” akarjuk megsemmisíteni. De itt már készen vannak az igazi tervek, amelyeket mi fogunk megvalósítani.

És így adják ki 1940 decemberében, tehát még Amerika hadba lépése *előtt* Moritz Gomberg tevét. (Moritz Gomberg, Philadelphia, 1942. február. E.J. Reichenberger „Europa in Trümmern” című könyvének alapján 104. oldal) a „világ erkölcsi újjárendezéséről”. Tulaj-

donképpen egy térképről van szó, amelyet Philadelphiában nyomattak. *Ez a legsúlyosabb bizonyíték azok ellen, akik már akkor is népek kiirtásáról álmodtak, amikor még Amerika nem is állott háborúban.* Maga a térkép a Jegyzőkönyvek példájának kísérteties megismétlése. Mögötte a legnagyobb zsidó szervezetek állanak. Mindaz amit a térképre ráírtak, Rooseveltt agytrösztjének jóvoltából be is következett.

A jeles mű úgy van prezentálva, mint „alapvonala egy háború utáni világtérképnek”, midőn az Egyesült Államok (értsd: zsidó világkormány) a világ vezetését átveszik és megalapozzák az *új erkölcsi világrendet*, amely biztosítja a tartós békét, szabadságot, igazságot, biztonságot és a világ átépítését!

A térkép szerint, mint protektorátus az USA-hoz tartozik Kanada, Grönland, az Azorok, a Kanári szigetek, azon felül megszámlálhatatlan sziget Japán és Ausztrália között. Sumatra, Java, Borneo a brit birodalomba vannak bekebelezve. *A Szovjetunió Vlagyivosztoktól Kölnig terjeszkedik* és a bolsevizmus nyugati határa a Rajnánál fekszik. Hiszen Roosevelt, – ugyebár megmondotta: „határaink a Rajnánál vannak”. Lengyelország, Csehország, Magyarország, Jugoszlávia, Románia mint szovjet köztársaságok vannak feltüntetve.

Újabb szörnyű bizonyíték ez arra, hogy a világzsidóság meg akarja szüntetni a kis népek függetlenségét és a maga terroruralma alá akarja hajtani a földgolyót. A vörössé vált földön a térkép szerint Ausztria, Németország, „quarantén” alatt állanak. Kína még függetlennek látszik, de Irán mint a Szovjetunió egy része van a térképbe berajzolva. Itália, Belgium, Hollandiával, Luxemburggal, Svájjal, Spanyolországgal és Portugáliával az Európai Egyesült Államokat alkotják. A térképnél is érdekesebbek a kitérd magyarázatok, amelyek elmondják, hogy új „erkölcsi rendet” kell felépíteni. Ebben az erkölcsi rendben aztán hatványra emelkedik a talmudi erkölcs és a zsidóság, jobban mint valaha, leveti az álarcot. Ez már maga a zsidó világállam despotizmusa. „Belőlünk mindent elborító terror fakad” – írják a Jegyzőkönyvek és az erkölcsi világrendezők már sorolják is mindazt, amit álmodtak és amit meg akarnak valósítani. Elég ebből a legfontosabb pontokat ismertetni.

„A Szovjetunió, mint harmadik katonai hatalom, amely az USA-val együtt dolgozik a szabadság (!) és béke fenntartása céljából, teljes ellenőrzési jogot kap a felszabadított területeken úgy Ausztriában, mint Németországban, hogy ezeket „átnevelje” és azután mint egyenrangú szovjet köztársaságokat a Szovjetunióba bekebelezze.”

„A héberek szent földjének területe, amely jelenleg Palesztina, Transzjordánia és mint határos területek ismeretese, *történelmi jogon* és kényszeríté szükségéből, hogy a háború utáni menekültügyi problémák megoldását elősegítsék, egyesítendő, mint demilitarizált független zsidó köztársaság.”

A moszkvai nyilatkozat a háborús bűnösekről még sehol sincs, arról még senki sem tudott, hogy a brombergi vérengzésen kívül valaki háborús bűnt követett volna el. A világzsidóság amerikai része azonban már előre proklamálja Nürnberget.

„E borzalmas háború bűnösei és bűntársaik kiadandók az igazságszolgáltatásnak és megbüntethetők úgy, hogy soha többé el ne felejsék.”

Készen állnak már a kiutasítási, népgyilkossági tervek is, amelyek megvalósultak Potsdamban, ahol elég volt aláírni a világ zsidóság által már 1940-ben kidolgozott terveket.

„A japán alattvalók és kétséges hűségű japán származású egyének, – írja az erkölcsi világrendezés terve – *a nyugati hemiszférából örökre kiűzendők.* Ugyancsak kiűzendők az USA protektorátusa alá tartozó szigetekről. Vagyonukat a háború utáni újjáépítés céljaira el kell kobozni. Németország, Itália összes alattvalói, úgyszintén a német-olasz származású egyének,

akik a náci és fasiszta ideológia tényezői voltak, hasonlóképpen kezelendők. (Jellemző, hogy az USA kormánya még ma sem tudja visszaadni a 300 millió dollár értékben lefoglalt német vagyont.) A németek és japánok bevándorlása a nyugati hemiszférába örökre megszüntetendő. Éppúgy az amerikai protektorátus alá tartozó szigetekre is meg kell szüntetni a bevándorlás lehetőségét a fentiek részére.”

A világzsidóság itt megint visszatér a Tóra ősi parancsaihoz, a mózesi végrendelethez, egyben örökre biztosítani akarja a nyugati hemiszféra fölötti háborítatlan zsidó uralmat.

„*Irtsd ki őket, ne köss velük szövetséget és ne kegyelmezz nekik!*” (Mózes V. 7. 2.)

„Abból a célból, mondja a világterv 35. pontja hogy a legyőzött tengelytámadókat a katonai sovinizmustól megtisztítsuk, katonai hatalmukat széthúzzuk és *a zsákmányt visszaszerezzük*, majd őket a népek családjába *átnevelhessük*, a német, japán, olasz területek bizonytalan időre quarantén alá helyezendők, amelyeket kormányzók igazgatnak az Egyesült Nemzetek felügyelete alatt.”

Íme, a háború kitörése előtt már itt vannak az 1945 utáni idők eseményei. A „zsákmány” visszaszerzése sokszoros jóvátételek formájában, itt van Európa bekövetkező megszállása, az átnevelők, a C.I.C. ügynökök, Morgenthau-boyok által. Itt vannak a zsidó proconsulok egész a Buttenweiser-fíúig, Herbert H. Lehman helytartójáig, akik Amerika vagy a szovjet nevében igazgatják a zsidóság által megszállott európai tartományokat. A zsidóság félelmetes világlátását bizonyítja, hogy az összes hadicélok és ígérek közül, beleértve az Atlanti Chartát is, csupán a fentiek valósultak meg, – kisebb korrekciókkal.

„A quarantén alatt álló területek – mondja továbbá a terv 37. pontja, – összes nyersanyaga és ipari teljesítőképessége a háború utáni újjáépítés szolgálatába állítandó.”

„Az összes keletporoszországi és rajnai származású német személyek *a meghódított vidékekről* kiűzendők és vagyonukat az újjáépítés céljaira el kell kobozni. Hogy a támadó népeket *számszerűleg is redukálni lehessen*, mint potenciális katonai előny, kidolgozandó egy népszaporodást ellenőrző terv, amelyet aztán be kell vezetni a quarantén területeken.”

Az emberiség történelmében ezúttal először fordul elő, hogy a nacionalista kisebbség nyilvánosan is deklarálja a természetjog megtagadását és proklamálja a népgyilkosságot.

„És megemészted mind a népeket, amelyeket az örökkévaló Isten ad néked” – hangoztatja a Tóra.

Most tehát ki kell telepíteni a keletporoszországi, rajnai származású és keleti népeket. Szét kell űzni földjéről 25 millió displaced christian, be kell vezetni a születési korlátozásokat, meg kell alkotni a Morgenthau-tervet, amely alkalmas lehet a német nép 40 százalékának éhenhalasztására. Ezt az iszonyatos vérvádat a világzsidóság soha többé nem moshatja le magáról. Annál kevésbé, mert nemcsak terveket készített, hanem, mint később látni fogjuk, végre is hajtotta azokat.

A Gomberg-féle terv – amely mögött, ismételjük, a leghatalmasabb amerikai zsidó szervezetek állanak, – nem új és nem újak a módszerek sem. Ennek a törzsi nácizmusnak számára ezredévekkel előbb Mózes írta elő miként kell háborúzni és miként kell békét csinálni:

„És ha az Úr, a te Istened kezedbe adja azt (a várost), vágj le abban minden fineműt fegyver élével. De az asszonyokat, a kisgyermeket, a barmokat és mindazt, ami lesz a városban, az egész zsákmányolnivalót magadnak prédáljad.” (Mózes V. 19. 14.)

Az Atlanti Charta még ott van a kirakatban, de az ígérek óriási drapériája mögött, úgy készül már a „Pax Judaica”, mint azt a „sötét” középkorban is jól látta Shakespeare kortársa

Christopher Marlow angol író, akinek „The Jew of Malta” című darabjában így imádkozott a főszereplő, egy Barnabás nevű zsidó:

„Bosszút állok érted, hogy beteljesedjék az írás: megemészted a népeket a föld kerekén. Messzi országok kincseit: aranyat és ezüstöt szállítol nekünk és gyermekeinknek. Kínzóinkat, akik gyötörnek bennünket, enhúsúkkal fogjuk etetni: részegüljenek meg envérüktől, mint a szőlő levétől. *És ne legyen kegyelem egyetlen népnek sem*, tekintet nélkül arra, hogy keresztény vagy muzulmán. *Kiirtassék a föld kerekén mindenki, aki más emberek arculatát hordozza* s én a romokra hálok és fennszóval kiáltom: úgy kell nektek átkozott gójok, miért nyomtatok el bennünket!? *Ti magatok adtátok kezünkbe a hatalmat, amely benneteket a porba sújt.*”

Samuel Fried az ismert cionista békebarát, az 1930-as évek elején, még az első világháborús győzelem mámorában, szintén nem titkolta azt a tömeggyilkos pszichózt, amely a későbbi béketervezgetésekben megnyilvánul.

„Soha sem fogják többé a német hatalom feltámadásától rettegő többi népek Németország katonai újjáépítését megérni. Minden mozgást csírájában fojtunk el és végül is, ha a veszély nem érne véget, az ország felosztásával és *kíméletlen tömeggyilkosságokkal semmisítjük meg azt a népet, amelyet mindenki gyűlöl.*”

Később, 1934-ben Roth Samuel karakterizálja azt a mélységes gyűlöletet, amely a második világháború propagandájában és béketerveiben lobog. A The Golden Press Inc.-nél „Jews Must Live” címen jelent meg ez a könyv, amely ezeket írja:

„Mi még mindig Ábrahám, Izsák, Jákob magja vagyunk. A nemzetekhez azzal az ürüggyel jutunk be, hogy az üldöztetések elől menekülünk, *mi a leghalálosabb üldözők, akiknél borzalmasabbat nem ismernek az emberiség évkönyvei.*”

1945 előtt még sokan hitték, hogy az úgynevezett „bolsevista zsidó” típus, amely talán megtelt dühvel, keserűséggel, nem szerzett elegendő műveltséget, szadistává vált mihelyt kezébe kapta a géppisztolyt. A nyugati kultúrzsídó azonban más – mondták sokan. Ezek humanisták és filantrópok, akik adakoznak a vöröskeresztnek és az ingyen leves akciónak. Csak 1940-ben Mandel-Rothschild, Franciaország belügyminiszterének véres terrorja engedte sejteni, hogy mi vár Európára, ha ezek a humanisták egyszer győztesen térhetnek vissza a kontinensre.

„Az ön küldetése, kedves Mandel – írta az Ordre, – a nemzeti egység megvalósítása, amennyiben ön minden defétitást *a legnagyobb szigorral terrorizál.*”

Ez a Mandel-Rothschild a franciák százait végeztette ki a nemzeti egység nevében, ellenállást követelve minden franciától a német veszéllyel szemben. Majd, mikor összeomlott a francia front, Mandel-Rothschild volt az első, aki átszökött a francia határokon. Ekkor már száz és száz francia vérétől volt véres a keze. A nyugati humanista zsidó tudott kegyetlenebb diktátor lenni mint az ellenség.

Az első áruló jel volt az ő szereplése, hogy milyen feneketlen indulatok lobognak a nyugati zsidó kultúrjelmeze és humanista álarca alatt.

Ahogy a háború legkezdetén eltorzul a nyugati újságok, rádiók hangja, ahogy felcsattannak a humanista világ jelszavai („Ettessetek arzént a németekkel”, – mondja Walter Winchell) az már nem a háború, még kevésbé a genfi konvenció szelleme, hanem a gyilkosságé. Ahogy a XX. században magas intellektusú férfiak, írók, egyetemi tanárok, publicisták egyszerre elkezdenek az ószövetségi próféták gyilkolásra uszító nyelvén beszélni, az már kísérteties. A szabadkőműves páholyok, „demokrata szerkesztőségek” cionista egyesületek mélyén könyvek, cikkek, tanulmányok, politikai beszédek születnek, amelyek egytől egyik a gyilkolást hirdetik,

egyenesen megdöbbenő. Nem a háború kényszerű öldöklését, hanem majd a békében elkövetendő gyilkosságokat és kegyetlenségeket.

Th. Nathan Kaufman „Germany must perish” című könyvében, amely Newarkon jelent meg, a 104. oldalon már 1941-ben azt írja, hogy a háború utáni Németországot ízekre kell szaggatni. Kaufman követelte, hogy *a légibombázások után megmaradó német férfi és női lakosságot sterilizálják, s ezzel biztosítsák a németiség kipusztulását.*

Ugyanez a gyűlölet lobog fel Maurice Leon Dodd (How many World Wars, New York, 1942.) könyvében, amelyben azt hirdeti, hogy e háború után nem szabad Németországnak és német népnek maradni. Charles F. Haertman „There must be no Germany after War” (1942 New York) ugyancsak a német nép fizikai megsemmisítését kívánja. Einzig Palil kanadai zsidó író „Can we win the Peace?” (London 1942) című könyve hasonló álláspontot foglal el, követelve Németország felosztását, az ipar teljes megsemmisítését. Ivon Duncan, aki ugyancsak zsidó író, „Die Quelle des Pangermanismus” című cikkében, amely 1942-ben a londoni „Zentral Europe Observer” márciusi füzetében jelent meg, ugyancsak 40 millió német sterilizálását követelte, oly módon, hogy tíz percenként egy németet sterilizáljanak, összesen ötmillió font költséggel. Douglas Miller azt írja 1942-ben a New York Times-ban, hogy 70 millió német elviselhetetlen. A kivített, behozatalt úgy kell szabályozni, hogy 40 milliónál több német ne élhessen abból. Tehát 30–40 millió haljon éhen.

A müncheni Amerika Ház könyvtárában lévő „Joy Street By Keyes” című amerikai könyvből – a tengerentúli propaganda nagyobb dicsőségére – következőket olvashatjuk a 456. oldalon:

Dávid Salamon őrnagy kijelentése szerint: „Ha én választhattam volna, hogy mi lesz a munkám ebben a háborúban, pontosan azt választottam volna, amiben részt is vettem. Keresztül Franciaországon egyenesen be Németországba *mindent megsemmisíteni.* Ilyen hasonló háború nem volt még a történelemben és valószínűleg ilyen többé sohasem lesz. *Boldog vagyok, hogy unokáimnak elmesélhetem, hogy én is ott voltam és a megtorlásban részt vettem.* Istennek hálát adok ezért.

Mikor végre eljutottunk Németországba és kezdtünk mindent pusztítani, törtük magunkat előre, megsemmisítve mindent. Akkor tudtam meg, hogy ez az, amire vártam, és ez az, amiért éltem évek óta. *Egyedüli dolog, amit sajnálok, hogy nem tudtam többet pusztítani és ölni,* mert nem volt sok időnk rá. Mikor Wiesbadenbe értünk, akkor lelassúdott a tempó, mert már nem volt semmi, amit le kellett volna rohanni, bombázni vagy ölni. Olyan tökéletes munkát végeztünk, hogy egy időre meg kellett állnunk.”

A világ bolsevizálására a népek elpusztítására irányuló akaratnak ezek az Atlanti Chartái, melyek többé, vagy kevésbé meg is valósultak. A Jegyzőkönyvek nagy látomása ez, amely tovább él a háború alatt és a háború után. Egyelőre csak propagandának látszik ez. De a barbarizmus mételye hihetetlen gyorsasággal ragad rá a felelős tényezőkre is. Hoare Belisha és a Haigh légügyi marsall mögött ülő Sassoon nevű bagdadi zsidó államtitkár már tervezi a szőnyegbombázást. Morgenthau mögött Harry Dexter White és a többi kultúrlélek alkotja a megsemmisítő terveket. Az Atlanti Charta még szabadságot ígér, de már készen vannak a világföderalisták előterjesztései. Egy azonos világ fölötti náciizmus világuralmi ábrándjai! Eltörölni a népi határokat, a szabadságot, a nemzetek függetlenségét és megalakítani az Egyesült Nemzetek fölötti *világkormányt*, amint azt a Jegyzőkönyvek nagyon pontosan előírják.

„A fennálló kormányok helyére egy kolosszust fogunk helyezni, amely magát kormányok feletti adminisztrációnak nevezi. Csápja, mint a fogó csíptetői, úgy nyúlnak ki minden irányba, hogy meghódítsák az összes népeket.”

Vajjon nem a Jegyzőkönyvek parancsát teljesítik a United World Federális tagjai, amikor javaslatot tesznek a háború folyamán a világkormány megalkotására. A terv pontosan ellenkezője az Atlanti Chartában hirdetett elveknek.

„A nemzeteknek át kell engedni szuverenitásukat a világkormány javára, miután a nemzetek korszaka befejeződött” – hangoztatja Robert Hutchins, a chicagoi egyetem cancellorja. „Minden hadsereget, flottát, légierőt, atombombát alá kell rendelni a világkormánynak. A Panama-csatornát, Gibraltárt, Okinawát, a Dardanellákat, Adent, Singapurt, a kielit csatornát a világkormány igazgatása alá kell helyezni. El kell törölni a bevándorlási és állampolgársági törvényeket. Meg kell alkotni a világtörvényt, és világbankot. Meg kell teremteni a világkormányt.”

A legfontosabb követelés: *„Ki kell irtani a hazafiság veszélyes perverzítését.”*

One World! Egyetlen világkormány Roosevelttel agytrösztjének 52 zsidó advisorjával. Minden eltörölt haza, minden kiirtott hazafiság, függetlenség mögött egyetlen haza marad, amely csak a világhódítóké. Egyetlen hazafiság: zsidó világnacionalizmus!

Ebben a lázbeteg tervezettségben már nemcsak a zsidók vesznek részt. Mögöttük már ott állnak a fabianista szocialisták, a szabadkőműves páholyok, sőt a protestáns egyházak bizonyos szervezetei is.

Majd csak később fogjuk megtudni a McCarthy bizottság vizsgálataiból és John T. Flynn könyvéből (*The Road Ahead*), hogy a második világháború alatt az amerikai protestantizmus egyes köreiből mennyire elhatalmasodott az a szektarianizmus, amely a bolsevista rendszerben a krisztusi igazságok egy részének kiteljesedését látta. Körülbelül az a lelki eltévelyedés volt ez, amely 700 éve a keresztény világot ejtette rabul, amikor híre terjedt Dzsingisz kán hódításainak. Az emberek azt beszélték, hogy keleten feltámadott egy hatalmas birodalom és nem a mongol jön, hanem János pap birodalma. Benne kiteljesedett Krisztus földi országa és az közelít Európa felé, hogy betöltse a keresztény igazságot. Akkor középkori babona volt ez, a szovjettel kapcsolatban támasztott hiedelem azonban már irányított propaganda volt, amely onnan indult el a szabadkőműves páholyokból és a zsidóság köréből. A Federal Council of Churches of Christ in America vezetésébe beszivárogtak a marxisták és onnan hirdették „Isten királyságának” figyelemreméltó elméletét. Dr. Johnes szerint Amerika az individualizmus, Oroszország pedig a kollektívizmus „legjobb minőségét” reprezentálják. Mi amerikaiak tehát adjuk Oroszországnak az első parancsolatot: „Szeresd a te Uradat, Istenedet”, és Oroszország példát mutat nekünk a második parancsolatra: „Szeresd a te felebarátodat”. A mi individualizmusunk és az orosz kollektívizmus létre fogja hozni a tökéletes „cooperatív” embert és ezzel megvalósul az istenkirályság: – the Kingdom of God.”

Ez az Isten-királyság azonban nem a krisztusi ország, amely „nem e világból való”. Ez már a Jehova királysága, az ószövetségi náciizmus világbirodalma. Ez a Jegyzőkönyvek által megígért Dávid-királyság. A teljes és a tökéletes uralom a földgolyó fölött.

Azonban, hogy ez mind megvalósulhasson, ahhoz még sok-sok harcra, vérre, ügyességre, légibombára van szükség. A nyugati és keleti kooperatív man, a nyugati és keleti zsidó között még ott áll a vérbe, tűzbe borított Európa.

„Romboljátok le oltárait, törjétek össze oszlopaikat, szent fáikat égessétek el tűzben és isteneik faragott képét vágjátok le.”

A Sassoon által elrendelt légi harcra már nem a német nemzeti szocializmus a hadi célpontja, hanem a müncheni Pinakothek, a munkáslakóház, a monte cassinói apátság, ahol született Európa keresztény kultúrája. A hadi célpont most már maga a kétezzer keresztény

esztendő, a Krisztus-kereszt, amely mellett Kelet-Lengyelország mezőin elhaladva kiköptek a Morgenthau-nagyapák és átkot mormoltak:

– *Átkozott legyél, mert új vallást alapítottál!* (Jan et Jerome Tharraud. „A kereszt árnyékában”.)

Most már olyan hadviselést kell teremteni, hogy soha többé ne – lehessen békét kötni. Az igazi háborús bűnösök legnagyobb bűne, a háború barbarizálása máris dokumentálható. Ezt az ószövetségi gyűlöletpropaganda okozta. Ugyanígy bizonyítható, hogy a második világháborúban a zsidóság akadályozott meg minden békekísérletét. A feltétlen megadás követelése mögött Rooseveltt agytrösztje állt és Mr. Morgenthau személyes közbelépésével kényszerítette rá Casablancában Rooseveltet, hogy ragaszkodjék a feltétlen megadáshoz. *Ezzel a zsidóságnak két évvel sikerült meghosszabbítania a háborút.* Mindezt olyan propaganda kísérte, amely a gyűlölet pestisével fertőzte meg a világot. Ezt a propagandát úgyszólván kizárólag Morgenthau-boyok segítségével az Office of Information the War-ban gyűjtötták magasra. David Sharnoff, orosz származású zsidó, a Radio Corporation of America elnöke irányítja a háború alatt az európai és amerikai rádiópropagandát, mint Eisenhower tanácsadója. Keleti emigránsok a BBC különféle nyelvű adásainak vezetői is. Ezek a háborúban elkerülhetetlen ellenségeskedésen felül a maguk faji gyűlöletének izzó fanatizmusát vetették be a „szellemi háborúba”. Csak ilyen légkörben jöhetett létre a szőnyegbombázás, amely hamuba omlasztotta Európa kultúrértékeit.

Ha a zsidóság törekvéseire 1944-ig nem lett volna semmi bizonyíték – mint örökre szóló dokumentum – akkor is megmaradt volna a hírhedt Morgenthau-terv. Hitlerékre még Nürnbergben sem sikerült rábizonyítani, hogy tudatosan akarták a földről eltörölni a zsidóságot. A zsidóság azonban vak bosszújában *el akarta pusztítani a 90 milliós német nép negyven százalékát.*

A Morgenthau-terv grandiózus történelmi bizonyíték, amelyet nem lehet többé letagadni. Egész népet akartak megölni és tudatosan elpusztítani. Jellemző különben, hogy e terv részleteit soha nem hozták nyilvánosságra Amerikában. Ez már sok lett volna az amerikai közvéleménynek is. Rooseveltt pénzügyi államtitkárának, Mr. Morgenthau-nak tervezetében azonban benne volt a teljes német ipar elrablása, a német nép életlehetőségeinek teljes megfojtása, még a cukorrépa-termelés betiltása is.

– Pásztorállamot csinálunk Németországból! – mondták a fegyverletétel napján Morgenthauék rádiói.

A Quebec Agreementben különben is ott a letagadhatatlan írás:

„E program célja Németországot olyan országgá átalakítani, amely elsősorban mezőgazdasági és pásztor jellegű.” (William L. Neumann „Making the Peace” 1941–45. 73. oldal)

S hogy ki ez a Morgenthau? Mc. Fadden amerikai kongresszusi képviselő azt mondotta róla az amerikai kongresszusban 1934. január 24-én:

„Házassága révén rokonságban van Herbert Lehmannal, New York állam zsidó kormányzó-jával, és házasság, vagy más révén rokona Seligmannak, a nagy nemzetközi zsidó bankfirma: J. and W. Seligman tulajdonosának, akiről egy szenátusi vizsgálat során bebizonyosult, hogy megvesztegetési ajánlatot tett egyik külföldi kormánynak. Rokonságban áll Lewisohnnal, a nemzetközi zsidó bankárral, a Warburgokkal, akik együtt dolgoznak a Kuhn, Loeb et Coval, az International Acceptance Bankkal, a Bank of the Manhattannal és még sok más külföldi és hazai intézmény áll ellenőrzésük alatt. Mindezek három milliárd dollár erejéig csapolták meg az USA államkincstárát és ezzel ma is tartoznak az államkincstárnak, illetőleg az USA

adófizető polgárainak. Morgenthau kapcsolatban áll a Strausokkal és részben rokonságban, vagy összeköttetésben van különböző más tagjaival a zsidó bankárvilágnak New Yorkban, Londonban, Amsterdamban és más nagy pénzügyi központokban.”

A nagy gazdasági válság idején Morgenthau már pénzügyi államtitkár. S mikor egy napon Rooseveltt megparancsolja neki, hogy 21 centre emelje fel egy uncia arany árát, Morgenthau szó nélkül engedelmeskedik. Csak este írja be a naplójába:

„Ha az emberek tudták volna, hogyan állapítottuk meg az aranyértéket, megdermedtek volna a rémülettől.”

Morgenthau javasolta Rooseveltnak, hogy az észak-amerikai „ezüst-szenátorok” megnyerése érdekében, választási győzelmének biztosítása céljából vásároljon össze 100 millió uncia ezüstöt 19 centtel drágábban a napi árfolyamnál. Az állami adópénzeknek ilyen felhasználása egyfelől óriási üzletet jelentett Morgenthau bankrokonságának, elősegítette Rooseveltt újbóli megválasztását, de kétségbeesítő helyzetbe juttatott 450 millió kínait és 350 millió indiait. A kínaiak és indiaiak ugyanis ezüst pénzt használnak, amely a felvásárlás következtében mind drágább és drágább lett. A Roosevelt-dekrétum után Kína csak akkor tudott exportálni, ha termékeit egy harmadával olcsóbban adta el, mint azelőtt, és kegyetlenebbül éhezett, mint valaha. *Akkorában egész tartományok léptek át a kommunista Mao-Cse-Tung táborába.* (Der Weg. VI. évfolyam 8. szám 558. oldal)

Morgenthau tehát a zsidóság leghatalmasabb feje, törzsfőnöke, Bernard Baruchon kívül. Mögötte ott áll a sajtó, a pénz, a nacionalista világhódítók tömegeinek lelkesedése, bámulata. Amit Morgenthau csinál, azt maga a nyugati zsidó csinálja, vagy helyesli. És mögötte ott áll a keleti zsidó is. Hiszen később és elsőnek Christofer Ennel, a híres amerikai rádiókommentátor, a hamburgi Presse Clubban nagyon érdekes leleplezéseket mondott el a Morgenthau terv keletkezéséről. Az Alger Hiss per során bebizonyosult, – mondotta, – hogy a Morgenthau-tervet a kommunisták csinálták, éspedig a Szovjetunió segítségével.

Lényegében az igazi tényállásban csak a McCarthy vizsgálatok során derült világosság.

Mr. Morgenthau, a nyugati bankár-zsidó mögött ugyanis ott állott egy sötét figura, Harry Dexter White, az USA egykori helyettes pénzügyi államtitkára. Ő maga már Amerikában született, de szülei még onnan jöttek a pogromok Oroszországból és hozták a keleti zsidó fanatizmusát, gyűlöletét. Később Truman elnök kinevezése folyamán az International Monetary Fund (Nemzetközi Pénzalap) USA igazgatója, a Rooseveltt által kinevezett kormányzati főtisztviselő: Nathan Gregory Silvermaster vezetése alatt álló szovjet kémgyűrű legfőbb tagja volt. Ő volt a hírhedt Morgenthau-terv szerzője. Miután Harry Dexter White megalkotta a tervet, Morgenthau akkori pénzügyi államtitkár magával vitte azt a híres quebeci konferenciára.

Cordell Hull emlékiratai is megmutatják, hogy a roosevelti hatalom árnyékában mire készült az egyarcú törzsi nacionalizmus. Cordell Hull szerint, „a Morgenthau terv a germán faj lemészárlására, rabszolgasorba juttatására és a germánság likvidálására irányult.”

„Röviddel az elnök visszatérése után, – írja Cordell Hull, volt külügyminiszter – hangosan mondtam neki, hogy a Morgenthau terv ellene van minden józan észnek és az elnök kormánya azt soha nem tette hivatalosan magáévá. Sőt más kormányok sem tudnak annak elkészüléséről. (Churchill) Megmondtam, hogy a Morgenthau-terv *örök időkre* letörli Németországot a föld színéről, mert az ország földje csak a lakosság 60 százalékát tudja eltartani és 40 százalék éhen fog halni.”

A háborús propaganda ezidőben csak a „nácik” legyőzését hangsúlyozta. Mikor pedig a zsidóság úgy vélte, hogy ő nyerte meg a háborút, akkor egy egész népet akart eltörölni a föld színéről.

Akkor nem mondta egyetlen zsidó sem, hogy a kollektív büntetés visszarepülhet ellenük, mint egy örültek által eldobott bumeráng.

A Morgenthau-terv pillanatában a zsidóság elmondhatta:

„Népünk jelképe, a szimbolikus kígyó gyűrűje újra egybeért. Egy nép vagyunk, egy hatalom, egyetlen győztes nácizmus. De lássátok: Quebecben még mindig ott áll Winston Churchill, a győztes angol birodalom premierje. Ő még talán az igazi régi Anglia, aki 1920 táján lelkes antiszemita cikkeket írt, és akinek jobb lelke a háború utolsó fejezetében már csak azért küzd, hogy a béke ne váljék bosszúvá.

Ennek a Churchillnak nincs érzéke az örökké tartó gyűlölet iránt. Ez a Churchill még hiszi, hogy Anglia győzött, hát most majd megmutatjuk neki, hogy a testvérharcban elpusztult keresztény világon nincs több igazi hatalom, nincs több igazi győztes: csak mi! Morgenthau népe! És ha nem hiszi, ő is meg fogja ismerni Júdea hatalmát.”

A quebeci konferencián Morgenthau a győztes Churchill mellének odaszegezi Shylock kését:

– Vagy elfogadja a Morgenthau-tervet, vagy csődbe kergeti Angliát. Vagy hajlandó hozzájárulni a zsidóság bosszújához és akkor Anglia megkapja a 6 500 000 000 dolláros kölcsönt, vagy a háború befejezése előtt kimondhatja az államcsődöt.

– *„Mit kívánnak még tőlem, azt talán, hogy úgy pitizsek mint egy kutya?”* – kérdezi felháborodottan az öreg brit oroszlán.

Mellette azonban ott áll lord Cherwell, eredet nevén Lindemann, az atomfizikus és a jó barát. Vér a Morgenthau véreből. És ő megmagyarázza Churchillnak, hogy: igen! A győzelem már olya nagy, hogy Anglia fölött is győzött Morgenthau népe.

A sadduceusok lázálmai ezek, vagy XX. századbeli írók, publicisták, államférfiak tervei? Politikusok tárgyalnak itt, vagy szadisták? És azt, hogy miként készül a „béke” Mr. Scandrette, az amerikai jóvátételi bizottság egyik tagja mondja el a kongresszus előtt. Az előadás belekerül a Congressional Recordba is. (1945. június 7.)

„Nem lesz többé Németország, csupán német gyarmatok lesznek, orosz, amerikai, brit gyarmati igazgatás alatt. Ezeken a gyarmatokon az életnívót leszállítják arra a színvonalra, ami a koncentrációs táborokban és Szibéria száműzetési vidékein fennáll. A korábbi Németország lakóinak minden osztályát abszolút kényszer útján gleichschaltolják. Végző eredményként ezt a területet az Egyesült Nemzetek jóvátételi bizottsága fogja kormányozni, amely meg fogja állapítani, hogy egy-egy provinciában mennyi németre van szükség, hogy a mezőgazdasági termelés minimumát fent lehessen tartani. Minden német férfi 13 és 35 év között, akire a legalacsonyabb termelés fenntartása érdekében nincs szükség, *rabszolga zászlóaljakra soroztatik, amelyeket vagy Amerikába, vagy Szovjet-Oroszországba fognak szállítani*, különös tekintettel Oroszország háború által elpusztított vidékeinek újjáépítésére. (Ez meg is történt!)

A rabszolga-rendszer bevezetésénél nem lesznek tekintettel képzettségre, családi kapcsolatokra, sem a német deportáltak gyerekeire és asszonyaira.

„A papokkal sem fognak kivételt csinálni. *Amerika és az USSR között teljes összhang jött létre a kelet európai vallási kérdés kezelését illetően.* Az orosz ortodox egyház, amely visszanyerte a Kreml kegyét, a „hivatalos” vallás jellegét fogja elnyerni a balti köztársaságok-

ban, Lengyelországban, Kelt-Németországban, Csehszlovákiában, Romániában, Bulgáriában és Magyarországon. *A római katolikusokat elvágják Rómával való minden összeköttetésüktől.*”

Morgenthau legőszövétségibb szervezete a „Society for the Prevention of World War III.” a Németország elpusztítására kidolgozott bosszúprogramjában az ország felosztását követeli. Semleges országokból (!) utasítanak ki minden németet. Ne adjanak vízumot amerikai(!) üzletembereknek, hogy meglátogathassák Németországot. Huszonöt éven át ne adjanak Amerikába beutazási vízumot németeknek. Tiltsák meg a házasságot a német nőkkel és német nők ne utazhassanak az USA-ba. *Ne vegyék fel a postaközlekedést Németországgal!*

Mindezt pedig nem a diktátorok írják alá, hanem a szabadságnak olyan rendíthetetlen bajnokai, mint F. W. Foerster, Julius Goldstein, Isidor Lipschütz, Emil Ludwig, Erich Mann, Cedrik Forster, E. Amsel Mowre, Guy Emery, Shipler, Will E. Shirer, Louis Nizer. Valamennyien zsidók!

Ezek nem bolsevikok. Ezek mind nyugati kultúremberek. És hogy erre készült a világ-zsidóság, azt nemcsak a fenti idézetek bizonyítják. Ezt látta maga a német nép is, amely azért harcolt olyan fanatikusan, mivel előre látta mindazt a borzalmat, amelyet széplelkű entellektüelek szántak neki:

„Ha az angol és amerikai zsidók szerint, a szövetségesek szándékában áll a német népet megrabolni gyermekeitől, a fiatal férfiak millióit kikapcsolni, a birodalmat felosztani és örök időkre kapitalista, bolsevista környezetük kizsákmányoló tevékenységének védtelen alanyává aljasítani, nincs szükségünk rá, hogy ezt komolyan mondják nekünk: *tudjuk anélkül is.*”

„Általam uralkodnak a királyok!” – hirdetik a Jegyzőkönyvek. És Quebecben a legyőzött Churchill is meghajtja fejét a keleti és nyugati világhatalom, a földi isten, az Arany előtt.

Most már jöhet az új világállam. Most már közelít a „The Kingdom of God” dicsőséges napja.

„Nézzétek! Onnan keletről a mi dicsőséges bolsevik seregeink rohamoznak az egyre kisebbedő Európa ellen. Bécs, Budapest, Berlin, Breslau lángokban. Drezdában egyetlen éjszaka több mint háromszázezer német menekült halt meg a mi „Liberatoraink” bombáinak esőjében. Grafítport szórt a levegőbe a mi humanizmusunk. Ég a levegő. Megfulladnak a gyermekek és anyák.

Most már égig ér a szimbolikus máglya, az őszövétségi gyűlölet lobogása. Most már Jehova láthatja trónusáról, hogy betöltöttük a parancsolatot:

„*Szent fáikat égesseitek el tűzben és isteneik faragott képeit vágjátok le, így semmisítsétek meg őket ama helyről.*”

A tűzbe gyúlt egek alatt, a tűzön, füstön át már rohamoznak a „mi” katonáink.

Ferdeszemű mongolok, turkesztániak, Belső-Ázsia félvad népei. Kezükben amerikai géppisztoly, lábukon amerikai gumicsizma. Mögöttük amerikai Shermanok. Jönnek, hogy felszabadítsák a KZ-ekből a mi jövőendő vezetőinket, urainkat és parancsolóinkat. A mi testvéreinket! S a KZ-ek drótkerítései közül kitörő zsidók érthető mámorral ölelik meg a szovjet katonákat:

– Ezek a mi felszabadítóink!

És a hamuba omlasztott, romjaiban füstölgő Európa a romok alól, a pincékből a szovjet komisszárokra, az amerikaiak nyomában érkező Morgenthau-boyokra tekint. Már sóhajtani is alig meri:

– *Ezek a mi elnyomóink! A második világháború egyetlen győztesei!*

IX. FEJEZET

1945. május 9-én Európára rászabadult a jehovai bosszú. Az angol-amerikai repülőgépeket még Liberatoroknak hívták, de Eisenhower, nyilván nem is saját meggyőződéséből, azt mondta:

– Nem mint felszabadítók érkeztünk ide, hanem *mint hódítók*. De vajjon az amerikaiak voltak-e a győztesek? Mögöttük egy baljós ötödik hadoszlop jött, amelynek tagjai 99 százalékban nem voltak – amerikaiak. A kelet európai országok emigránsaiból, a brooklyni gettók feketepiaci árusaiból, a Londonba menekült cseh, lengyel, magyar zsidókból, a felszabadított KZ-ek üldözöttjeiből került ki ez a sötét hadsereg. Ők ültek a morgenthauai elgondolás alapján szervezett C.I.C. minden vezető és alantas állásában, ott nyüzsgöttek az OSS-ben, a háborús bűnösöket kereső komissziókban, az amerikai biztonsági szerveknél. Ők lettek a németországi városok town-majorjai, a fogolytáborok parancsnokai. Ők vezették a La Guardia UNRA-ját. Az amerikai hadsereg összes kulcspozícióiban ők ültek, parancsoltak.

Eden angol külügyminiszter 1945 májusában diadalmasan jelentette be az alsóházban:

– *A történelem legnagyobb embervadászata folyamatban van.* Az UN háborús bűnös listáin csak 2524 német szerepelt. De ugyanekkor már egy millió német „háborús bűnöst” keresett a C.I.C. és az amerikai győztesek. Az oroszok először 50 000 németet akartak statáriális úton agyonlőni, majd 200 000 „háborús bűnös” perét akarták a nürnbergi bíróság elé vinni.

Ugyanakkor azonban Kelet felé is megindult a győztesek áradata. A KZ-ekből szabadult százezrek tömegei hömpölyögtek Lengyelország, Magyarország, Románia, Jugoszlávia felé, hogy a kommunista rendvérségekben, terrorszervezetekben elfoglalják a tiszti pozíciókat, beüljenek a népbírák székeibe és a bosszú őrzőjében ítélnék az ártatlanok fölött. Őket már tárt karokkal várták a kelet-európai országokat megszálló orosz MVD emberei. A rendszer mindenütt kísértetiesen azonos volt. Az előtérben mindenütt egy amerikai tábornok, orosz tábornok, francia tábornok, de nyomban utána a Kettes Szám: *egy zsidó helyettes*. A felelősséget a történelem előtt vállalják mások!

Európa nem orosz, nem angol, nem amerikai, hanem valójában *zsidó megszállás* alá került.

Ezzel feloszlott minden, ami kétezzer éven át, – jól vagy rosszul, – de mégis csak Európa volt. A bosszúállók – sokkal kegyetlenebbül – azt folytatták, amit Hitler bűnéről róttak fel. Nem amerikai demokrácia, még csak nem is bolsevizmus, hanem az égő, izzó győztes zsidó nacionalizmus megszállása volt ez. Miután ők ültek a megszálló hatalmak kulcspozícióiban, módjuk volt megbüntetni mindenkit, akinek semmi bűne nem volt. Ők nem ismertek más bünt, csak egyet: *ki volt, vagy ki lehetett és ki lehet majd még ennek a zsidó nacionalizmusnak ellenfele*.

Zsidónak lenni olyan *kiváltsággá* vált Európában, amilyen előjogokkal nem rendelkeztek a középkor fejedelmei sem. A pályaudvarokat külön zsidó rendőrség őrizte és zsidókat csak zsidó igazoltathatott. Az élelmiszerjegyek osztásánál nekik nem kellett sorban állniuk. Kezdetben kizárólag csak ők kaptak utazási igazolványokat, biztosítva maguknak a szabad mozgást és az európai fekete piac korlátlan uralmát. A táborokban ők lettek az UNRA első számú ellátottjai és ellátói, akik minden juttatást elhódítottak a lengyelek, ukránok, csehek elől, akik velük együtt raboskodtak a KZ-ekben. Ugyanekkor az országutakon az MP kiborogatta a tejes kannákat, amelyek tejet vittek volna a német gyerekeknek és a kórházak betegeinek. A német városokban a legszebb munkásházakból, egész lakónegyedekből

kikergették a munkáscsaládok tízezreit. Ezeknek ott kellett hagyniuk mindent: bútort, konyhaedényt, ruhát, fehérneműt, hogy azután, a Wiedergutmachung alakjában a német nép háromszorosan fizesse vissza a zsidóktól elvett javakat. A táborok kapujában felállt az egyenruhás cionista őrség és a „győztes” amerikaiak katonai rendőrségének kezdetben nem lehetett belépni a zsidó táborokba. Keleten, Szlovákiában, Románia egy részében, Magyarországon, Csehországban ugyanilyen jogokat kapott a győztes zsidó nacionalizmus. Elfoglalták a keresztények lakásait, bútorait. Beültek a kormányhivatalokba, a lapok szerkesztőségeibe, feljelentették azokat, akik megőrizték vagyonukat, ékszereiket. Ugyanekkor Németországba megérkeztek a volt zsidó újságírók. Korlátlan hatalommal átvették a megszálló újságok szerkesztőségeit és már a német saját földjén uszítottak bosszúra, terrorra a német nép ellen.

„Belőlünk mindent elborító terror fakad!” – írták a Jegyzőkönyvek ötven évvel ezelőtt. S most szovjet fegyverekre, amerikai fegyverekre támaszkodva – sokszor az amerikaiak és az angolok tudta nélkül – a legszörnyűbb terror szakad Európára. A hitlerizmus és háború megszűnt, de a béke, a jog, a törvény, a demokrácia nem állott helyre, sőt az is megszűnt, ami még megmaradt belőle.

A nyugati zsidó, a keleti zsidó együtt akarták likvidálni a bolsevizmus elől Nyugatra menekült, vagy itt élő keresztény vezető réteget. Ezek az emberek gyanúsak voltak. Wlassow kozákjai például harcolni akartak a bolsevizmus ellen. De aki a bolsevizmus ellen harcol, a zsidó világalom egyik része ellen küzd. Ezek az emberek tudták, kik voltak a kolhozok komisszárai, akik előtt le kell térdelnie az orosz parasztnak. Ezek látták 1940-ben a Lettországra, Észtóniára, Litvániára bevonult „orosz” MVD-t és tudták, hogy majdnem kizárólag zsidók vezették tíz és tízezrek deportálását. Ezek veszedelmes emberek, mert *tanúk voltak valamire*. És most *a tanút kell megölni!*

Különbözik mivel volna magyarázható Wlassow kozákjainak sorsa, ha nem a zsidó nacionalista szellemmel, amely ott húzódik meg a látható hatalom mögött. Mivel volna magyarázható az a keresztényietlen szellem, antihumanizmus, amellyel az angol demokrácia a lefegyverzett kozákok tízezrei ellen küldi a katonai rendőrséget?

„– Ott voltam Wlassownál azon a bizonyos napon, – írja Gaál László magyar újságíró, – amikor egy véres homlokú hadnagy, német egyenruhában berontott a kis nyaralóba és egyenesen a három tisztje között álló tábornok elé állt: „Minden elveszett! Kiadnak minket a bolsevistáknak!” Te nem láttad a különleges, négy méter magas dróttal körülvett fogolytábor. A fabarakkokat. Nem hallottad azt az állati üvöltést, amikor fehér sisakos és fehér öves tábori rendőrök értük jöttek. Könnygáz-bombát kellett bedobniuk minden barakkba, minden mellékhelyiségbe. A kozákok ingükből csavartak gyorsan kötelet, hogy még addig felakaszthassák magukat, míg az MP behatol. Eltorlaszolták az ajtókat és eközben az ablakokat betörve verekedtek minden üvegcserepért, hogy legyen mivel megnyitni ereiket. Voltak, akik egymás nyakát kezdték nyiszálni, bajtársak és leghűbb barátok. Akiknek az sem sikerült, azok feltépték az ingüket és kitárt mellel kiáltották: Ide löjtek! Öljetek meg azonnal, de én Oroszországba vissza nem megyek! (Pittsburgi Magyarság, 1954. július 2.)

A La Manche csatornától a Fekete tengerig egy és azonos fejjel rendelkezők lármájától hangos Európa. *Nem a nácizmust kell likvidálni, hanem – mint látni fogjuk – a népek keresztény vezető rétegét, tekintet nélkül politikai pártállásukra.* Akik az úgynevezett „háborús bűnösök” tízezreit összeszedik, akik a börtönökben megkínózzák a bűnösöket és az ártatlanokat, azok szinte kivétel nélkül zsidók. A salzburgi és egyéb „háborús bűnös” börtönök, a hírhedt Camp Marcus parancsnokai, vezetői, detektívjei csaknem kivétel nélkül amerikai katonai egyenruhába öltözött zsidók. A klagenfurti angol lágerparancsnok, aki a „háborús bűnösöket”

szolgáltatja ki és a menekülteket kényszeríti vissza kommunista uralom alá, büszkén kiteszi asztalára a táblát:

– I am Jew!

Igen! *I am Jew!* Ők szállítják a mártírokat az akasztófáknak és a tömegsíroknak. A vitéz horvát hadsereg százezer katonáját adják így ki Tito és Mojse Pijade partizánjainak és ezeket aztán Szlovénia barlangjaiban, elhagyott lövészárkaiban lövik tömegsírba. Wlaszov alakja csupán szimbólum a nagy tragédiában, milliók lemészárlásában. Ő az utolsó, aki milliós hadseregeket állíthatna talpra a Sztalini diktatúra ellen. És a demokráciák pontosan őt, a jelképes személyiséget adják ki a bolsevik parancsuralomnak. A zsidó Laurentij Berija aztán gyönyörűséggel rendeztet meg Moszkvában Wlaszov nyilvános kivégzését. S miután mindez Amerika nevében is történik, *az európai népek lelkén gyógyíthatatlan sebet üt egy titokzatos kéz*. Valakik megrendítik a hitet a nyugati keresztény demokráciában is. Hiszen a hitet kell lerombolni, hogy a világuralom harci lépcsői eljuthassanak a tökéletes és teljes, nyílt zsidó világuralomhoz.

Mindaz, ami Kelet-Európában történt, megmagyarázni lehet a bolsevik kegyetlenséggel, noha jól tudjuk, hogy annak felbujtói mindig a háttérben álló zsidó nacionalizmus képviselői voltak. Mikor a háború véget ér, a Német Birodalomnak 8 300 000 halottja van. 3 300 000 német katona esett el a háborúban, több mint 2 500 000 ezek közül a bolsevizmus elleni küzdelemben. Mr. Roosevelt és Mr. Sassoon légibombái 1 200 000 polgári személyt, köztük sok asszonyt, gyermeket öltek meg. Több min 1 400 000 férfi halt meg, vagy gyilkoltatott meg a keleti és nyugati szövetségesek, főként az oroszok hadifogságában. 2 400 000 keleti németet lemészároltak a Kelet-Poroszországba benyomuló szovjet csapatok és a polgári lakosság ellen akkor már okatlanul folytatott légi háború bombái. A hipokraták minderre azt mondhatják, hogy „hja ez a totális háború”. De a háborúval már nem lehet magyarázni például azt, ami a fegyverszünet napján történik Csehországban. Amikor az utolsó Wehrmacht egységek elhagyják Prágát, Slansky-Salzman vezetése alatt visszatérnek a Moszkvában élt zsidó kommunisták, bosszúszomjasan gyülekeznek Prágában a hitleri KZ-ek rabjai, a „felszabadító” partizánok.

„A cseh kommunisták, – írja a „Világ” című magyar nyelvű emigráns zsidó lap 1953. március 15-i száma – nagyon ügyesen használták fel azokat a szerencsétlen zsidókat, akik élve, vagy félholtan kerültek elő a náci megsemmisítő táboraiból. Ezekre bízták a szudétanémetek és magyarok kitelepítését. Az ötlet nem volt eredeti, hiszen ugyanezt csinálta Laurentij Berija is, ő is a lengyel és ukrán zsidókat használta fel az ukrán és lengyel „antiszemita” üldözésére, akikről *feltehető volt*, hogy együttműködtek a nációkkal.”

És miután ezt mindenkiről „feltehetőnek” vélték, megkezdődött egy olyan szörnyű bosszúhadjárat, amilyenre példa nincs az emberiség történelmében.

Mikor Benes Eduard, a nagy humanista, a nyugati szabadkőművesség széplelkű keleti helytartója bevonul Prágába, 1945. május 13-án vasárnap, német polgárok testéből eleven fáklyákat gyűjtanak tiszteletére a prágai Szent Vencel téren. (Dokumente zur Austreibung der Sudetendeutschen. Dok. Nr. 15.) A tér nagy reklámtábláira lábuknál fogva felakasztanak egy csomó élő németet, testüket leöntik benzinnel és amikor közelít a nagy humanista, meggyújtják az eleven fáklyákat.

Hatszázezer szudétanémet pusztult el a csehszlovákiai eszeveszett vérengzés során, a haláltáborokban és a földi pokolban, amelyet így hívlak: cseh demokrácia. Több mint ezer oldalon sorolja fel a szudétanémet fehér Könyv ezeket a rémségeket, amelyeknél szörnyűbbeket még nem ismer az emberiség történelme. Felfegyverzett cseh és zsidónők addig

ütik gumibottal a terhes anyák méhét, amíg beáll az abortusz s egyetlen táborban 10 német asszony pusztul el naponta (Dok. Nr. 6.). Másik táborban az agyonvert foglyok kiloccsant agyvelejét társaiknak kell felnyalni. A vérhasban megbetegedett németek alsóneműjéről társaiknak kell lenyalni a fertőző ürüléket (Dok. Nr.17.). Az oroszok által meggyalázott német nőktől a cseh és zsidó orvosok megtagadják az orvosi segítséget. Tíz- és százezrek halnak meg így, vagy rohannak a megváltó öngyilkosságba, mint például Brünmben, ahol egyetlen napon 275 nő lesz öngyilkos. Minderről természetesen hallgat a nyugati „humanista” sajtó, hallgatnak az amerikai rádiók és a BBC kommentátorai, akik elsősorban felelősek ezért a bosszúhadjáratért, melyre ők bujtották fel fajuk tagjait s ők felelősek ezért a gyűlöletért, amellyel megmérgezték a keresztény kultúrnépek lelkét is.

Pedig Csehország nem is az első állam, ahol hasonló borzalmak fordulnak elő. Romániában már 1944 augusztusában visszatért Rabinovics Pauker Anna, s a vele jött keleti zsidók parancsára ott is megkezdődött a gyilkolás. Bulgáriában a betörő szovjet csapatok nyomán – hiteles bolgár emigráns források szerint – az intelligencia 30 000 tagját gyilkolták le a bolgár „proletárok”, akiket itt is azok a „ladinok” vezettek, akiknek őseit még Katolikus Ferdinánd üzte ki Spanyolországból. Belgrádban és a Délvidéken ugyanígy Mojse Pijade nevéhez fűződik az a véres „tisztogatás”, amelynek áldozata a szerb intelligencia, a jómódú németiség és az intelligens magyar parasztság. 1944 októberében, amikor a német és magyar csapatok elhagyják Jugoszlávia és Dél-Magyarország területét, a védtelen lakosságra rászabadul a példátlan népirtás. Harmincezer magyar, nagyjából paraszt és kisgazda vérzik el Mojse Pijade Partizánjainak hóhér uralma alatt. Katyn csak szerény kezdet. Azonban a kezünk között lévő jegyzőkönyvek tanúsága szerint kínok kínjával és halálok halálával halnak meg magyarok, németek, horvátok. A harmincezer magyaron kívül közel *200 000 német hal meg a „felszabadítók” haláltáborai*ban, ahol üvegport etetnek a gyermekekkel és ahol a kínai hóhérok rafinériájával üldözik másvilágra azokat, akiknek pusztulniuk kell a biológiai osztály-harcban, hogy helyükre odaülhessenek községi vezetőknek, rendőrtiszteknek, elnyomóknak a jehovai bosszú képviselői.

A népgyilkosságnak ebben a klasszikus korszakában egészen különleges helyet foglal el Magyarország. Ez a szerencsétlen nép még a trianoni megcsónkítottságában is 560 000 zsidónak adott békés és nyugodt hazát. Kun Béla első diktatúrája után sem sújtotta a zsidóságot a magyar nép bosszúja, jöllehet a kommunista uralom népbiztosai, helyi komisszárjai csaknem kivétel nélkül zsidók voltak. A két világháború közötti időben az ország 9 millió holdnyi szántóterületéből 1 100 000 hold volt zsidók kezén. A budapesti házak 51 százalékát, a nemzeti jövedelem 30 és a nemzeti vagyon 25 százalékát egy hat százalékos zsidó kisebbség birtokolta. Mikor pedig a német megszállás után az állami hatóságok leltározták a zsidók alig száz év alatt összeszedett vagyonát, kiderült, hogy csak aranyban, ezüstben, drágakövekben 19 vagonnyi kincs állott a zsidóság rendelkezésére, miközben az egész Magyar Nemzeti Bank aranya elfért 12 vagonban. Ezt az egész vagyontömeget *az amerikai hatóságoktól később hiánytalanul visszakapta a zsidóság*.

Magyarország még 1943-ban is a zsidóság utolsó menedéke volt Európában. Mégis, mikor megtörtént az összeomlás és az országot előzőnlötték Sztalin hordái, az ószövetségi bosszúnak olyan rémségei szakadtak az ártatlan magyar népre, amelyek példátlanul állanak az emberiség történelmében. A szovjet szuronyok árnyékaiban visszatértek a moszkvai kommunista emigránsok, akik kivétel nélkül zsidók voltak: Rákosi-Roth Mátyás, Gerő-Singer Ernő, Vas-Weinberger Zoltán, Péter-Auspitz Benjámin, a magyarországi GPU terrorfőnöke, Farkas Mihály (Wolff Izrael), Gábor-Greiner Andor, Révai József (Kahána Mózes). Nyomukban pedig jött az a sok ezer ifjú makkabeus, akik ép bőrrel szabadultak a „fasiszta” rendszer munkásszázataiból s akik most egyszerre a magyarországi MVD terroristái, rendőrezredesei,

rendőrtisztjei, a vidéki városok párttitkárai és rendőrkapitányai lettek. A budapesti gettóból szinte hiánytalanul szabadult meg az a kétszázezer zsidó, akit az úgynevezett magyar „nácik” soha nem szolgáltatott ki a németeknek. A KZ-ekből hazatért, aki nem akart Nyugaton maradni és Magyarországon megindult egy olyan példátlan embervadászat, amilyenhez hasonló csak az őserdőben folyhatott a rabszolga-kereskedelem korában.

A bolsevik orosz csapatok – amelyeket többször zsidók vezettek – egy millió magyar nőt gyaláztak meg, 600 000 hadifoglyot és köztük 230 000 polgári deportáltat hurcoltak a Szovjetunió megsemmisítő táboraiba, de a legszerényebb számítás szerint is 500 000-re megy azoknak a száma, akiket az Andrássy út 60. véres börtöneiben, internáló táborokban, vagy a nyílt utcán zsidók gyilkoltak meg. Ebben a bosszúhadjáratban is tökéletesen felismerhető a *biológiai osztályharc* minden jellegzetessége. A magyar középosztályt, a szellemi réteget, a vezető embereket kell megsemmisíteni, hogy helyet adjanak egy másik középosztálynak: – a zsidóknak! Kik azok, akik a „forradalmi” népbíróság ítélő székeiben ülnek? Csaknem valamennyien zsidók. Kik azok a százak és ezrek, akik egy-egy honvédtiszt ellen hamis tanúként jelentkeznek? Száz százalékig a szétszórtan is diadalmas faj tagjai. S kik azok, akik a GPU budapesti celláiban, a vidéki börtönök pincéiben keresztre feszítik a csendőröket, katonákat, szellemi embereket, vagy gumibotot dugnak a „háborús bűnös” terhes anyák vaginájába, hogy méhükben öljék meg a születendő gyermeket. S kik azok, akik mint állandó közönség ott ülnek a fogházak ablakaiban, az épületek tetőin és mint a futball mérkőzések drukkerai ordítanak a hóhérok felé: „Lassabban hóhér!”? Ha nem lenne ezer és ezer magyar tanú rá, nem is mernénk leírni a kérdést, kik azok, akik egy-egy keresztény akasztásánál – férfiak és nők vegyesen – a legperverzebb onanizmus orgiáit ülik? Kik azok, akik a nyugati megszálló hadseregek amerikai-angol egyenruhába öltözve a magyar szellemi elit legjobbjait szállítják haza Nyugatról a bolsevista akasztófának? Ezek a tízezrek egy szadista nacionalizmus megszállott lelkei: – *csaknem egytől-egyig zsidók.*

Nyugaton egy magyarországnyi származású, „amerikai” ezredes, Himler Márton vezeti ezt a bosszúhadjáratot a bolsevikiek elől elmenekült háromszázezer magyar között. Kommunista ez az ember? Amerikai demokrata? És aztán az Új Kelet című tel-avivi cionista lap 1954. ápr. 30-iki száma elárulja: egyik sem, csupán zsidó! Mikor Himler működését méltatja, dicshimnuszok között írja róla, hogy valaki akadt, aki „megbosszulja az ártatlanul kiontott zsidóvért”. „Hogy a magyar zsidók a nyilas gyilkosokat holtan láthatták az akasztófákon, ezt a csodát Himler Márton ezredesnek köszönhetjük. Ez az ő nagy érdeme, mellyel előkelő helyet biztosít magának a zsidóság történetében.”

De vajjon csakugyan „nácik”, valóban a totalitárius diktatúra fanatikusai azok, akik áldozatul esnek a vérbosszúnak? Korántsem. Legtöbbször szelíd történelemtudósok, mint Hóman Bálint, püspökök, papok, mint Zadravetz István, színészek, újságírók, szellemi emberek és legtöbbször pártpolitikától távol álló, jelentéktelen személyek, akiket olyan vádakkal ítélnek el, hogy „gúnyos megjegyzést tettek a zsidókra”, „cikkeikkel meghosszabbították a háborút”. És vajjon nyilas gyilkos-e Mindszenty hercegprímás, aki a háború alatt mentette, védte az üldözött zsidókat és a háború után menteni igyekezett az üldözött keresztényeket.

Mindszenty József nem a kommunista terror, hanem a törzsi náciizmus faji bosszújának áldozata, egyedül és kizárólag azért, mert a nagy vérengzés, a hátborzongató keresztény-pogrom idején amnesztiát követelt a magyar tízezrek számára.

Mindszenty József már veszprémi püspök korában hevesen szembeszállt az akkori hungarista kormánnyal. Pápai menlevelekkel mentette a zsidókat, akiket, a németek deportálni akartak. A Szálasi-kormány hatalomra jutása után tiltakozott a harc tovább folytatása ellen. Végül is a

hungarista kormány kényszerű Sopronkőhidára internálni a németek ellenségét és a zsidók legnagyobb pártfogóját.

Aztán fordult a kocka. Magyarországot megszállották a szovjet barbárság seregei. Mindszenty József veszprémi püspök kiszabadult Sopronkőhidáról és csakhamar Magyarország első közjogi méltósága, zászlósura és hercegprímása lett.

Bármilyen is volt a politikai felfogása, mint keresztény, katolikus és Krisztus szellemének első számú őrzője Szent István Magyarországaiban, most azt érezte, hogy épp úgy kötelessége védeni a magyarokat a zsidó üldözés ellen, mint ahogy a zsidókat védte a németek üldözése ellen. Nagy Ferenc, 1945 utáni miniszterelnökhöz írott levelében ékesen megvilágította, hogy az „antiszemitizmusnak” csak akkor lehet véget vetni, ha amnesztiát adnak a háborús bűnösöknek és megszüntetik a magyarság elleni bosszúhadjáratot.

Ettől a pillanattól kezdve Mindszenty József Magyarország bíborosa, aki útjába akart állni a magyarság ellen folytatott bosszúhadjáratának – „antiszemita” lett. A *Sunday Compass* 1949. február 4-én megjelent számában Peter Fürst cionista író emelte ellene a gyilkos vádat:

Budapesten ismeretes, hogy Mindszenty kardinális antiszemita volt. Az általa kinyomtatott antiszemita nyilatkozat a budapesti Zsidó Központ tulajdonában van. A Mindszenty per idején több zsidó szervezet megkérdezett: lehetséges-e, hogy Mindszenty Nyugaton, mint „zsidó-barát” van feltüntetve? Egyik kollégámnak Bertha Gasternek, a *London News Chronicle* munkatársának személyes tapasztalatai vannak Mindszenty kardinálissal kapcsolatban. Egy intervjú során Gaster meglepődött azon, hogy a kardinális erőteljes szavakat használ a magyarországi zsidóság *magatartásával* szemben. Az intervjú végén Miss Gaster felkelt, megköszönte a kardinális nyilatkozatát, egyben tudatta vele, hogy ő maga is zsidó és a londoni zsidó hitközség kimagasló tagja. Herbert H. Monison kijelentette, hogy Mindszenty József valójában notórius antiszemita, mert a *háborús bűnösöknek amnesztiát kért*.

Ugyanakkor 1949. február 4-én írta a *Jewish Chronicle*:

„A magyarországi zsidó szervezetek nagy megrökönyödéssel vették tudomásul, hogy a nyugati zsidó organizációk Mindszenty védelmére keltek, akit ez a nyilatkozat mint a „magyarországi zsidóság és kelet európai zsidóság fő ellenségének tekint”.

Elég volt a filoszemita és zsidó-védő Mindszentyt, aki tíz és tízezer magyarországi zsidó életét mentette meg, lebélyegezni az antiszemitizmus ostoba vádjával és máris megindult ellene a történelem legsötétebb bosszúhadjárata. A nyugati zsidó gyűlöletét, mint a labdát felkapja a keleti zsidó s most már Keletről Nyugatról egyformán folyik a harc a keresztény főpap ellen, akinek egyetlen „bűne”, hogy embernek tudott maradni, midőn saját magyar fajtáját kezdték üldözni a bosszúállók.

Aki a harcot megindítja ellene, Rákosi-Roth Mátyás, kommunista diktátor s aki ezt ez irtó hadjáratot „ideológiai” vonalon vezeti, Révai József nevelésügyi miniszter, eredeti nevén Kahána Mózes. A papjai között, akik elárulják, első Balogh István, akit Bloch Israelnek hívnak. Akik a bizonyítékokat hamisítják ellene: Boldizsár-Bettelheim Iván sajtófőnök, Reissman propagandafőnök és Gera-Grünzweig segédpropagandista. Akik hamisított kéziratokat előállítják, Sulner Hanna és Sulner László szintén zsidók. A külön szovjet-hóhért, akit Moszkvából hozatnak, Kaftanov ezredesnek nevezik. Péter Auspitz Benjamin a fővállatója, Kárpáti-Krausz zsidó birkózó-bajnok kínozza, Zipszer Imre zsidó fogházparancsnok ül mellette még a főtárgyaláson is. A kábítószereket Balassa-Blaustein és Weil Emil adagolják neki.

Magyarország hercegrímása, a zsidók védelmezője, a zsidók áldozata lett, mert meg akarta akadályozni a népére szabadult vérbosszút.

De ugyanennek a törzsi náciizmusnak áldozatává válik olyan öskommunista is, mint Rajk László, akinek első felesége zsidó volt. A spanyol polgárháborúban Gerő-Singer Ernő kommunista főkomisszárt zsidózza le s ettől kezdve ő is „antiszemita” hírében áll. Hiába segít – mint belügyminiszter – legyilkolni a magyar szellemi elitet. Egy pártértekezleten megmondja Rákosi-Roth Mátyásnak, hogy a „kommunizmus nem fog terjedni, mert vezetői között túl sok a zsidó.” Ettől kezdve az ő sorsa is meg van pecsételve. Rákosi akasztófáján végzi diestelen életét.

S a hazájáért mártírhalált halt vitéz Endre László, aki ennek a törzsi náciizmusnak akasztófáján végezte életét, a kivégzése előtti hajnalon, 1946. március 21-én, méltán írta búcsúlevelében:

„Sion bölcseinek jegyzőkönyvei valóban igazak, ... az ő kezükben van a világmentesség megvalósulása és elpusztít útjából mindent, ami az új világállam felépítésében nekik akadályt jelent. Ami tehát most folyik, az nem igazságszolgáltatás, hanem prevenció és megtorlás egyben. Elpusztítása nemcsak azoknak, akik valamit csináltak, hanem azoknak is, akik valamit csinálhattának, vagy csinálhattak volna.”

És azok, amelyeket eddig felsoroltunk, csupán az úgynevezett legyőzött államok, akik fölött a „vae victis” ókori jelszava suhog. De vajjon jobb-e a helyzet azoknál, akik győztek, akik mégis csak ő érettük áldozták fel magukat, fiaik véré, nép egzisztenciájukat?

S a jehovai bosszú először nem is Németországot és szövetséges társait sújtja, hanem a győztes Franciaországot, ahol a német csapatok kivonulása után megindul a végzetes épourité. Az 1871-es párizsi kommün vérfürdője semmi sem volt ahhoz képest, ami 1944 nyarán folyt a győztes Franciaországban. A nagy francia forradalom terrorkorszakának 20 000 francia élet esett áldozatul, a kommün barikádjai 18 000-en haltak meg. Most 115 000 francia pusztult el sokkal borzalmasabb körülmények között. A nagy forradalom idején még volt valamiféle bíróság, vagy annak árnyéka. Ezeket a franciákat azonban nyulak módjára lövöldözték agyon. A nagy forradalom áldozatai, a Dantonok még tiszta arccal, ép testtel léphettek a guillotine lépcsőjére. Ezeknek a franciáknak a felét azonban úgy ölték meg, hogy előbb félholtra kínozták őket. Fogókkal tépték őket, leszaggatták a körmeiket, cigarettával, tüzes vassal égették testüket. S mindaz, ki De Gaulle generális felelősségére ezeket a szörnyűségeket vezette, adminisztrálta, aki a bűnözők mellé a KZ-ek rabjait szervezte meg a bosszú rohamcsapatának, senki más, mint egy Thomas nevű lengyelországi zsidó, aki a spanyol vörös brigád vezetője volt.

– *Az egész mézárslást a BBC zsidói idézték fel* – írja a Der Weg – *akik elszabadították a bosszú és faji gyűlölet véres ördögeit.* – A mézárslás áldozatai itt sem a „náci-kollaboránsok” voltak elsősorban, hanem a nagy parasztok és a francia elit. A biológiai osztályharc itt is egyenes vonalban haladt előre.

Belgiumban és Hollandiában törvényesebb látszatok között bár, de ugyanez a bosszú folytatódott. A „kollaboráció” címén 480 519 vádat emeltek és többek között 1208 halálos ítéletet hoztak. Megbüntették például mindazokat, akik önkéntesen munkára szerződtek Németországba. Ilyen formán Belgium egész férfi lakosságának 27 százaléka büntetés alá került.

Nemcsak a félelem és a romok láttán keletkezett pánik, rémület volt e bosszúhadjárat és e perek alapmotívuma, hanem a zsidók *bűntudata* is. Az igazi háborús bűnösök érezték, hogy egyszer számon fogják tőlük kérni azt, amit a háború kirobbantása és barbarizálása terén elkövettek. Tehát nekik is kellett találni egy még nagyobb bűnt. Nekik is fel kellett mutatni valamit, ami sokkal borzalmasabbnak látszik a 300 000 drezdai halottnál, a katyini tömeg-

sírnál, a brombergi vérengzésnél és legalább látszatra, a félrevezetett tömegek előtt – igazolta bosszút. Az 1945-ös vérengzéseket viszont nem lehetett semmi másként igazolni, mint a németek által elkövetett kegyetlenségek százszorosra és ezerszeresre történt megnagyításával. Igazolni kellett magát a bosszút, de a háború utáni zsidó magatartást is, amely megdöbbentett sok zsidót is.

Süssmanovics Budapest szovjet-zsidó városparancsnoka 1945-ben magához hívatta Molinár Gizella írónőt és ezeket mondotta:

– Mit panaszkodik nekem, kérem, hogy zsidó barátai elhagyták! Nézzen le itt az utcára! A háború még folyik, a Vörös Hadsereg még nincs Bécs falai alatt, a németországi lágerekben még utolsó rohammal pusztítják a zsidókat és nézzen le itt az utcára. A testvéreiket nem ismerik meg ezek, akik az életért könyörögnek messziről. Megye-e egyetlen is harcolni értük? A kiégett boltok romjain, a kapuk alatt, a sírok fölött, mindenütt megjelenik a kis mérleg s a nagy cédula: Aranyat veszek! Aranyat veszek! Hát nem jó? A katona itt eldobja a fegyverét s a maga kollégája, a költő a tollat, s ez mindegyik ül a romok fölött és aranyat mér. Miért néz így rám? Hogy én ezt látom? Igen, igen én zsidó vagyok és csak harag és szomorúság van bennem. (Kovács Aladár: A Mindszenty per árnyékában 131. oldal)

Meg kellett tehát indítani a pszichológiai terror rendkívüli gépezetét, hogy mindezt el lehessen fedezni. A nürnbergi per zsidó tanúi között akadtak szép számmal, akik azt vallották, hogy ott éltek a krematóriumok közelében, de azok létezéséről mit sem tudtak. A rádiókommentárok és a „bírák” pedig azt vágták a német nép szemébe: „ti mindnyájan tudatok erről. Valamennyien gyilkosok vagytok”. Aki szólt, meg akarta mondani az igazságot, azt egyetlen „náci” jelzővel elnémították, még ha püspök, vagy érsek volt is. Esetleg megfenyegették, hogy kiszolgáltatják az oroszoknak. Ezzel aztán nemcsak a német népet félemlítették meg, hanem az egész kultúr-Európát. Most már senki sem merte védeni az egyszerű világos igazságokat, a primitív tényeket sem, mert félt, hogy a gyilkosságot, a barbárságot védelmezi. Ezzel egyidejűleg, a propagandagépezet teljes üzembe vételével elkövették a legnagyobb bűnt: *megteremtettek egy hamis világgépet*, amelyben a hazugság volt az igazság, a bosszú a jogszolgáltatás és az igazság kimondása a legnagyobb háborús bűn. Ez a propaganda a tájékozatlan keresztény tömegeket arról igyekezett meggyőzni, hogy a háborúnak csak zsidó áldozatai voltak és más népek mit sem szenvedtek. A keresztény tíz milliók tömegsíkjairól, a lemészárolt magyarokról, románokról, bulgárokról, franciákról hallgattak, a zsidó szenvedéseket mértéktelenül megnagyították. Ezzel igazolták azokat a kiváltságokat is, amelyeket az UNRA-nál, IRO-nál, a megszálló hatóságoknál, az élelmiszerjegy osztásnál és a fekete piac egyeduralmában élveztek. Igazolni vélték azokat a gáztetteket is, amelyeket a közép-európai elit kiszolgáltatása és lemészárlása során követtek el.

Olyan korszak következett, amelyben a zsidónak minden szabad volt és amelyben a zsidó bosszúval szemben az egész keresztény Európa „Vogelfrei”-á változott. A müncheni utcán elég volt magyarul beszélni ahhoz, hogy a zsidó fejtáncosok a katonai rendőrséget hívják és a menekültet, mint háborús bűnöst kiszolgáltatassák a kommunista akasztófának. Megteremtődött az a légkör, amelyben már a győztesek katonai hatóságai is tehetetlenek voltak a zsidó túlkapásokkal szemben, sőt fenyegetve voltak saját egzisztenciájukban is, ha nem adták magukat eszközül a bosszúnak.

Ami Európában 1945– 50 között történt, semmi más, mint a „hamisított” Jegyzőkönyvek kísértetiesen beteljesedett jövődölgése:

„Jogunk az erőszakon nyugszik” – írják a Jegyzőkönyvek – „A jog szava absztrakt fogalom, amelyet nem lehet konkretizálni. Ez a szó nem jelent egyebet a következőnél: adjátok meg nekem azt, amit óhajtok, amelyre nézve bizonyos, hogy erősebb vagyok, mint Te.”

„Abban az államban, ahol a kormány gyengén van szervezve, ahol a törvényeket kevésbé alkalmazzák, ahol a kormányzó személyiséget és a törvények erejét a szabadelvűség folytonos beavatkozása hatástalanná teszi, más oldalról támadok úgy, hogy *lerontsam az összes intézményeket*, hogy uralkodjak a törvény felett, kicseréljek minden intézményt és *diktátorává* legyek azoknak, akik önként, szabadon mondtak le a mi előnyünkre hatalmukról.”

A győztes nyugati szövetségesek így mondtak le hatalmukról. És a Magna Charta, a Függetlenségi Nyilatkozat és a Code Napoleon nemzeti lobogóinak árnyékában így kezdődött meg – a nürnbergi per.

X. FEJEZET

Ki sejti, hogy milyen őseredetű tanításokon alapszik a zsidó bosszú? Ki tudja, hogy mit jelent a Purim ünnepe? Ki látta már a Purim ünnepet? Ki látta már a zsinagógákban lerészegedő zsidókat, akik egyébként antialkoholisták, de akiknek ezen a napon vallási kötelességük, hogy berúgjanak. Ki tudja a „bibliaolvasó” nemzsidók közül, hogy *a zsidóság a Purimot a világtörténelem egyik legnagyobb tömeggyilkosságának emlékezetére ünnepli ma is, mint örömünnepet?!*

Több mint kétezerháromszázötven éve már az első Purimnak, de Mordeháj és Eszter királynő utódjai még mindig megsütik a Juda oroszlánjával ékesített kalácsokat. A zsidó férfiak még mindig lerészegednek Ádár hónapjának tizennegyedik napján a bor és bosszú mámorától. És a zsinagógákban, mikor Eszter királynő könyvét olvassák, a kaftánok zsebéből mindig előkerülnek a Hámán-botok, amelyekkel a hívő zsidónak szimbolikusan a templom padjára kell ütni, valahányszor Ahasvérus kincstartójának neve előfordul a szövegben. Kétezerháromszázötven év múltán is egy nép kollektív bosszúja, olthatatlan gyűlölete sújt le arra, aki Ábrahám szent magjára akarta emelni kezét. A keleti zsidóság zsinagóáiban bortól, pálinkától szédült zsidók tántorognak ezen a napon. Belzben, Sadagorában palesztinai táncosnők járják a buja keleti táncokat. A tömeggyilkosságnak, bosszúnak szép ünnepe ez.

– Nézzük, mire tanítja a zsidóságot Eszter királynő könyve? Mi történt az első Purimkor?

Eszter könyvének tanúságtétele szerint Ahasvérus perzsa király megharagudott perzsa származású feleségére és új asszonyt keresett magának. Az új királynőt a Babilonba hurcolt zsidó lányok között találták meg. Eszter a királynak és környezetének nem árulta el származását, sem nemzetiségét. Márdokeus, Eszter nagybátyja határozottan így parancsolta ezt. Az öreg Márdokeus ezzel politikai iskolát alapított. A király hálósobájáig juttatta el és előre kijelölte azoknak a zsidó nőknek az útját, akik így jutottak királyok, császárok, köztársasági elnökök, államférfiak közelségébe, hogy azoknál a zsidó nacionalizmus céljait érvényesítsék. Odajutottak, noha ezzel megtagadták a mózesi parancsot.

Ebben az időben az Agágabeli Hámán lett Ahasvérus király kincstartója, vagy mint ma mondanánk, miniszterelnöke. A Bibliából nem tűnik ki, hogy miért, de Hámán „a zsidók ellensége volt” s így vádolta őket a király előtt:

„Van egy nép elszórva és elkülönítve a népek között(!) országod minden tartományában és az 5 törvényeik különböznek minden nemzetségétől, *a király törvényeit nem teljesítik.* (Eszter könyve 3. rész 8.)”

Eszter könyve szerint a király el is rendelte, hogy Ádár hónapjának tizenkettedik napján a zsidókat lemészárolják. Az öreg Márdokeus azonban értesült a király tervéről és üzenetet küldött unokahúgának, hogy menjen a királyhoz és „esedezzen az ő nemzetségéért”. A zsidó királynő erre lakomára hívta Hámánt és a királyt.

„És mondá a király *másodnapon, borivás közben:* Mi a te kívánságod, Eszter királynő? Megadatik. És micsoda a te kérése? Ha az ország fele is, meglészen.” (Eszter 5. fej. 3.)

Eszter könyvéből világos, hogy a király már erősen beborozott állapotban volt, amikor az asszony Hámánt, a „gyűlöltöt” elkezdte vádolni. Ahasvérus haragjában kiment a pálmakertbe és ezalatt Hámán már az életéért könyörgött a királynőnek. A módszerek már akkor is nürnbergiek voltak: hazugság és rágalom! A királynő azzal vádolta Hámánt, hogy a király

távollétében erőszakot akart elkövetni rajta. A király erre elrendelte, hogy kincstartóját azonnal akasszák fel egy ötven könyök magas akasztófára.

A kincstartó teteme még ki sem hűlt, amikor megtörtént a – hatalomátvétel. A szép zsidólány parancsára a király Márdokeust nevezte ki miniszterelnökké s ugyanakkor Indiától Szerecsenországig kitört a véres tömegmészárlás, amelyet azok a zsidók hajtottak végre, akiket tulajdonképpen semmi sérelem sem ért. Hiszen Hámán terve legfeljebb terv volt. Hámánt, aki a felelősséget viselte, felakasztották. Mint akkor, s azóta is, ha a hatalom a kezükbe került, véresen ünnepelték meg diadalukat. A zsidó királynő férje a bábállaferfi őskori példaképe, megengedte, hogy a zsidók „megbosszulják magukat ellenségeiken”.

A mózesi nacionalizmus az első Purim óta fürdik a megbosszultak vérében.

A zsidóknak világosság támadta, öröm, vígasság, tisztesség! (Eszter könyve 8. 16.) – mondja az Ószövetség. „Mert magok vőnek hatalmat azokon, akik őket gyűlölik.”

„És leverték a zsidók minden ellenségüket, fegyverrel megölvén és megsemmisítvén azokat és akaratok szerint cselekedének *gyűlölőikkel*.” (Eszter könyve 9. 5.)

Eszter könyve részletesen felsorolja ennek a páratlan tömegmészárlásnak áldozatait. Elmondja mindenekelőtt, hogy megölték Hámán tíz fiát, akiknek egyetlen bűnük volt, hogy apjukat „antiszemitanak” tartották. Susan várában megöltek előbb 500, majd 300 férfit, a tartományokban *minden ők nélkül meggyilkoltak „gyűlölőikből hetvenötezret”*.

Ennek a mészárlásnak arányait csak úgy érthetjük meg, ha nem a mai nagy számokat látjuk szemeink előtt. Nagy Sándor serege, amellyel meghódította Indiát, 47 000 emberből állott. Marathonnál a perzsa hadsereg létszáma 5000 főre rúgott és a canneai csatát 20 000 harcossal vívta Hannibál. A Perzsiában lemészárolt 75 000 ember ókori viszonylatban félelmetesen nagy szám.

„Történt ez Ádár hónapjának tizenharmadik napján és megnyugovának a tizennegyedikén és tették ezt vigalom és öröm napjává,” (Eszter 9. 18.) Mert agági Hámán, Hammedetának fia, minden zsidók ellensége *szándékozott* (!) a zsidókat elveszejteni és Purt, azaz sorsot vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse. Annak okáért elnevezték e napokat Purimnak a Pur nevére.” (Eszter 9. 24.) „Elfogadák a zsidók mind magukra és mind ivadékaikra és mind azokra, akik hozzájuk csatlakoznak, *örök időkre megtartják e két napot* írsaik és határozataik szerint. És ezek a napok emlékezetben lesznek és megülik azokat nemzedékről nemzedékre, családról családra, tartományról tartományra és városról városra. Ezek a Purim napjai *el nem múlnak* a zsidók között és *emlékük ki nem vész ivadékaik közül*.” (Eszter 9. 25–27.)

Huszonnégy évszázadon át nép még nem tartott meg jobban fogadalmat, mint ahogy a zsidók megtartották a Purim ünnepét. Évről évre megölték a bosszú és mészárlás emléknapiját. A vér, bor mámora, a kielégített bosszú diadalérzete szállt városról városra. A szalmatető falusi zsinagógákban és a világvárosok hatalmas, kupolás zsidó templomaiban a Purim vallási és *nemzeti* ünneppé vált. Egy szédült, örvénylésig fokozott nacionalizmus diadalnapjává.

E sorok írója látta egy vidéki magyar városban a zsinagógából négyes sorokban kitántorgó kaftános sereget. Purim ünnepe volt. A gyertyák lobogtak és a gyertyák tűzénél is égetőbben lobogott a gyűlölet, amely ott kavargott a keleti táncban, a különös kurjongatásokban. Egy mindent felperzseld örökletes gyűlölet, a nacionalista fanatizmus infernói képe volt. Az emberek elmentek mellette és azt mondták: „ünnepek van a zsidóknak.”

Az illuminátusok szektái, vagy Marx tanítása mögött ez az örökletes gyűlölet lobogott. *Ez változtatta a gyűlölet hitvallásává a marxista szocializmust*. Ennek a gyűlöletnek apostolai álltak forradalmak, lázadások, kommunista felkelések mögött és kerültek hatalomra a bolse-

vizmussal. Talán egyszer majd megírják a modern Hámánok történetét. Azokét a politikusokét, papokét, államférfiakét, írókét, újságírókét, akik elég vakmerőek voltak meglátni a purimi gyűlölet veszedelmét a keresztény világban. Hogyan üldözték végig a világon a modern Hámánokat, hogyan tették tönkre családjaikat, taszították nyomorba gyermekeiket és végül hogyan akasztották fel gyűlölőiket?!

A zsidóság legnagyobb ünnepe a Purim. A kereszténységé Krisztus, – a Szeretet megszületése! Nürnbergben a Purimot öltöztették jogi formába. A bosszúállást becsavarták a paragrafusba. A mézáráláshoz megteremtették a jogi alapot, a cél azonban messzebb menő volt. A keresztény jogot, a római jogot, általában a jogot kellett lerombolni. Megalázni a legyőzötteket, megfélemlíteni a lelkeket, és az új jogon keresztül megteremteni a politikai lehetőséget a teljes és tökéletes világruralom felé.

Vajjon demokratikus volt e az, ami Nürnbergben történt a háborús bűnösök megbüntetésének ürügye alatt? Vajjon csakugyan Amerika, Anglia, Franciaország ítélkezett ott, vagy Jehova kardja suhogott a legyőzöttek felett? Vajjon keresztényi volt-e az új jog, amely alapján ítélkeztek? Vajjon az igazság érvényesült-e vagy a bosszú? Vajjon csakugyan az igazságot akarták szolgálni? Vagy az egész véres persziflázs csak taktikai fogás volt az illegális zsidó hatalom kiterjesztése céljából?

A nürnbergi ítéletek a humanizmus ellen elkövetett bűnök megtorlása jegyében jöttek létre. Az emelvényen pedig a katyini tömeggyilkosok és Drezda bombázói ültek. A háború során a demokráciák nevében csinált propaganda gyűlölködve tiltakozott a zsidó kollektív bűnösség elmélete ellen. A nürnbergi emelvényről pedig a kollektív büntetést szentesítették, amikor feltalálták a „bűnös organizációk” diestelen elméletét. A rádiókban a jogról szónokoltak és félretették minden jog alapelvét, hogy a saját ügyében senki sem lehet bíró. Az emelvényen az amerikai zászlók lobogtak a szovjet zászlókkal együtt, de eldobták az amerikai jogszolgáltatás és amerikai alkotmány legfontosabb elvét, amely szerint senki sem ítéltető el olyan bűnökért, amelyeket *elkövetésük idejében a törvény nem büntetett*. A teremben a barbarizmus ellen hoztak ítéletet és a pincében a Robert Kempner-féle vádhatóság Morgenthau-boyai barbárul kínozták a vádlottakat. Formailag a fair play elvére vigyáztak, lényegében csak a terhelő vagy hamisított dokumentumok alapján hozták meg az ítéleteket. A KZ-ekben történt embertelenségeket csak semlegesekből álló nemzetközi törvényszék ítélt volna el, feltéve, ha nemcsak a legyőzött, hanem a győztes barbársága fölött is ítélkezik. Barbárságot, háborús bűnöket csak egyféleképpen lehetett volna méltóan megbélyegezni: *korrektül lefolytatott nyomozási eljárások, széleskörű bizonyítások és csakis a tiszta igazság érvényesítésével*. Ez esetben a tényleges bűnösök soha nem moshatták volna le magukról a fekete stigmát. A jehovai bosszú alkalmazásával mártírrá avattak esetleg olyanokat is, akiket a történelem nem menthetett volna fel.

Nürnbergben az emelvényen amerikai, orosz, francia, angol bírák ültek. Azonban egyetlen győztes hatalom ítél és vádolt: *Júdea!*

Ma már tudjuk, mi zajlott le a tárgyalás kulisszái mögött. General Taylor mögött az amerikai fővádló Robert M. Kempner, egy volt németországi Oberregierungsrat, aki természetesen zsidó. Mögötte ott állt Morris Amchan. A nürnbergi törvényszék épületében a bírakon, vádlottakon kívül alig volt más, mint zsidó. A Ljubljanka az NKDW személyzete semmivel sem különbözött a nürnbergi, dachau-i és egyéb „háborús bűnös” ügyekkel foglalkozó törvényszékek személyzetétől. Zsidók voltak – nagyobb részt – a tanúk is, akikről Maurice Bardèche írja, hogy egyetlen gondjuk volt: gyűlöletüket nem egészen nyíltan mutatni és legalább a kihallgatás során a tárgyilagosság benyomását kelteni. Jellemző az „igazságszolgáltatásnak”

erre a fajtájára, hogy csak 240 tanút hallgattak ki, de 300 000 esküt helyettesítő nyilatkozattal bizonyították a vádat. Mondanunk sem kell, hogy ezek túlnyomó része hamis volt.

A vádlottakat pontosan olyan kínzásoknak vetették alá mint a szovjet börtönökben. Július Streichert véresre korbácsolták és kényszerítették, hogy a toaletteből vizet igyon. Fogait felpeckelték, azután amerikai egyenruhában járó zsidók a szájába köptek, majd kényszerítették, hogy egy néger lábait csókolgassa. A Schwäbisch Hall fogházában az Adolf Hitler Leibstandart Garde fiatal tisztjeit, katonáit véresre korbácsolták, azután le kellett feküdniük a földre, ahol nemi szervekre tapostak. Mint a malmedy-i perben is, az akasztásnál felhúzták, majd ismét visszaeresztették őket. Így kényszerítették ki belőlük a kívánt vallomásokat. A Sepp Dietrichből, Joachim Paiperből ilyen eszközökkel kpréselt vallomás alapján ítélték el a Leibstandart Gardet, mint bűnös organizációt.

Az SS gazdasági hivatala ellen folytatott perben Oswald Pohl SS tábornokot barbárul bántalmazták. Arcát fekáliával bekenték és addig verték, amíg a kívánt, önmagát vádoló vallomást megtette. Hasonlóképpen kínozták az amerikai egyenruhát viselő zsidók Weiss SS Obergruppenführert Frankfurt am Mainban és Dachauban. Amerikai szolgálatban álló zsidók a Malmedy perben hasonló módon kényszerítették ki vallomásokat német katonákból. McCarthy amerikai szenátor 1949. május 20-án minderről nyilatkozatot adott az amerikai sajtónak, és ebben többek között a következőket mondta:

„Úgy gondolom, a világ elvárta tőlünk, hogy az amerikai joggyakorlat bizonyítékaként azt magával a legyőzött ellenségünkkel szemben is alkalmazzuk. Ehelyett Gestapo és GPU módszereket alkalmaztak. Tanúvallomásokat hallottam és dokumentációs bizonyítékokat olvastam, amelyekből kitűnt, hogy a vád alá helyezett személyeket ütötték, verték, és testileg kihozták, mégpedig olyan módszerekkel, amelyek csak *beteg agyvelőkben* születhetnek meg. Látszat pereknek és látszat kivégzéseknek tették ki őket, megfenyegették a vádlottakat, hogy családtagjaiktól elrabolják az élelmiszerjegyeket. Mindez a vádlók jóváhagyásával történt, hogy megteremtsék a vallomások kicsikarásához szükséges lélektani légkört. Ha az Egyesült Államok néhány embernek ilyen cselekményeit büntetlenül hagyják, akkor az egész világ örök időkre bírálhat minket és *kétségbe vonhatja ami erkölcsi motívumaink helyességét.*”

De nemcsak a kínzások alapján ítélték, hanem a hamis dokumentumok alapján is. A terhelő dokumentumok mellé nem volt szabad odatenni az enyhítő bizonyítékokat. Ez már magában is hamisítás. A „Madrid” című folyóirat már a per tartama alatt megírta, hogy élelmes amerikai zsidók egyes KZ-eket múzeummá alakítottak át és jó pénzért amerikai turistákat, újságírókat invitáltak meg, hogy a borzalmak helyét mutogassák. Viaszbabák segítségével rekonstruálták a lágerek „gázkamráinak” bejáratát. Viaszbabákkal készült borzalmasan eltorzított bábuval mutatták be a lágerekben történt állítólagos kínzásokat. Ha valahol nem volt ilyen „gázkamra” – és a legtöbb táborban nem volt – ott a thrillerekben bevált módszerekkel építettek egyet, mint erről még később szó lesz.

Nemcsak a World Jewish Congress és még más zsidó szervezetek propagandája dolgozott filmtrükkökkel. Hasonló értékű bizonyítékokkal operált Robert M. Kempner, az egykori német-zsidó emigráns által vezetett vádhatóság is. Funk birodalmi gazdasági miniszter ellen bemutattak egy filmet, amelyen nagy tömegben látszottak arany fogak, szemüvegek, orrcsíp-tetők, amelyeknek azt kellett volna igazolniuk, hogy ezek a lágerekben megölt zsidóktól származtak. Ma már köztudomású, hogy a filmet hamisították és az amerikai csapatokkal érkező amerikai zsidók hozták Frankfurtba, pár nappal a város elfoglalása után. Hasonlóképpen hamisítvány a „Todesmühle” című hírhedt film, amelyet a nürnbergi tárgyalási termében azért mutattak be, hogy a vádlottak ellen hangulatot keltsenek.

Az ítéletek meghozatalában nagy szerepet játszottak az úgynevezett affidavitok. Ezeket olyan tanúk nevében állították ki, akik nem tudtak, vagy nem mertek megjelenni a tárgyaláson. *Az affidavitoknak legalább egy harmada hamisítvány volt.* A hamisítások mind a vádhatóságban szereplő zsidóktól, Einsteintől, Peter Bevaustól, Rolf Wartenbergtől származtak. A német származású tanúkat a zsidó interrogátorok azzal fenyegették, hogy kiszolgáltatják őket a szovjetnek. A tanúk legnagyobb részét Robert M. Kempner, Einstein, Wartenberg, Mandellaub megfélemlítették. Az elővizsgálatokat szovjet terrorista módszerekkel a C.I.C.-ben helyet foglaló Morgenthau-boyok folytatták le és nem egyszer nyúltak a legbarbárabb kínzások módszereihez, – mint azt a „Das Letzte Wort über Nürnberg” című német kiadvány is ékesen bizonyítja. Friedrich Gauss, Ribbentrop helyettese, a tárgyalás egyik koronatanúja a védő kérdéseire a főtárgyaláson elismerte, hogy Robert M. Kempner fővádló őt is megfenyegette, hogy kiszolgáltatja a szovjetnek. Ettől való félelmében tett olyan vallomást, amely a valóságnál sokkal rosszabb megvilágításba helyezte a fővádlottakat és Németország háborús szerepét.

A zsidók itt is gondosan folytatták azt a taktikájukat, hogy nekik *a második vonalban kell maradni és a kereszténységet kell előtérbe tolni.* A bírák, akik ítéleztek, keresztények voltak, keresztényi hit és erkölcs nélkül. Azonban a terhelő adatokat, hamisított filmeket, jegyzőkönyveket, affidavitokat, kikényszerített vallomásokat a nagy tárgyalás háttérében működő zsidó vádlók, C.I.C. ügynökök, hamis tanúk és a bosszút lihegő gyűlölködők szállították. A bírák a vádhatóság terrorja alatt állottak. General Taylor, aki a vádhatóság részéről mint legfőbb amerikai vádló szerepelt, Robert M. Kempnerrel együtt valóságos kémiszolgálatot tartott fent a bírói szobákból kiszivárgó hírek és vélemények ellenőrzésére. A vádhatóságoknál dolgozó személyek 90 százalékban olyanokból állottak, akiknek a hitleri fajtörvények miatt kellett elhagyni Németországot. Earl Carrol amerikai ügyvéd maga is kijelentette, hogy az ő megfigyelései szerint a nürnbergi törvényszéknél dolgozó *amerikai alkalmazottaknak 10 százaléka sem volt amerikai születésű.* (Nicht 10 % in Gericht tätigen Amerikaner sein.)

A nürnbergi bosszúhadjárat igazi háttérét azonban épp egy amerikai bíró, Judge Wenersturm leplezte le, aki a délkelet német generálisok „háborús bűnös” perében volt az ítélező tanács elnöke. Wenersturm egészen regényes körülmények között disszidált a nürnbergi törvényszékről és hazatért Amerikába. Fél órával elutazása előtt nyilatkozatot adott – a keresztény kézben levő – Chichago Tribune munkatársának azzal, ha ő már épségben leszállt az amerikai repülőtéren. Ebben a nyilatkozatban kijelentette:

1. Azok a magasabb rendű eszmények, amelyeket a nürnbergi katonai törvényszék számára előírtak, soha nem valósultak meg.
2. Az a tény, hogy csak győztesek ítélték legyőzöttek fölött, nem mozditja elő az igazságosságot.
3. A vádhatóság tagjait ahelyett, hogy új jogi példakép megalkotására törekedtek volna, a személyes becsvágy és *üldözési szándék* vezette.
4. A vádhatóság azon fáradozott, hogy a védelmet, ahol csak lehet, akadályozza és elzárja előle a bizonyító anyagot.
5. A Taylor tábornok vezetése alatt álló vádhatóság minden erővel azon dolgozott, hogy a katonai bíróságok együttes határozatát, amely arra irányult, hogy Washingtonból további bizonyító anyagot szerezzenek be, lehetőleg megakadályozza és lehetetlenné tegye.
6. *A nürnbergi törvényszék épületét 90 százalékban olyan személyek népesítették be, akik politikai, vagy faji okokból mindenképpen a vádhatóság pártján állottak.*

7. A vádhatóság értett hozzá, hogy a katonai törvényszék egész munkatörzsét olyan „amerikaiakból” állítsa össze, akik igen rövid idő óta állampolgárok, s akik az igazgatási szolgálatban, fordításoknál stb. a vádlottakkal szemben ellenséges légkört teremtettek.

8. A nürnbergi eljárás ürügyül szolgáló célja az volt, hogy a németeknek megmutassa a Führerjük bűneit. Azonban, amit a németeknek mutattak, csupán az volt, hogy brutális és kemény győzők kezébe kerültek. Ha hét hónappal előbb tudtam volna, mi folyik Nürnbergben, soha nem mentem volna oda. (Das letzte Wort über Nürnberg. Der Weg kiadás, 57. oldal.)

Mikor a nyilatkozattal kapcsolatban valaki megkérdezte, hogy miért várt Wenersturm annak nyilvánosságra hozatalával addig, amíg személyesen Amerikába érhetett, egy angol sajtó-megfigyelő így felelt:

– Wenersturm bíró nagyon jól tudta, hogy az amerikai polgári repülésben a repülőgép szerencsétlenségek nem tartoznak a ritkaságok közé.

Jehova bosszújától tehát már az amerikaiak élete sem volt biztonságban. Nekünk elég annyit megállapítani, hogy Nürnberg nem az amerikai és az angol szellem, hanem a törzsi náciizmus legjellegzetesebb műve volt. Világosan megmutatta, hogy ha az igazságszolgáltatás a zsidók kezére kerül, ott nincs igazság, nincs korrektség, mert a kettős erkölcs szerint a nemzsidókkal szemben minden megengedett.

A nürnbergi vádlók számára nem a törvény írta elő a cselekvés módját, hanem a Jegyzőkönyvek:

„... mi más oldalról támadunk, hogy lerontsuk az összes intézményeket, minden létező rendet, *hogy uralkodhassunk a törvény fölött.*”

Nemcsak a nürnbergi szellem mutatja, hogy ott a jehovai bosszú érvényesült. *A törvényszék 3000 alkalmazottja közül 2400 zsidó volt!* Ez a szám mindennél többet mond. A világzsidóság ítélkezett Nürnbergben. Célja nemcsak a keresztényi jog lerombolása volt, hanem hogy minél többet büntessen meg „gyűlölői” közül. A nürnbergi tragédia hátterében világosan felismerhető egy messzebb tekintő szándék: *az egész világ terrorizálása a nürnbergi ítéleteken keresztül.* Elnémítani minden ellenvéleményt, háborús bűnösséggé kiáltani ki minden, a zsidók ellen gyakorolt, vagy jövőben gyakorolható kritikát és szovjet mintára halállal büntetni azokat, akik – *látni mernek!*

Ezen kívül volt még egy nagyobb cél is, amit tökéletesen elértek: a keresztény és *nemzsidó népek kibékülésének megakadályozása.* A cél az volt, hogy a német népben gyűlöletet keltsenek Amerika iránt. Hiszen a világzsidóság sejtette, hogy egyszer a keresztény Amerikának is szüksége lehet a német hadosztályokra a bolsevizmussal szemben. Miután az ítéleteket nagyobb részt Amerika nevében hozták, azokat úgy kellett megszövegezni, hogy egyetlen kultúr európainak se legyen kedve soha többé fegyvert fogni Amerika oldalán. Úgy kellett ítélni, hogy igaza legyen Churchillnak: *„A csatateret fölött kinő a fű, de az akasztófák fölött sohasem.”*

A világzsidóságnak Amerika ellen ez volt a legnagyobb árulása. A célt elérték, s ez tökéletesen megmutatkozott az 1945–51 közötti német közhangulatban, amely erkölcsileg Amerikát egy síkra helyezte a Szovjetunióval. Oda kellett helyeznie, mert hiszen még a landsbergi ítéletek végrehajtása idején sem engedték kimondani az igazságot:

– Emberek! Ezt nem Washington Amerikája, és nem a Magna Charta Angliája, nem Descartes Franciaországa cselekedte, hanem a világhódítók. Nürnbergben a Purim szelleme ítélkezett. „És elpusztítanak gyűlölőikből 75 ezret”, mondja Eszter királynő könyve. A német orvos, német tanító hónapokig minden bűn nélkül sínylődött az internáló táborban. A zsidóság –

Morgenthau és Morgenthau veje, Clay generális útján – előírta, hogy két éven keresztül az egész német nép számára csak olyan kalóriamennyiséget szabad adni, mint amennyit a koncentrációs táborok lakói kaptak akkor, midőn a szövetségesek már szétbombázták a vasutakat és nem lehetett szállítani az élelmiszereket. A Hámánt hamisan vádoló Eszter királynő kísértete jött vissza a keresztény Európába, hogy hamis tanúkat fogadjon, hamis affidavitokat gyártson, filmeket hamisítson, ártatlanokat kínozzon a börtönök pincéiben és hogy *meghamisítsa a történelmet is*.

A legszörnyűbb következmény, amely máig is sújtja a világot: az árulás apoteózisa, az árulók megjutalmazása volt. Nürnberg felmentést adott mindenkinek, aki legalább egyszer elárulta a hazáját és elítélt mindenkit, aki megtartotta az állami többségnek tett esküt, Ezzel elmosódott a határ a hazafiság és az árulás, a hűség és a becsstelenség között. Melyik államot szabad, vagy kell elárulni? A Hitlerét, vagy esetleg a Washingtonét is? Julius Rosenbergnak és az atomkémeknek felmentő ítéletet kézbesítettek már előre Nürnbergben. Mikor mégis kivégezték őket, az Amerika ellenes zsidó tüntetések megmutatták, hogy a zsidó szellem helyesnek, jogosnak tart minden idegen ország elleni hűtlenséget. Az angol katonai törvény akkor is megkövetelte a halálig tartó hűséget. A német katonákkal szemben halálos ítéletet hoztak, mert engedelmeskedtek a parancsnak. Az árulót megjutalmazták. Ezzel lerombolták mindazt, ami fenntartotta eddig az államokat és nemzeteket.

A nürnbergi törvényszék azonban nemcsak a bosszú szimbólumává változott, hanem az erkölcsi elaljasodás jelképévé is. A háborútól feldúlt, nyomorgó, éhező Európában a nürnbergi törvényszék épülete a fekete piac központját is jelentette. Mark Lautern megrázó képet fest a nagy mocsárról, amely a nürnbergi törvényszék körül terjengett. Jöttek a Solomonsonok, Schlossbergerek, Rabinovicsok, akik – mint a vádhatóság alkalmazottjai két halálos ítélet vagy kivégzés között – amerikai cigarettát, porcelánt, ezüstöt, aranyat, prémet, reneszánsz kori festményeket árultak. Mr. Solomonson az órákra specializálta magát.

Mr. Sterling képeket csempészett. Mr. Cohen vagon tételben ajánlott kávé, vagy amerikai cigarettát.

És ott volt persze az amerikai rádiók hírhedt kommentátora, Gaston Oulmán, kubai zsidó, aki 285 tárgyalási napon át a legvadabb ószövetségi gyűlöletet lihegte őt világrész rádió hallgatói felé. – Mr. Oulmának aztán hirtelen szöknie kellett. Nemcsak az derült ki róla, hogy kommunista, hanem az is, hogy a világ büntető törvénykönyveinek nincs olyan fejezete, amelybe bele ne ütközött volna.

„Nemcsak minden értékkel és áruval folytatott fekete kereskedelem tette a nürnbergi igazságügyi palotát Európa egyedülálló mocsarává, – írja Mark Lautern. – Sokkal több volt ennél az erkölcsi leértékelése minden értéknek és ez is innen indult ki. A törvényszék külföldi alkalmazottainak a lakásokban és szállodákban folytatott orgiái gyakran Nürnberg egész városrészeiben okoztak izgalmat és felháborodást. Mind több lett a fiatalok női alkalmazottak száma, köztük németek és szövetségesek, akiket belerántottak a rothadás, korrupció örvényeibe. A nemi élet korlátlanága és legsötétebb perverzítése uralkodott ezekben a körökben s a bizonyítható botrány történetek bizonyos újságokat évekre elláttak Nürnbergből származó anyaggal. (Das letze Wort über Nürnberg 68. oldal)

Halálra ítélve és életfogytiglani fegyházra büntetve álltak Eszter királynő népe előtt az új Hámánok és hallották, amint gyűlölőik, a feketések, a perverzek, az ember kínozók kórusban éneklük a Lehár Víg özvegyéből átalakított nürnbergi indulót:

Da geh in PX,
Dort bin ich bis halb sechs!

1946. október 16-án éjfélkor 11 „háborús bűnös” európai elindult a nürnbergi akasztófák felé. És ekkor megtörtént a csoda. *A halál küszöbén a legyőzöttek diadalt vettek a győzteseken.* Nem bitófára léptek, hanem erkölcsi piederstálra amelyen még egy jobbik Európa állt. Elsőnek szótlanul halt meg Joachim von Ribbentrop külügyminiszter. Utána márványhideg arccal, ragyogó csizmákban, elegáns uniformisban Wilhelm Keitel tábornagy állott az akasztófa alá és szólt:

– Két millió német katona halt meg a hazáért. Most én is követem a fiaimat!

Utána Dr. Ernst Kaltenbrunner következett:

– Forró szívvel szerettem hazámat és német népemet! – mondotta – Németország szerencse fel!

Szótlanul, mozdulatlan arccal és vonásain a mértéktelen megvetéssel lépett a hóhér elé dr. Alfred Rosenberg, akit dr. Hans Frank, a lengyelországi főkormányzó követett a halálba. Az ő terhükre írták azokat a zsidókat, akik – állítólag – elpusztultak a keleti területeken.

Dr. Wilhelm Frick birodalmi miniszter következett:

– Sokáig éljen az örök Németország! – kiáltotta mielőtt kinyílt a halába vezető csapó-ajtó.

Arcán maró gúnnyal és a nézők iránti mélységes megvetéssel lépett elő Julius Streicher, aki a Látók közé tartozott. Streichert egy Blitt nevű New York-i zsidó fogta el, aki őrnagyi rangban arra specializálta magát, hogy kiirtja az „antiszemitákat”. Streicher látta talán legtisztábban azt a veszélyt, amely most a bitófaig vezette azokat, akik védekezni mertek. Nürnbergről ő mondotta ki a teljes igazságot:

– *Purim ünnep 1946-ban!*

Utána dr. Fritz Schaukel halt meg ezekkel a szavakkal:

– Ártatlanul halok meg. Tisztelem az amerikai katonákat és tiszteket, de nem az amerikai igazságszolgáltatást!

Emelt fejjel lépett a bitó alá Alfred Jodl vezérezredes, akit Arthur Seyss-Inqart követett a mártírok útján:

– Hiszem, – mondotta – hogy ez a kivégzés az utolsó felvonás lesz a második világháború tragédiájában.

Talán szimbolikus volt, hogy John C. Woods, a katonai hóhér, aki 103 perc alatt végzett a „háborús bűnösökkel” szintén zsidó volt.

– Ez a gyors munka, mondotta büszkén, megérdemel egy jó adag italt, – miközben a Life riportere kezében a kötéllel megörökítette, hogy ezt a fényképet az ízlés nagyobb dicsőségére első oldalon közölje a nagy világmagazin. Igen! Mindez megérdemel egy jó adag italt. Hiszen a bírák és hóhérok fölött ott sötétlik már Julius Streicher jóslata, amelyet szintén az akasztófa alatt mondott:

– Titeket majd a bolsevisták fognak felakasztani!

Hermann Göring birodalmi marsall, aki fél órával a kivégzési ideje előtt bevette a hozzá becsempészett ciánkálit, holtan fekszik cellájában. Hitler holttestét angol, amerikai, orosz ügynökök lázasan keresik a Führerbunker romjai között. Göbbels egész családjával együtt elpusztult, illetőleg öngyilkos lett, miután hat gyermekét kiirtotta. Bormann eltűnt. Himmler ciánkálival öngyilkosságot követett el, amikor az angol zsidó kihallgató kezére került. Robert

Ley a nürnbergi börtönben lett öngyilkos. Mussolinit lábánál fogva akasztották fel Milánóban, az egykor érette őrző tömeg ellenkező jelű üvöltése közepette.

Most tehát elindulhatnak a repülőgépek, amelyek majd Németország fölött szétszórják a nürnbergi áldozatok elégetett holttestének hamuját. És ez a hamuszórás a legszimbolikusabb cselekedet az új Purim után. Ez az ítélezők, az új Purim ünnep résztvevőinek rossz lelkiismerete, emésztő büntudata. Mi lesz, ha egyszer elszáll a Purim mámora? Ezeket nem lehet eltemetni! Hiszen egyszer kiáshatják sírjaikat és egyszer napvilágra kerülhetnek a bizonyítékok *az igazi háborús bűnösök ellen*. Mi lesz, ha egyszer a terror, szellemi elnyomás után mégis csak megszólal a homo humanus lelkiismerete és számon kér mindent: az elhallgatott Katyntól, a prágai tömegmészárlásig! A holttestek még ki sem hültek, a hamut még el sem vitte a szél, *de a hóhérok már remegnek*. Nem a streicheri jóslattól félnek, hanem az igazságtól. Hiszen a Hámánokat kétezeröt száz év óta sohasem sikerült megölni. A szellemük mindig feltámadt, hogy új és új veszélyekbe sodorja a törzsi náciizmus világuralmát.

Hát jöjjenek a többi Hámánok is. Hiszen nemcsak ezek a németek voltak bűnösök. Bosszút kell állni azokon is, akik barátaik voltak, akik velük „kollaboráltak”, akik a maguk hazafisága szemszögéből ugyanazt vették észre, amit a német ébredés elindítói láttak. Világos cél ez: *el kell venni a kedvét mindenkinek és mindörökre attól, hogy olyan irányzatok mellé szegődjék, amelyek nem kedveznek a világuralmi totalitarizmusnak*.

Franciaországban a sír felé haladó ősz hadvezért, Pétaint ítélik életfogytiglani várfogságra, hálából azért, mert megvédett egy másik várat, Verdunt, a németek ellen. Aztán Pierre Laval, francia miniszterelnök lép a kivégzőosztag elé. Előzőleg ő is ciánkálit vesz be. Az orvosok két óráig küzdenek azért, hogy megmenthessék – a halálnak. Végre ott áll a katonák fegyvere előtt s a kirendelt bírák elbűjnek a rabszállító kocsi mögé, hogy ne lássák ítéletük következményeit. A ciánkálitól összeroncsolt szervezetű Laval azonban azt sem akarja elfogadni, hogy ülve, egy széken végezzék ki. Tántorogva áll fel, de azt mondja:

– A francia minisztertanács elnöke állva hal meg!

Maga vezényli a tüzet a katonáknak, akik rosszul lőnek. A francia miniszterelnöknek végül is egy, a tarkójára irányzott revolverrel kell megadni a kegyelemlövést.

Norvégiában Quisling miniszterelnököt az akershursi fogház udvarán lövik agyon és a norvég katonák, a kivégző osztag tagjai megrendülnek attól a hősiességtől, méltóságteljes magatartástól, amellyel a bolsevizmus egyik legrégebbi ellenfele a fegyverek csöve elé lép.

Magyarország államfőjét, Szálasi Ferencet, kormányának tagjaival együtt végzik ki. Az előző államfő, Horthy Miklós csak úgy tud menekülni Nürnbergből, hogy mint a vád egyik koronatanúja letagadja a saját maga által szentesített, úgynevezett „zsidótörvényeket”. Szálasi Ferenc fővetéssel lép el kormányának az akasztófán lógó tagjai előtt és olyan hőiesen megy a halálba, hogy a kivégzéséről készült szovjet filmet be kell tiltani, mert magatartása megrázza az egész országot. Magyarország négy miniszterelnöke, Bárdossy László, Imrédy Béla, Sztójay Döme, Szöllősi Jenő egyforma hősiességgel hálnak meg az akasztófákon, vagy a kivégző oszlopokhoz kötve. Akik ellenük a népbírói törvényt hozták, vagy föléjük a bírói székre ülnek, csaknem kivétel nélkül a diadalmas faj képviselői. Bárdossy László még csak nem is „antiszemita”. Egyetlen bűne, hogy hadat üzent a bolsevizmusnak. S amikor a kivégzési helyen szorongó, gettóból szabadult csöcselékre, a bosszúszomjas tömegre tekint, utolsó imaként kiáltja az ég felé:

Isten! Szabadítsd meg Magyarországot ezektől a banditáktól!

Romániában Antonescu marsallt, a román nép egyik leghűségesebb hősét végzik ki. Jugoszláviában a nemzeti érzelmű partizánok vezérét, Draža Mihajlovićot adják Mojse Pijade hóhérainak kezére és akasztófán hal meg, 1947. április 18-án a független Szlovákia papminiszterelnöke, dr. Tiso József, népének szabadsághőse. A bosszú már nem áll meg az egyház vezetőivel szemben sem. Krisztus papját a pápa sem tudja kimenteni a nagy szabadsághőst, a kőműves humanista Benes Eduard kezéből, aki zordonul mondja:

– „Tisonak lógnia kell!”

Nyolc, illetőleg kilenc ország államfői, miniszterelnökei halnak meg az új Purim során. Népük számára azonban nem háborús bűnösök ok, hanem szimbólumai a népek mártíromságának. Hiszen utánuk jönnek a névtelenek, az esküjükhöz hű maradt katonák, a szellemi emberek, írók, újságírók, parasztok, papok, lelkészek és most már nemcsak a „nácik”, nemcsak a „fasiszták”, nemcsak az „antiszemiták”, hanem *mindenki, aki minőséget képvisel*, aki kellemtelen tanú a gaztettek elkövetői ellen. „Háborús bűnös” például Orsós Ferenc magyar egyetemi tanár, a törvényszéki orvostan európai hírnév képviselője, csupán azért, mert Katynban ő is aláírta a jegyzőkönyvet, amely szerint a lengyel tiszteket nem a németek, hanem a szovjetek gyilkolták meg. Keleten és Nyugaton most már világos a bolsevizmus 1919-es tendenciája, a talmudi parancs, amely azt hirdeti: „*a keresztények legjobbját öld meg*”. A bosszú örületében *biológiai osztályharc ez!* A nemzsidó népek elitjének fizikai kipusztítása, hogy többé ne akadjon ember és szabadsághős, aki veszélyeztetni meri ezt az uralmat.

Az amerikaiak azonban talán már érzik, hogy közelít az idő, mikor őket is fenyegetni kezdi a streicheri prófécia:

– „Titeket majd a bolsevikok fognak felakasztani.”

Júdea kötele az elítéltekbe és az emberiség torkába belefojtja a szót.

Amerikának azonban az fogja a legnagyobb szolgálatot tenni, aki egyszer ki meri mondani, hogy mindezt nem Amerikai csinálta, hanem a világzsidóság és hogy *Nürnberg nem az új jog kezdete, hanem a zsidó terror új Purimja volt*. Hiszen a nürnbergi szellem mártírjai között már nem csak legyőzöttek és kollaboránsok vannak ez idő tájban. A morgethauizmus egyik első számú mártírja Amerika legendás hőse – Patton generális, a Németországba bevonuló US Army vezére, a „páncélos huszár”. Ő még a maga nyersességében is lovag és gentleman. Gyermekien naiv óriás, az amerikai pionírok leszármazottja, aki harcolt a nácizmus ellen, mert azt hitte, hogy az valami ördögi rossz. Így mondták a propagandisták, az újságírók, az államférfiak. Gyűlölettel érkezett Németországba. Hitte, hogy a nácikat meg kell büntetni. Egyszer aztán egy német tejes asszony, aki szomszédjában lakott, véletlenül elébe jutott s beszélni kezdett arról, ami a parancsnoki villán túl történik. Az országutakról, ahol Morgenthau-bayok parancsára a MP. kiborítja a városoknak szánt tejet, a zsúfolt internálótáborokról, amelyekben már nem nácik ülnek, hanem egyszerű kötelességüket teljesítő német katonák, a munkásokról, akiket a KZ-esek bosszúja kiűz a lakásaikból, s a kórházakról, melyekben a zsidó orvosok azt tanácsolják, hogy minden negyedik gyermeket injekcióval kell elpusztítani, mert nincs tej a táplálásukra.

És Patton generális, a katona, a nyugati gentleman elindul, hogy saját szemével győződjék meg arról: vajjon igazat mond-e ez a német parasztasszony? Eltakart rangjelzéssel, mint egyszerű amerikai katona járja végig a földi poklot; a börtönöket, az internáló táborokat, a hadifogolytáborokat, ahol látja, hogy akik a németeket kínozzák, akik a kollektív bűnösség elméletét hirdetik és a kollektív büntetést gyakorolják, nem Washington, hanem Jehova népének fiai. A tisztek szigorú parancsot kapnak, hogy a félholt foglyoknak adjanak elegendő ételmet, a MP-nek megtiltja, hogy az országúton kiborogassák a csecsemőtejet. General

Patton nem hajlandó végrehajtani a Morgenthau tervet. Ő Amerikáért harcolt és nem Júdeáért. A Morgenthau terv végrehajtását csak egy másik amerikai generális vállalja: Dwight Eisenhower.

A „páncélos-husár” fölött nem lehet Nürnbergben ítélni. Pattont tehát halálra ítélik a függönyök mögött. De ugyanazok ítélik rajta, akik a Nürnbergbe hurcolt németeken. Ma már tudott, de elhallgatott tény, hogy C.I.C. ügynökök parancsára Patton autójának nekihajtat egy másik „amerikai” autót. A napnyugati lovag azonban csak megsebesül a „véletlen” szerencsétlenségénél. Mentőautóba teszik s erre a mentőkocsit ütköztetik össze egy óriás amerikai teherautóval. Most már halott Patton generális. De a zsebéből eltűnik valami, amitől okuk volt félni a világhódítóknak.

– Van egy kis fekete noteszem – mondotta egyszer a halott hős. – És ha egyszer visszamegyek Amerikába: nagy tisztogatás lesz Washingtonban!

Vajjon Patton-e az utolsó amerikai áldozat, akit halálra tipor a Morgenthau-boyok vezette örült bosszútank? Vagy jön még utána más is? Jönnek a Forrestalok, McCarthyak és a többiek?

Az ő lecsukódó szemei azonban bizonyosan *láttak*. S ugyanazt látták, mint Keitel, Jodl, vagy Streicher, amikor ott álltak a nürnbergi bitófa alatt.

Valaki és valakik azonban nem kerültek Nürnbergbe: a frankfurti Zsidókérdést Kutató Intézet és az 1903-ban alapított „Weltdienst” (World Service) sajtószolgálat képviselői. Ezeket elsőnek fogták le az amerikai CIC zsidó tagjai. Elsőként vitték Nürnbergbe és fenyegették meg őket azzal, hogy a birodalmi kormány tagjait *megelőzve* fognak akasztófára kerülni. Ezek azonban azt mondták az „amerikai” interrogátoroknak:

– Jó! Mi odaállunk a nürnbergi törvényszék elé, de elrejtett dokumentumaink segítségével bizonyítani fogjuk *a világzsidóság háborús bűnösségét*. Ugyanakkor pedig kénytelenek leszünk felfedni, hogy például a Weltdienst nem volt náci szervezet. Huszonhárom nemzet tagjai támogatták kiadványaikat. Köztük egy volt amerikai elnök, a svéd vezérkar számos tagja, az angol arisztokrácia jobbjai, a Dél-amerikai Unió miniszterelnöke.

A világhódítók által legjobban gyűlölt német intézmény vezetői a vádiratig sem jutottak el. Sietve szabadlábra helyezték őket s ha valaki elolvassa a nürnbergi ítéletet, a „bűnös organizációk” között egyáltalán nem szerepel a frankfurti Zsidókérdést Kutató Intézet, sem pedig a Weltdienst.

A világhódítóknak igen-igen kellemetlen lett volna, ha ezeknek az intézményeknek vezetői – „védekeznek”.

Az *Union* című angol lap 1952. január 19-iki száma írta: Németországból arról az ízléstelen tényről érkezik híradás, hogy az amerikai hadsereg európai parancsnoklási körzetében a nürnbergi törvényszéki palotában, – ahol Göringet és a többi nemzeti-szocialista vezért halálra ítélték, – felavatták az első zsidó imaházat (kápolnát). Ha még valami szükséges volt a német közvélemény meggyőzésére, hogy vezéreiket a világzsidóság üzelmei következtében gyilkolták meg, – ez a kápolnaavatás *elég volt a teljes bizonyossághoz!*

Az új Purim szimbóluma, azonban mégis a nürnbergi tárgyalóterem marad, ahol 1952-ben zsidó imaházat rendeztek be. Jehova dicsőségére. S annak bizonyosságául, hogy Nürnbergben nem a szövetségesek ítéleztek, hanem – *Júdea!*

XI. FEJEZET

A második világháborúban a zsidóság – amely hadviselő félnek nyilvánította magát – ismeretlen számú halottat vesztett. Más népek meggyászolják halottaikat, emléket állítanak nekik és megőrzik emlékezetüket. A zsidóság nagy része üzletet csinált halottaiból és holttesteiket lépcsőnek használta a viláгурalom felé. Politikai befektetésnek tekintette őket. Eszköznek a hatalom, a terror, a bosszú és gazdagodás számára. Más népek hősi sírjain az emlékezés szelíd virága nyílik. A zsidó háborús halottak sírja körül a propaganda hangszórói üvöltenek még ma is. Más népek halott édesanyáinak sírjára virágot visznek az életben maradottak. A zsidó édesanyák sírja körül egy kegyeletlen, visszataszító kiáltás vált általánossá: „UNRA-csomagot adjatok! A náci megölték az én édesanyámat is!”

Az auschwitz, bergen-belseni sírok az életben maradottak számára nem a barbárság elleni örök tiltakozás mementói voltak. Hollywood üzletet csinált belőlük. A keresztény népek megdöbbenéssel álltak körül a zsidó sírokat. A zsidók filmmasináival, hangszóróval, fényképezőgépekkel. Az első hírekre a keresztény világ riadtan mondta: valami szégyenletes borzalom történt! A zsidó nacionalizmus headline-jai azt kiáltották: *világszenzáció!* Most már nekünk, az életben maradottaknak jogunk van a száanalomra, bosszúra, az UNRA-kiváltságra, a gyors kivándorlásra és a – *viláгурalomra!*

Ilyen még nem fordult elő az emberiség történelmében.

A keresztény emberiség száanalmat, megdöbbenést, felháborodást érzett. A zsidó túlélők azt mondták: *előjogokat kérünk!* A náci áldozata lett anyám, a húgom, az apám. A mártírok nyugodtak a tömegsírokban és a New York-i milliomos, a brooklyni kis szatócs úgy járt, kelt, mintha ő halt volna meg a bergen-belseni táborban és viselte homloka körül a mártírglóriát.

Más népeknek is vannak a halottaik és mártírjaik. Talán nagyobb számban is, mint a zsidóknak. A kreml zsidók dumping-terve következtében hat millió ember halt éhen Ukrajnában. És a világ nem adott semmi előjogot az ukránoknak. A katyni tömegsírok áldozatai hozzátartozóinak sem adott senki dupla élelmiszerjegyet. A brünni halálmars túlélői nem kaptak kártalanítást. A brombergi vérengzés, a prágai, jugoszláviai tömeggyilkosságok tettesei közül senkit nem akasztottak fel Nürnbergben.

– Hatmillió mártír! – hirdették a zsidó lapok, a nürnbergi bírák, a filmek és rádiók.

– Hatmillió! – borzadt össze a keresztény világ és nem mert szólani még akkor sem, mikor nyilvánvalóvá vált, hogy egy óriási arányú zsarolási manőver folyik ezzel a számmal.

– Hatmillió! – jajdultak fel a németek, akik a fegyverszünet napjáig semmit sem tudtak a KZ-ekről és akik fölött most megsuhogott a kollektív büntetés korbácsa.

De vajjon tényleg voltak-e hatmillióan?

Mikor 1949-ben kérdést intéztek Taylor tábornokhoz, aki Nürnbergben a vádhatóság képviselője volt, hogy honnan vette ezt a hatmillió számot, azt felelte, hogy ez Ohlendorf SS tábornok vallomásán alapul. Ohlendorf a nürnbergi vizsgálat során állítólag elmondotta, hogy ennyi zsidót gyilkoltak meg. Azóta már köztudomású, hogy ezt a vallomást az amerikai zsidók kínzással csikarták ki Ohlendorfból. Hasonlóképpen megkínozták Oswald Pohl és Berger SS Obergruppenführert. Hamis affidavitokkal bizonyították a zsidó „mártírok” példátlanul nagy számát. Másfelől az amerikai CIC szolgálatban álló homályos figurától, dr. Wilhelm Hoettltől – aki Walter Hagen név alatt ír könyveket, – származik ez az adat. „Nürnbergben – írta róla a Der Weg 1954. évi 3. számának 203. oldala – mint az amerikai

vádhatóság tanúja lépett fel. Őtöle származik az egyetlen bizonyíték, illetve feltevés a hat millió zsidó meggyilkolásáról. A két bécsi zsidó emigránssal. Pergerrel és Verberrel együtt, akik mint US tisztok a nürnbergi kihallgatásokat folytatták, ő is *a szovjet javára folytatott kémkedést.*”

A zsidó halottak nagy számát, helyesebben a zsidók kiirtására irányuló szándékot *utólagosan* Hitlernek azzal a kijelentésével szokták igazolni, amit a háború kitörése előtt mondott egyik beszédében:

„Ha a világzsidóság kirobbantja ezt a háborút, a békekötés nem fog zsidót találni Európában!”

Kérdés azonban, hogyan értette a nemzeti szocializmus a zsidókérdés megoldását? Mit jelentett az „Endlösung der Judenfrage”?

Sven Hedin 1939-ben tervezetet terjesztett Göring elé az európai zsidóság *kivándoroltatásáról.*

„– A tervezet érdekes és praktikus – mondotta Göring. – Örömmel ígérem meg támogatásomat. Ha lesz belőle valami, szívesen állok rendelkezésre.” (Sven Hedin. Ohne Auftrag in Berlin)

A másik terv, amit különben röpiratokban terjesztett a párt: Madagaszkár. Hazát kell adni egy hazátlan népnek. Palesztina nem tudja eltartani az európai zsidók tömegeit. Izrael visszaállítása örök zavarok, háborúk kútforrása lesz az arab világban, ami be is következett.

A hitleri politika számára maga a New York Times szolgáltatta a legfényesebb bizonyítékot, amikor a második világháború után közzétett zsidó statisztikájában beismerte, hogy *Hitler 400 000 zsidót engedett kivándorolni a birodalom területéről.* Ha kiirtási szándék lett volna, akkor ez a 400 000 zsidó egész bizonyosan nem jut ki a Német Birodalomból.

A World Jewish Congress „Unity in Dispersion” című kiadványának 377-ik oldalán elismeri, hogy „a német zsidók túlnyomó többségének sikerült Németországot a háború kitörése előtt elhagyni.”

Maga a világzsidóság jól látta és előre látta, hogy a második világháború, különösen a bolsevizmus leverése esetén, meg fogja ritkítani a zsidóság sorait, azonban – mikor még idő lett volna rá – semmit sem tett a kivándoroltatás érdekében. Neki szüksége volt az áldozatokra, hogy ezzel a legendával megzsarolhassa az egész világot. A világzsidóság teljesen tisztában volt azzal, hogy a történelem nem fog még egyszer ilyen nagyszerű pszichológiai fegyvert a kezébe adni az „antiszemitizmus” elnémitására és a világuralom megszerzésére. A németországi Kristallnacht után Amerika, Franciaország és Anglia vezetésével 48 állam konferenciát tartott Spessartban s ezen kizárólag a veszélyeztetett németországi zsidóság átmentéséről tárgyaltak. Bár minden résztvevő tisztában volt vele, hogy háború esetén nem lesz kellemes az európai zsidóság helyzete, végeredményben semmi érdemleges nem történt. Anglia egyszerűen nem volt hajlandó befogadni a német zsidókat. Amerika hajlandó lett volna bebocsátani a németországi zsidókat, de a kulisszák mögött dolgozó zsidó erők leszabotálták ezt a konkrét megoldási tervet. Ők nagyon is tisztában voltak azzal, hogy ez a náciellenes propaganda megszűnését jelentette volna. Bármilyen paradoxnak lássék is, a világzsidóságnak kapóra jött a német nemzeti szocializmus zsidóellenessége, mert ezt a tényt pszichológiailag nagyszerűen ki tudta használni saját világuralmi céljai érdekében. A világzsidóságnak kifejezetten kellett a második világháború, még akkor is, ha tudták, hogy ez bizonyos számú zsidó áldozatba fog kerülni.

A háború kitörése után és a háború tombolása közepette már minden ilyen áttelepítési terv kivihetlenné vált. De vajjon csakugyan el akarták pusztítani a németek a kezükre jutott

zsidókat? Ez semmiképpen nem hihető. Hiszen Lengyelország elfoglalása után a „Signal” című képeslapban megjelentek a lengyelországi gettók fényképei. A zsidók el vannak különítve ugyan, *ami háború idején biztonsági szempontból teljességgel érthető*. Azonban, ha meg akarnák semmisíteni őket, a hivatalos propaganda semmi esetre sem fényképezné le őket, kik a német hadsereg számára csomagolási és egyéb könnyebb munkákat végeznek *rendszeres fizetés ellenében*. A „Signal” közli a gettókból rendszeresített külön zsidó pénzt, amely a háborús nyereszkeség megakadályozására szolgál. A gettókat a zsidók által választott zsidó tanácsok igazgatják. Arról lehet vitatkozni, hogy ez helyes, vagy nem helyes. A gettó talán lealázó intézmény, de nem barbár. Nem egy nép elpusztítására szervezett intézmény. Elvégre a háború kitörésekor az Egyesült Államok is internálják a németeket, a japán származású állampolgárokat, míg Angliában a Mosley-fasisztákat viszik internálótáborba. A „Signal”-nak ez a száma akkor még kapható egész Európában.

A mintaszerű német gettók ellen azonban egyáltalán nem emelt kifogást a „világlelkiismeret”.

Mit jelentett tehát a zsidókérdés megoldása? A problémára így felel Maurice Bardèche könyve a nürnbergi tárgyalással kapcsolatban:

„A per okmányaiból egész világosan látható, hogy a zsidókérdés megoldása, amely a nemzeti szocializmus vezérének jóváhagyását is elnyerte, kizárólag arra szorítkozott, hogy a zsidókat egy különálló területre tömörítsék s ezt zsidórezervációnak nevezték. Ez az európai gettónak bizonyos fajtája volt, vagy még inkább a Keleten újra feléledő zsidó haza. Ezt a szándékot árulják el a miniszterek és magasabb hivatalnokok rendeletei. Nem egyebet! A nürnbergi vádlottak nyugodt lelkiismerettel hangoztathatták, hogy az egész háború során sem tömegkivégzésekéről, sem Auswitzről, sem Treblinkáról semmit sem tudtak s minderről először csak a vádhatóságtól hallottak.”

Hogyan jöttek hát létre a német koncentrációs lágerok?

Erre a kérdésre nagyon érdekes feleletet adott a nürnbergi tárgyalás. Raymond H. Geist, az amerikai konzulátus első titkára, aki 1933-ban Németországban érte meg a nemzeti szocialista hatalomátvétel napjait és aki természetesen zsidó volt, eskü alatti nyilatkozatot adott a nürnbergi bírák számára. Nos, Mr. Geist azt állította ebben az eskü alatti nyilatkozatban, hogy a hatalomátvételt követő napokban a Gestapo áldozatainak száma *több százezerre rúgott*.

Azonban a nürnbergi fővádlott, Hermann Göring birodalmi marsall, az amerikai bíró kérdésére ezeket mondta:

– Természetes, hogy kezdetben történtek túlkapások, magától értetődik, hogy ezek néha ártatlanokat sújtottak, azonban az előzmények nagyságához mérten, ez a német szabadságforradalom a történelem *legvértelenebb és legfegyvelmezettebb forradalma volt*.

Kezdetben csak a kommunista vezetőket vitték koncentrációs táborba. Mikor pedig kiderült, hogy Thälmant, a kommunista párt vezérét a „védőőrizetben” bántalmazták, Göring egyenesen magához rendelte Thälmant és azt mondta neki:

– Kedves Thälman, ha ön került volna hatalomra, valószínűleg nem verik meg, viszont ön minden bizonnyal lenyisszantotta volna ez én fejemet.

– Természetesen! – mondta a birodalmi marsallnak a kommunista vezér.

Ez az eset azonban mindennél jobban bizonyítja, hogy a német KZ-ekben kezdetben egyáltalán nem voltak zsidók s a kegyetlenkedéseket maguk a nemzeti szocialista vezetők akadályozták meg.

Tehát a Keleten felépítendő zsidó haza! Ez az, amit akartak, amiről szó volt, amelynek fényképei mar ott voltak a német háborús propaganda újságaiban. Modern gettók voltak ezek, amelyekben együtt élt, dolgozott egész területek lakossága. A németek hitték, hogy megnyerik a háborút. Erre az esetre kétségtelenül ki akarták telepíteni a zsidókat Európából. A keleti gettók tehát még nem végleges zsidó hazát jelentettek, hanem átmeneti rezervációt. Hogy ez mennyiben jogosult, vagy jogosulatlan, azt döntsék el talán az angolok, aki a búr háború idején ugyanígy internálták a búr lakosság asszonyait és gyermekeit, úgyhogy a búr háborúban több asszony pusztult el, mint férfi.

Az angolokra semmi esetre sem lehet ráfogni, hogy ki akarták volna irtani a búrokat. Egyszerűen biztonsági intézkedéseket tettek. Ilyen intézkedés a németek részéről fokozott mértékben érthető volt, hiszen a zsidók soha, egy pillanatig nem tagadták, hogy fanatikus gyűlölettel állnak szemben a németekkel és partizánháborútól a szabotázsig készek mindenre ellenük. Azonfelül mindene meg volt a nemzetközi jogalap, hiszen a zsidóság hadviselő félnek nyilvánította magát.

Fennállott-e tehát a keleti zsidóság kiirtására irányuló szándék? Arra nézve, hogy ilyen nem volt, a németeknek van egy közvetett bizonyítékuk is. A lakónegyedek, templomok, kórházak, munkástelepek bombázása idején felelőtlen emberek körében sokszor felmerült a kívánság, hogy a birodalom területén élő összes zsidó munkásokat tekintsék túsznak, vagy a megtorlás alanyainak. „Az utca embere” a maga egyszerű erkölcsi érzékével azt mondotta, hogy ha a nyugati zsidók ártatlan gyerekeket, asszonyokat bombáztatnak, akkor ugyanilyen jogosult az is, hogy ugyanilyen ártatlan zsidó gyermekeket és asszonyokat küldjenek elpusztulni a bombaszőnyegek alá. A párt, a hivatalos vezetők soha nem teljesítették ezeket a kívánságokat, pedig elég lett volna egyszerű rádióközlés útján tudatni, hogy a legsűrűbben bombázott, nem katonai területekre bevezénylik a zsidó táborok lakóit és elsősorban ezek fognak áldozatul esni Sassoon és Hoare Belisha, Frankfurter és a többiek bombaszőnyegeinek. Németország ez esetben valószínűleg megmenekül a légiháború sok szenvedésétől. Miután azonban ilyen barbár, de nagyon is kézenfekvő megoldást senki sem akart keresztülvinni, joggal lehet kérdezni: *fennállott-e a kiirtás szándék?*

A zsidóságnak legnagyobb emberveszteségei a keleti, lengyel-ukrán-litván területeken voltak. Azonban 1943-ig senki sem tud úgynevezett tömeggyilkosságokról. A veszteségek az ukrán partizánháború idejéből származnak, amikor is a németek kényszerültek túszoikat szedni. E túszoik között nagyon sok zsidó is volt, hiszen köztudomás szerint, támogatták a partizánháborút. Nagy kérdés, hogy a harcoló hadseregnek, egy véres, gyilkos partizánháborúban joga van-e túszoikat szedni? A humanitás szempontjából ez nagyon is kétséges. A nürnbergi törvényszék előtt mindenestre több vallomás hangzott el, amelyek szerint a Harz-hegységben megtalálták Eisenhower személyesen aláírt parancsát. Eszerint minden megölt amerikai katonáért kétszáz német túszt kell lemészárolni. Egyébként jellemző, hogy a koreai háborúban az amerikaiak is kénytelenek voltak a „német módszerekhez” folyamodni a partizánokkal szemben. Egész falukat rádióztak le a föld színéről azzal, hogy „ esetleg” ott rejtőzködnek el a partizánok. A Coliers 1950. augusztus 26-iki száma, a 25-ik oldalon fényképeket közölt az elfogott partizánokról és túszoikról. A képaláírás a következőket tartalmazza:

„A háború eseményei mutatják, hogy Ázsiában ismét kevés tekintettel vannak az emberi életre. Itt árulással gyanúsított dél-koreaiakat raknak fel teherautókra, hogy a kivégzési helyre vigyék őket. (In some case their backs are broken before they are shot.)”

A fényképen a koreai partizánokat amerikai katonák kísérik. A túszoik szedését tehát jogosnak tartotta Eisenhower épp úgy, mint Mac Arthur. A német biztonsági alakulatok tagjait ugyanilyen parancsok teljesítése miatt ítélték halálra.

Ma különösen érdekes képet ad az akkori és jelenlegi események összehasonlítása, mikor a Mau-Mau mozgalommal kapcsolatban szinte naponta olvashatják a világsajtóban, hogy az angolok egyik nap 130-at, másik nap 34-et végeznek ki. A „világlelkiismerte” ezúttal azonban napirendre tér e borzalmak felett. Fejbólintással veszi tudomásul, hogy Anglia ilyen drasztikus módszerekkel igyekszik rendet teremteni. Pedig a varsói gettó lázadói is voltak legalább olyan fanatikusok, mint a Mau-Mau tagjai. A zsidóság azonban hadviselő félnek nyilvánította magát s ehhez képest viselkedett egész Európában. A nyugati és szovjet rádiók nem is mulasztották el, hogy ezt a fanatizmust minden eszközzel szítsák. A rádiók zsidó speakerei, akik bombabiztos óvóhelyről kiáltottak bele a világűrbe, ezzel *valósággal maguk idézték a veszedelmet azoknak a zsidóknak fejére, akik gyakorlatilag a németek kezében voltak.*

A partizánháborúban elpusztult emberéletek nem bizonyítják a zsidók kiirtására irányuló szándékot. A lágereket egész az invázió idejéig, tehát 1944 júniusáig rendszeres egészségügyi vizsgálatoknak vetették alá. Minden lágerlakóra legalább négy köbméter területnek kellett jutnia. A Bremen melletti belseni lágerben tizenötezer internált volt. Ez a láger tulajdonképpen a börtönt pótolta. Az internáltak rendszeres orvosi felügyelet alatt állottak. A súlyos betegeket kórházba szállították. A könnyebb betegeket rendszeres orvosi felügyeletben részesítették. A külföldi származású internáltak éppúgy csomagokat kaphattak, mint a németek. A vádhatóságok minden internált ügyét kivizsgálták és akit ártatlannak találtak azt visszaküldték hazájába. A katonai törvényszék által elítélteket azonban kivégezték, ha az ítélet halálra szólt. 1944-ben a természetes halálozások száma havonta 200 volt. Amikor azonban a bombatámadások megbénították a német birodalom közlekedését, zavarok mutatkoztak az élelmszerellátásban, járványok törtek ki. Az örök bánásmódja is rosszabbá vált. A halálozások száma emelkedett. De Belsen nem volt megsemmisítő tábor. Miért kellett hát akkor az amerikai zsidók által készített filmen úgy bemutatni, mint a borzalom földjét? Milyen rémületpropaganda volt ez? Amennyiben a szövetségesek légitámadásai következtében valóban éhínség tört ki, kik a felelősek ezért? A németek? Vagy a szövetségesek? Kinek a bűne következtében pusztult el több lágerlakó?

A franciaországi zsidó nacionalisták földalatti újságja, a Shem 1944. júliusi, 8-ik számában jellemző értesítéseket közölt a keletlengyelországi táborok viszonyairól. Ezeket az értesítéseket megbízhatónak kell elfogadni, mert zsidók jelentették a zsidóknak, közvetlen értesülések alapján. Nyslowitz, Chrszno, Kattowitz-Birkenau-Wadowitz, Meisso, Lager Oberlagenbielau, Waldenburg és Theresienstadt táborairól szólnak a jelentések. Egyik lágerben kemények voltak az életviszonyok, másokban jobbak, harmadikban egészen elviselhetők. A bánásmód mindenütt kemény, de jó. Az asszonyok könnyű házimunkát végeztek. A férfiak útépitésnél dolgoztak, de a kézművesek saját szakmájukkal foglalkoztak. A zsidó lap jelentésében *egyetlen betű sincs kivégzésekről, kegyetlenkedésekről.* Még kevésbé van szó gázkamrákról, megsemmisítő lágerekről és csecsemőgyilkosságokról. Ellenkezőleg. A Shem azt jelenti, hogy a két-öt éves gyermekeket Berlinbe vitték, ahol számos gyermekkertben, a Német Vöröskereszt és a Volkswohlfahrt gondozása alatt állanak.

Hogyan hihette el tehát a világ a hatmillió zsidó elpusztításának rémmeséjét? Honnan fotografálták a Todesmühlére a gázkamrákat és halottakat?

1945 végén Dachauban megjelentek az új KZ-esek. Ezen azonban már nem zsidók voltak, hanem a legyőzött német nép fiai: – a „háborús bűnösök”. Ezek azt a parancsot kapták, hogy utólagosan a lehető leggyorsabban építsenek a táborhoz különféle berendezéseket. Mindenekelőtt a tábor kertészeti megszépítését szét kellett rombolni, mert a borzalmat szomjazó amerikai moziközönség számára nehezen lett volna elhíhető, hogy a zsidók parkírozott lágerekben szenvedtek. A munkások parancsot kaptak, hogy készítsenek egy vérgödröt és

ahhoz vérlevezető csatornát, mert valószínűsíteni kellett azt is, hogy itt patakokban csorgott a zsidók vére. A tussoló, öltöző, elbocsátó termeket át kellett építeni úgy, hogy azok gázkamráknak lássanak. Ebből a célból külön építettek egy betonlétesítményt, kicsi, ablakszerű nyílásokkal, amelyeket ma is mutogatnak, hogy azon keresztül bocsátották be a „halálgázt”. Parancsot kaptak a rabmunkások arra is, hogy építsenek „tarkólövő” helyet. Philip Auerbach, aki a bajor kormányban államtitkár és a KZ-ekből kiszabadult zsidóság feje és vezére lett, kitalálta, hogy a táborban volt egy „akasztófafenyő” is. A parkban álló hatalmas fenyőt, amelynek Auerbach nagy szerencséjére, egy merőlegesen kinőtt ága is volt, szabályosan kicsinosították, az ág végét levágták, aztán kötelekkel jó darabig súrolták, mindaddig, amíg hihetővé vált, hogy azon mindennap zsidók százai lógtak.

A táborban, – amelyet később rémség-múzeumnak rendeztek be a zsidók, táblát állítottak fel, amelyre ráírták, hogy itt 238 000 embert égettek el. A táborban azonban összesen csak két krematórium-kemence volt. Három évig, éjjel-nappal égetni kellett volna a gázhalottak holttestét és 535 000 kilogramm emberi hamunak kellett volna így előállnia. 1949-ben egy amerikai zsidó CIC-tiszt egyik megvesztegetett lengyel vallomása alapján nagyszabású ásatásokat kezdett a tábor konyhakertészetében. A hamut és a zsidó holttesteket azonban hiába keresték. Hiszen a krematóriumok közül egyet utólagosan, a „*Todesmühle*” számára építettek. Maga Faulhaber bíboros érsek bizonyította később az amerikaiak előtt, hogy a München ellen 1944 szeptemberében intézett repülőtémadásnak 30 000 halottja volt. Ő maga kérte az akkori német hatóságokat, hogy ezeket égessék el a dachaui krematóriumban. Sajnos ez nem történhetett meg. *A krematórium két kemencéje nem tudta befogadni a keresztény halottakat sem, mint ahogy nem fogadta be a zsidókat sem.* Azon egyszerű oknál fogva, mert Dachauban soha senkit sem gázosítottak el. A kemencékben csak a természetes halállal meghalt internáltakat hamvasztották el.

A történethez még hozzátartozik az is, hogy Auerbachot 1952-ben okmányhamisításért el kellett ítélni, mert nem létező zsidók számára fizetett ki hatalmas összegetek, kártérítés címén.

Ugyanígy készültek a többi bizonyítékok is. Egy nagy német város rendőrtisztje elé az amerikai egyenruhát hordozó zsidók letettek egy fényképet. „Íme – mondták – ezt a közel 20 000 zsidót ön ölette meg Belsenben.” A fényképen valóban eltorzult emberi holttestek valóságos hekatombája látszott. A rendőrtiszt azonban azt mondta: „*Ezek nem zsidó halottak. Ezek a város ellen intézett légitámadás halottai.* Német halottak. Különböznöm igazolni tudom, hogy ennek a fényképnek az elkészítését én rendeltem el, míg e város rendőrségének feje voltam.”

Ma már ezer és tízezer adatot lehetne felsorolni arra nézve, hogy a hatmillió zsidó kiirtásának rémtörténetét milyen eszközökkel teremtették a zsidó propagandisták, filmesek, újságírók, CIC-tisztek és kínvallatók.

Hová lett hát a hat millió zsidó, amelynek emlékművét a Manhattanon állítják majd fel.

A „*Baseler Nachrichten*” 1946. június 12-iki száma közölte, hogy a zsidó világkongresszus vezető személyiségei sajtókonferenciát tartottak Genfben, s ez alkalommal dr. M. Perlzweig úr, New Yorkból, hivatalos minségben a következőket mondotta: „A nemzeti szocializmus és fasizmus bukásának szomorú mérlege, hogy a kegyetlen antiszemitizmusnak hét millió zsidó esett áldozatul. Az Európában még megmaradt zsidók létszáma ma másfél millió.

A „*Baseler Nachrichten*” már a következő számában kénytelen volt közölni egy amerikai tudósító jelentését, amely leghatározottabban kétségbe vonta ennek a propaganda számnak a hitelességét. Mindenek előtt rámutatott arra, hogy ha ez a szám pontos volna, akkor *a zsidóság*

háborús veszteségeinek nagyobbak kellene lennie, mint Anglia, Amerika, Ausztrália, Kanada, Újzéland, Franciaország, Belgium, Hollandia, Dánia együttes háborús veszteségei.

Ebben a kérdésben az a legfeltűnőbb azonban, hogy 1933-ban az európai zsidók összes létszáma, – a Szovjetunió kivételével – ötmillió-hatszázezer volt. Ezt a számot a New York Times 1945. január 11-iki statisztikájából az American Jewish Congress is ismerte. Ebből a számból azonban le kell vonni még a Molotov-Ribbentrop vonalon túl maradt egymillió zsidót, akiknek 1941. június 21-ig, az orosz-német háború kitöréséig semmi bajuk nem volt. A Baseler Nachrichten statisztikája szerint Európában – Oroszország nélkül – összesen ötmillió zsidó élt. Ebből az ötmillió számból azonban le kell vonni a semleges országokban élt zsidók számát, mert *ezeknek semmi bajuk nem történt.* A World Almanac 1942-es kimutatása szerint Gibraltárban, Angliában, Portugáliában, Spanyolországban, Svédországban, Svájcban, Írországon és Törökországban kereken 420 000 zsidó élt.

A nemzeti szocializmus által elérhető zsidók összes száma – statisztikailag – soha nem volt több 4 és fél milliónál. Ugyanez a semleges forrás a Baseler Nachrichten zsidó forrásokra hivatkozva megállapítja, hogy 1933 és 1945 között Angliába, Kínába, Indiába, Palesztinába kereken másfél millió zsidó vándorolt ki, nem is szólva Amerikáról, mert ott a „német, osztrák, lengyel, cseh útlevelekkel érkezők 80 százaléka zsidó volt.” A Baseler Nachrichten szerint még a német támadás előtt *félmillió zsidónak sikerült Szibériába menekülnie*, a ilyen formán a Hitler hatalmi körzetében élt zsidók száma legfeljebb kétmillió lehetett. 1946-ban azonban a Szovjetunió kívül még mindig 1 559 600 zsidó Európában. „Ez idő szerint – írta a svájci lap – kevesebb mint másfél millió zsidót lehet halottnak, vagy elveszettnek tekinteni.”

„Egy azonban már ma is bizonyos: hogy az a feltevés, amely szerint a zsidó veszteségek száma 5–6 millióra rúg (feltevés, amelyet megfoghatatlan módon a Palesztina-bizottság is magáévá tesz) *teljesen valótlan.* A zsidó áldozatok száma 1 és másfél millió között mozoghat, mert több egyáltalán nem volt „megfogható” Hitler és Himler számára. Remélni lehet azonban, hogy a zsidóság veszteségének aránya *még ezen a számon is alul fog maradni.*”

A németországi amerikai kormányzóság később vizsgálatot folytatott arra vonatkozólag, hogy összesen hány ember pusztulhatott el a KZ-ben. Az 1951-ben közzé tett jelentés szerint a koncentrációs táborok bevezetése óta az összes táborokban 1 200 000 ember pusztult el. *Ebben számban benne vannak a zsidók, cigányok, ukránok, valamint az összes egyéb nemzetiségű, természetes halállal kimúlt foglyok.* Az elpusztult zsidóság száma tehát semmi esetre sem lehet több öt-hatszázezernél. Ehhez képest bizony a többi keresztény nemzetek mérhetetlenül nagyobb veszteséget szenvedtek. Hiszen vegyük csak a kis magyar népet, melynek létszáma körülbelül a zsidóság összlétszámának felel meg. Magyarország háborús vesztesége halottakban, sebesültekben, a légitámadások áldozataiban, a szibériai haláltáborokban éhenhalasztott és megfagyasztott magyar hadifoglyokban, elhurcoltakban legalább egymillió főre rúg. És mit vesztett Németország? 3 600 000 német katona halt hősi halált a zsidóság által a birodalomra kényszerített háborúban, 1 200 000 polgári személy esett áldozatul a légibombázásoknak, 2 400 keleti németet, 600 000 szudéta németet, 210 000 egyéb népi németet legyilkoltak. 1 400 000 német halt meg, vagy gyilkoltatott meg a szövetségesek fogházaiban, börtöneiben, hadifogolytáborokban és internáló táborokban.

Ezzel a borzalmas valósággal szemben az igazi bűnösöknek fel kellett építeni a zsidó mártírság legendáját, s ehhez az óriási hazugság hadjáratához asszisztált a zsidóság minden hivatalos szerve, a New York Times-tól kezdve minden lapja és az államférfiaktól kezdve le a kis Möhlstrassei feketésig, aki megjárta a nemzeti szocializmus koncentrációs táborait. A New York Times 1946. május 1-jei számában tette közzé hírhedtté vált statisztikáját, amely szintén hat millió felül állapította meg a zsidó áldozatok számát. A Joint Distribution

Committee a „*Die Neue Zeitung*”, amerikai megszálló hadsereg félhivatalos lapjának 1946. február 4-i számában tette közzé a kimutatást, amelyben az elpusztult zsidók létszámát 5 012 000-re becsülte. A számokkal való bűvészkedésnek, a nyilvánvaló hazugságok gyűjteményének, hamisításnak, ferdítésnek mesterműve volt mind a két statisztika. Összeállítói nyilván számoltak az emberi tudatlansággal, kritikátlansággal.

Churchill azt mondta, hogy kétféle hazugság van: a szemtelen hazugság és a *statisztika*. Ezek a hazugságok mindkettőt egyesítették. Jellemző erre, hogy a kívánt eredmény elérése céljából egyszerűen felemelték az 1939-ben Európában élt zsidók számát. A Joint szerint Hollandiában 150 000 zsidó élt. Ezekből 1946-ban életben maradt 30 000. El kellett volna pusztulnia 120 000-nek. Igen, de Hollandia volt az egyetlen állam, amely a nürnbergi tárgyalásra pontos adatokat szolgáltatott. A Holland vád adatai szerint 110 000 zsidót deportáltak. Hogyan pusztulhatott el 120 000 zsidó, amikor 10 000-rel kevesebbet deportáltak? Az életben maradt 30 000 holland zsidót tehát a 110 000 deportált számából kell levonni. Ez esetben pedig a Holland zsidóság vesztesége 90 000 fő lenne.

De vajon kimutatják-e a zsidók az életben maradtak igazi számát? A magyar nyelvű sajtó nem győzi állítani, hogy Magyarországon 600 000 zsidó pusztult el. Ezzel szemben a New York Times statisztikája szerint Magyarországon csak 200 000 zsidó halt meg. A budapesti Központi Statisztikai Hivatal, amelyet 1946-ban már zsidók és népi demokraták irányítanak, 120 000-ben állapította meg a magyarországi zsidóság veszteségeit. A magyar statisztika is csak a halottá nyilvánítások és a hazatért zsidók adatainak összehasonlításával készült. Különös, hogy a Hungary rovatban egy kipontozott sor jelzi a magyarországi DP-k helyét. Ebből arra lehet következtetni, hogy Ausztria és Németország területén nem maradt egyetlen zsidó DP sem. A valóság az, hogy a magyarországi zsidók közül 35 000 nem tért vissza a szovjet uralom alá. Ez esetben a magyarországi zsidóság nem 120 hanem 85 ezer főt veszített. A New York Times is megjegyzi, hogy a magyarországi zsidóság veszteséglajstromában nincs feltüntetve az a 15 ezer zsidó, aki mint munkaszolgálatos, hadifogolyként került Oroszországba. Ezek később a legnagyobb egészségben visszatértek. Ilyen formán a magyarországi zsidóság vesztesége kb. 60 000 főre tehető.

Hasonló statisztikai csalások mutatkoznak a franciaországi zsidókkal kapcsolatban is. A nürnbergi vádhatóság elé tárt adatokban a francia vádló szerint 120 ezerre rúgott a faji okokból elhurcoltak száma. A New York Times azt mondja, hogy 320 ezer francia zsidóból életben maradt 180 ezer, tehát állítólag elpusztult 140 ezer. Hogyan? – kérdezheti az olvasó. Hiszen a francia államügyész szerint csak 120 ezret hurcoltak el. Még ezekből is jócskán maradtak életben. Hiszen Bradley „*Jours France*” című könyvéből megtudjuk, hogy a francia zsidók, akik kiszabadultak a lágerekből, milyen rémtetteket követtek el a francia lakossággal szemben.

Még nagyobb és még feltűnőbb csalások mutatkoznak a legnagyobb zsidó tömb, a lengyelországi és oroszországi zsidókkal kapcsolatban is. A Joint és a New York Times egybehangzó meséje szerint ebből a 250 000 zsidóból csak 80 000 maradt életben. A legfeltűnőbb csalás, hogy a „*Poland*” rovat szerint Nyugatnémetországban és Ausztriában *nincs lengyel zsidó DP*. Holott ezek tízezer számra hemzsegték a feketepiacokon. Aztán mikor már közhitté gyökeresedik, hogy Lengyelország zsidóságából csak 80 000 lélek maradt, hirtelen kellemetlen meglepetés történik. Váratlanul *Nyugatra jön 150 000 lengyelországi zsidó*, akik a lengyelországi pogromok elől menekülnek. Ezeket sietve tüntetik el Palesztina és Amerika irányában. Az ő kivándorlásuk sikerül leggyorsabban.

Van azután még egy feltűnő jelenség. A Joint statisztikájában egyáltalán nem szerepel Oroszország. Mi van az orosz zsidókkal? A Joint csak annyit árul el erről a kérdésről:

„Andere Länder des Kontinents” „veszteség 139 000 fő. A New York Times viszont korrigálja ezt a számot és azt mondja, hogy beleértve Észtország, Lettország, Litvánia és Oroszország zsidóságát, 3 550 000 oroszországi zsidóból életben maradt 2 665 000. Ez azt jelentené, hogy elpusztult 885 000 balti és oroszországi zsidó.

Nem kétséges, hogy ezeken a területeken nemcsak a partizánháborúban voltak a zsidóságnak bizonyos veszteségei. Mikor a német csapatok megjelentek Keleten, nem a németek követtek el kegyetlenségeket a zsidókkal szemben. Az ukrán lakosság nem mint zsidókat, hanem *mint bolsevista elnyomókat, megölt néhány ezer zsidót*. Odesszában a román csapatok rendeztek vérengzést a főhadiszállás ellen megkísérelt merénylet miatt. De ezeket a jelenségeket éppen német csapatok közbelépésével fojtották el.

1945 elején – mint ezt a „Der Weg” kimutatta, – Európába küldték az úgynevezett „interrogátorokat”. Ezek 100 százalékban amerikai zsidók és Hitler elől emigrált zsidó emigránsok voltak. 1945-ben megkezdtek a kihallgatásokat s mikor a jegyzőkönyvek végeredményét összesítették, kiderült, hogy a németek 12 millió zsidót gázosítottak el. Ez már sok volt a zsidó Walter Lippmannak is, aki a New York Herald Tribuneben arra figyelmeztette a zsidóságot, hogy ilyen hamis számokkal csak önmagának árthat. A vezércikk után a németek által „meggyilkolt” zsidók számát *tizenkét millióról hirtelen leszállították hat millióra*.

Örökké visszatérő kérdés marad, hogy egyáltalán el lehetett volna-e pusztítani annyi zsidót, amennyit a propagandisták állítanak? Volt-e ehhez a németeknek idejük? Volt elegendő technikai felszerelésük? De akkor miért kellett a filmfelvételek számára pótkrematóriumokat építeni? Azért, hogy hihetőbbé tegyék a hihetetlen magas számot? Volt-e szükségük a németeknek a zsidók szisztematikus kiirtására, amikor örökös munkaerőhiánnyal küzdöttek és amikor a zsidókat igen hasznos hadi munkára tudták befogni?

Az állítólagos „megsemmisítés” csak 1944 elején kezdődött volna. Hihető-e, hogy ez idő alatt a németek el tudtak volna pusztítani hat, öt, vagy akár csak hárommillió zsidót is, mint azt a különböző források állítják. Hiszen ma már napnál világosabb tény, hogy a német lakosság egyáltalán nem is tudott a zsidó táborok létezéséről. Tehát szó sem lehet arról, hogy olyan tömegmészárlás játszódott volna le, mint amilyen a németekkel szemben Prágában folyt. Gyenge létszámú alakulatok, később túlnyomó részben zsidókból összeállított tábori rendőrség őrizte a foglyokat. Elképzelhető-e tehát egy olyan félelmetesen nagy embertömeg kipusztítása, mint amilyen az egész harctéren küzdő német hadsereg volt? Elképzelhető-e, hogy az óriási szállítási nehézségek között a németek csak zsidókat szállítottak, vagy koncentráltak volna, mikor lőszert, élelmet, benzint kellett szállítaniuk a vonatokban? Feltehető-e, hogy ilyen nagyarányú emberpusztítás titokban maradhatott volna? Miért nem beszéltek minderről az orosz rádiók? Miért hallgattak a nyugati propagandisták? Hiszen a német vezérkar és a párt legapróbb belső titkairól is tudtak a kémek, árulók révén. Miért csak *a fegyverletétel után* kezdtek beszélni ezekről a rémségekről?

A hatmillió zsidó kipusztításáról szóló mesének titkát ott kell keresni a vasfüggöny mögött és az 1945-ös amerikai politika bíbor-bársony függönyei mögött. Hogy lehet az, hogy 1945 őszén, 1946 tavaszán olyan óriási zsidó tömegek jelentek meg Csehországban, Lengyelországban, főként Magyarországon és Bulgáriában, hogy a lakosság rémülten nézett szembe ezzel a második megszállással?

A sok kérdésre felel egy igen hitelesnek látszó zsidó tanú: Louis Levine, az amerikai Jewish Council of Russian Felief elnöke, aki a második világháború után bejárván Oroszországot, jelentést tett amerikai hittestvéreinek az oroszországi zsidók helyzetéről.

„At the outset of the war – mondotta 1946. október 30-án Chicago-ban Levine, – Jews were among the first evacuated from the western regions threatened by the Hitlerite invaders and shipped to safety east of the Urals. *Two million Jews were thus saved.*”

Itt van tehát az a két millió zsidó, akit a nürnbergi tárgyaláson és a világ nyilvánossága előtt besoroztak a halottak légiójába. Mikor pedig a német „háborús bűnösöket” kivégezték, a Szovjetunió rejtekeiből és az Ural mögül előkerült kétmillió menekült, hogy – mint a bolsevizmus uralkodó rétege – átvegye a hatalmat a vasfüggöny mögé szorult országok fölött.

Hova lettek a többiek? Hol élnek a többi zsidó halottak? A kérdésre további feleletet ad Amerika, Kanada és Délamerika zsidó lakosságának hihetetlen méretű megszorodása. Azokról a zsidókról már szoltunk, akik mintegy 1 500 000-en 1945-ig vándoroltak el Európából. Arról is tudunk, hogy még a displaced personokról szóló törvény megalkotása előtt, rokoni kapcsolatok, különleges affidavitok segítségével 41 000 zsidó vándorolt ki Európából egyenesen Amerikába. Említettük már azt is, hogy a háború előtti és alatti időkben az amerikai bevándorlók 27–50, sőt 80 százaléka volt zsidó. A második világháborút követő öt esztendőben még egy újabb zsidó bevándorlási hullám árasztotta el Amerikát. Jöttek, mint DP-k, jöttek mint Angliából, Franciaországból, esetleg a vasfüggöny mögül érkező luxus-utasok. Jöttek a keresztény szervezetek: a Catholic Welfare Conference, a World Church Service jelvényeivel, jöttek jó papírral és hamis útlevéllal. A zsidóság egymaga nagyobb mértékben részesült a DP-kvótából, mint a többi nemzetek együttevén. S erre még mindig azt mondotta Herbert H. Lehman New York-i szenátor, hogy a DP-törvény „antiszemita”. Azok azonban, akik a kivándorlási szerveknél, a New York-i és bostoni kikötőkben, az amerikai konzulátusokon ültek, egyáltalán nem lehettek „antiszemiták”, mert zsidók voltak csaknem valamennyien.

Legújabb statisztikák szerint a világzsidóság létszáma ma 15 millió volna. Ez esetben azonban teljesen lehetetlen, hogy akár hat, akár csak egymillió zsidót „kiirtottak” volna. Amerika zsidósága a háború óta csaknem kétmillióval szaporodott. A háború előtt csak 4 081 242 aktív tagja volt a Jewish Synagogenak. Ez a szám azonban csak az aktív tagokra vonatkozik. A hitetlenek, a kitértek, a kommunisták, – akik csak *politikailag* vallják magukat zsidónak, de vallásilag nem, – nem szerepelnek az amerikai statisztikában, amely egyébként megbízhatatlan, kitért a zsidó érdekeknek megfelelően készül. Viszont az amerikai zsidóság mérhetetlen szaporodására következtetni lehet abból is, hogy a nyelvi kimutatások szerint – amelyek sokkal megbízhatóbbak, mint a vallásiak, – *egyedül New Yorkban* – 2 270 000 személy beszél jiddisül. A Jewish World Congress 1950-es statisztikája szerint csak 11 473 354 zsidó van a földkereken. Ezzel szemben bizonyosnak látszik, hogy az Egyesült Államok zsidósága elérte a hétmillió létszámot. A legvalószínűbb azonban dr. Cecil Roth, az oxfordi egyetem zsidó történelemtudósának megállapítása. Ez a derék historikus és zsidó vezér 1952. március 18-án előadást tartott a Kansas Cityben lévő B’nai B’rith Jehuda templomban s ez alkalommal kijelentette, hogy *a földkerekség zsidó népességének kétharmada az Egyesült Államokban él.* Ezek száma a titkos zsidókkal együtt – Cecil Roth szerint – kerek 10, azaz tízmillió. (Edmondson: I Testify 57. old.)

A nürnbergi álstatisztikában szereplő zsidó halottak ott vannak hát a szovjet vasfüggönye és a roosevelti politika bársony-függönyei mögött. A zsidó halottak számát megtízszerezte a csaló statisztika. Az UN soha nem mert vizsgálatot indítani a hatmillió zsidó halott ügyében, a katonai megszállás alatt élő Németországnak pedig nem volt rá módja, hogy nyilvánosságra hozza azokat a *kezében lévő* KZ-statisztikákat, amelyekből kiderülne a tényleges igazság. Pedig a nyugatnémet szövetségi kormány archívumaiban ott vannak a KZ-ek névlistái,

bizonyító adatai. *Miért nem merik ezeket nyilvánosságra hozni? Azért, mert a világhódítók nyomban összeomlasztanák a német gazdasági csodát.*

A propagandaszám tehát kellett, hogy részvétet lehessen kelteni, hogy a mártírok létszámának emlegetésével még biztosabban lehessen előretörni a világhódítás útján és még jobban lehessen terrorizálni a keresztény népeket.

Ha a zsidóság a valóságot mondja a zsidó halottak létszámáról, erkölcsileg győztesen kerül ki a vitából. Hazugságaival elpazarolta a legnagyobb erkölcsi tőkét, eljátszotta az emberiség részvétét. A zsidók megkínzása miatt tíz- és százezreket kínoztak meg a bosszú örületében. *A zsidók áldozatainak száma azonban ma sokkal nagyobb Európában, mint a zsidó mártírok létszáma volt a hitleri időkben.* S egyszer majd a történelem felelni fog arra a kérdésre is, hogy ki voltak a zsidók igazi kínzói, őrzői, kik kegyetlenkedtek velük legjobban.

A New York-i zsidó lapban, az „Aufbauban 1951. április 6-án megjelent a következő német nyelvű felhívás: „Israel sucht Zeugen”. „Az izraeli igazságügy-minisztérium, Jeruzsálemben, tanúkat keres számos személy ellen, akik ellen nyomozás folyik és akik a második világháború során az emberiesség és az egész zsidó nép ellen súlyos vétkeket követtek el. Csaknem valamennyien az internáltak (zsidók) elleni bűnökkel vannak vádolva.”

S itt következnek a nevek: Banek Andrej, Goldstein Mordechai, Hanzova Ria Regina, Honnigmann Jacob, Pshetitzky Pinkus, Puesitz Moses, Sterberg, dr. Joshua, Trenk Elsa. A nyolc közül hét zsidó.

De hát hogy lehet mindez? – kérdezi az utca embere, aki az SS-ek állítólagos rémtetteiről hallott. Zsidók kegyetlenkedtek volna zsidókkal a lágerekben? Nem valami újabb „náci mese” ez?

A Magyar Jövő (Hungarian Daily Journal) New York-i kommunista zsidó lap 1951. április 27-iki számában – dátum megjelölés nélkül – átvette a Buenos Ayres-i „Hatikva” című cionista lapból Grossmann Sándor cikkét, amely többek között a következőket írja:

Izraeli újságok beszámolóí alapján a világsajtót is foglalkoztatják azoknak a kápóknak (A KZ. Polizei – zsidó táborrendőrség. A szerző) ténykedései, akiknek ügyeire *sorozatos tárgyalásokon* igyekszik a tel-avivi bíróság fényt deríteni. Így került nyilvánosságra, hogy egyik chederai (zsidó) orvos a koncentrációs táborban súlyosan bántalmazott deportáltakat. Halálos injekciókkal *zsidókat ölt meg*. Megtagadta az orvosi segélynyújtást azzal a megjegyzéssel, hogy: „Amúgy is meg fogsz döglenni, mint egy kutya.” Egy másik orvosról még rémesebbet vallottak a tanúk. A harmadik kápó vádlott durván bántalmazta, kínoztta és halálát is okozta sok zsidó testvérének.

A kápók elleni vádak sok hihetetlen, rémes cselekedetről számolnak be. Évtizedes hivatalos zsidó irányítás bűne annak a rétegnek kialakulása, amelynek tagjai mindenre vállalkoztak, sőt *túlszárnyalták a fasiszta gyilkosok elképzeléseit önzésükben és saját véreik megnyomorításában*. Nem kell messzire menni sem Magyarországon, sem a többi fasiszta országokban, hogy a zsidó főbűnösöket, a kápók nevelőit, a kápók igazi elődeit megtaláljuk. Ott voltak ők mindenütt a zsidó hitközségek, a zsidó hivatalok és a zsidó társadalmi szervek élén.

Nem mi, elfogult „antiszemiták” írjuk ezt, hanem a zsidó újságban egy zsidó nacionalista. S bár a hasonló esetek teljes névjegyzéke egyelőre nem áll rendelkezésünkre, mindenesetre érdemes feljegyezni egyet-kettőt közülük.

A budapesti szociáldemokrata Népszava 1946 decemberi számának 4. oldalán a következő cikk jelent meg: „Korbácsos Ilonka szörnyű rémtettei.”

„A népügyészség tegnap nyújtotta be a népbíróság elnökének Klein Mórné kereskedelmi alkalmazott ellen kiadott vádiratát. A népügyészségi nyomozás szerint Klein Mórné, akit a Bergen-Belsenben hozzá beosztott nyolcszáz szerencsétlen sorstársa csak „Korbácsos Ilonkának” nevezett, nevét és származását mindig gondosan eltitkolta és elpusztította azokat, akik valaha is leleplezhették volna. „Korbácsos Ilonka” a vádirat szerint blokkparancsnok volt és ebben a beosztásban követte el rémtetteit. A fertőtlenítésre rendelt nőket a téli hidegben órákig mezítelenül állította sorba, és a fürdőépület előtt, majd a forró és hideg zuhany után órákig kellett várakozniuk. Ezzel a fagyasztási módszerrel számos nő halálát okozta. Egy Löwi Magda nevű deportáltat, akihez tulajdonképpen semmi szolgálati köze nem volt, félórai ütlegetéssel és korbácsolással felismerhetetlenségig összetört. Korbácsos Ilonka a kiéhezett nők italát szerencsétlen sorstársaira öntötte és ennek következtében számosan súlyos égési sebeket szenvedtek. Az élelmiszereket ellopta és így barakkjában az éhhalál a többi barakkok sokszorosára rúgott. A téli hidegben (1945) a legfontosabb táplálékot nem osztotta ki, hanem saját céljaira használta fel.”

Klein Mórné később a népbíróság halálra ítélte és így talán ő volt az *egyetlen háborús bűnös*, aki valóban bűneiért bűnhődött meg.

Ugyancsak a budapesti „Világ” egyik 1947-es száma „Társnőit korbácsolta Auswitzban” cím alatt hasonló esetről ad hírt. A lap előadja, hogy egyik divatos vacsorázó helyen elfogták „Tigris Klárát”. „A szadista nő Auswitzban az A/7. számú barakk parancsnoka volt. Több tanú egybehangzó vallomása szerint az akkor 25 éves nő állandóan szíjostorral és bikacsökkal járt. Kegyetlenül verte a deportált nőket, a legkisebb mozgolódásért hátukra, mellükre téglákat rakott és százával térdepeltette a fiatal leányokat, öregasszonyokat egészen az ájulásig.”

Az internáltak táboraiból, mint ezt Nürnbergben is sikerült bizonyítani, 1943 végén és 1944 elején elvezényelték az SS őrséget. A táborokban egy szűk körű parancsnokságon kívül a zsidó tábori rendőrség, a blokkparancsnokok maradtak.

Ha majd egyszer az igazság napfényre kerülhet, ki fog derülni, hogy kik voltak a zsidók igazi kínzói és hogy hova lett az öt és fél millió kísértet zsidó.

Mindezt akkor fogja megtudni a világ, ha a hatalom egyszer mégis kiesik a világhódítók tisztátalan kezéből!

XII. FEJEZET

A hat millió kísértet, a legyilkolt zsidók grandiózus legendája – a világhódítók legnagyobb tőkebefektetése volt. Senki sem akar szerecsent mosdatni és keresztényi alázattal ismerjük el, hogy ha csak hatszázezer volt a világháború során elpusztult zsidók száma, az épp olyan bűn, mintha hat millió lett volna. De akkor legalább akkora méretű a prágai szudéták, moldvai románok, athéni görögök és magyarok legyilkolásának bűne is.

A bűn ott vált igazán bűnné, ahol a propagandamesét, az áldozatok számának megtízszerezését nemcsak ószövetségi bosszúra, hanem a világterror megalapozására használták fel. Ahhoz, hogy ezt a terrort intézményesíteni lehessen, nem volt elég Nürnbergben megölni a testet. *Meg kellett gyilkolni a szellemet is.* Nem a német „nácizmus”, hanem az egész kereszténység szellemét. Az emberiségnek észre kell már egyszer vennie, hogy amint a templomok bombázásánál, a méészárlások során nem a nácizmus volt az igazi ellenfél, úgy a szellemi Nürnbergben sem a Göbbelsek és Rosenbergekek voltak az igazi vádlottak, hanem *maga az Úr Jézus Krisztus.*

Svájcban 1946-ban gyűlést tartottak, amelyen néhány keresztény lelkész bevonásával azt követelték, hogy az Újszövetséget visszamenőleg javítsák ki, meglévő példányait kobozzák el. (Maurice Badéche: Nürnberg oder das gelobte Land.), mert a Szentírás nem kedvező színben tünteti fel a zsidókat. Ugyanekkor az amszterdami zsidók azt követelték, hogy Krisztus pörében rendelkezzenek el újrafelvételt a jeruzsálemi bíróság által, amely „rehabilitálni” fogja Krisztust. Viszont, épp ezekben az időkben Hollywood új attrakcióra készült. A világsajtót bejárta a hír, hogy új film készül Krisztusról, amelynek címszerepét Charlie Chaplin, a csámpás, kommunista zsidó álművész fogja játszani. A zsidó rabbik az amerikai iskolákban a keresztény vallási énekek betiltását követelték azon a címen, hogy ezek sértik az ő érzékenységüket. Rosenberg Anna, az Egyesült Államok helyettes hadügyi államtitkárnője nem engedte meg, hogy a koreai harcokban elesett amerikai katonák hősi temetőiben keresztfákat állítsanak fel, ha ezekben a temetőkben zsidó hősi halott is pihent.

A szellemi terror földi szimbóluma a süket és félig vak Knut Hamsun, az akkor élt legnagyobb európai író. A legkiválóbbat, a legtisztelendőbbet kell elpusztítani és 85 éves korában is az örültek házáig üldözni. Knut Hamsun nem is a nácizmus, hanem sokkal inkább a germán gondolat mellé állt, hiszen maga is a legtisztább germán törzs tagja volt. A zsidóság számára azonban épp az volt elviselhetetlen, hogy ez a szellemóriás a maga erkölcsi nagyságával, világhírnevével hitelességet adott a nemzeti szocialista eszmének is. Knut Hamsunt már nem lehetett műveletlen, tudatlan csatornafigurának feltüntetni, amiként nem lehetett a másik nagy germánt, Sven Hedint sem borzalmas csatornatöltelék, SA-embernek beállítani. Knut Hamsunt, a 85 éves aggastyánt tehát mint „hazaárulót” állítják a „norvég” bíróság elé. Feleségével együtt 30 napi fogságra ítélik csak azért, hogy lestemplizzék, megbélyegezzék. Aki nem a világhódítók szolgája, aki a másik oldalon áll, – az bűnös. Hiszen *hat* millió zsidó kísértet árnyéka sötétlik mögötte. A nagy író azonban az egész bitófára húzott, európai keresztény szellemi elit nevében mondja ki az elnyomott szellem igazságát:

Én tudok várni egy másik alkalomra, másik bíróságra. Talán holnap, talán száz év múlva jön a nap, de én tudok vámi. Van idő elég. Teljesen mindegy, hogy élve, vagy halva. De tudok várni és várni fogok.

Mikor pedig félig vakon mégis írni akar, hogy megkeresse a betevő falatot és segíthesse unokáit, beviszik az örültek házába.

– Mi tudunk várni! – mondja immár a halhatatlanság magasságából és a lefejezett Európa töretlen hitével.

Csaknem a Knut Hamsunéhoz hasonló Ervin Guido Kelbenhayer, a Paracelsus-regény írójának és egyben a legnagyobb német írónak tragédiája is. Kiűzték saját házából és a „német” Spruchkammer élén egy emigráns zsidó ítél fölötté. Eltiltják „hivatásától”, mintha az Isten rendelte író, a szabadság és demokrácia nevében el lehetne tiltani isteni küldetésétől. De Kolbenhayer az üldözés, tönkretetés morgenthauai szellemével szemben szintén kimondja a szellem igazságát:

– *Bűnössé válik, aki védekezik és mentegeti magát!*

– Ma már megállapított tény, hogy a szellemi emberek ellen felállított fekete listákat hamarabb hozták Németországba, mint a háborús bűnösöknek nevezett SS-emberek névjegyzékét. Az Egyesült Államokból visszatért világhódítók, – köztük nagyjából elszánt kommunisták – állították össze és hozták ezeket a névsorokat, és valamennyien sajtó és színházi tisztek voltak. Amerikai egyenruhában jártak, de nem Jefferson Amerikáját, hanem csupán a zsidó sovinizmus türelmetlen, bosszúálló szellemét hozták magukkal. A szabadság hazájának félelmetes ajándéka volt ez a fanatikus zsidó intellektüelekből álló szellemi csöcselék, amely megtagadott mindent, amit a humanizmustól, filantrópiáról, haladásról hirdetett és mindent magára álcázott, mikor még demokráciának hirdette magát. Ennek a társaságnak egyetlen célja volt: a szellemi élet minden területéről kiirtani a konkurenciát, a keresztényi szellem fölényének elbírhatatlanságát és örök időkre elnémítani – nem Hitler – hanem Goethe népet.

– A harc a szabadság és „szellem” jegyében folyt a harctereken és a propagandákban. S most Roosevelttől Amerikája feketelistákat, cenzúrát, foglalkozástól való eltiltást, szájkosarat, terrort hozott Európának, a szellem és lélek földrészének.

Ez a szellemi terror, amely az amerikai lobogók védelme alatt folyt, örökre kompromittálta Amerikát és mindörökre kétségessé tette az amerikai szabadságjelszavak hitelességét, mert *a hivatalos Amerika még ma sem adott elégtételt az üldözött szellemnek.*

A feketelistákon ott volt Sauerbruch, Európa utolsó évszázadának legnagyobb orvos-zsenije, Wilhelm Furtwängler, a kultúr világ legnagyobb dirigense. Ott voltak a zsidóság feketelistáján olyan nevek is, mint Richard Strauss, Luise Ulrich, Emil Jannings, Herbert von Karajan, Clemens Krausz, Julius Patzak, Walter Gieseking, a világhírű hegedűművész, Vasa Prihoda, Paul Linke, Werner Krausz és még százak és százak. Bíróság elé került Weisz Fredl, a híres komikus is, aki jó néhányszor kitréfálta Hitlert. Ez a zsidó terror már nem állt meg olyan szellemi nagyságok előtt sem, mint Gerhardt Hauptmann, akit a New York-i Aufbau is „gyanús” nyilvánították, mert néhány könnyes sort írt a Dreza romjairól. Slezák Leót „nácinak” bélyegezték, Max Schmerlingről azt írták, hogy KZ-vezető volt. A listákon ott szerepeltek még a halottak is, mint Heinrich George, aki a szovjet KZ-ben halt meg, és Paul Linke, a nagy zeneszerző, aki már régen nem élt, amikor elkövetkezett a hollywoodi fel szabadítás.

Ennek a szellemi agyonütésnek a vezére Gerhardt Eisler volt, aki jellegzetes alakja a zsidó sovinizmusnak. Gerhardt Eisler kommunista, de Mrs. Eleanor Roosevelttől csempészi Amerikába és onnan tér vissza a németországi keleti zónába. Vele együtt tér vissza még egy csomó amerikai egyenruhába öltözött sajtó- és színházi tiszt. A New York-i Aufbau emigránsai, a szellemi terrorizmus tollforgató csöcseléke most diadalmasan települ rá Nyugat-Németországra. Ez nem elégszik meg a német nemzeti szocializmus szellemi elitjének tönkretételével. Kollektíven felelőssé teszi *az egész német szellemi életet.* Ezzel egyidejűleg megkezdődik a kommunista szellemi pestis terjesztése is. A recept a régi amerikai, demokratikus egyenruha,

de belül bolsevista lélek. Keleti zsidó, de nyugati álarc! A McCarthy-bizottság iratai szerint Cedric Henni Belfrage, az Intelligence Service New York-i ügynöke, a legfőbb sajtóirányító. Természetesen titkos bolsevik. Bizonyos James Aaronson, aki kommunista volt, írja elő, hogy mit kell tenni a német újságíróknak a demokrácia felépítése érdekében. Eisenhower főparancsnok számára ő dolgozta ki a sajtóterveket és Eisenhower, a katona politikai tájékozatlanságával hangtalanul aláír mindent, ami a kitűnő Aaronsontól, vagy később Kagantól származik.

Azonban nemcsak az európai szellemi élet megfojtásának negatívumában merült ki ez a szellemi világhódítás. Pozitívumként jött az „átnevelés”. A zsidó sajtótisztek amerikai kommunista és természetesen zsidó írók műveivel tömték tele az Amerika Házak könyvtárait, amelyek a „náci” német nép átnevelését szolgálták volna. A szabadság és demokrácia nevében engedélyhez kötötték az újságok kiadását. Újság-engedélyt azonban csak a fajilag üldözött emigránsok és a német kommunisták kaptak kezdetben. A nyugati zsidó, aki – mint leírtuk – már oly sok érintkezési pontot talált a keleti, bolsevista zsidóval, most Amerika fehérécsillagos zászlójába burkolózva, megpróbálta a német népet kommunistává átnevelni. A világhódítók érezték, hogy az amerikai demokrácia már nem elég biztosíték számukra. A szovjet géppisztoly, a nyílt terror jobban elfedezné azokat a bűnöket, amelyeket az emberiség ellen elkövettek.

A zsidóság azt a kivételes állapotot, amely szerint a zsidóknak mindent szabad, megpróbálta *intézményesíteni*. Már a nürnbergi perben kezdődött ez a folyamat, amikor tulajdonképpen nem a „háborús bűnöket” büntették, hanem főként a zsidók ellen elkövetett cselekményeket torolták meg. A zsidóság itt szinte nyilvánosan deklarálta, hogy *ő tartja magát a háború egyetlen győztesének*. Ez a szempont nyilvánult meg egyes államok úgynevezett népbíráskodásában is. A magyarországi népbírószáki törvény egy Ries István nevű zsidó ügyvéd, annak zsidó feleséges államtitkára, Pfeiffer Zoltán alkották meg s ennek alapján, – igen jellemzően – „népellenes” *bűnnek nyilvánították a zsidók ellen elkövetett legkisebb cselekményeket is*. A népbírószáki törvény kimondotta, hogy a fegyveres szervezetek *minden tagja felelős*, ha egyetlen tag a zsidók ellen bármit is elkövetett. Ezen az alapon százakat és ezreket akasztottak fel, vagy internáltak – ártatlanul. Komoly vád tárgyát képezte az is, hogy valaki – állítólag – mosolygott, mikor egy zsidót deportáltak. A vádlottat két évi börtönre ítélték. Halálbüntetés járt azért is, ha „valaki nem akadályozta meg” a zsidók állítólagos vagy tényleg megtörtént bántalmazását.

A zsidók külön jogainak és kiváltságainak intézményesítése különösen szembetűnő volt Ausztriában és Németországban. Legsúlyosabban a németekkel szemben alkalmazták ezeket az intézkedéseket. *A második világháború legalább 60 millió áldozata, menekültje közül egyedül a zsidók részesültek személyi jóvátételben*. A zsidó vagyonokat, amelyeket a hitleri rendszer egyszer már készpénzben megváltott, megtérített, újra meg kellett fizetnie a németeknek. A több, mint tizenkét millió potsdami kiutasított, az oroszok által kifosztott kelet európai népek, a hazátlanná vált intellektuelek közül egy sem kapott személyi jóvátételt. Milliók földjét, házáat vették el. Milliókat üzték ki hazájukból ötven kilós csomaggal. Azonban, beleértve az UN-t, az Emberi Jogok Ligáját, senkinek eszébe se jutott, hogy ezeknek jóvátételt ígérjen, vagy fizessen. Nem kaptak jóvátételt az Izrael földjéről kiűzött arabok. Nem kaptak jóvátételt azok a hadifoglyok sem, akiket sok évvel a háború után még mindig hadifogságban, vagy közönséges rabszolgamunkán tartottak. Ezzel szemben az IG. Farben Industrie-t azért oszlatták fel, és Krupp örökösét azért büntették meg, mert rendes fizetés ellenében úgynevezett „elhurcolt” munkásokat – köztük néhány zsidót is – alkalmaztak gyáraikban, a német állam egyenes parancsára.

A zsidóság azonban többszörös jóvátételben részesült. Ez már nem is az elszenvedett veszteségek megtérítését, hanem *a leigázott népek rendszeres fosztását jelentette*. A hatmillió legendája a shylocki húsdarab volt, amelyet azonban, újra és újra ki kellett vágni a legyőzött népek testéből, gazdasági életéből. A KZ-ből kiszabadult zsidók már 1945-ben elfoglalták a német nép házait. Felprédálták a gyönyörű munkástelepeken a német munkások lakásait. Ezután a Wiedergutmachung törvény alapján a nyomorgó néppel megfizették saját lakásaiknak sokszoros költségét. Az üldözés jutalmát felvették az IRO-tól, az UNRA-tól, a legyőzöttektől, a győztesektől. Arról nem is beszélünk, hogy *az izraeli háború költségeinek jó részét az UNRA és IRO készleteinek elfeketéséből fizették*. Ezáltal megkárosították azokat a nemzsidó ukrán, orosz, lengyel menekülteket, akik épp oly displaced personok voltak, mint ők maguk.

A világszarolás azonban ezzel nem ért véget. Izrael kormánya addig erőszakoskodott, amíg Nyugatnémetországnak vállalnia kellett, hogy három és fél milliárd DM kártérítést fizet Izraelnek, vagyis egy olyan államnak, amely *a háború folyamán nem is létezett*. Az izraeli jóvátételi bizottság keményen követelte a háború alatt lefoglalt javak megtérítését. A németek talán maguk sem tudják, hogy ezeket a javakat hányadszor fizetik meg.

Schäffer volt német pénzügyminiszter legutóbb 1958 elején, nyilvános népgyűlésen jelentette ki, hogy *a zsidók 27 milliárd márkára rúgó újabb kártérítési igényt jelentettek be a Nyugat-német állammal szemben*. Ha Németország ezt a horribilis összeget kifizeti, akkor tönkremegy a német valuta és csődbe kerül az egész német gazdasági rendszer. *Ez esetben pedig Nyugat-németország belefullad a szovjet csapdába*.

Azonban valószínűleg pontosan ezt akarják elérni – a világhódítók. A „jóvátételi” zsarolásnak természetesen megvan az ellentétele is.

A „Der Weg” című argentinai német újság hátborzongató kimutatást közölt 1954. évi 6-ik számában a Németország terhére elkövetett rablásokról. A szövetségesek a Német Birodalom területén 1945 májusáig szétromboltak 320 milliárd márka értéket, a szövetségesek fosztogatásai révén 15 milliárd márkát vesztek a német állampolgárok. A náciitanítás ürügyén 108 és fél milliárd márka értéket vettek el, az indirekt kisajátítás, a német kereskedelmi flotta lefoglalása, a JEIA nevű amerikai exportszervezet tevékenysége következtében újabb 1381 milliárd márka kár keletkezett. A pénzügyreform következtében 198 milliárd márka kárt szenvedett a német nép. A megszálló hatalmak által kibocsátott „megszállási bankjegyekkel” 46 milliárd márka kárt okoztak. Az elrabolt területeken 457 milliárdra rúgott a németek vesztesége, a gyárak leszerelése révén 10 milliárd márka kárt szenvedett a német gazdasági élet, a franciák által folytatott farablás, az erdők mértéktelen kitermelése 14 milliárd márka kárt okozott, és a szénár különbözet megteremtésével újabb 84 milliárd márka kár keletkezett. A legjellegzetesebb veszteség a szabadalmak elrablása volt. A német szabadalmak szinte kizárólag az amerikai zsidóság kezébe kerültek és ezzel a kétezer vagonra terjedő találmányleírással 78 és fél milliárd márka értékű zsákmányra tettek szert az amerikai zsidó cégek. A hadifoglyok részére ki nem fizetett munkabérekért 11 és fél milliárd márkára értékelik, míg szállítási költségek címén 72 milliárdot fizettek ki a németek. A megszállás alatt 305 000 fehér és fekete gyermek született, akiknek eltartása eddig 135 millió márkát emésztett fel. A külföldi német javak elrablása 18 milliárd márka kárt okozott és amíg a német javak visszaadását, – az amerikai zsidóság közbelépésére – még legutóbb is megtagadta az Egyesült Államok, megszegvén ezzel a magántulajdon „szentségéről” alkotott amerikai fogalmakat. A régi adósságokért, amelyek még a versaillesi békéből származnak, több mint 15 milliárdot kell kifizetni a németeknek. A Marshall-terv során 8,6 milliárddal terhelték meg Németországot. Zsidóknak pedig eddig 9 és fél milliárd márka „kártérítést” fizettek.

Egyedül a német szabadalmak jövedelméből évente 2–3 milliárd dollár hasznot vág zsebre az amerikai zsidó nagytőke. És ezt nem titkolja még a New York Times sem. Ezzel szemben a németeknek fizetniük kellett még az úgynevezett „kártalanítást” is. Több mint 100 ezer zsidó, de volt olyan időszak, amikor félmillió kapott 300 DM-et havonta azért, mert a hitleri időben KZ-ben ült. Mint az Aurebach-per bebizonyította, ezrével kaptak kártalanítást olyan zsidók is, akik *egyáltalán nem léteztek*.

A népek zsarolása és fosztogatása, a jogszerűség látszatában tovább fog folyni mindaddig, amíg az izraeli parazita államnak pénzre lesz szüksége és amíg a keresztény népek helyre nem állítják az 1945 előtt érvényben volt nemzetközi jogot és nem vetnek véget Európa és az arab világ szisztematikus kifosztásának.

A zsidó sovinizmus azonban nemcsak a magántulajdonnal kapcsolatos jog terén kezd veszedelmes precedenseket teremteni. Minden vonalon *intézményesíteni akarja a zsidók nemzetek fölöttiségét* és külön kiváltságait. Ez nyilatkozott meg az úgynevezett „jótékonyság” háború utáni munkájában. Az UNRA úgyszólván kizárólag a zsidókat, és kommunistákat segítette, és aki a megkülönböztetések ellen szót mert emelni, azt mint „nácit” egyszerűen elnémították. Az UNRA nem törődött azokkal a keresztényekkel sem akik a zsidókkal ugyanegy KZ-ben ültek. Az IRO majdnem kizárólag attól tette függővé a hazátlanok kivándorlását, hogy azok milyen véleményt vallottak a zsidókról. Az IRO statútumai kizárólag a zsidóság szempontjai szerint voltak megalkotva. A kivándoroltaknak ilyen kérdésekre kellett felelniük: „Segítette-e az üldözött zsidóságot?” „Szabotálta-e saját kormánya működését? Nem tett-e zsidóellenes nyilatkozatot? Nem írt-e cikkeket a zsidók ellen?” A kiválogatást nagyjából zsidó tisztviselők és zsidó konzulok végezték. Ezek mindent elkövettek, hogy például az Egyesült Államokba minél kevesebb keresztény vándorolhasson be. Az IRO-n keresztül tökéletesen megnyilvánult a keleti és nyugati zsidó összeműködése. Az IRO központokban nem egy vezető tisztviselő találtatott, akiről kiderült, hogy a GPU megbízottja. Az IRO a „humanitás” nevében szovjet kézre adott olyan menekülteket, akiknek semmi „bűnük” nem volt, csupán ahhoz a szellemi elithez tartoztak, amelyet ki kellett irtani és el kellett távolítani a világhódítás útjából.

Az állampolgári jogok terén, különösen Izrael állam megalapítása óta rendkívül veszedelmes állapotot intézményesített a zsidóság. A legyőzött Magyarországon, Szlovákiában, Romániában, Németországban, minden további nélkül olyan zsidók kapták meg az állampolgárságot, akik soha nem voltak az illető ország állampolgárai. A vasfüggöny mögötti államokból kizárólag a zsidóknak engedték meg a kivándorlást Palesztinába. A Palesztinából visszavándorolt zsidót, aki ott elégedetlen volt a helyzettel, vagy megszökött a katonai szolgálat elől, az illető ország *kénytelen volt visszafogadni, mint teljes jogú állampolgárt*. Az amerikai bevándorlásban és számos nemzet állampolgársági törvényeiben határozott kísérlet mutatkozik *a zsidók nemzetek fölötti, világ-állampolgárságának elismertetésére*.

A nürnbergi törvényszék veszedelmes precedenseket teremtett. Maurice Bardèche szerint „*a haza fogalmának leépítése megtörtént*. Mindenki – helyesebben a zsidó – világpolgár. A zsidó vándor, aki épp most érkezett Zsitomirból, épp olyan ember mint Te. Neki egyenlő jogai vannak a te földedre, a te városodra. Tiszteled-e a négert, te paraszt? Neki egyenlő jogai vannak veled és helyet kell csinálnod neki saját asztalodnál. Ő majd bevonul a községtanácsba, hogy megismertesse veled, mit mond a lelkiismeret. Így az ő fia lesznek a te uraid és *bíróként fognak a te fiaid fölé ülni*. Ők fognak a te városodban uralkodni és neked fogják eladni saját földedet, mert a világlelkiismeret erre jogot ad nekik.”

Nem tréfaság ez. Németország Offenbach nevű városában le akart telepedni dr. Lévy, zsidó orvos, aki soha nem volt német állampolgár. Mikor a városi hatóságok – tekintettel a belföldi

orvosok nehéz helyzetére – megtagadták, hogy Lévyt városi orvossá nevezzék ki, az úgynevezett „demokratikus” újságok a megszálló hatóságok beavatkozásával fenyegették meg a városi tanácsot. Ugyanekkor Amerikában egyetlen zsidó feljelentésére bárkinek a bevándorlását meg lehet akadályozni. Ha a zsidó azt állítja, hogy az illető „antiszemita”, akkor Amerika igazságügy-minisztere kimondhatja, hogy az illető személy „veszélyes a nemzeti biztonságra”. Ez azt jelenti, hogy Amerika ma már a zsidóktól teszi függővé, kit fogad polgárává.

A nyugati országok azonban – talán maguk sem vették észre – a zsidó kiváltságok érvényesítésével tulajdonképpen a szovjet rendszert vették át. Mint már említettük, a Szovjetunióban egy szovjet polgárt sem szabad zsidó jelzővel illetni. Az ilyesmit halállal, vagy deportálással bünteti a szovjet alkotmány. Erről a kérdésről elismeréssel írja az „*Aufbau*” 1950. március 17-iki számában Immanuel Birnbaum, hogy ez a törvény ma is érvényben van. A szovjetben, – ahol állítólag senkinek sincsenek kiváltságai – az alkotmány biztosítja, hogy a zsidóság rámutatási tilalom alatt gyakorolja a hatalmát. „Hatalmunk jellege a titkosság” – írják a Jegyzőkönyvek. Malenkow származását szabad emlegetni, de Kaganovicsét nem!

A zsidó államfelettségi kiváltság megőrzésére új jog alkottatik immár az UN segítségével. Ez az új jog az örök időkre intézményesített Nürnberg: a hipokrita terror. Ezt az új nürnbergi jogot „Genocide conventiónak, fajgyilkossági törvénynek hívják. Megalkotására az idő igen kedvezőnek látszik, amikor a szovjet rabszolgatáboraiiban népek milliói, sőt egész népek tűnnek el. A fajgyilkossági törvény azonban nem ezeknek a bűntényeknek a megtorlására irányul.

A törvény fajgyilkosságnak minősíti egy nemzeti, etnikai, faji vagy vallási csoport *részben*, vagy egészben való kiirtását, sőt az erre irányú szándékot is. A törvény azt mondja, hogy a fajgyilkosság fogalma esik egy fent meghatározott csoport tagjainak megsértése *testi, vagy szellemi vonatkozásban*. Majdnem természetesnek látszik, hogy az 1956. október 23-iki magyar forradalom idején a nemzetközi jognak ezt a részét az ENSZ elfelejtette alkalmazni.

Ezzel tulajdonképpen örök időkre megszűnt minden szellemi szabadság beleértve a gyülekezés, sajtó, a véleménynyilvánítás szabadságát is. Ha valaki egy zsidó kommunista vezér terrorizmusát kifogásolja, ha valakinek nem jó véleménye van Einstein világkormányáról, Mendes France, Frankfurter, vagy Morgenthau közéleti szerepléséről, az már az illető etnikai vagy faji csoport „szellemi megsértésének” számíthat. Ennek következtében fajgyilkosságnak minősül és öt évi fegyházzal büntethető a világ bármely részén. Feltéve persze, ha zsidóról van szó. *A kínaiakat, angolokat, vagy arabokat lehet „szellemileg” sértegetni.* A terrorizmus számára szinte végtelen lehetőségeket nyújt ez a törvény. Cincinnati amerikai város testvérvárosává fogadta Münchent. Az amerikai zsidóság ez ellen tiltakozott, mert azt mondta, hogy München a hitlerizmus fő fészke volt. Tehát a cincinnati segélyszervezetek jótékonyági akciója a zsidóság megsértését jelenti. A genocide convention értelmében, ezek szerint Cincinnati eltörlendő a föld színéről, mint Szodoma és Gomorra, esetleg Drezda és Hiroshima.

A genocide convention értelmében az irodalomból ki lehet törölni Ahasvérus és Shylock figuráját, be kell tiltani a Twist Olivér című könyvet és filmet, amely az uzsorások elleni „csoport gyilkosságra” izgat „szellemileg” megsérti a zsidó nacionalista érzékenységet. A német nép nyakára ültetett zsidó komisszár, Auerbach, akit le kell tartóztatni a legkülönbözőbb bűncselekmények miatt és aki végül is az öngyilkosságba menekült, a német iskolakönyvekből kicenzúráztatta az Ahasvérus-legendát, amelynek természetesen semmi köze sincs az „antiszemitizmushoz”. Indok: „Auswitz után tarthatatlan a bibliai zsidó legendája.” A keresztény gyermek csak azt tanulhatja, amit a zsidó cenzúra engedélyez.

A fajgyilkossági törvény, amely mellett természetesen szót emelt Felix Frankfurter és Robert M. Kempner a nürnbergi zsidó vádló, más oldalról súlyos kritikába ütközött. Egyes világosan látó amerikaiak nyílt gyűléseken mutattak rá, hogy a genocide convention *árulás és zsarnokság, egyben az állandósított háború egyik fajtája az amerikai nép ellen*. Mervin K. Hart ugyanekkor utalt arra, hogy a palesztinai cionisták Deir Yassin arab faluban minden férfit, asszonyt legyilkoltak és *semmi bántódásuk nem történt, mert zsidók voltak*. Hangoztatta, hogy ha a genocide convention életbe lép, akkor „a legkisebb utalás egy bizonyos kisebbségi faj, vagy vallás *egyetlen* tagjára büntetendő cselekménynek fog minősülni.” James Finucane, a National Council for Prevention of War kiküldöttje kijelentette, hogy „*Quebeck, Yalta, Potsdam is fajgyilkosságok voltak, amerikai lobogó alatt.*”

Miután épp a morgenthauisták alkották meg a genocide conventiont, ez a legfényesebb bizonyíték, hogy a fajgyilkossági törvény csak a zsidók részére biztosított kiváltság, az UN által elfogadott világterror egyik eszköze. Állandó háború Amerika népe ellen! – mondja Agnes Wather. – Állandó harc a szellemi szabadság ellen. Kiváltság, amelynek árnyékában büntetlenül lehet gyilkolni arabokat és franciákat, németeket és románokat.

A genocide conventionnak, – amelyet természetesen nem alkalmaznak a zsidók által elnyomott vasfüggöny mögötti országok vezetőivel szemben – félelmetes háttérrel adnak azok a jelenségek, amelyek mutatják, hogy a zsidóság hogyan akar elnémítani minden ellenvéleményt. Ma már köztudomású, hogy még a keresztény kézben lévő könyvkiadó vállalatoknál is ott vannak a zsidóság feketelistái. Ezek megakadályozzák, hogy olyan írótól jelenjék meg bármiféle könyv, akinek zsidó nacionalista szempontból „nem jó a neve”. Aki egy, a zsidónak nem tetsző filmben, vagy színdarabban lép fel, soha többé nem szerepelhet, legyen bármilyen nagy művész.

Veit Harlant, a Jud Süß rendezőjét felmentette minden bíróság. Sötét zsidó szervezetek azonban máig is akadályozzák legártatlanabb társadalmi filmjeinek bemutatóját. A Twist Olivér című *angol* film előadása ellen egész sereg zsidó szervezet tiltakozott. Ugyanekkor a zsidók „antiszemitizmus” címén kifogásolták, hogy egyes amerikai vallásos szervezetek megakarták akadályozni Ingrid Bergman és Rosellini Krisztusgyalázó filmjeinek előadását. Ismét csak a zsidó szervezetek tiltakoznak, mikor egy amerikai könyvkiadó vállalat kiadja Dosztojevszkij publicisztikai tanulmányait. Ezek között ott van a zsidó problémáról írt mesterműve is. Giesekinget kiebrudalják a „szabadság hazájából”, mert a hitleri időkben is szerepelt. Dohnányi Ernő évekig nem jelenhetett meg a Carnegie Hallban, mert a zsidó háborús veteránok „fasisztának” kiáltották ki. Heinrich Guldát, a világhírű pianistát Ellis Islandra küldték, mert tízéves korában a Hitlerjugend tagja volt.

Ez már a szellemi világterror visszamenőlegesen. Vissza egészen Krisztusig. A német írókat a Spruchkammerekkel ítéltették el, olyan műveikért is, amelyekben szó sem volt náciizmusról és antiszemitizmusról. Mindazokat, akik *feltehetőleg* zsidóellenesek voltak, különféle foglalkozási tilalmakkal és vagyoni elkobzásokkal sújtották, lettek legyen azok művészek, írók, vagy színészek. Magyarországon a „Kaganovicsok” című regény szerzőjét, Dövényi Nagy Lajost életfogytiglani fegyházra ítélték; 36, A Talmud fordítója, Luzsénszky Alfonz ötévi börtönt szenvedett, Méhely Lajost az európai híró fajbiológust 93 éves korában hétévi börtönre ítélték. Dolányi Kovács Alajost, aki száraz statisztikát készített a magyarországi nemzeti vagyoni megosztásáról, szintén börtönbe zárták. Ugyanilyen alapon ítékeztek azonban Romániában, Csehszlovákiában és más vasfüggöny mögötti államokban.

A nyugati világterror intézményesítéséhez nagyban hozzájárult Izrael állam megalakulása is. Az izraeli parlament, öt évvel a háború után, javaslatot fogadott el, amely szerint Izraelnek joga van megbüntetni a háborús bűnösöket” és kikérni azokat, bármely országban éljenek is.

Ez már a jogi lehetetlenségek teljessége. Hiszen itt olyan állam akar ítélni, amely állam az úgynevezett „háborús bűnök” elkövetése idején nem is létezett. Tehát már van nemcsak post facto jog, hanem post facto állam is. Ezzel ismét üldözötté válhat minden, a zsidóságot ért kritika, ártalmatlan szellemi tevékenység is. A svéd, kínai, argentin szellemi embert Izraelnek joga van kikérni és felakasztani.

Ennek a jognak, amely „Ábrahám szent magjának” leszármazottaira mindig külön erkölcsöt alkot, jellemző sajátossága az is, *amíg minden keresztényt igyekszik zsidó törvény alá helyezni, minden zsidót igyekszik kivonni a keresztény jogszolgáltatás alól.* Henry Ford könyvében nagyon tanulságos dolgokat olvashatunk a New-Yorki külön zsidó bíraskodásról. Ezek a külön jogszolgáltatási esetek azonban mind a mai napig ismétlődnek. 1950-ben New Yorkban Mayer Mittelman azzal volt vádolva, hogy a német KZ-ben agyonütött egy Krieger Benjamin nevű zsidót. A zsidóság gondoskodott róla, hogy a kínos ügy ne kerüljön az amerikai bíróság elé. Az American Jewish Congress külön bíróságot állított fel a gyilkosság tisztázására. Ez aztán azzal az eredménnyel zárta le az ügyet, hogy a megvádolt zsidó mégsem gyilkolt.

Kétféle jog, kétféle erkölcs, *de egyfajta terror.* Mindez azonban még csak kezdet. Az argentinai Der Weg-ben Felix Schwarzenborn igen érdekes cikket írt, „Welttyrannei ab 1955?” cím alatt. Ebben ismerteti azokat a terveket, amelyek a zsidó világkirályság kiépítésére vonatkoznak. Ennek a világterrornak legmagasabb szervezete az UN volna. A Common Sense, amerikai heti folyóirat is megerősíti, hogy ilyen tervek léteznek.

„A világalom meghódítására vonatkozó zsidó tervek a megvalósulás felé haladnak, – írja. Minden valószínűsége megvan annak, hogy a jövő világkormány a jelenleg Egyesült Nemzetek néven ismert szervezet lesz. A világ máris két nagyhatalmi összefogásra van osztva. Egyiket a moszkvai zsidók kormányozzák Salamon király pecsétje (az ötágú csillag) alatt, a másikat az UN lobogói alatt. Bernhardt M. Baruch az USA gazdasági erejének összefogására kapott megbízást, ami tulajdonképpen az amerikai gazdasági erőnek a Wall Street-i zsidóság kezébe való átadását jelenti. A nyersanyagok internacionalizálása, az Európa-hadsereg, az európai, strassburgi parlament, a Schumann-terv, amelyet valójában David Lilienthal és nem a francia külügyminiszter alkotott, ténylegesen azt jelentik, hogy a nem kommunista világot a zsidók gazdasági terrorja alá akarják hajtani. Most már csak arra van szükség, hogy a vörös csillag és a kék-fehér UN lobogó jelképe alatt kormányzott két hatalmas blokkot összeolvasszák egy „Überstaat”-ba, azaz egy államok feletti államba. Ha ez megtörténik, akkor az amerikai fehér csillagot és moszkvai vörös csillagot felcserélik majd Dávid király hatágú csillagával. Az eddig ismert tervek szerint az UN kezébe kell adni az összes atombombát és hidrogénbombát, a hadseregeket, flottákat, légierőket, mert mint mondják „ezeket veszélyes volna meghagyni egy hatalom, vagy egyetlen hatalmi csoport kezében”. A végén az UN hadsereg és az UN atomhatalom, amelynek operációs központja akkor már Jeruzsálem lenne, könnyű szerrel elfojthatná a nemzsidók minden lázadását. A zsidók által kormányzott UN lesz a legfelsőbb hatalom, és mindent amit „antiszemitizmusnak” lehet jellemezni, halállal, vagy fogházzal fognak büntetni, a genocide convention alapján, amelyet a lengyelországi zsidó professzor, a Yale egyetem tanára, Raphael Lemkin alkotott.”

Az emberiség tehát olyan veszélybe került, amilyenben még soha nem élt. A világterror már megindult és a világszarnokság árnyéka ráborul a földgolyóra.

A világhódítóknak ezeket a terveit nagymértékben elősegíti egy részben természetes, részben mesterséges folyamat, amelyet úgy neveznek, hogy – eltömegesedés.

XIII. FEJEZET

Ortega y Gasset 1929-ben írta meg a „La rebelion de la masas” című könyvét, amely úgynevezett alapvető munkának és felismerésnek számított az emberiség eltömegesedésével kapcsolatban. A tömeg jelentőségét azonban sokkal hamarabb felismerte valaki, mint a nagy spanyol gondolkodó. A Jegyzőkönyvek szerzői már 1895-ben emlegetik, hogy így tehetjük az igazi kormánynak helyére azok torzképét, a *tömeget*, vagyis *a mi teremtményeink és rabszolgáink által választott elnököt*.

„*A mi teremtményeink és rabszolgáink!*” Ennek a meghatározásnak döntő jelentősége van a zsidó világhódítás problémájának megítélésénél.

Semmi kétség: a kapitalizmus, az életnívó emelkedése, a szociális viszonyok javulása, az emberi életkor meghosszabbodása, a halálozási arányszám csökkenése és maga a technikai civilizáció – minden beavatkozás nélkül is – megszorította a tömegeket. Hegel, Malthus, Marx is észrevették a tömeg megjelenését és az emberiség túlszorodását, ami egyszerű biológiai és statisztikai tény. Ehhez a biológiai jelenséghez, amelyet az élet növekedésének is lehet nevezni, semmi köze sincs a zsidóságnak és bolsevizmusnak. Marx, majd pedig a Jegyzőkönyvek kísérteties felismerése, hogy a sok emberből, a nagy számból, összeolvasztott, *jelleg nélküli masszát kell csinálni*. A népből tömeget! Ez a legbiztosabb út a zsidó világ-hatalom, de bármely szervezett kisebbségi csoport hatalma felé.

A tömeg a mi teremtményünk és rabszolgánk!

„*A civilizáció nem állhat fent abszolút despotizmus nélkül!*” – mondják a Jegyzőkönyvek, arra az esetre, ha megvalósul a világkirályság. Hiszen „szükséges, hogy minden országban ne legyen más, csak proletár tömeg, néhány előttünk meghajló milliomos, továbbá a rendőrséghez tartozó katonák.”

Ehhez képest több mint egy évszázad óta futószalagon folyik a tömegek előállítás.

„A társadalom felosztása tömegre és elitre – írja Ortega y Gasset – nem szociális, hanem emberi kategóriákra való osztást jelent, nem szükséges tehát, hogy egybeessék a magasabb és alacsonyabb osztályok rangsorával. *Szigorúan véve minden társadalmi osztályban van egy valóságos tömeg és egy valóságos elit.*”

Száz év óta lehetetlenség fel nem ismerni azt a céltudatos munkát, amely abból a célból folyik, hogy a nagyszámú emberiségen és a társadalmi osztályokon belül minél nagyobb legyen a tömeg és minél kevesebb a valóságos elit. Ehhez kétségtelenül hozzájárulnak biológiai és örökléstani jelenségek. Ezekről Lothrop Stoddard amerikai professzor ír, „*Lázadás a civilizáció ellen*” című könyvében. Ő az egyes fajták biológiai megromlásának, az emberiség felhígulásának, az aljaember rohamos szaporodásának tulajdonítja a mai válságot. Azonban száz esztendő, a marxi kiáltvány óta, *a világzsidóság céltudatosan segíti elő, hogy ez a folyamat meggyorsuljon*. Azok a proletárok, akiket Marxtól Kun Béláig és Sidney Hillmanig zsidó munkásvezérek küldenek rohamra, és akik még egy pillanatig sem gondolkodtak a vezérek céljain, már ennek a tömegnek rohamcsapatai. Az osztályharc elmélete maga is, mint tipikus, destruktív, zsidó találmány, gyártja a tömeget. Lefelé szintez és levágja a különbségeket. A sajtó, később a rádió, televízió, hollywoodi film zsidó szellemisége szintén a konfekcióagyú embert termeli. Az üzleti szellem nem neveli a tömeget. Nem felfelé emeli. Leszáll a nívóval, hogy minél szélesebb körök vegyék az árut.

A bolsevizmus által meghódított területeken *már tökéletesen céltudatos* volt a szürke, vezetők nélküli, vagy csak kiválasztottak által vezetett tömeg kitermelése. Az orosz arisztokráciát, a középosztályt, a szellemi elitet, a parasztság, munkásság jellemi elitjét kivégezték. A szabad parasztot, az egyéniséget, a helyhez kötött embert Szibériába deportálták. Az egyéni kisbirtok helyére kolhozot csináltak, a „felszabadított” proletárt besorozták a gyárak munkáshadseregébe, ahol már nem voltak *vezetők*, csak – *parancsolói*.

A Sztalin agytrösztjében mindig helyet foglaló zsidók jól látták, hogy csak a tömeggé gyúrt embermassza fölött lehet gyakorolni a Jegyzőkönyvek által kívánt „kíméletlen despotizmust”. A bolsevizmus veszélyei közül az a legnagyobb, amely tömeget termel, tömegben gondolkodik, megöl minden kezdeményezést, minden egyéni színt, ízlést és személyiséget. Orosz nép nincs többé, csak orosz *tömeg*, s majd újabb harminc év múlva ezt lehet elmondani a vasfüggöny mögötti államokban is. Tömeg: Vladivosztoktól Stettinig. Bőre fehér, olykor sárga, de mindig és mindenütt: – *tömeg*. Ez már az embergyárakban, lágerekben, a proletkult futószalagján, a propaganda retortáival előállított egykönyvű, egyforma massa. A Komszomol ifjúsága ez, amelynek már nem lehetnek önálló gondolatai. Csak a propaganda által kiadott jelszavai vannak. Emberszabású csorda, amely fölött géppisztollyal áll a zsidó komisszár. Nem csillogó vízcseppek milliárdjai többé, hanem piszkos, szürke árvíz hömpölyög, és terelhető az utca két oldalán felállított gépfegyverek között. A nyugati kultúremler még mindig nem látszik észrevenni, hogy mit jelentenek ezek az emberi masszák, amelyek elvesztették képüket a külvilágról, az élet szépségéről, az egyéni értékekről. A vasfüggöny elzárta őket az ideáktól, a gondolatoktól. Annyi ismeretük sincs a világ többi részéről, mint amennyivel a középkor embere is rendelkezett. A nyugati világ múltjából, kultúrájából, történelméből, művészetéből már mit sem ismernek. Bent élnek a hamis világképben, amelyet Ilja Ehrenburg és David Zaslavszky állítanak elő számukra.

Azonban, óh, büszke nyugati ember – nézd meg önmagadat. Különb vagy-e vajjon? Hiszen a nyugati embert ma már ugyanilyen futószalagon állítja elő és alakítja a zsidó szórákóztató monopólium. Nyugaton is kihalt már az egyéniség, és eltűntek a hősök. Helyükre odalépett a *super-demokrácia* legriasztóbb képlete: *az utca embere*: a műveletlen, tudatlan és gondolkodásra képtelen alak. Ma ő nyilatkozik az újságoknak, ő felel a Gallup intézet kérdéseire, képviseli a közvéleményt, a „világlelkiismeretet”, amelynek nevében Nürnberget rendeznek, és elhallgatják a Katyinokat. Mit tud ez a konfekciórúhában járó, képregényeket és detektívhistóriákat olvasó „észleány” a politika függöny mögötti bűvészeiről, a „beavatottak” terveiről, a páholyok elhatárolásairól és a sajtó hazugságairól? Ő csak visszaszajkózza a hangszalagra azt, amit Galíciából származott újságírók és újságfejedelmek fejébe töltöttek. A demokraták és republikánusok kolumnistái viszont kizárólag azt a „véleményt” terjesztik, ami a világhódítóknak kedvez.

A gondolkodás hajdan oly nemes tudomány furcsa circulus vitiózussá alakult. A rádió mikrofonja előtt egy ordítózó, orrhangú próféta – Walter Winchel (Lipsitz) – áll, aki az ószövetségi sovinizmus mákonyát adagolja a tömegeknek. Az utca embere holnap visszanyilatkozza ezt, mint a tömeg véleményét, a közvélemény akaratát ugyanebben a rádióban. A keleti és nyugati tömeg magatartása között legfeljebb annyi a különbség, hogy *Nyugaton minden az önkéntesség látszatával történik*. Keleten a géppisztoly és a rabszolgatábor segítségével, a pártpropaganda szemináriumában folyik ugyanez. Azonban mindkettő monopólium, az ószövetségi náciizmus egykézrendszere.

Így érthető meg, hogy az úgynevezett államférfiak, akik a világot kormányozni látszanak, egyfelől a függöny mögötti hatalmak bábjai, másfelől a tömeg rabszolgái. A politikusok nem a józan ész alapján gondolkodnak többé, hanem a tömeg ízléséhez és indulataihoz kénytelenek

igazodni. Tömegekben gondolkodnak és a tömegek által engedik sodortatni magukat. A múlt államférfia okos programot terjesztett a választók elé és elfogadtatta azt. A politikus ma kikutatja a tömeg véleményét és ehhez igazítja a sajátját. Miután pedig a zsidó közvélemény gyártás nagyüzemei révén a tömeg már az ő szolgájuk, az államférfi kétszeresen az ő foglyukká vált.

A mai „béke” csúcsteljesítménye, hogy mekkora tömegeket lehet az urnák elé hajszolni, és szavazatokkal igazolni a rádióban elmondott beszédek. A háború sem magasabb célok kényeszerű eszköze többé, hanem egyetlen látható célja van: mekkora tömeget lehet elpusztítani és kikapcsolni. Az A-bombák, H-bombák, a szőnyegbombázások már nem a népnek, hanem a Tömeg háborújának eszközei, egy sikerült gyilkosság, vagy valamelyik mozisztár botránya headline-á változott. Háromszázezer halott Drezdában, hetvenezer Hirosimában, elhallgatható, ötsoros hír.

Arról röviden már megemlékeztünk, hogy a világzsidóság a bosszú örületét újabb tömegek gyártására használta fel. Sokan hitték kezdetben, hogy az újabb és újabb nincstelen tömegek kitermelése kizárólag bolsevista munka és így Yaltát, Potsdamot egyszerűen ráírták Sztalin számlájára. Bizonyos időnek kellett eltelnie, míg kiderült, hogy a potsdami triumvirátus – Sztalin, Truman, Attlee mögött, demokrata, vagy bolsevik álarcban a világzsidóság, közelebbről a Morgenthau terv, a Gomberg-terv állott. *Mindkettő végcélja az eltömegesítés – az elit kiirtása volt.*

A potsdami egyezmény következtében, mint írtuk, 12–16 millió ember vált hazátlanná. A kelet európai szabad német parasztból, a szudétaöldi képzett iparosból proletártömeg lett, amelyet 50 kiló csomaggal dobtak át a határon. A „náci” egyetemi tanárt utcaseprőnek küldték és a „náci” utcaseprőt kidobták az állásából. Az erdélyi szászokat Szibériába hajtják, Bácska, Bánát magas kultúrájú német lakosságának nagy részét Tito lágereibe vitték, ahol üveg-szilánkot etettek a gyerekekkel. Tizenhatmillió hazával rendelkező emberből gyökértelenített, hazátlan proletár, nyomorgó tömeg lett. Állatként terelték Nyugatnémetország felé az új humanizmus nevében.

Előzőleg már a lengyel intelligenciát és szellemi réteget Berija likvidálta Katyinban. Tizenegyezer lengyel tisztet, nagyobb részt orvosokat, tanárokat, művészeket – akik a civil életből vonultak hadba – kiirtottak és több mint egymillió lengyelt elhurcoltak Szibériában. Kik tették? Az amerikai kongresszus vizsgálóbizottságának jegyzőkönyve szerint Pater Braun a következőket mondta oroszországi élményeiről (Vizsgálati jegyzőkönyvek, 197. oldal.):

„Én láttam az NKWD tetteit 1936 és 1937 között, Jeschov elvtárs, majd utódja Jagoda és ennek utódja Berija alatt. (Mindhárman zsidók. A szerző.) Én láttam az oroszokat (zsidókat), amint saját honfitársaikat elképzeldhetetlen hidegvérűséggel gyilkolták le. És ha ők a Szovjetunió koncentrációs táboraiiban ezeket írtak le az élők listájáról és ezeket tekintették semminek, ami számukra igazán csekélység volt, hasonló módon a befolyásos lengyelek egy csoportját, doktorokat, írókat, professzorokat, tanárokat és tanítókat, a hivatalnoki osztály tagjait éppúgy kezelték, mint a többieket és egyszerűen meggyilkolták őket. *Ez csak egy része volt az ő általános tervüknek: a népgyilkosságnak.*”

Jeschov, Jagoda-Herschel, Berija? Vajjon csak az ő nevük lebeg a katyni erdő halottai felett? A katyni gyilkosságot vizsgáló amerikai bizottság előtt egy Goricki nevű lengyel tanú, aki megmenekült a tömegkivégzésből, elmondta, hogy kik szállították el a katyni mészárszékra szánt lengyeleket. „...Mikor a csoport már menetkész állapotban volt, előttem állott a politikai rendőrség két tisztje, egy komisszár, Urbanowitz ezredes és egy moszkvai zsidó, akinek neve

Sirotky volt. Hallottam amint Sirotky ezeket mondotta Urbanowitznak: Igen, most boldogok és nevetnek, pedig ha tudnák, hogy mi következik... (Kihallgatási jegyzőkönyv 176. oldal.)”

A katyni tömeggyilkosságot, íme, nemcsak zsidók csinálták és adminisztrálták, hanem Robert Kempneren, a nürnbergi amerikai vádlón keresztül ők igyekeztek az igazságot eltitkolni a világ előtt.

A lengyel nép intelligenciája, vezető rétege néhány nap, vagy óra alatt megsemmisült.

A magyarországi népbírói törvény és az amerikaiaknak átadott „háborús bűnös” listák segítségével szintén a sokszínű, egyénies, szabad, magyar elit is így semmisült meg – mint később látni – fogjuk 1945-ben.

A talmudi parancsból származó *biológiai osztályharc* tehát változatlanul folyik, A marxi elmélet immár magasabb fejlődési fokra lépett. A keresztény elit fizikai megsemmisítésére ott vannak a szovjet katorgái, a sarkkörön lévő aranyásó táborok, amelyekben, hazatért hadifoglyok állítása szerint, ötmillió rabszolga robotol. A körülbelül 15 millió főnyi zsidóság világosan látja, hogy egymaga is a népek vezető rétegévé, uralkodó osztályává válhatik, ha mindenütt kipusztítja azokat a társadalmi rétegeket, amelyek szellemi és jellemi képességeiknél fogva vezetésre hivatottak. Ehhez a művelethez segítségül hívja a tudatlan tömeget, a rothadt intellektuelt, a megvásárolható jellemeket, akik népük és fajuk elárulásával hajlandók száz százalékgig a világhódítók céljait szolgálni. A vasfüggöny mögötti állapotok mindennél világosabban mutatják, hogy a tizenötmillió zsidó hamarosan a népek, *világok és nemzetek fölötti középosztállyá válhatik*. Uralkodó réteggé, amelynek immár nem kell semmiféle alantasabb munkával foglalkoznia. A következő generáció már ott ülhet az államok vezetői pozícióiban, a szellemi és gazdasági élet kulcsállásaiban, amelyekről még később beszélünk. Végeredményben azt akarják megismételni, ami Szovjet-Oroszországban történt, ahol a társadalom legmélyéről a társadalmi gúla legcsúcsára került a zsidóság.

Ehhez elegendő a talmudi parancs teljesítése, amely azt mondja:

„A gojimok legjobbját öld meg.”

A biológiai osztályharc következményeiről az Adanauer kancellárhoz közelálló Rheinischer Merkur hasábjain (1957. október 4.) igen érdekes cikket írt Gunnar D. Kümlien, aki elmondja egyik beszélgetését, amelyet egy szibériai rabszolgatáborból szabadult orosz szellemi emberrel folytatott Moszkvában. Csak titokban tudott ezzel a megfélemlített, remegő orossal beszélni, a bolsevista „forradalom” negyven esztendejéről.

„Az a társadalmi réteg, amely megőrizte szellemi önállóságát, – mondotta ez az orosz – többé egyáltalán nem nyom latba. Húsz évvel előtt ez a réteg még a népesség 20 százaléka lehetett. Tíz évvel ezelőtt 10 százalék. Ha évente csak egy százalékot szűrték ki, mi maradt még?”

Borzalmas, amint a svéd újságíró leírja az orosz életet, a tömegszállásokon összezsúfolt proletárokat, akiket olyan életnívón tart a párt, hogy egész életüket betöltse a létharc, és ne érjenek rá politikával, egyéni gondolatokkal foglalkozni.

„– Ma már olyan alacsony az életnívó, – mondja az orosz intellektuel – hogy a szovjet katonának elég egy fél liter vodkát ígérni, és elmasírozik Wladvosztokig vagy Magyarorszáig, – miként 1956-ban meg is tette azt.”

A biológiai osztályharcról, ha azt, – mondjuk, a zsidó nép szellemi vezetőire vetítenék ki, azt mondanák, hogy ez – antiszemitizmus. Az orosz nép a vasfüggöny mögötti népek javának lemészárlása azonban nem antiorosz, antimagyar, vagy antikínai. Pedig a biológiai osztályharc következményei megmaradnának a bolsevizmus bukása esetén is.

A céltudatos elit-irtásnak van sok riasztó jelensége. A műveltebb fok, tanultabb munkások, értelmesebb gazdák, képzett szakemberek kiirtása következtében a vasfüggöny mögött *mindenütt alább szállott a termelés nivója*. Ízlés már nincs, a díszítő művészet luxussá vált, a szék lábát már nem gyalulják meg és hiányoznak a legegyszerűbb közszükségleti cikkek. A gyorsforraló kurzusokon kiképzett „új intelligencia”, a tömegrabszolga már nem tudja vezetni az ipart, kereskedelmet, mezőgazdaságot. A tudomány nivója minimumra csökken, az orvostól felcser lesz és mérnökből pallér-színvonalon álló tudatlan. A világ legtermékenyebb földjén, az ukrán humuszon már csak 4 mázsa búza terem, a világhíres tokaji szőlők kipusztultak, a gyümölcstermelés színvonala száz évvel visszahanyatlott, a bánáti földeket, ahol a földkerekség egyik legszebb mezőgazdasági kultúráját teremtették meg a volksdeutschok, felveri a gaz, és a Szudétaföld házai összeomlanak. A nép nyomorog, éhezik. A rabszolgatömegnek nem jut más, csak ormótlan filcbakancs és az oroszok egyforma vattakabátja. Aki messzebb tud nézni, a rettentő jövőbe lát: a homokba fült, dzsungelbe temetett kultúrákig, ami az elit-irtás következtében a kereszténység és minden más nép kultúráját fenyegeti.

A börtönből jövendölte egy magyar mártír, vitéz Endre László: „Az elproletárosított Európa olyan lealacsonyodott és elállatiasodott ösztönökkel áll majd velük (zsidókkal!) szemben, melyeket csak a legvadabb rabszolgalázadások leverésére alkalmazott, legbrutálisabb eszközökkel tudnak majd leverni.”

Nincsenek többé forradalmak, szabadságharcok. Csak rabszolgafelkelések. Ez a jövő!

Hogy ezzel az ő hatalmuk is összeroppan egyszer és az ő kiváltságaik is megszűnnek? A hódítók nem szeretnek a jövőbe nézni. Ők ülnek a hatalom ormán. Az MVD, vagy ÁHV szuronya, a Sea Gaten posztoló rendőr egyelőre őrzi kiváltságukat, jólétüket és hatalmukat. Ők csak azt látják, hogy a „mi teremtményünk és rabszolgánk, a tömeg” nekik dolgozik.

XIV. FEJEZET

Harry Truman, az Egyesült Államok akkori elnöke, 1945. augusztus 6-án a következő bejelentéssel lepte meg a világot:

„Huszonnégy órával ezelőtt egy amerikai repülőgép egyetlen bombát dobott le Hirosimára. Ennek a bombának nagyobb robbanóereje volt, mint 20 000 tonna trinitrotoluolnak. Ez egy atombomba volt.”

Két évvel később a 31 éves Korff rabbi, a Stern nevű terrorista szervezet vezetőségi tagja 600 fanatikus rabbi élén felvonult Washingtonba, ahol azt követelte, hogy a palesztinai válság miatt az Egyesült Államok dobjanak atombombát – Londonra. A rabbi egész nyíltan a zsidóság hatalmával fenyegette meg Washington utódját. (The Jews Have Got The Atom Bomb. 3. oldal. Gerald K. Smith kiadása.)

Újabb két év múltán Truman elnök ismét bejelentést tett. 1949. szeptember 23-án azt mondotta:

„Bizonyítékoknak vagyunk birtokában, hogy az utóbbi hetek folyamán a Szovjetunióban atomrobbantás történt.”

Nem sokkal ezután az angol hatóságok elfogták Klaus Fuchs zsidó atomfizikust, Einstein jó barátját és bizalmasát. *A zsidók az atombomba titkát kiszolgáltatták a Szovjetuniónak.*

Az atombomba már a kezdet kezdetén a zsidók kezébe került. Otto Hahn német professzor atomhasítási elméletéről és a Kaiser Wilhelm Institutban elért eredményeiről jól tudott Einstein, aki Amerikába érkezve javaslatot tett Roosevelt elnöknek az atombomba kifejlesztésére. Ettől kezdve az atomtitok körül szüntelenül ott nyüzsögtek a zsidók. Lise Meitner, egy dániai zsidó atomfizikuson keresztül juttatta el Otto Hahn kísérleteinek eredményét Amerikába. Hamarosan feltűnt egy budapesti zsidó, Szilárd Leó s ettől kezdve az Einstein által beprotezsált zsidók csodálatos és rejtélyes együttese vette körül a legújabb kor legnagyobb titkát. Egyszerre csak megjelent a színen a göttingeni egyetemen végzett németországi zsidó, Robert Oppenheimer. Már külsejére nézve is a sátáni tudomány, a bomlasztó lángelme típusa. Szikár aszkéta, hűvös, kiegyensúlyozottnak látszó tudós, akinek belsejében a faji elhivatottság és fanatizmus kénköves tüzei lobogtak. Kommunista volt, kommunista kapcsolatokkal rendelkezett, de csak azért, mert a kommunizmusban *a zsidó lelkek magasabbrendű képviselőit, a nagyobb keménységet, mélysegebb fanatizmust látta, mint a demokráciában.* Robert Oppenheimer elsősorban és mindenképp fölötte zsidó volt. A világhódító szovinizmus egyik legjellegzetesebb és legtisztéletreméltóbb képviselője. Amíg Otto Hahn ingadozott és szabotált, hogy Hitler, vagy inkább saját népe számára megteremtse az atombombát, addig Robert Oppenheimer minden tudását, alkotóerejét, zsenialitását belevetette az atombomba megteremtéséért folyó versenyben. Éjt nappallá téve dolgozott. Negyvenhét kilóra lefogyott. Szinte fantasztikus tudományos teljesítményeket produkált csupán azért, hogy a zsidóság ellenségeit – a németeket – ő pusztíthassa el atombombáival.

Egész természetes, hogy körülötte nyomban megjelentek a nagy zsidó bankházak képviselői, akik nemcsak jó profitlehetőséget, hanem nemzeti küldetést is láttak az atombombagyártásban. L. Strauss, a Kuhn, Loeb and Co vezető tagja, már korábban is tanácsadója volt David Lilienthalnak. Az óriási költséggel megindult atomkísérleteket J. Robert Oppenheimerre bízták. A gyártási és kísérleti titokba Einstein beavatta Klaus Fuchst. Az atombombagyártás üzemei, hivatalai hamarosan megteltek a különféle országok zsidóival. Kétes emigránsok,

gyanús bevándorlók, ukrainai, lengyel, magyarországi zsidók vették át nemcsak a vezetést, hanem a legkisebb pozíciókat is. Julius Rosenberg, David Greenglas és hasonló „személyiségek” kerültek Los Alamosba.

Ennek kétségtelenül sokféle oka van. A zsidók között számos jó matematikus akadt minden időkből. Azonkívül a zsidó pszichének is teljesen megfelelt az atomkutatás. Az atombombasztás tipikusan destruktív tudomány. Eddig csak rombolni tudott, alkotni *nem!*

Az emberi elme felbontja az atomot, a világmindenség számokban ki sem fejezhető parányát. Beleavatkozik az isteni teremtés művébe, de nem tud összerakni két atommagot sem. Nem teremtő, csupán destruktör.

Ami ezen túl történt, az csupán a zsidó sovinizmus természetes következménye volt. Ha egy zsidónak sikerül valamely kulcspozíciót megszállni, azonnal igyekszik maga mellé és maga köré minél több zsidót alkalmazni. Ez minden intézmény elzsidósodásának menetrendje. Az alkalmazott zsidók újabb zsidókat telepítenek be, mert mind csak a maga fajtájában bíz, csak a maga fajtáját tartja tökéletesen megbízhatónak a zsidó nemzeti célok szolgálatában. Ez történt az atombomba körül is. J. Robert Oppenheimer körül a világhódítóknak egy fanatikus, nacionalista meggyőződésű munkaközössége alakult ki. Amerikai értesülések szerint a los alamosi és monmounthi laboratóriumokban csak a munkások voltak nemzsidók. Julius Rosenberg, Martin Sobell, Harry Cold, David Greenglas csak a későbbi atomkérdés során ismertté vált nevek. Pontecorvo, a magyarországi Jánosi professzor, a hidrogénbomba kifejlesztője, Teller Edward egytől egyig az atomfelekezet prófétái, kisebb, vagy nagyobb papjai.

A szimbolikus kígyó gyűrűje az atombombagyártás körül is összeért. A zsidóság titkát, amelyet zsidók őriztek, gyártottak, adminisztráltak, a zsidóság népi tulajdonának tekintette. *Így egészen természetesnek tartotta, hogy megossa azt a Szovjetunióval.* A keleti és nyugati zsidó kapcsolatai ezen a téren is felelevenedtek. Az atomfelekezet tagjai, vagy azok apái, nagyapái már régen elvándoroltak a pogromok hajdani Oroszországból, de a bolsevizmus Oroszországát *zsidó szempontból megbízhatóbbnak tekintették, mint Amerikát.* A bolsevikiek fanatikusán harcoltak Hitler ellen. Amerikában Lindberghék, Taftok és izolációnisták is voltak. Az atombombát tehát át kellett adni a Szovjetuniónak, amelyről több kegyetlenséget, elszántságot teteleztek fel, mint Amerikáról.

Az a körülmény, hogy az amerikai atomtudósok között kommunisták is voltak, mellékes szerepet játszott. Ők csak a szovjet kegyetlenebb, nyersebb, fanatikusabb és bosszúállóbb zsidóit látták maguk előtt és azokban bíztak. Nagyon jól tudták ezt a keleti zsidók is, David Zaslavszkij és Ilja Ehrenburg Prawdaja mindig is úgy emlegették Albert Einsteint, mint a Szovjetunió hat legnagyobb amerikai barátainak egyikét és Sztalin személyes barátját. S hogy magukat megbízhatóbbá tegyék az amerikai zsidók felé, Solomon Abrahamovics Rebachot, a bolsevik titkosrendőrség egyik vezető személyiségét tették meg az atomenergia tudósok legfőbb szovjet komisszárnak, s Abrahamovics elvtárs ma is betölti ezt a magas hivatalt. Másik oldalon jelentős szerepet nyertek az atomgyártás körül a Kuhn and Loeb bankház megbízottai. Ugyanazok a nagy nyugati kapitalisták, akik 1917-ben a bolsevik forradalmat finanszírozták és akiknek oly kitűnő kapcsolataik voltak Trotszkijhoz, most sem tagadták meg érzelmeiket, amelyek a keleti zsidókhoz fűzték őket. Albert Einstein maga sem titkolta, hogy – úgy is, mint jó demokrata – lelkesedik a szovjet tyrannizmusért. John Rankin amerikai képviselő nyilvánosan is megvádolta Einsteint, hogy kapcsolatot tart fent a bolsevikiekkel. Ilyen módon egyáltalán nem lehet csodálkozni George Racey Jordan amerikai repülőőrnagy vallomásán, amely szerint titokzatos kezek már 1943-ban, tehát *a második világháború legválságosabb óráiban is szállítottak atomgyártáshoz szükséges anyagokat és titkokat a Szovjet-Uniónak.* Az atomkémkedéssel összefüggő radarkémkedés felderítése során viszont

kiderült, hogy az amerikai Signal Corps Monmouthból eltűnt 57 legtitkosabb aktája közül 26-ot Kelet-Németországban találtak meg. Az utóbbi ügy miatt felfüggesztett „tudósok” kivétel nélkül szintén a világhódítók közül kerültek ki.

Végeredményben a new-yorki bíróság előtt bizonyult be, hogy az atomkérdés mennyire nem kommunista, hanem elsőrendű *zsidó ügy* volt. A vádlottak beismerték, hogy már 1943-ban is adtak át atomtitkokat a szovjeteknek. Átadták ingyen, meggyőződésből, hazafias zsidó nacionalista önérzettől fűtve. Az atomkérdés legkiemelkedőbb jellegzetessége, hogy a vádlottak nem kértek pénzt a Szovjet-Uniótól. Julius Rosenberg egyetlen egy ízben kapott 500 dollár költségei megtérítésére. Ők a zsidó öntudat legmagasabb fokán, szentül hittek abban, hogy Amerikát elárulni és a Szovjetuniót megsegíteni a legszentebb *zsidó kötelesség*.

Félelmetes tény az is, hogy az atomperек vádlottai valamennyien zsidók voltak. És végeredményben, mint látni fogjuk: mögöttük állt az egész világzsidóság. Amerikának, – ha nem akart csödbe, gazdasági válságba jutni – még a látszatát is el kellett kerülnie annak, hogy az atomperekben valamiféle „antiszemita” tendencia lehet. Julius Rosenberg és Ethel perét kénytelenek voltak rábízni Irving Kaufman zsidó bíróra, akit az egész zsidóság úgy tekintett, mint destruktív, oportunista fajárulót. Zsidó volt Sypol new-yorki államügyész, zsidók a vádlottak és zsidó volt Bloch védő is.

Az atomtitok mögött ott trónolt a világzsidóság legtitokzatosabb, egyben leghatalmasabb személyisége. Bernhardt Baruch, a „filantrop” bankár, aki a két világháború során rejtélyes körülmények között szerezte vagyonát. Az amerikai nép fantáziájában, – talán nem is minden ok nélkül – úgy jelent meg Bernhardt Baruch, mint az „Egyesült Államok nemhivatalos elnöke”, hiszen, ha Churchill Amerika elnökének látogatására Washingtonba megy, először Baruchot kénytelen meglátogatni. Roosevelt hatalomrajutásakor megsokszorozódott Baruch hatalma, befolyása. Amíg a második világháború frontjain a keresztény Amerika katonái véreztek, addig Bernhardt Baruch, – aki az Egyesült Államok 351 legfontosabb iparágát ellenőrizte és a világ nyersanyagkészletének kétharmadát kontrollálta azon fáradozott, hogy az atombomba fölötti rendelkezést kivonja az Egyesült Államok elnökének és az U.S. Army hatásköre alól. *A zsidóság itt már csaknem teljesen levette az álarcot.* Ha nem is nyílt szavakkal, de tetteivel, propagandájával erőteljesen deklarált, hogy az atombombát a nemzetek fölötti hatalom eszközének tekinti és *saját nemzeti tulajdonának tartja.* Mint több amerikai író állítja, – Bernhardt Baruch nyomására – „a kongresszus elkövette a legnagyobb árulását a nép ellen”. Megszavazta a törvényt, amely az elnök, a hadsereg felügyelete alól kivonta az atombombát, az atomgyártás titkát és megszervezte az U.S. atombizottságát. Truman elnök, aki nem látta a következményeket, aláírta a törvényt.

Ez a bizottság nagyobb hatalmat jelent, mint maga az Egyesült Államok elnöke. Független a földgolyó minden kormányától, *tehát az amerikai kormánytól is.* Amerika hivatalos köreinek állítása szerint ennek a bizottságnak nagyobb hatalma van, mint Hitlernek, Sztalinnak, Rooseveltnek együttvéve volt.

S mikor minden ki volt terelve, meg volt alkotva, akkor kinevezték az atomenergia bizottság tagjait. Az első öt közül három, de lehet, hogy négy biztosan zsidó volt: David E. Lilienthal (zsidó), Lewis L. Strauss (zsidó), Robert F. Bacher (zsidó), William W. Waymack (?), Summer T. Pike (?). Jellemző, hogy bár látszólag bizonyos változások következtek be Amerikában és a McCarthy vizsgálatok sok mindenre ráébresztették az amerikai közvéleményt, az atomenergia bizottságot lényegében nem lehetett átalakítani. Az Oppenheimer-ügy kapcsán David E. Lilienthalt eltávolították ugyan az elnöki székből, de helyére Lewis L. Strauss került. Ugyanakkor a Szovjetunióban Pontecorvo, az itáliai zsidó lett az atomkutatás vezetője. Az ő

keze alatt dolgoznak az elrabolt német atomtudósok. S mindnyájuk fölött a legfőbb felügyelő Solomon Abrahamovics Rebach, a kommunista titkosrendőrség legfőbb atommegbízottja.

Az atombomba teljesen a zsidóság kezébe került. Az emberiségre rászabadult a történelem legnagyobb tragédiája és legfenyegetőbb veszélye. Az atombomba a nép által választott, felelős államférfiak kezében is túl veszedelmes fegyver. Korff rabbi és hatszáz társának washingtoni felvonulása azonban ízelítőt adott belőle, hogy milyen katasztrófává válhat ez egy fanatikus törzsi nacionalizmus kezei között. Az atombombával nemcsak a civilizációt lehet elpusztítani, nemcsak háborúkat lehet nyerni vagy veszteni, hanem örök időkre *meg lehet semmisíteni az emberi szabadságot*. Az atombomba a világzsidóság kezében állandó fenyegetés a demokrácia ellen, minden nép függetlensége, minden szellemi, vagy politikai irányzat ellen, amely nem kedvez a világhódítóknak. A föld színéről egyszerűen el lehet törölni azokat a nemzeteket, amelyek nem engedelmessé válnak a világzsidóságnak, vagy túl nagyok tartják a Kuhn and Loeb által megszabott kamatlábat. Az atombomba a zsidóság kezében a terror és a szörnyű fenyegetés eszköze még akkor is, ha nem dobják le és nem robbantják fel. Az atompszichózist, az atomhaláltól való félelmet egész népek ellen lehet kihasználni. „Mondjatok le szabadságokról, függetlenségekről, tagadjátok meg keresztény hiteteket, mert mint Damokles kardját tartjuk felettetek az atombombát.” A hidrogénbomba felrobbantásakor a törzsi nacionalizmusnak sikerült azt a látszatot keltetni, hogy, ha Amerika hadjáratot indítana a világalom keleti fele ellen, akkor esetleg felrobbanna maga a világ-egyetem is.

Ez már nem is politikai lehetőség volna, hanem János jelenéseinek kísérteties látomása a vörös fenevad világuralmáról, az emberiség kétharmadának kiirtásáról, amely ott van a Jelenések könyvében. Olyan látomás ez, amelyről a Jegyzőkönyvek szerzői sem mertek álmodni, mikor azt írták 50–60 év előtt:

– „Belőlünk mindent elborító terror fakad.”

Az atombomba ennek a mindent elborító terrornak irtózatossá eszköze, egyben a világuralmi törekvéseknek és világhódításnak legfélelmetesebb bizonyítéka. 1934-től 1948-ig a zsidó propaganda azt hirdette, hogy az amerikai demokrácia és az emberi szabadság fennállhat a szovjet tyrantizmus szomszédságában. A második világháború befejezése óta világprogram volt a nyugati és keleti zsidó megosztott világhatalma. Osztozás a földgolyón! Nyugati és keleti hemiszféra! Nyugaton az arany. Keleten a géppisztoly. *A cél: a háborút, a bolsevizmussal való leszámolást minden áron meg kell akadályozni. Mint már rámutattunk, ezért alakítja meg Mr. Morgenthau a „Society for the Prevention of World War in”-at.*

Ezt látja – igen helyesen – Marcel de Briancon francia író, aki azt írja:

„Ez a két végtelen, egymással szemben álló, oly ellentétesnek és ellenségesnek látszó, valójában egymást kiegészítő hatalmi gondolat azt mondja magának: ha a Szovjet győzi le az USA-t, akkor az én világuralmam, mint kommunista világalom valósul meg és *mint világszovjet fog megszerveztetni*. Ha megfordítva az USA győzi le a Szovjetet, akkor ebben a plutodemokratikus új világalomban ugyanúgy ott leszek, mint vezető, irányító, döntő hatalmi tényező. Végeredményben olyan mintegy, ha mint a koncentrált magántőke birtokosa ülök benne a világalom politikai birtokában is, vagy az államkapitalizmus kulcspozícióiban gyakorlom ugyanezt a hatalmat. Akármelyik véglet győz, ez végeredményben így is, úgy is az én győzelmemet fogja jelenteni. Mi értelme van akkor az összecsapásnak?”

S mikor a világzsidóság látja, hogy az összecsapás mégis megtörténhetik, amikor az amerikai közvélemény lassan eszmélni kezd, hogy a bolsevizmus és a szabadság nem állhat fent egymás mellett, egyszer csak letartóztatják Klaus Fuchot, aki az atomtitok minden részletét átadta

a Szovjetuniónak. Egyszer csak a homályból felszínre kerül két név: a J. Robert Oppenheimeré és a Julius Rosenbergé. Mindkettő hordozóját – mint látni fogjuk – a zsidó, világhódító nacionalizmus szimbolikus alakjának tekinthetjük.

J. Robert Oppenheimer, míg arról volt szó, hogy a német nemzeti szocializmust kell elpusztítani, addig – mint írtuk – az aszkéta önfeláldozásával, a zseni páratlan fanatizmusával dolgozott az atombomba előállításán. A szó legtisztább értelmében „nyugati” zsidó volt, *de csak a keleti testvérek keménységében, vérszomjában és fanatizmusában bízott*. Az ellene emelt vádak szerint 1940–42-ben hatalmas összegekkel támogatta az Amerika ellenes bolsevik felforgatást. Kommunista nőt vett feleségül. Fivére és sógornője ugyancsak kommunisták voltak. Kommunista feleségének első férje is meggyőződéses bolsevik volt, aki a spanyolországi harcokban esett el. Oppenheimer kommunista zsidókat alkalmazott a második világháború alatt Los Alamosban.

Akkor minden tudását, minden tehetségét beállította az atombombagyártás szolgálatába. Nem voltak lelkiismeretfurdalásai, – hiszen tudta, hogy az atombombával csak „nácikat” kell elpusztítani. Mikor azonban a „nácizmust” már leverték és az igazi zsarnokság, a szovjet rendszer ellen meg kellett volna teremteni a H-bombát, a nagy nyugati testvér hirtelen megtorpant a keleti világhódító hatalma előtt. Ha valaki, úgy ő tudta, hogy ezek, legyenek bár bolsevista zsarnokok és ezerszer rosszabb elnyomók, mint Hitler, az ő hitével vallják: Egy nép vagyunk! Egy nép! Nem vagyunk orosz, portugál, amerikai zsidók, hanem *csak* zsidók!

S ezek után, mondja K. D. Nicholson, az Atomenergia Bizottság general managerének Oppenheimerhez intézett levele:

„Oppenheimer, mint az Atomenergia Bizottság: General Advisory Committee-jének elnöke erősen ellenezte 1949-ben a H-bomba kifejlesztését és másokat is késleltetésre akart rávenni még azután is, hogy Truman elnök elrendelte a kísérletek megkezdését.” (Amerikai Magyar Hang, 1954. április 19. 7. oldal.)

A H-bombát már a világhatalom keleti felére kellett volna ledobni. És a nyugati zsidó nem akarta, hogy elpusztuljon néphatalmának keleti fele. Ő, a matematikai és fizikai lángelme, a sátáni ész látta meg legvilágosabban, hogy a *világhódításnak az kedvez, ha a földgolyó két hemiszférára van osztva és mindkettő kezében ott van az atombomba, amellyel hol egyik, hol másik fenyegetheti egymást*. Oppenheimer, akit nyugodtan nevezhetünk a zsidó nacionalizmus Hitlerjének, a nyugati zsidó nacionalista és kultúrlény szimbólumának, jól tudta, amit a keleti és nyugati rabbik bátran kimondtak, hogy *a harmadik világháború a „zsidóság kipusztítására vezet”*. Ő csak a hitleristákat akarta kiirtani. A Kremlben lakozó zsarnokság képviselőit annál kevésbé. Ha valaki, ő tudta, hogy itt nem amerikai, nem orosz, nem demokrata és nem kommunista ügyről van szó, hanem kizárólag a zsidóság ügyéről.

A másik jelképes alakja ennek a világhódító nacionalizmusnak a Rosenberg házaspárt volt. Kicsiny, jelentéktelen emberek, akik talán nem is használtak annyit a Szovjetuniónak, mint sokan hiszik. Átadták az atomtitkot faji meggyőződésből, nemzeti kötelességükből kifolyólag. Átadták a Szovjetuniónak és – igen jellemzően! – azzal védekeztek, hogy Amerika a Szovjetunió szövetségese volt.

A világ fölötti nácizmus kénköves lángjai akkor lobogtak fel igazában, amidőn a Rosenberg házaspár a villamosszék felé készült indulni. A törvény, az igazság, becsület írott és íratlan parancsai szerint Rosenbergék kémek voltak. Amerika árulói voltak. Mégis melléjük állt az egész világ zsidóságának 99 százalékos többsége.

Milliók egyén! Ez minden becsületes nacionalizmus jelszava. És most a zsidó milliók, a kapitalisták és proletárok, a Sea Gate luxusvilláinak és Bronx sötét proletárnegyedeinek lakói,

a londoni Westend és a budapesti Király utca egyszerű, egyarcú világhódítói mind összefognak, hogy a „nácifasiszta-hitleriánus” Eisenhower elnök kegyelmezési jogát kikényszerítsék. A „jobboldali” amerikaiak előtt úgy tűnik fel a Rosenberg házaspár érdekében folytatott pikettelés, mint valami kommunista demonstráció. „Ha Ilse Koch, a zsidók gyilkosa kegyelmet kapott, – írták a tüntetők tábláira – miért sújtanak halállal a Rosenbergekre?” „Urey és Einstein professzorok kegyelmet sürgetnek!” – „Izrael előkelőségei kegyelmet kérnek!”

Öt világrészben kapitalisták és kommunisták, magasrendű intellektuelek és egykönnyű talmudisták fognak össze egy kommunista kém megmentéséért. *Egy egész nép, egy egész totális világhódító nacionalizmus sorakozik fel Amerika árulói mögött.* Londonban letérdelnek, vagy földre vetik magukat Rosenberg néptársai, mikor kegyelemért kiáltoznak. Moszkvában, Budapesten és Bukarestben megható storykat írnak Amerika árulóinak sorsáról. A New York-i Union Squaren az ír rendőrök alig tudják összeszedni a földről az ájult és fanatikus zsidónőket, akik összeesnek, mikor meghallják, hogy befogadó hazájuk, az Egyesült Államok ítélte árulói fölt.

„Érdekes volt a kivégzés után a New York-i rádióállomásokat figyelni, – írja az Amerikai Magyar Hang. – Akadtak olyan rádióbemondók, akik csaknem zokogva mondták be a kivégzés hírért. Akadt rádió, amely úgy mondta be a hírt, hogy nyomban utána rádiójátékba kezdett, de a rádiójátékot olyan zene vezette be, amely beillett gyászindulónak is. Az Union Squaren ... akadt nő, aki a járdára vetette magát és így kezdett hisztérikus siránkozásba, sőt a férfiak is siránkozásba fogtak és ezt kiáltották: „They killed them ... killed them.” (Amerikai Magyar Hang, 1953. június 29. 8. oldal.)

És aztán a brooklyni Church Avenuen kiteljesedett ennek a világhódító nacionalizmusnak minden különös nagysága és fanatizmusa. Ezrek és tízezrek jöttek el, hogy a törzsi náciizmus nevében szolidaritást vállaljanak a közönséges büntetésekkal és mint a keleti zsidók, úgy ők is a maguk mártírjainak vállalják a kivégzett kémeket.

A gyászszertartáson Emanuel Bloch, a kivégzett Rosenberg házaspár ügyvédje beszélt, s a következő kijelentést tette:

„A Rosenbergek meggyilkolásának vádját Eisenhower elnök, Browell igazságügyminiszter és Edgar Hoover, az FBI igazgatója küszöbére teszem. Ők irányították a villamosszék gombjának megnyomását, ha mindjárt nem is ők tették ezt személyesen. Ez az két *drága, érzékeny, gyengéd, kultúrált ember* áldozata lett egy hideg, szándékos gyilkosságnak. Az önkény ellen harcoltak. Amerika *egy civilbe öltözött katonai diktatúra önkényét nyögi.*” (Amerikai Magyar Hang, 1953. július 19.)

E pillanatban Eisenhower elnök Washington kései utóda és a Morgenthau-terv egyik végrehajtója elkönnyelhetette, hogy ő is rákerült a „háborús bűnösök” és „népellenes gonosztevők” fekete listájára. A nürnbergi akasztófák most visszanéznek a Fehér Ház felé. Egy világ fölötti nacionalizmus megüzente a hadat Amerikának, hű kiszolgálójának, Eisenhower elnöknek is. És a Rosenbergek koporsója fölött már nem is Emanuel Bloch szónokolt, hanem talán Julius Streicher üzente Nürnbergből:

– „Titeket majd a bolsevikok fognak felakasztani!”

XV. FEJEZET

A világzsidóság akkor vette le magáról végleg az álarcot, amikor elárulta Amerikát is.

A földkerekség minden állama ellen lehet kifogása a zsidóságnak. Egyedül az Egyesült Államok volt az, amely megadott nekik mindent. A pénzt, a gazdagságot, a nyugalmas életet, a szabadossáig fajult szabadságot, sőt a politikai befolyást is! Amerika kétszer vonult hadba és küldte vérezni fiait, mert a zsidó nacionalizmus pénze, profitvágya, politikai befolyása belekergette a háborúba. Amerika leverte Hitlert és 11 milliárd dollárt adott a Szovjetuniónak, hogy segítsen megszabadítani a KZ-ek zsidó rabjait. Amerika vállalta magára azokat az ódiumokat, amelyek a nürnbergi perrel és a zsidó világbosszú kiszolgálásával jártak.

Alig hetven esztendő alatt a zsidóság meghódította Amerika gazdasági életének túlnyomó részét. A keletoroszországi pogromok elől menekült kis zsidó az USA-ban az élet napos oldalára került. Ő élvezte a jogokat és kiváltságokat. Rooseveltt idején ő foglalta el a politikai hatalmat. Ő szállta meg az amerikai földi paradicsom: Miami, Florida, California minden gazdagságát. Az ígéret földje nem Palesztina, hanem Amerika lett a világzsidóság számára. Palesztinát, – vagy mint ma mondják: Izraelt csak azért alkották meg, hogy odaküldjék a koldus zsidót, akitől félnek a New York-i milliomosok, mert ez úgy hurcolja magával az antiszemitizmus bacillusait, mint a pestist.

Roosevelt kormányzása alatt Amerika már majdnem a zsidók országa volt. A világhódítóknak minden okuk meg volt arra, hogy legalább Amerikához legyenek hűek és ne forduljanak szembe az Egyesült Államokkal, mikor annak a kommunizmussal kell megküzdenie. Azonban a zsidóság Amerikával szemben is megmutatta, hogy *csak akkor érzi magát biztonságban, ha ő uralkodik és csak addig hű bármely országhoz, amíg annak érdekei összeesnek az övével.*

Amerika – Washington, Jefferson, Franklin Benjamin, és Lincoln Amerikája – joggal várhatta volna a világzsidóságtól, hogy a második világháborút követő hidegháborúban Amerika oldalára áll. *Mindennek az ellenkezője történt.* Valahol a B'nai B'rith páholyaiban a zsidóság megírta az Egyesült Államok végzetét is. Hiszen Amerika keresztény politikusai, még ha a zsidóság kezében voltak is, nem kizárólag a zsidóság számára akarták megnyerni a második világháborút. Talán az egyetlen Rooseveltt kivételével nem is hitték, hogy megtudnak egyezni a Szovjetunióval. Truman szenátor, akiből az Egyesült Államok elnöke lett, 1941. június 21-én a német-orosz háború kitörésének pillanatában azt mondta: „Ha úgy látjuk, hogy Németország győz, akkor Oroszországot kell segíteni, és ha Oroszország győz, akkor Németországot. *Hadd öljék egymást, amennyire csak lehetséges.*”

Amerikának nem volt érdeke a szovjet barátság. 1945 után a hideg háború sem volt érdeke. Mindez kizárólag a világzsidóság érdeke volt. Két világháború kirobbantásában nagy szerepe volt a zsidó érdekeknek. A harmadik világháború, a szovjettel való leszámolás, az elnyomott népek felszabadítása viszont *nem zsidó érdek.* Ellenkezőleg! Yaltában és Potsdamban ők osztottak meg a világhatalmon.

Hogyan is írták a Jegyzőkönyvek?

„Belőlünk mindent elborító terror fakad.”

Amerika a frázisok szerint a „szabadság hazája”. A Hudson torkolatában magasra tartja fátylóját az amerikai szabadság szobor. Azonban valójában Ellis Islandon túl ma már a „mindent elborító terror” uralkodik Rooseveltt korszaka óta. Frankfurter Félix, a legfőbb amerikai bíróság bírójának megmondotta, hogy *„azok, akik Washingtonban a valóságban kormányoznak*

láthatatlanok, a tényleges hatalmat kulisszák mögül gyakorolják.” Az amerikai polgárnak ma joga van elmenni a szavazógépig és meghúzni annak a köztársasági, vagy demokrata fogantyúját, hiszen a kulisszák mögött lévők tudják, hogy mindkét hatalom az ő kezükben lesz. Aki ez ellen a *tényleges* hatalom ellen lázad, felkel, vagy csak egy hangos szót ejt ki, azt kiirtják, elnémítják, öngyilkosságba vagy közéleti megvetésbe kergetik.

Gerald K. Smith, amerikai Christian Crusade bátor vezetője megdöbbentő könyvet adott ki ennek a *tényleges hatalomnak* terrorjáról és azokról a nemes, igazi amerikaiakról, akik áldozatul estek a világhódítók mindent elborító terrorizmusának. A könyv német kiadása (Selbstmord. Wiederhall kiadás, 1954.) alapján rendkívül kivonatossan ismertetjük, hogy a kulisszák mögötti hatalmak miként pusztították el azokat az amerikaiakat, akik útjába álltak a bolsevizmusnak, a második világháborúnak és a világhódítók törekvéseinek.

James Forrestalt, aki Truman hadügyminisztere volt, de ellenezte az Egyesült Államok palesztinai politikáját, mint „antiszemitát” tették lehetetlenné Drew Pearson és Walter Winchell (Lipsitz), két rádiókommentátor, akik a zsidó GPU-t az Antidefamation League-t szolgálják. Forrestal miután egy alkalommal kijelentette, hogy „ezek a zsidók elpusztítják az én Amerikámat”, *az örültek házába került és annak 16. emeletéről dobták le titokzatos kezek.* Joseph Kennedyt, Amerika angliai követét csendes elnémításra és barátságos floridai internálásra ítélték, miután a második világháború előtt Amerikába hazatérve, kijelentette: „az én hazám csak testemen keresztül léphet be a háborúba.” Kennedy utódja John Winnant, miután megismerte a körülményeket, amelyek segítségével Amerikát behajszolták a második világháborúba, a becsstelen hallgatás és az öngyilkosság között választhatott csupán. A jellemes amerikai diplomata főbe lőtte magát. Henry Wallace egy keleti szekta tagja volt és azt hitte, hogy valami vadmacska kivonatból előállított szérum segítségével 150 évig fog élni, Roosevelttel vicepresidentje lett. Mivel kellemetlenné vált a függöny mögötti hatalmak számára, váratlanul és fiatalon halt meg. General Patrick J. Harley 1947-ben kijelentette, hogy *még mindig több mint 1000 kommunista zsidó ül a State Departmentben.* A washingtoni titokzatos Fekete Kéz őt is belső emigrációba, megvetésbe és elnémításba kergette. Csang-káj-sek felesége, Szunjat-szen lánya a második világháború alatt állandó halálfélelemben élt valahányszor Amerikában tartózkodott, mert világhódítók titkos Gestapói lestek rá és el akarták tenni láb alól. Summer Wellest, Amerika második világháború utáni külügyminiszterét ismeretlen tettesek kidobták az ablakon. Stettinus külügyminiszteréről kiderült, hogy az UN alapításakor tartott beszédét egy Dalton Trumbo nevű hollywoodi kommunista filmsztár írta. Morton Kent megölte magát, felvágta ereit, mert tudott arról, hogy a Szovjetunió számára kik lopták el a legtitkosabb iratokat. Tisztában volt vele, hogy akár hallgat, akár beszél, a bűntársak őt gyilkolják meg.

Wittacker Chambers, Louis Budenz, Tyler Kent még ma is állandó veszedelemben élnek. Budenz, aki a kommunista párt egyik vezető tagja volt és számos zsidó kommunistát leplezett le, a fordhami katolikus egyetemre menekült. Ha ennek falai közül kitenne a lábát, huszon-négy órán belül halott volna. Ugyanez vonatkozik a másik keresztény, volt kommunista vezetőre, Chambersre is, aki az Alger Hiss-ügyet leplezte le. Alger Hisset Frankfurter Pelixék ama választás elé állították, hogy vagy beszél és akkor meghal, vagy hallgat és akkor megúszhatja ötévi fegyházzal. Ha Hiss valóban megszólal, akkor Gerald K. Smith szerint *öngyilkosságok százai történtek volna Washingtonban.* Alger Hiss azonban már újra szabadon van.

Tyler Kent, aki az USA londoni követségén Roosevelttel és Churchilllel titkos táviratváltását desiffrálta és koronatanúja annak, hogy a világot mint kergették bele a háborúba, öt évig volt internálva Wight angol szigeten, külön tíz évi fegyházat kapott, mert még Roosevelttel

gondoskodott róla, hogy az amerikai kongresszus olyan speciális törvényt hozzon, amelyet Tyler Kent esetére lehet alkalmazni. A jóindulatú, korrekt öregúr, Vaughan generális meglehetősen örvendetes számban távolította el a zsidókat és kommunistákat a State Departement-ből. Állást foglalt David K. Nilessel szemben, aki Rooseveltt és Truman korában a Fehér Ház szürke eminenciása volt. Bostonban szexuális aberrációi miatt több évi börtönre ítélték. Később ő írta Washington utódának beszédeit. Vaughan generális kifogásolta, hogy egy ilyen Lombroso-ember éljen Amerika elnökének közvetlen környezetében. Antiszemizmus ürügyén elnémították, félretették és kompromittálták.

General Frederick Morgan, Németország amerikai zónájában az UNRA főnöke – aki angol volt – egy alkalommal azt merészelte írni, hogy a Németországban élő zsidók *el vannak látva pénzzel, élelemmel és nem nélkülöznek*. Herbert H. Lehman New York-i szenátor, akkori UNRA főnök követelésére megfosztották tisztségétől, annak ellenére, hogy az angol kormány kezdetben nem akart engedni az amerikai zsidóság nyomásának.

Ugyanígy némitották el Earle-t az USA volt bulgáriai követét. Az ő szerencsétlensége az volt, hogy von Papen Szófiában átadott neki egy titkos jegyzéket, amelyben Hitler kormánya tett ajánlatot az Egyesült Államoknak, hogy maradjon kívül a háborúból. Mikor a követ Roosevelthez továbbította a jegyzéket, visszarendelték, majd behívták katonának és egy Pacific óceáni szigetre rendelték. Amerika népének nem volt szabad tudni arról, hogy a gyűlölt „nácik” békét akarnak.

A legtitokzatosabb esetek közé tartozik, Huey P. Long louisianai szenátor meggyilkolása. Long Rooseveltt egyik legesélyesebb ellenfele volt. 1935. augusztus 9-én a szenátus előtt tartott beszédében kijelentette, hogy egy New-Orleans-i szállodában, a zsidók által vezetett amerikai „Fekete Kéz”, meggyilkolását rendelte el. A szenátus akkor kinevette a magányos harcost. Egy hónappal később a szenátus folyosóján mégis agyonlőtte egy Weisz Károly nevű zsidó.

Gerald K. Smith könyve szerint Rooseveltt ellenségei közül hasonló titokzatos, vagy nagyon is érthető halállal pusztultak el: Cicing szenátor (New Mexiko), Shwall szenátor (Minnesota), Mr. John Simpson az oklahomai mezőgazdasági kamara elnöke.

Hallgatni vagy meghalni! – Ez volt a parancs Kimmel admirális számára is, aki pontosan ismerte Pearl Harbour igazi történetét. És az admirális hallgatott, nem akarta életét kockáztatni.

William Wirth dr. egyetemi tanárt, aki az indiai Cary-ban lakott, nyilvánvaló tévedés folytán meghívták egy igen előkelő társaságba, ahol elmondotta, hogy a zsidók és kommunisták hogyan akarják átvenni az Amerika fölötti hatalmat. Wirth mindezt közölte a sajtóval, mire „Amerika ellenes tevékenység” miatt egyik szenátusi bizottság elé idézték, amelynek vezetője O'Connor szenátor volt. A bizottság hazugnak bélyegezte Wirthet, aki ezután titokzatos körülmények között meghalt. O'Connor szenátor azonban, halálának egyéves évfordulóján megjelent áldozata sírjánál. Bocsánatért imádkozott, majd pedig öngyilkos lett.

Gerald K. Smithet, az amerikai antijúdaista mozgalom vezetőjét egy alkalommal arzénal megmérgezték és az orvosok csak az utolsó pillanatban tudták megmenteni. Ugyanez a Gerald K. Smith írja, hogy Gerhardt Eisler az Amerikába emigrált, majd onnan a szovjet zónába szökött német zsidó kommunista több ezer amerikai ellen rendelt el gyilkosságot. Westbrook Pegler, az egyik legismertebb amerikai publicista állandó halálfélelemben él. A zsidóság szüntelen bojkottal és terrorral fenyegeti azokat a lapokat, amelyekben Pegler a kommunisták (zsidók) üzelmeit leplezi le.

Charles Lindbergh, az óceán első átrepülőjének története nagyjából már ismeretes. Lindbergh ellenezte a háborút, és egyik Des Moinesban tartott beszédében nem egészen kedvező hang-

súllyal ejtette ki a „zsidó” szót. Olyan erkölcsi megsemmisítő hadjárat indult ellene, hogy a hasonló karaktergyilkosságot ma is „Lindbergh-kezelésnek” hívják az Antidefamation League köreiben, ahol jól tudják, hogy Lindbergh kiküszöbölése kizárólag a zsidóság műve volt. Lindberghhez hasonló módszerekkel némították el Mertin Diest, aki először kísérelte meg a szenátus és azon keresztül a nyilvánosság elé vonszolni a kommunistákat. Fiát el akarták rabolni. Feleségét fenyegették. A bizottsági ülésen személyesen jelent meg Eleanor Roosevelt, hogy barátaival együtt kinevesse a bizottság elnökét. A sajtó utasítást kapott, hogy a Dies bizottság munkáját hallgassa agyon. Diest elnémították ugyan, de bizottságának tevékenységét tovább folytatta Joseph McCarty szenátor, akire a világzsidóság szintén kimondta az anatómát, és akit minden pillanatban szintén meggyilkolhatnak. *(Azóta McCarty szenátor halála – igen titokzatos körülmények között – be is következett. Számos amerikai újság utalt arra, hogy eltették láb alól. A szerző.)*

Ez volt a sorsa Normann Jacques kanadai képviselőnek is, aki a kanadai parlament egyik legnépszerűbb tagja volt. Halála előtt több ismerősének levelet írt, amelyben ez állott: „Legközelebbi beszédemben ki fogom nyitni hallgatóim szemét és az egész zsidó nacionalista összeesküvést le fogom leplezni.” Mielőtt megtartotta volna beszédét, „szívszélhűdésben” meghalt. Walter Winchellék ugyanígy állították félre John E. Rankin szenátort, aki ma amerikai belső száműzetésben él, elfeledve és elnémítva. Azonban az öngyilkosságba kellett menekülnie Faye Ewerson Rooseveltnek, Elliot Roosevelt harmadik feleségének is, aki nem bírta elviselni a Roosevelt család légkörét.

Gerald K. Smith szerint a legnagyobb rejtély Franklin D. Roosevelt halála is. Annyi csaknem bizonyosnak látszik, hogy Roosevelt *nem természetes halállal halt meg*. Egyes verziók szerint a lelkiismeretfurdalás kínozza Pearl Harbour, a túlzott szovjet barátság, továbbá amiatt, hogy ötmillió német, olasz, magyar, román, bolgár, stb. kiszolgáltatását ígérte meg a szovjetnek. Másik feltevés szerint az UN megalapításakor a világköztársaság elnökének akarta magát kikiáltani, azonban rájött, hogy egészségi állapota erre a tisztségre alkalmatlanná teszi.

Egy bizonyos. Eleanor Rooseveltten kívül a volt elnök holttestét senki sem látta. Egyetlen kép maradt, amely koporsójában ábrázolja a Világköztársaság Elnökét. Tarkóján egy fehér virág fedi el a sebhelyet. S mikor saját fia, Jimmy Roosevelt megérkezett a temetésre, a koporsót már nem merték felnyitni előtte, hogy utoljára láthassa apját.

Ezek a fentebb felsorolt események a nap fényességével bizonyítják, hogy Felix Frankfurternek igaza van. A hatalmat Amerikában nem látható személyek gyakorolják, hanem láthatatlanok. Pontosan azok, akik egy világ fölötti náciizmusnak képviselői és akiknek érdeke volt a második világháború, *de nem érdekük, hogy egy harmadik világháborúban Amerika kardja felszakítsa a vasfüggönyt*. Mi lesz, ha egyszer megnyílnak a szovjet börtönök és Amerika katonái ugyanazt fogják látni a felszabadult területeken, amit Európa harcosai láttak 1941 után Oroszországban? Mi lesz, ha kiszabadulnak a politikai foglyok, az internáló táborok rabjai és elmondják, hogy kik voltak a hóhérok, a pribékek, a szovjet uralom fenntartói és haszonélvezői? Hiszen Lenin megmondotta, hogy az „ellenforradalom eszköze az antiszemitizmus”. Ha egyszer a bolsevizmus megdől, bekövetkezik a nemzsidó népek nagy felébredése. Megnyílnak a titkos irattárak. *És akkor jaj, – ezerszer jaj! – a világhódítóknak.*

1945 után a világzsidóság taktikát változtatott, mert jól látta: most már arra kell törekednie, hogy ne kerülhessen sor a leszámolásra és Amerikának ne legyen ereje megvédeni önmagát. És a zsidó nacionalizmus, amely a fegyverkezési versenyeken, inflációkon, és munkanélküliségeken, világháborúkon, forradalmakon keresztül megszerezte páratlan pénzügyi, politikai hatalmát, most hirtelen megfordul. Pacifista lesz. Az UN-en, UNESCO-n, a strassburgi Európa-tanácsban, a kezében lévő sajtón és parlamenteken, a szovjet békemozgalmakon keresztül

megindítja történelmének legnagyobb politikai kampányát, amelynek egyetlen célja van, hogy – *Amerika gyenge legyen és elszigetelten, szövetségesek nélkül álljon, mikor majd a szovjettel kell leszámolnia.* A cél most már az, hogy Amerika politikája népszerűtlen legyen, mikor maga mellé kellene állítani a keresztény népeket és a többi nem keresztény (mohamedán) népeket.

Ennek a zsidó világtörekvésnek egyik legárulkodóbb szervezete a Society for the Prevention of World War III. alapítója Henry Morgenthau, aki 1945-ig a leggyilkosabb totális háború prófétája volt. Ő Amerika titkos kormányának egyik feje, a Morgenthau terv szerzője, aki vak gyűlölettel akarta kiirtani az egész német népet, most mint angyali lelkű pacifista, egyesületet alapít a harmadik világháború megelőzésére. Lényegében Henry Morgenthau nem lett filantróp. A szervezet megalapításával azonban deklarálta, hogy *a zsidóságnak nem érdeke a szovjettel való leszámolás.*

A zsidóságnak egy érdeke van: az einsteini világkormány és a totális zsidó állam. És most ez a nacionalizmus, amely Hitler ellen vérszomjas háborús propagandát folytatott, megfordult. Csendesen, halkán, s „hatalmunk jellege a titkosság” jelszava alatt úgy akarja térdre kényszeríteni Amerikát, hogy egyfelől szüntelenül erősíti a szovjet hatalmát, *másfelől mind inkább bénítja azokat az erőket, amelyek Amerikában elkerülhetetlennek látják a bolsevizmus elleni szabadságharcot.*

Ennek a taktikának bizonyos „dicsőséges” múltja van. Európában azonban csak veszített háborúk végén, a szovjet ellen harcoló országokban vették használatba: szabotázs, suttogó propaganda, lélekmérgezés. Ne harcoljatok! Az orosz is ember! – suttogták azok felé, akik hazájukat meg akarták védeni a szovjet barbárság ellen.

Most pedig a morgenthau-i nacionalizmus csaknem teljesen hasonló eszközökkel akarja szétzúzni Amerika nagyságát.

„Nézzétek! – mondja a zsidó náci gondolkodás a győzelem mámorában, – órák alatt leszereltük az amerikai hadsereget, megsemmisítettük és eladtuk a sok-sok milliárd értékű hadianyagot. Most Távolkeleten a mi nagy fajtestvérünk, Lattimore professzor tanácsai alapján vész el Kína. Özönlenek a ferdeszemű milliók, hogy megerősítsék Sztalin, vagy Malenkov uralmát. Fenséges és nagyszerű pillanat ez! Eddig csak a kereszt árnyékában éltek meg a mi véreink. Most ott vagyunk már a Távolkeleten is ahol Borodin (Krusenberg) fajtestvérünk próbálta megalapozni Mao hatalmát. A népek kimeríthetetlen rezervoárját mi irányítjuk. Németországban a mi vérünk, Ábrahám szent magjának leszármazottja Buttenwieser (1952) főkormányzó és a zsidó CIC-isták gondoskodnak róla, hogy halálos elkeseredésbe hajtsák a német népet minden ellen, ami amerikai. Franciaországban Blum Leo veje Jules Moch szabotálja a hadsereg felszerelését és akadályozza a Németországgal való kibékülést, amint ezt a Morgenthau-féle Society előírja. És Angliában ott vannak a mi megbízottaink. A kormányon belül (1950) Strachey, aki 1940-ben megígérte a chicagói fajtestvéreknek, hogy Rooseveltt majd felfegyverzi őket. Ott van Shinwell Mano hadügyminiszter, aki most Wellington dicsőséges örökében ül. Mrs. Anna Roosenberg a budapesti Léderer-lány, gondosan ellenőrzi Marshall amerikai külügyminisztert, hogy a hadfelszerelés terén ne menjen túlságos messzire.

„Óh igen! Amerikában mi vagyunk a hatalom. Olvassátok el a Chicago Tribune-t, amely megírja, hogy Amerikát tulajdonképpen nem a kongresszus kormányozza már, hanem egy triumvirátus. Herbert H. Léhman, Henry Morgenthau és Frankfurter Felix. Ha az amerikai külügyminiszter – 1951-ben Mr. Acheson – a hivatalába megy, akkor a mi Frankfurterünk kíséri útjain, hogy a háború megelőzésére tanácsokat adjon neki. Ha az amerikai fegyver-

kezésről, önvédelemről kell határozni, akkor ismét csak a mi bankházaink határozzák meg, hogy mennyi pénzt kell erre a célra folyósítanunk. Annyit semmi esetre se, hogy fegyvert adjunk a mi ellenségeink: a németek kezébe. Hiszen Warburg testvérünk világosan megmondja, hogy inkább a szovjettel kell békét kötni, mint a németeket felfegyverezni. A politika nem ott készül, ahol a szabadságra vágyódó népek hiszik. Nem a Capitóliumon, nem a Fehér Házban, hanem sokkal inkább a Cafritz Móricz washingtoni szalonjában, ahol – az Aufbau közlése szerint – a szép budapesti zsidó leány 50 000 dolláros fogadó estjein megjelenik Washington utódja. Ott vannak a republikánusok, a demokraták, a hadsereg tábornokai. A kongresszusban csak hadd beszéljenek Amerika védelméről. Washington kulisszái mögött és New Yorkban a mi három és fél milliós fajtestvériségünk összetartása gondoskodik róla, hogy az történjék a világban, amit mi akarunk. Ne féljete, ti kicsinyhitűek. Olvassátok el Ézsaiás könyvének 12. részét és lássátok, nem csak a Jegyzőkönyvek ígérnek nekünk a világ fölötti hatalmat, hanem a próféta is.

„És nyitva lesznek kapuid szüntelen éjjel és nappal, be nem zároltatnak, hogy behozzák hozzád a népek gazdagságát és királyaik is bevitetnek.”

„Mert a nép és az ország, amely neked nem szolgál, elvész és a népek mindenestül elpusztulnak.”

Odaát, a vasfüggöny túloldalán 40 000 szovjet tank, 15 000 repülőgép, 175 hadosztály áll készen, hogy lerohanja Európát és megvalósítsa a mi uralmunk teljességét. Churchill monddta 1949-ben, hogy már csak az atombomba védi Amerikát és Európát a szovjet támadás ellen. De az atombomba, mint tudjátok – „*a mienk*”! – mondja a zsidó nacionalizmus, amelynek veszélye itt magasodik apokaliptikus méretekre.

Gordon Dean szerint mindössze néhány száz ember ismeri az atombomba titkát. S amikor a világzsidóság úgy látja, hogy már csak ez akadályozza a szovjet hatalom kiteljesedését, akkor a saját embereinek kiadja a parancsot, hogy *az atombomba titkát meg kell osztani a szovjettel.*

„Akik már viszik az atombomba titkát a Szovjetunió felé, azok kizárólag a mi testvéreink. Mintha csak Einstein, a „földi isten” választaná és küldené őket magasztos feladatokra. Mind a mi véreink! Fuchs Klaus, akinek árulása két évvel gyorsítja meg a szovjet atombombájának elkészültét, Bruno Pontecorvo, az olaszországi zsidó, aki tizenegy kofferral viszi az atomtitkokat a Szovjetunióba, Harry Gold, David Greenglas, Julius Rosenberg, Bloch Mano, William Perl, a kolumbiai egyetemi tanár, Brothmann Ábrahám, Mirijam Moskovics, Simson, a plutónium-tolvaj zsidó, Jánosi, a magyarországi zsidó, aki majd kozmikus sugárfüggönnyel veszi körül Kaganovics Lázár birodalmát, John Vág-Weiszfeld, Harry Gold segítőtársa, David Böhm, Ervin David, egytől egyig a mi öntudatos fajtánk leszármazottjai. Miért nincs közöttük egyetlen keresztény sem? Mert ezek a goyok nem megbízhatók. A titok a mienk. És ezt nem is tagadjuk. A New York-i bíróság előtt Julius Rosenberg bevallja, hogy Oroszország „a mi szövetségeseink és mint ilyet jogosultnak tartottam arra, hogy információkat kapjon tőlünk.”

Igen! Amerikának, amely a világ első antibolsevista hatalma lehetett volna, titkai voltak. A történelem legnagyobb hadititkai, amelyek segítségével könnyűszerrel szabadíthatta volna meg a világot a fenyegető rabszolgaságtól. Ezeket a titkokat el kellett adni, ki kellett szolgáltatni, hogy Amerika és Oroszország hatalma helyett egyetlen hatalom maradjon a földön: *a mindkettőt* sakkban tartó zsidó nacionalista világhatalom. Ha semmi másnál, Amerika elárulásánál a napnál világosabban lehet látni, hogy a nyugati és keleti hemiszféra megosztására és mindkettő uralására *létezik egy nagyarányú zsidó terv, amelyet a legkíméletlenebb következtességgel végrehajtanak.*

Amerika titkai között ott volt a radar, az interkontinentális rakéta, amely még az atombomba kiszolgáltatása után is védelmet nyújthatott volna az USA-nak. Ma már az FBI által megállapított tény, hogy a radar kémgyűrű feje is Julius Rosenberg volt. A monmouthi haditechnikai kísérleti intézetben elrendelt vizsgálat után kiderült, hogy a radart is szinte kivétel nélkül zsidók adták át a Szovjetuniónak. H. Coleman professzor, Morton Sobell, a harminc évre elítélt kém, Hyman Gerber Yavis, Carl Greenbaum, Miss Glassman.

Külön szörnyűséges fejezet Kína kiszolgáltatása a vörösöknek. Amerika egyik legjobb üzletfele és kereskedelmi piaca Kína volt. Kínát mindenáron át kellett tolni a vörös hemiszférába, mert az 500 milliós kínai tömeg, amelynek körében sohasem tudott talajt szerezni a zsidó világhódító akarát, alkalomadtán veszedelmes fegyvertárs lehetett volna az iparilag tökéletesen felszerelt USA oldalán a világhatalom – keleti fele ellen. Ma már köztudomású, hogy Owen Lattimore, a homályos származású amerikai professzor, aki Rooseveltnak legfőbb kínai tanácsadója volt, az orosz katonai kémszervezet szolgálatában dolgozott Amerika ellen. Lattimore hét évig volt szerkesztője a Pacific Affairsnek, amely az Institute of Pacific Relation kiadásában jelent meg. Szorosan hozzátartozott ehhez az Amerasia című folyóirat is, amelytől a Szovjet-Unió első kézből kapta a Kínára vonatkozó értesüléseket. Az Amerasia irodáiban 1700 megbízhatóbb iratot találtak meg az FBI tisztviselői. Itt is megkülönböztetett jelentősége van annak, hogy az ügyben letartóztatottak valamennyien zsidók. John Stewart Service, Larsen Mano, Andrew Roth, John Abt, Nathan Witt, Lee Pressmann, Philipp Jaffe volt követ, Maria Bachrach, egytől egyik a világhódító nacionalizmus szolgálatában árulták el Amerikát, amely hazát adott nekik. „A probléma az volt, hogyan vigyük bukásba Kínát, hogy ne úgy lássék, mintha az USA vitte volna őket a pusztulásba.” – írta Owen Lattimore. Az Amerasia-ügy és a társutasok kínai politikája miatt 665 millió lélek tűnt el a vasfüggöny mögött! – állapították meg később az amerikai lapok. Amerika legnagyobb fogyasztó piacát veszítette el, megrendült egész távolkeleti helyzete. S ma már cáfolhatatlan a keleti és nyugati hemiszféra megosztóinak célja: divide et impera. Oszd meg és uralkodj: Amerika fölött, de a Szovjetunió fölött is.

A cél érdekében titokzatos kezek mindenüvé odatolták a maguk embereit, akikről tudták, hogy azok nem Amerikát, hanem az ő külön érdekeiket, külön hatalmukat szolgálják. A koreai háború kitörése előtt bizonyos Lyman L. Lemnitzer, amerikai vezérőrnagy volt Dél-Korea amerikai katonai vezetője, és mint a kongresszus megállapította, őt terheli a felelősség a védelem elhanyagolása miatt. Később a félzsidó Mark Clark generális lett a koreai főparancsnok, aki Rebecca Ezekielnek a fia és Ausztriában a keresztény DP-k ezreit szolgáltatta a Szovjet-Unió kezére. Nem lehet véletlen az sem, hogy a koreai háború idején Koreában bizonyos A. C. Katzin nevű ezredes volt az UN legfőbb képviselője, így tehát a Mac Arthur fölött parancsnokló legfőbb csúcsszervezet reprezentánsa és George Movahon nevű zsidó vezette az UN Information Center koreai részlegét. Az iráni olajválság napjaiban a State Departement Far Eastern Divisionjának vezetője bizonyos Michael J. Lee volt, akiről kiderült, hogy eredeti neve Efraim Zinoy Liebermann és 1932-ben Oroszországból vándorolt be az Egyesült Államokba.

Amiként azonban a Távol-Keleten elárulták Amerikát, ugyanúgy Európában is a világzsidóság exponensei voltak azok, akik mindent elkövettek, hogy tönkre tegyék Amerika presztízst, jó hírnevét és lerombolják azokat az ideálokat, elképzeléseket, amelyek a szabadság hajdani hazájáról éltek az európai népek szívében. Arra már többször utaltunk, hogy a Morgenthau-terv Moszkvában született meg. Morgenthau helyettes pénzügyi államtitkára pedig Harry Dexter White, a modern idők egyik legsötétebb figurája. Ő vezette az amerikai pénzügyminisztériumon belül működő kommunista sejtet és szovjet kémszervezetet. Ő szolgáltatta ki a Szovjet-Uniónak a németországi megszállás számára nyomott, úgynevezett „szövetséges

márkák” kliséit, papíryanagát és készítési titkait, hozzávetőleges számítás szerint 225 millió dollár kárt okozva az Egyesült Államok adófizetőinek. White-tól azonban eredeti amerikai dollárkliséket, és mindazon felül rendkívül fontos titkos okmányokat is kaptak a szovjeték. Az általa vezetett kommunista sejtben csupa ilyen nevek szerepeltek: Frank Cohen, Harold Glasser, Viktor Perle, Irving Kaplan, Solomon Adler, Ábrahám George, Silverman, Ludwig Ullman. Truman elnök White-ot nevezte ki a Nemzetközi Pénzalap elnökévé, míg Harold Glasser az UNRA pénzügyi vezetője lett. Ennek a zsidó kémgyűrűnek köszönhető, hogy a Szovjetunió kezére adták többek között a Magyar Nemzeti Bank 42 millió dollár értékű arany és devizakészletét.

Ma már fel sem lehet sorolni azokat a százakat, ezreket, akik valamennyien zsidók voltak és a németországi amerikai megszállás legfontosabb kulcspozícióiban, mint propagandisták, CIC vagy OSS ügynökök, sajtó, és színházi tisztek, város parancsnokok, gazdasági előadók a szovjet kezére dolgoztak, és minden lehetőt elkövettek Németország szovjetizálása érdekében. A McCarthy bizottság aktái többet beszélnek erről, mint a legizgalmasabb detektívregény, vagy a legmeggrázóbb történelmi dokumentáció. Ugyanakkor Edward Rothschild, aki az USA állami nyomdájának vezetője volt a legbizalmasabb iratokat, utasításokat szállította a Szovjet-Uniónak. Még a nyomdafesték meg sem száradt rajtuk a szovjet már tudott minden amerikai tervről, intézkedésről.

„És ha még ez sem volna elég, – mondja ez a zsidó nacionalizmus, – akkor közülünk kerül ki Amerika főárulója Alger Hiss, aki 110 millió keresztényt szolgáltat ki Yaltában Kaganovicséknak. És aki mentő tanúként jelentkezik mellette, senki más, mint az amerikai Supreme Court bírāja, Frankfurter Félix. És aki elítéltetése után is ápolja, védi az a mi nagy szenátorunk New York koronázatlan királya, Herbert H. Léman, Bittenwieser németországi volt prokonzulunk apósa, aki a lakásán rejtegeti Amerika legfőbb árulóját.”

Az Amerika ellen elkövetett árulásnak azonban nem az atombomba, a radarügy és a többi kémbotrány az igazi jellemzője, *hanem az amerikai zsidóság szerepe a kommunista mozgalmakban*. Itt bizonyul be az a régi igazság, hogy „talán nem minden zsidó bolsevista, *de zsidók nélkül nincs bolsevizmus*”. Az amerikai zsidóság legnagyobb része a mai vasfüggöny mögül származik. Túlnyomó részük a pogromok Oroszországból menekült Amerikába. Itt már nem a cárok uralkodtak, hanem az úgynevezett demokrácia. Amerika megadott nekik mindent: szabadságot, jólétet, gazdagságot, előrehaladást, vallásszabadságot, közéleti tekintélyt, befolyást, sőt az állam irányításának kiváltságát is. És mégis minden amerikai kommunista, államellenes mozgalom élén zsidók állottak és állanak ma is.

A kommunista párt ott van már Amerikában is és szinte kísértetiesen ugyanazok vezetik, akik az oroszországi bolsevizmus vezetői voltak. Az amerikai politbüro tagjai az úgynevezett „tizenegy nagy” között a négereket nem számítva, szinte kizárólag zsidók ülnek: Eugen Dennies, Henry Winston, John Hates, Irving Pothias, Gilbert Green, Carl Winter, Guss Holl.

„Ha valahol egy kémet, kommunista vezetőt elfognak, – mondja az ószövetségi nacionalizmus öntudata, – az mind a mi sorainkból kerül ki. Judith Coplon, a szépséges brooklyni zsidó lány adta el Gubicsev szovjet ügynöknek a külügyminisztérium legbizalmasabb iratait. És mi gondoskodunk róla, hogy ne történjék nagyobb bántódása.”

Ez ismét a szimbolikus kígyó Amerikában. A zsidó nacionalizmus jelképe, amely mindent behálóz, befon, benyálaz. Bankot, házat, családot, államot, sajtót, társadalmat, munkásszervezeteket.

Mikor leleplezik a californiai kommunista összeesküvést, újra csupa egyfajú, egyarcú árulókat rángat napvilágra az FBI. Robert H. Williams könyve („Know your enemy”) riasztó fény-

képsorozatot közöl Amerika árulóiról. A jellegzetes arcok alatt jellegzetes nevek: Alexander Bittelman, az amerikai kommunista párt egyik alapítója, vele együtt vezetők – Gerhardt Eisler, Jack Stachel, Leon Josephson, Trachtenberg, J. Peters (Goldberger). A hollywoodi összeküvés résztvevői: dr. Sidney Weinbaum, dr. Jacob Dubnow, Philip Bart, a Daily Worker igazgatója, Alex Trachtenberg, V. J. Jerome, a bolsevik kultúrális bizottság vezetője, igazi nevén Isaac Romaine, Simon Gerson, Elisabeth G. Flynn, Alex Bittelman, Betty Gannet, Isadore Begun, Jacob Minden, Claudia Jones (néger), Israel Amter, W. Weinstone, George Charney, Fred Fine, Sid Steinberger, Louis Weinstock, és Jass Jackson.

A Reader's Digest szintén megerősíti, hogy a kommunista párt tizenegy legfőbb vezetője közül hat zsidó, kettő néger és csak három született amerikai. A legfőbb bolsevikok a Reader Digest szerint: 1. Jacob Stachel, 2. John Gates (Israel Regenstreif), a Daily Worker kiadója, Gil Green (született Gilbert Greenburg) Gus Hall (Arvo Mike Halberg, szülei litvániai zsidók), Irving Potiash oroszországi zsidó, Carl Winter (Philip Carl Weinberg).

Véletlenség ez? Lehetséges volna, hogy Amerikában is csak véletlenül sodródnak az államellenes mozgalmak élére olyan nevek, mint amilyeneket az orosz bolsevikok, magyarországi, romániai kommunisták között soroltunk fel? Véletlen vajjon, hogy az első öt ember, akit az amerikai hadseregből kommunista tevékenység miatt el kellett távolítani, Herry Specor, Phil Weiss, Irving Specor, Abraham Kotlechuk, Rheabel Mendelsohn, szintén zsidók? Lehet-e véletlen, hogy az amerikaellenes tevékenység miatt a McCarthy bizottság elé került és *elmarasztalt kétezer személy 95 százaléka szintén zsidó*? S vajjon nem a fojtogató büntudat eredménye, hogy a Congressional Record 1946. május 17-iki száma szerint *a kongresszus összes zsidó tagjai az Amerika-ellenes tevékenységet vizsgáló Dies-bizottság megszüntetése mellett szavaztak*? Vajjon nem a nagy eltussolási akció következménye-e, hogy McCarthy szenátornak egyenesen Bernhardt Baruchot kellett figyelmeztetnie arra, hogy az Egyesült Államokban zsidó kézen vannak a televíziós állomások és ezért ő nem kap lehetőséget arra, hogy a televízió segítségével leplezze le Amerika árulóit.

A zsidó nacionalizmus immár világgá kiáltó létezése mellett döntő bizonyíték az is, hogy az amerikai kommunista mozgalmakban nem az amerikai „proletárok”, nem a munkások, szegény emberek vesznek részt, hanem a társadalom legmagasabb régióiban helyet foglaló zsidók. A „Hollywood vörös sztárjai” című kiadvány világosan rámutat arra, hogy a milliókat kereső filmszillagok közül legalább száz bolsevik és mind a száz zsidó. Ezeknek az embereknek Amerika megadott minden fényt, gazdagságot, sikert és mégis bolsevisták. Illetőleg, csak mi hisszük, hogy bolsevisták. Ezek, élükön Charlie Chaplinnal, valamennyien elsősorban zsidók, akik a *bolsevizmusban látják a zsidó hatalom legmagasabb rendű kiteljesedését* és ebben tekintik biztosítottnak a totális zsidó uralmat, amelynek ők lesznek a szellemi vezetői. Ha Hugenberg német nemzeti szocialista lehetett, miért ne lehetne az a milliomos Charlie Chaplin (Thornstein Israel) is zsidó náci?

A háromezeröttszáz amerikai professzor, akik a kommunista frontorganizációkban részt vettek, szintén ennek az ószövétségi nacionalizmusnak rohamgárdáját alkotják. Nagyobb részt valamennyien zsidók. Azok a kommunista tanítók, akik ellen bolsevik tevékenység miatt eljárás indult meg, szintén ennek a világ fölötti nácizmusnak úttörői: Abraham Biedermann, Cellis Lewis, Citron, Mark Friedländer, Isadora Rubin, Abraham Feingold, David Friedman, Louis Jaffe, és így tovább. Az első szabotőrök, akiket a koreai háború kitörése idején elfognak: Max Schnalzer, Minton Silverman, Samuel Zakkman, Samuel Kerr, Nathan Ostroff, a koreai háború kezdetén 10 millió font gumit ad el a kínai kommunistáknak, hogy gumi cipőkben marsolhassanak Amerika katonái ellen. A fent említett kommunista filmemberek közül elsőnek kerülnek a vizsgáló bizottság elé: John Howard Lawson, Dalton Trumbo, Ring

Lardner, Albert Malz, Alva Bessie, Herbert Bieberman, Samuel Ornitz, akik valamennyien zsidók.

A világzsidóság legnagyobb árulása Amerika ellen, hogy sikerült megingatni a többi népek Amerikába vetett hitét, így többek között a Közelkeleten és a mohamedán népek között. S hiába áztatják magukat az amerikaiak. Ez nem egy „tapasztalatlan” diplomácia tévedése volt. *Ez a tudatos zsidó világterv.*

A függöny mögötti hatalmak Amerikaellenes árulásához tartozik az a korrupció is, amely Rooseveltt és Truman idején felburjánzott a State Departement hivatalaiban, amelyekben a The Hidden Empire tanúsága szerint, 86 százalék volt a zsidó hivatalnok. McCarthy szenátor szerint 5.000 homoszexuális van állami szolgálatban. Ez már a megrohasztás, korrupció és destrukció legmagasabb formája. *A korrupció mindenütt a bolsevizmus legkitűnőbb szövetségese.* Az adminisztráció hasítékain, a jellemtelenek, megvesztegethetők hibáin keresztül kommunista kémek, ügynökök, nagy gengszterek szivárognak be az állami igazgatásba. Ugyanakkor a kommunista propaganda felfelé mutat és azt mondja a tudatlan tömegeknek: „Lássátok, ilyenek a ti uraitok!” Amit elhallgat, az a leglényegesebb. Tudniillik, hogy ezek valamennyien, vagy legalábbis *túlnyomó százalékban zsidók.* Amikor a demokrácia odáig süllyed, hogy a zsidóknak mindent szabad, akkor a korrupció megállíthatatlan és vészesen segíti a bolsevizmus terjedését.

A világzsidóság programja 1945 óta: *Amerikának minél gyengébbnek kell lennie.* Amerikát alá kell ásni: kommunista összeesküvésekkel, korrupciós panamákkal, meg kell bénítani fegyverkezését, hogy a kommunista rend a zsidó világhatalom *magasabb rendű és biztosabb formája* legyőzhesse Amerikát is.

Az amerikai zsidó szervezetek ugyan 1950-ben – látszólag – a kommunizmus ellen adtak ki nyilatkozatot. Azonban az amerikai zsidók valójában mást akarnak és mást cselekszenek. Az amerikai zsidók egyik legtekintélyesebb vezető” személyisége 1948. november 1-én a B’nai B’rith Messenger vezércikkében megmondotta:

„Fellázad a lelkem, ha le kell nyelnem, hogy a fasizmus és a kommunizmus azonos összetételű fogalmak. Egyesek azt mondják, hogy kommunizmus ... én azt mondom: *ez a zsidó világnézet!*”

És a zsidóság, amikor egy-egy pillanatra levetette az álarcot, ezt mondotta mindig és mindenütt.

„Az orosz bolsevik forradalom nagy győzelme idején ugyanezt hirdette a párizsi People Juif 1919. február 8-iki száma:

„A világ forradalmasítása, amit át akarunk élni, *kifejezetten* a mi ügyünk kell, hogy legyen és *a mi kezünkben kell, hogy maradjon.* Ennek a forradalomnak kell *a zsidóság uralmát minden nemzetek felett biztosítani.*”

De ugyanezt mondotta a nagy keleti testvér, Zinovjev-Apfelbaum is, aki később a 11 milliárd dolláros Lend and Lease csekket átvette La Guardia kezéből:

„Kiirtottuk a kapitalistákat és földbirtokosokat Oroszországban. *Rajta vagyunk, hogy ugyanezt cselekedjük Európa és Amerika intelligenciájával.*”

És a német zsidó, aki ma Amerikában „emigráns” vagy Németországban helyettes főkor-mányzó, esetleg „amerikai” sajtótiszt, ugyanezt mondotta:

„Folytatni kell a küzdelmünket, nemcsak saját egzisztenciánkért, hanem *az egyetemes zsidóság uralmának megvédéséért* és megteremtéséért, amelyen kétezer éve dolgozunk.” (Israeleistische Wochenblatt 1926. január 5. Leipzig).

El kell tűnniük a nemzeteknek és el kell tűnnie Amerikának is, hiszen régi világprogram ez. A zsidóság nagy vezére, az Alliance Israelite Universelle elnöke Adolph Cremieux mondotta ki közel száz év előtt:

„A nemzeteknek el kell tűnniük, a vallást el kell nyomni. Csak Izraelnek nem szabad eltűnnie, mert ez e kis nép Isten kiválasztottja.”

Mi okuk van hát azt hinni az amerikaiaknak, hogy Amerika bevándoroltjai között a zsidóság épp olyan népcsoport, mint a többi? Mi okuk volna azt képzelni, hogy a zsidóság hű Amerikához, miután nem volt hű sem Rómához, sem Spanyolországhoz, vagy Portugáliához, és nem volt hű a világ egyetlen államához sem?! *Nem! A zsidóság ura, parancsolója akar lenni az Egyesült Államoknak is.* Hiszen ez a legtündöklétesebb és már-már megvalósult – zsidó-álom. Az amerikai zsidó legnagyobb királyi utópiája.

Miért mondják vajjon a tájékozatlan amerikaiak, hogy „ez nálunk nem lehetséges”?

Azokban az államokban, amelyeket a bolsevizmus leigázott, a „direkt akció” kezdetén nem volt több 3–5 százalék kommunistánál. Oroszországban 1917-ben nem ismerték a bolsevizmust. A német császárság importálta Lenint és társait. Kun Béla magyarországi diktatúrája előtt egyetlen bolsevik sem volt Magyarországon. A vezéreket Leninék küldték. Mikor 1945-ben Rákosi-Roth Mátyás és társai visszatértek Magyarországra, összesen 140 (egyszáz-negyven) volt a földalatti kommunista párttagok létszáma. 1945 végén a magyarországi választásokon a kommunisták 17 százalék szavazatot kaptak. Ausztriában 3–4 százalékot, noha ekkor már mindenütt az orosz bolsevikok szuronyaira támaszkodtak. Nagyjából ez volt a helyzet Romániában, Keletnémetországban, Bulgáriában. *Ma mégis mindezek az államok bolsevista diktatúra alatt állanak.*

A bolsevista párt mindenütt összeesküvő. Fanatikus szekta, mint Churchill is helyesen látta kezdetben. Ez a fanatizmus fölébe tud kerekedni a legtökéletesebb demokráciának is. A szabadság csak arra jó, hogy visszaéljen vele. Minél nagyobb a „szabadság” *minél lazább a törvény, annál nagyobb a bolsevista veszély.*

Amerikában – azt mondják – a kommunista pártnak mindössze 60–100 000 tagja lehet. Amerikában tehát nem lesz bolsevizmus. A gazdasági élet és a nép életszínvonala fölötte áll minden más nép életnívójának. Az amerikai demokrácia jól működik. A kommunista minoritás tehát semmiképpen sem győzhet le egy közel 160 milliós birodalmat.

Edgar Hoover, az FBI igazgatója azt mondja, hogy a 100 000 igazolványos bolsevikhoz hozzá kell számítani 500 000 társutast.

A bolsevik képlet tehát máris változik és a végén így alakul: 100 ezer összeesküvő plusz 500 ezer társutas (köztük igen sok magas állásban és kulcspozícióban) plusz 5–6 millió zsidó plusz 12 millió néger plusz korrupció plusz szovjet kémkedés plusz 100 százalékban zsidó kézben lévő sajtó plusz rádió plusz televízió plusz egyre emelkedő bűnözési hullám, amelyben megdöbbentő része van az ifjúságnak.

A négerek között nagyon sok az istenfélő, művelt, jó ember. A néger azonban „séreelmet szenvedett ember”. A bolsevikok mindig az ilyenek közül toborozzák az ötödik hadoszlopot. A zsidók között sok van, aki nem bolsevik. *De zsidó nacionalista!* Bolsevikivé válik amint a bolsevizmusban felismeri annak zsidó jellegét. Gerald K. Smith szerint az amerikai zsidósá-

gon belül máris legalább félmillió a meggyőződéses, fanatikus bolsevik. Az orosz forradalmat legfeljebb ötszáz zsidó indította el.

Mindezek után az amerikai zsidó által vezetett Amerikai Kommunista Párt 1951. február 5-én hozott határozatában kimondotta:

„... azért helyezte kongresszusunk tanácskozásainak középpontjába, mint fő feladatot, a békéért való küzdelmet, munkásosztályunk, *a néger nép* és az ország valamennyi békeszerető erejének mozgósítását.”

A zsidóság nyíltan kommunista szárnya tehát most a négerséget akarja mozgósítani Amerika ellen. 5–6 millió zsidó közül félmillió zsidó bolsevista tehát meg akarja valósítani a legkísértetesebb amerikai zsidó utópiát. *Felszerelni milliós néger terrorhadsereget az amerikai zsidó komisszárok vezetése alatt.*

A zsidóknak ez a szárnya, amely nyíltan is kommunista mer lenni, Amerikában szüntelen eldicsekszik azokkal a zsidókkal, akik a néger jogok harcosai voltak. A Hungarian Daily Journal, amely kifejezetten kommunista zsidó lap, 1950. árpilis 14-iki számában „Zsidók harcoltak a néger, munkások jogaiért” cím alatt igen tanulságos cikket közöl. Elmondja, hogy E. L. Rose, aki Lengyelországban született, számos beszédet mondott annak idején, az 1848-as bécsi forradalom leverése után jött Amerikába és persze szintén zsidó volt, a néger felszabadításának vezére lett St. Louisban. S. A. Bierfield orosz zsidó egyenesen úgy jelenik meg a zsidó kommunista propagandában, mint a néger-zsidó együttműködés mártírja, mert boltjában, néger szolgájával együtt, – rablók meggyilkolták. Ugyanez a cikk rámutat arra, hogy amikor 1888-ban jiddis nyelven megjelent Karl Marx „Bérmunka és tőke” című pamfletje, lelkes east-side-i zsidók fogtak hozzá az amerikai zsidó szakszervezetek megalapításához.

Az amerikai kommunista zsidók nagy álma, egy néger terrorhadsereg megszervezése, eddig ugyan megbukott a vallásos néger ellenállásán, de mégsem tűnik fel álomnak, ha elolvassuk az amerikai Special Committee on Un-American Activities jelentését. E szerint az American Communist Partynak 1160 szervezete volt a közmunkások, farmerek, *néger*, politikai, jóléti, nemzetiségi, sőt *vallási* (!) csoportok között.

Valósággal félelmetes az a névsor, amelyet néger kommunista szervezetekről „*The Road Ahead*” című könyvében John T. Flynn, a bátor amerikai publicista közöl. 88 hatalmas néger szervezet, az African Blood Brotherhood-tól, a legkülönbébb béke, vallási, szektáriánus jelszavak és címek alatt működik az amerikai bolsevizmus érdekében.

Az amerikaiak még nem ismerkedtek meg a zsidó nacionalizmus taktikájával. Azonban számukra is elég volna egy gazdasági krízis, harmadik világháború, vagy kis megingás, harctéri balszerencse, hogy Amerikában is elszabaduljon a pokol. Így szabadultak el a bolsevizmus ördögei 1917-ben Oroszországban, 1918-ban a dunai monarchiában, 1945-ben egész Kelet-Európában.

És ha ez Amerikában következik be, akkor ez már a világkirályság órája. A beváltott ígélet és a beteljesült parancs:

„Belőlünk mindent elborító terror fakad.”

„A mi fekete hadseregünk élén ott menetel majd az amerikai Politbüro 11 tagja, akik közül 6 a mi vérünkbeli való vér. Egy milliós, fanatizált, vasfegyelem alatt tartott hadsereg lesz, amelynek odaígjérjük az amerikai fehér nőket, az amerikai lányokat és anyákat. A világ legnagyobb MVD-je lesz ez, amelynek élén Ábrahám szent magjának 500 ezer komisszára, hivatalnoka, ügynöke, titkos rendőre áll, és átveszi a hatalmat Washington Amerikája fölött. A Frankfurterek, Morgenthauk, Herbert H. Lehmanok, a kultúr zsidók akkor majd háttérbe húzódnak egy

időre. Mi fogunk jönni, a brooklyni gettókból, a bronxi zsidó negyedből, a keletlengyelországi bevándorlók sötét tömegeiből. És persze jövünk a Harlemből, a mi nagyszerű és daliás fekete seregünk élén. Lelkében kigyújtjuk a gyűlölet tüzét, felkeltjük a vérszomjat, amit eltakar a civilizáció máza. Ezek gyűlölik a fehéreket, de nem gyűlölnék minket, akik felszabadítóiknak mondjuk magunkat, hogy az uraik lehessünk. Ezek gondoskodnak majd róla, hogy kisportolt izmaikkal megvédjenek minket.”

„Végeredményben azonban nem történik majd semmi. A zsidó magánkapitalizmus kezén összpontosított nagytőkét most átvesszük, mint zsidó államkapitalizmus, és most már 100 százalékig ellenőrizzük az Amerikai Egyesült Államok kimeríthetetlen gazdagságát. Most majd mi vezetjük a szövetségi kormányzatot, az államok kormányait, eltöröljük a demokráciát, a titkos választást.”

„Uralmunk felséges despotizmussal lesz megkoronázva!” – ígéri a Jegyzőkönyvek.

„Az amerikaiak azt mondják: Ez nálunk nem lehetséges. *De hiszen eddig még mindig, mindenütt lehetséges volt.* Ha pedig Amerika népe ellenállna nekünk, akkor felállítjuk az akasztófákat a Capitoliumon, a Fehér Ház előtt és ezeket az akasztófákat majd Dávid király komor fekete testőrei őrzik. Tizenkét millió néger és hat millió zsidó. Ez a hatalom már rendíthetetlen lesz. Próbálj hát lázadni Washington népe. Próbálj felkelni amerikai szabadság, mint egykor felkeltek ellenünk Wrangel gárdistái. A te fejed felett már ott lebeg Jehova kardja. A mi nagy Oppenheimerünk, a mi atomenergia bizottságunk tartja felkelő seregeid feje fölött az atombombát. *A saját atomtüzérséged fog megsemmisíteni, ha a mi nagy Dávid királyunk ellen hadba szállsz.* Amerikai szabadság, amerikai demokrácia – mi már ácsoljuk az akasztófaídat, és ne hidd, hogy humanisták, filantrópok leszünk, ha a mi kezünkbe kerül a totális hatalom. Mi belőlünk mindent elborító terror fakad!

„Emlékezz azokra a szabadságharcosokra, akik egy-egy keleteurópai várost védtek a mi bolsevik seregeink ellen. Az utca túlsó végén még folyt a harc, – mint Budapesten – amikor a gettókból kitörünk mi, akik nem harcolunk, csak az utolsó pillanatban vetjük le az álarcot. És a szabadság harcosa távcsöve puskáján keresztül benézett abba a városba, amelyet már megszálltak a mi bolsevista csapataink. És egy fél óra múlva már álltak az akasztófák. A mi általunk állított bitók. Mi jöttünk elő a gettókból, hogy rájuk akaszthassuk ellenségeinket – a keresztényeket.”

Ez a látomás mindig valóság lehet. Amerikát elárulta a zsidóság. Csak az a kérdés, *észreveszi-e mindezt idejekorán az amerikai nép.* Mert, ha igen, akkor egy másik vízió teljesedik. Úgy, ahogy azt Amerika egy nagy zsidó bankárja látta, Oscar Strauss:

„Ez az én népem! És én mondom önnek, barátom, hogyha ez a nép nem lép helyes útra, nem válik jó polgárrá, olyan pogromokat fogunk látni Amerikában, amilyenek Európában nem voltak soha!”

Oscar Strauss csak egyet nem mondott meg. *Azt, hogy a zsidó probléma megoldásának útja nem a pogrom.* Az erőszak a fegyver nélküli nacionalizmusnak használ.

A zsidó nacionalista világhódítást le kell győzni, de másként kell legyőzni. Mert, ha nem győzik le, akkor az emberi szabadság és az amerikai szabadság órái meg vannak számlálva.

XVI. FEJEZET

A mai világhelyzetet elemezve, nem győzünk elégszer rámutatni arra, amit senki nem akar észrevenni: a zsidóságnak, amely két világháborút robbantott ki a keresztény népek között, de legalábbis a másodiknak első számú háborús bűnöse, *nem érdeke többé a szovjettel, bolsevizmussal való leszámolás*. Nem érdeke, mert ha egyszer megbukik a bolsevik diktatúra, akkor a világ megtudja: kik voltak a hóhérok, a komisszárok, a népek rabtartói, a biológiai osztályharc mozgatói.

A világhatalmi ábrándokon túl a büntudat iszonyú szövetsége köti össze Kelet és Nyugat zsidóságát. Azok, akik nem értik, hogy miért akarja a zsidóság megakadályozni Amerika bolsevista ellenes háborúját, miért tartja fenn a nyugati és keleti hemiszféra között a vasfüggönyt, érdemes, ha elolvassák dr. Israel Goldstein, a World Jewish Congress amerikai vezetőjének nyilatkozatát, mely szerint *„a harmadik világháború a zsidóság teljes kiirtását jelenti”*. Ugyanilyen értelemben nyilatkozott Pinkas Lubianker, a Londonban járt izraeli delegáció feje. Még többet árul el Solem Teritsman, a kommunista Lengyelország főrabbija, aki 1951-ben így szólítja fel a világ zsidóságát a szovjet békeíveinek aláírására:

„A zsidóságra nézve a béke vége a zsidók végét jelenti. A harmadik világháború új fegyver a zsidó nép ősi ellenségeinek kezében. A békefelhívásokat akár jobboldaliak, – akár baloldaliak, alá kell írnia az emberiség jobbik felének, de mindenek előtt a zsidóknak. A zsidók számára ez nem kelet-nyugat kérdése. A zsidóknak ez az élet-halál kérdése.”

A francia rabbik ugyanilyen indokkal csatlakoznak a békemozgalomhoz és nem véletlen az sem, hogy a kommunista békeíveket Izraelben 1950-ben 160 000 zsidó írta alá. Az aláírások arányszáma – jegyzi meg a Daily Worker – nagyobb, mint bármely más országban kivéve a Szovjet-Uniót!

Értjük-e már hogy az atombombát miért kellett átadni a Szovjet-Uniónak? Értjük-e, hogy mi a célja a vasfüggöny fenntartásának, az UN hamis béke jelszavainak, a koegzisztencia jelszavának, a hidegháborúnak és annak a gigászi arányú szemfényvesztésnek, amely a népek elmákonyozására, elkápráztatására folyik? Értjük-e hogy miért nincs aktív európai védelmi közösség, Európa-hadsereg? értjük-e, miért vannak rabszolga népek, ketté osztott országok? Miért tűri a szabad emberiség a szovjet rabszolgatáborokat?

A felelt egyszerű. *A két hemiszféra fölötti hatalom és minden hatalom a világzsidóság kezében van.*

Sion bölcseinek jegyzőkönyveiről azt állították – *hogy hamisítvány*. Fél évszázad alatt azonban a Nagy látomás beteljesedett. A zsidóság ott áll a Sion bölcsei által megjósolt világuralom mindkét lépcsőjén és megközelítette a harmadikat is, azonban még nem vetette le végleg az álarcot.

A tényleges világhatalom azonban már a világhódítók kezében van és csak idő kérdése, mikor a leigázott népek és az elbarbarizált tömegek fölött nyíltan is kezét nyújt egymásnak a nyugati és a keleti zsidó.

1904-ben Chaim Weitzman mondotta Herzl Tivadar Judenstaatjáról és annak következményeiről:

„Négy év előtt a világzsidóság két táborban volt: kelet és nyugatra oszolva. Akkor jött Herzl és azt mondotta nekünk: „egyesíteni kell a keleti és nyugati zsidóságot, és végre is hajtotta azt. Amit Herzl adott a zsidó népnek, az az: – egység!”

Herzl Tivadar Judenstaatja írja: „Wir sind ein Volk!” És a két részre osztott világ fölött *ma ez az egyetlen létező egység*. Egy nép vagyunk az amerikai és szovjet demokrácia látszólagos hasadécai, ellentétei fölött is. Egy nép vagyunk, akiknek *nem érdekünk*, hogy Nyugat felszabadítsa Keletet, mert szükségképpen a zsidó hatalom keleti felétől szabadítaná meg a zsidóságot és az elnyomott népeket.

A Jegyzőkönyvek nagy programja teljesült és ez a legfőbb bizonyíték a jegyzőkönyvek hitelessége mellett. Amit ötven-hatvan év előtt hazugságnak, vagy gonosz utópiának hitt a világ, – íme – valóság! 50 év előtt még senki nem álmodott Népszövetségről, Egyesült Nemzetekről, de a Jegyzőkönyvek titokzatos szerzői világosan látták a célt.

„A mi kormányunk szolgálivá tesszük az összes kormányokat!” – írta az első számú jegyzőkönyv. – „A mi nemzetközi jogunk fog uralkodni a nemzeti jogok fölött és ugyanazon módon fogjuk kormányozni a népeket, mint ahogy minden szabályszerűen berendezett állam polgári hatalma alattvalóinak egymás közti viszonyát”, – jósolta a 2. számú protokoll... „Ki fogjuk fárasztani a gójokat úgy, hogy kényszerülve lesznek bennünket kérni nemzetközi kormányzatra. Ez a helyzet meg fogja engedni nekünk, hogy tetszésünk szerint minden ellentmondás nélkül igénybe vegyük a világ összes kormányzati erőit, ekként egy, *a többiek fölött álló kormányzatot formálván.*”

A megbukott genfi Népszövetséget pótolva, – íme – megvalósult az Egyesült Nemzetek. Lake Succesben már ott áll a palotája, amelynek ormán kék-fehér cionista színek alatt egyesülnek a világ kormányai. Az amerikai katonák a cionista színek alatt haltak meg Koreában. Egyébként is, – mint más helyen már rámutattunk – *az Egyesült Nemzetek joggal tekinthetők a világ-zsidóság legteljesebb, legtökéletesebb hatalmi szervezetének.*

A zsidó világkormány megalakítását még nem mondták ki. De Einstein, a próféta a világ föderalisták szervezete, több európai föderációs szervezet már ezt hirdeti teljes nyíltsággal. (Lásd: világföderalisták programja.) New Yorkban a zsidók által legsűrűbben lakott területen már ezzel a programmal választják szenátorra Herbert H. Lehmant és képviselővé a fanatikus Javits Jakabot.

Az Egyesült Nemzetek legfontosabb szerve a csaknem teljesen zsidó kézben lévő UNESCO, – amelynek tagja a Szovjetunió is, és amely irányítani akarja az egész világ ifjúságának nevelését. Ez is a Jegyzőkönyvek parancsa:

„Akként kell irányítani a gójok társadalmának oktatását, hogy karjuk tehetetlenül essék le, valahányszor az egyéni kezdeményezést követelő feladatokkal kerülnek szembe.”

Az UNESCO tehát az a csúcsszerv, amelyet a Jegyzőkönyvek alkotói szintén előre láttak és adott pillanatban létre is hoztak, hogy kialakítsanak egy világifjúságot, amely már kizárólag lelki zsidókból, hazához, hagyományokhoz, Istenhez nem ragaszkodó világproletárokból áll, és amely természetesen megvetendő antiszemitizmust lát mindenben, ami nem kedvez a világhódításnak.

„A fennálló kormányok helyére egy kolosszust fogunk helyezni!” – jövendölték a Jegyzőkönyvek, – amelyet kormányok fölötti adminisztrációnak fogunk nevezni. Csápjai, mint a fogó csíptetői, így nyílnak kifelé minden irányba, úgy, hogy ez a szervezet az összes népeket meg fogja hódítani.”

Az UN-ban már együtt ül a nyugati demokrata és a keleti szovjet zsidó, a New York-i rabbinus és a szovjet komisszár. Amíg keresztény katonák öntik egymás vérének, amíg az UN-n belül is háború folyik, addig az Egyesült Nemzetek békenyilatkozatai fölött ott lebeg Herzl Tivadar hitvallása:

„Egy nép vagyunk! Egy nép!” *És minden más komédia...* Az UN atomenergia bizottságában demokratának és bolsevistának álcázott zsidó tárgyal a zsidóval a világ legfélelmetesebb problémájáról. Zsidók képviselik az USA-t és zsidók a Szovjetuniót. Az UN-Charta alkotója, Leon Pawlowszky amerikai zsidó ugyan, de a chartába szinte szóról szóra belemásolja a szovjet alkotmányt. Az információs központból csak Jacob Saphiro kezén át juthatnak ki információk a keresztény népek számára. Az atomenergia bizottságban Bernhardt Baruch képviseli Amerikát és a politikai bizottságban D. J. Manuilsky szovjet zsidó képviseli Oroszországot. Az UN nemzetközi munkaügyi szervezetét David A. Morse, igazi nevén Maskovics orosz zsidó irányítja. A hatalmas világorganizáció főtitkára ugyan nem zsidó, azonban a második vonalban ott áll mögötte a helyettes főtitkár, Benjamin Cohen. Legjellemzőbb azonban, hogy a koreai háború idején az UN „biztonsági szolgálatának” főnöke Zinkovics Konstantin orosz zsidó. *Végeredményben ő Mac Arthur tényleges főnöke a koreai harcok idején.*

Ezentúl már nem az amerikai kongresszus határoz Amerika sorsa fölött, hanem egy ismeretlen, zsidóktól irányított szervezet. A török katonáknak az UN zsidó parancsára kell meghalni és esetleg ugyancsak UN zsidó szabotálja azt, aki komolyan veszi a bolsevizmus elleni harcot. Franciaországnak, Görögországnak, vagy Nyugatnémetországnak ismét csak az UN szabja meg, hogy kit fogadhat állampolgárának, kaphat-e kölcsönt és milyen munkaügyi törvényeket léptethet életbe. Mindezt részletesen látni fogjuk a következő fejezetben.

Nézzük most már, mi valósult meg a Jegyzőkönyvek parancsaiból a keleti és nyugati világban. Szemléltetőbbé úgy tehetjük ezt a látványt, ha először a bolsevizmusra mutatunk rá. Az összehasonlításból az derül ki, hogy a Jegyzőkönyvek sokkal inkább bibliája volt a bolsevizmusnak, mint Lenin összes művei.

„A nép a mi ösztönzésünkre kiirtotta az arisztokráciát, – írta 1895-ben a 3. számú jegyzőkönyv, – amely természetes protektora és védelmezője, mert érdekei szoros összefüggésben voltak a nép jólétével. A mai napig az arisztokrácia letört és a nép ravasz profitvadászok és sehonnaik igájába került.”

Fél évszázad alatt ennél sokkal többet ért el a világzsidóság. Nemcsak a születési arisztokráciát irtotta ki, hanem kiirtott minden más képességbeli arisztokráciát, minden szellemi és jellemi elitet, tartozott bár a munkásság, parasztság vagy középosztály „arisztokráciájához”. Oroszország szellemi lefejezése 1917 után megtörtént, és a Dosztojevszkijek helyett ma Ilja Ehrenburgok képviselik a szellemi „elitet”. Fél Európát a háborús bűnösség és felszabadítás ürügyén fejezték le. A nép valóban sehonnaiak igájába került.

„Mi a munkások megmentőjének mondjuk magunkat, – írja a Jegyzőkönyv, – akik azért jöttünk, hogy felszabadítsuk őket ezen elnyomás alól. Felajánljuk nekik a szocialista, anarchista, kommunista hadseregünkbe való belépést, amelyeket mi mindig támogattunk. Fegyvertadtunk a pártok kezére és *a hatalmat tettük az összes ambíciók céljává.* Földünk minden országából rendkívül nagy tömegeket ragadtak magukkal ezek a szavak! *Szabadság, testvériség, egyenlőség.* Ügynökeink segítségével, akik lelkesen hordozták zászlóinkat, ezalatt pedig a jelszavak szű gyanánt örölték meg a keresztény népek jólétét, lerombolták békéjüket, egységüket, erélyüket, aláásva az államok alapjait.”

Ma, amikor ezek a sorok íródnak, elég észrevenni azt, ami Oroszországban és a vasfüggöny mögött történt. Előbb a királyoktól vették el a jogart és a koronát, aztán az arisztokráciát irtották ki, majd a különböző országok középosztályát lötték katyni tömegsírokba, vitték deportáló telepekre, s ma már a munkások vezérei szenvednek ugyanott.

„*Szükséges, hogy minden országban, rajtunk kívül, ne legyen más, csak a proletár tömeg.*”

Ez a cél már teljesen megvalósult a Szovjet-Unióban és megvalósulóban van a vasfüggöny mögött. A zsidó világkirályság ott már megvalósult a bolsevizmusban. Rabszolga tömeg és zsidó komisszárok.

„*Szétszaggatjuk a goj családot és annak nevelő jelentőségét*”, – mondja az egyik jegyzőkönyv.

És a vasfüggöny mögötti iskolákban oktató zsidó nevelők az „ampulla apáról”, a mesterséges megtermékenyítésről tartanak előadást 12–14 éves gyermekeknek. A népi kollégiumokban együtt alszanak a 13–15 éves fiúk és lányok. Oroszországban nemcsak deportációval szaggatják szét a családokat. Az Ukrajnában született vasutast, vagy postást Vlagyivosztokba rendelik szolgálatra és fordítva. A szovjet ifjúsági mozgalmak kegyetlenül kivonják az ifjúságot a család hatásköréből.

Hiteles amerikai tudósításból idézzük a következőket, amelyek bizonyítják, hogy a program-pontnak ez a része ott is megvalósult.

„Amerikában a fiatalság bűnöző hajlama ijesztően no. Nincs a bűnözésnek olyan rendőrileg ismert tereuma, ahol a fiatakorú amerikai fiú, vagy lány otthon ne lenne. Szülő- és testvérgyilkosságok, szerelmi és kéjgyilkosságok, betöréses lopások, útonállások, bankrablások, közönséges gyilkosságok, ember rablások, kábítószer csempészések nem mennek ritkaság számba. Elképesztő az a kép, amely a statisztikák tükrében az ember elé tárul.” (Hídverők 1955. decemberi szám, 939. oldal)

Még megdöbbentőbb az az interjú, amelyet Herbert Hoover, a FBI vezetője adott az amerikai bűnözésről. „1951. folyamán – mondotta, – 1 790 030 bűneset történt. Tehát minden 18 percben egy. Napi átlagban 301 személyt gyilkolnak meg, vagy támadnak meg, 1129 betörés történt naponta, 146 személyt raboltak meg és 468 autómobilt loptak el. Minden öt percben történik egy gyilkosság, agyonütés, elrablás. A legnyugtalanítóbb az, hogy ez a bűnhullám elsősorban az ifjúságot sodorja el. Naponta lehet olvasni, hogy 15 éves fiúk kezükben revolverrel, rablótámadásokat követnek el. Egy statisztika szerint a fiatalság százazrei vannak revolverrel ellátva. Még megrendítőbb, hogy az USA-ban ma egy „*mesterségesen kitermelt bűnözés*” mérgező levegőjét kell beszívni. Kezdődik ez már a gyermekeknél, akik a füzetes regényekben a legszörnyűbb bűnözésekről olvasnak. E ponyvaregények közül száz több mint 40 millió példányban jelenik meg. Száz 6–11 éves gyermek közül 90 olvassa ezeket a rémhistóriákat. Detektívregények és bűnügyi novellák százazres példányszámokban kerülnek piacra. 600 „szerző” foglalkozik kizárólag ezeknek a rémtörténeteknek megírásával. Tegyük hozzá, hogy ezek 90 százalékban zsidók! A mesterségesen kitermelt bűnözést még inkább fokozza a televízió. Az elmúlt évben – a librettóknak megfelelően, – 16 932 ember halt meg a televízió világító üvegén. 9652 személyt revolverrel és 762-t gépfegyverrel gyilkoltak meg. A High Schoolokban végzett vizsgálatok arra a megállapításra jutottak, hogy a 18 éven aluli amerikai tanulók és diáklányok fele kábítószerekkel él, melyek között marihuana, heroin és morfium szerepelnek.” (Der Weg, VI. évf. 8. szám.)

S miután tudjuk, hogy a film, televízió, rádió, sajtó csaknem kizárólag a zsidóság kezében vannak Amerikában, nem lehet véletlennek tulajdonítani ezt a bűnözési hullámot. Uralkodni csak megrontott lelkű népeken lehet és ezt nagyon jól tudják ott, ahol a Sion bölcseinek Jegyzőkönyveit írták. A program teljesegett:

„*Megrontottuk a gójok ifjúságát!*”

„Programunk szerint az alattvalók egy harmada a többit, tisztán kötelesség érzetből, mint a kormány segítője fogja ellenőrizni.” – hangoztatják a Jegyzőkönyvek. S ma már a bolsevizált

országokban, hivatalokban, gyárakban, üzemekben százezres spiclihad hemzseg. Az uralom egyik legfontosabb programja, – íme, – valóra vált.

„Kell, hogy a nép tudja, miszerint mindent elvettünk tőle, amit el akartunk venni... Ezután nem fogja észrevenni leveretését, a terrort, és megadással fogja várni az eseményeket!” – hangoztatja a 11. számú jegyzőkönyv. Oroszországban mindez már bekövetkezett. A tömeg letargiája a legnagyobb segítője a bolsevista uralom fennmaradásának.

„Egyetlen információt, vagy hirdetést sem tesznek közzé a mi jóváhagyásunk nélkül” – ígéri a Jegyzőkönyvek. Ma a vasfüggöny mögött, főként Szovjet-Oroszországban a cenzúra 100 százalékg zsidó kezekben van. Ez a programpont is tökéletesen megvalósult.

„Midőn el fogjuk érni az új uralom idejét, azaz az *átmenetet hatalomra jutásunkhoz* (ez a mai szocializmus és népi demokrácia) nem szabad megengednünk a sajtónak még azt sem, hogy a társadalmi romlottsággal foglalkozzék, mindenkinek azt kell hinnie, hogy az új uralom annyira kielégít mindenkit, hogy még büntényt sem követnek el.” Ma a vasfüggöny mögötti sajtóból már hiányzanak a rendőri hírek, bűnügyek. Az ötven év előtti titkos zsidó parancsot tökéletesen hajtja végre az „új uralom”.

„Minden más vallást lerontunk!” – ígéri a Jegyzőkönyvekben Sion bölcsei. És ma már a Szovjet-Unióban tulajdonképpen csak a zsidó vallásnak van szabad gyakorlata.

„Örködni fogunk afelett, hogy semmiféle összeesküvést ne szőjenek ellenünk: *lemészárolunk irgalmatlanul mindenkit, aki avégből fog fegyvert, hogy ellenálljon uralmunknak*. Minden titkos társaság alapítását halállal fogjuk büntetni.” Ezt a zsidó programot szinte klasszikus szigorral hajtja végre a zsidók vezette MVD. Az oroszországi és vasfüggöny mögötti „tisztogatások”, tömegmészárlások bebizonyították, hogy a Jegyzőkönyvek célkitűzéseit vaskövetkezetességgel valósítják meg a hatalmon lévő zsidók.

„A jelenleg fennálló és általunk elismert titkos társaságokat, akár értünk, akár ellenünk dolgoznak, feloszlatjuk, tagjaikat pedig Európától távolabb eső földrészre száműzzük. Ugyanezt fogjuk tenni a goj szabadkőművesekkel is, akik nagyon sokat tudnak.” Íme itt a magyarázat, hogy a bolsevizmus úttörőjeként szereplő szabadkőművességet miért likvidálták, amikor hatalmuk már megvalósult. A vasfüggöny mögötti szabadkőművesek ma már Európától távolabb eső földrészen élnek – Szibériában!

„Addig azonban nem tanácsos, hogy vezető állásokba zsidó testvéreinket tegyük bele, – írják tovább a Jegyzőkönyvek. – Olyanokra bízuk e fontos helyeket, akiknek múltja, jelleme olyan, hogyha nem engedelmeskednek, elítélés és börtön vár rájuk.”

A vasfüggöny mögötti államokban ezt a módszert kísérteties pontossággal vették használatba a bolsevisták, amíg meg nem szilárdították hatalmukat. Ezt legjobban meg tudjuk világítani a magyarországi példával. 1945 óta a hatalom tényleges birtokosa Rákosi-Roth Mátyás moszkovita zsidó. Az első köztársasági elnök Tildy Toltán alkoholista református pap, felesége zsidó asszony, Gyenis-Grünfeld Erzsébet. A második államfő Szakasits Árpád, aki korábban a német Gestapo besúgója, felesége áruházi lopások miatt börtönben ült. A harmadik államfő Rónai-Roma Sándor, zsidófeleséges cigány. A tényleges hatalom azonban a zsidók vezette ÁVH nevű politikai rendőrség kezében van.

„Azt nem szabad megkockáztatni, – írták 1895-ben a Jegyzőkönyvek, – hogy politikai bűnös esetleges tévedés következtében megugorjék. *A politikai bűnre nem ismerünk irgalmat. Arra nincs mentség, ha bárki is megkísérli olyan ügyekkel foglalkozni, amelyekre egyedül a kormány illetékes.*”

És Középeurópában, a szovjet katorgáiban, a rab államok internáló táboraiiban, deportáló telepein csaknem politikai bűnösök raboskodnak. A politikai „bűnösöket” a post facto jog alapján visszamenőleg megbüntették. A szovjet rabszolgatáboraiiban az amerikai AFL kimutatása szerint 14–20 millió rabszolga építi a zsidó világuralom épületét. A Jegyzőkönyvek azt is előírják, hogyan kell ezekkel elbánni, nehogy sorsuk sajnálatot váltson ki az emberekből.

„Hogy a politikai bűnösök vértanúságának dicsfényét eloszlassuk, egy padra fogjuk ültetni őket a tolvajokkal, gyilkosokkal, az egyéb közönséges büntetésekkal. A közvélemény akkor azokat is ugyanolyan szemmel fogja nézni, s velük közös megvetésben fogja részesíteni”, – hangzik az indoklás.

Ha valaki figyelte a vasfüggöny mögött lefolyt politikai pereket, tudhatja, hogy a Szovjet-Unió vezetői itt is a Jegyzőkönyvek 50 év előtti parancsainak engedelmeskedtek. Így ismertették be Mindszenty hercegprímással, hogy valutát síbolt, Ordass Lajos püspökkel, hogy dollárokat csempészett, Rajk László volt kommunista belügyminiszterrel, hogy lopott. Mindazok, akiknek nem tetszik a bolsevizmusba burkolt zsidó uralom: népellenes bűnösök. Egy nép ellen „bűnöznek”. A zsidóság ellen.

A Jegyzőkönyvek szerzői azonban nemcsak a jelenre tekintenek, hanem a jövőre is. Örökre biztosítani akarják a kisebbségi náciizmus világuralmát. Ez nem lehet másként, csak úgy, hogyha a népek ifjúságának emlékezetéből kitörölik a múltat s hagyomány és emlékezet nélküli szolgákat nevelnek százmilliókból.

„A klasszikus tanulmányokat, az ókori történelmet, amelyek sokkal több rossz, mint jó példát tartalmaznak, a jövővel foglalkozó programmal helyettesítjük” (Marxista-leninizmus). „Kitöröljük a népek emlékezetéből mindazokat a múlt évszázadra vonatkozó tényeket, amelyek ránk nézve kellemetlenek lehetnek. *Eltörölünk minden magántanítást.*”

És a vasfüggöny mögött mindez csodálatos biztonsággal és pontossággal bekövetkezett. A klasszikus tudományokat már nem tanítják a szovjet rendszerű iskolákban. Helyettük Marx-Lenin tanait és – mint jövőre vonatkozó programot – az ötéves terveket kell az ifjúságnak megtanulnia. A magánoktatás megszűnt. A latin nyelvet betiltották és az oroszra helyettesítették. Módszeresen folyik a múlt meggyalázása és a történelem meghamisítása.

A mindent megőrlő, megrohasztó zsidó világuralom, – íme, – megvalósult a bolsevizmusban.

A világzsidóság propagandája újabban azzal érvel, hogy a vasfüggöny mögött „antiszemitizmus” van. Erre alapot látszik neki adni egy-két zsidó kommunista látszatpere, például Slansky-Salzman, Pauker-Rabinovics Anna, Péter-Auspitz Gábor, majd Berija elítélése.

„Sokat feláldoztunk a mieink közül, viszonzásul azért olyan helyzetet teremtettünk népünknek, amelyet még álmodni sem mert soha. A mieink közül való áldozatok kevés száma megmentette fajunkat a pusztulástól.”

Íme itt van az úgynevezett szovjet antiszemitizmus titka. Pauker, Berija, Slansky holtteste, mint egy lépcső, amely a világhatalom felé vezet.

De vajjon mi vár rád ember, aki élsz a szabad Nyugaton és aki felé antibolsevista frázisokat puffogatnak a zsidóság kezében lévő államférfiak? Mi vár rád szabad Nyugat, ha nem akarod elhinni, hogy a dicsőséges demokrácia nem demokrácia, hanem csupán judeokrácia: – *más eszközökkel. Keleten a géppisztoly. Nyugaton az arany és politikai befolyás.* „Hatalmunk jellege a titkosság” – írták a Jegyzőkönyvek. „Hatalom és hipokrizis” – hirdetik tovább a kendőzetlen programot, amely teljes egészében szintén megvalósult. Van-e reményed nyugati ember, hogy megmenekülhetsz a Keleten magukra hagyott keresztény testvéreid sorsától? Akik ezt ígérik neked, vajjon nem a Jegyzőkönyvek szavaival mondják-e rólad maguk között:

„A gójok olyanok, mint a juh nyáj és mi farkasok vagyunk!”

Nézzük hát mi teljesedett be a Jegyzőkönyvek programjából Amerikában?

Az a pillanat, amikor Rooseveltt a *zsidók üldözése* miatt szakította meg a diplomáciai viszonyt Németországgal, sejteni engedte, hogy az Egyesült Államok titkos kormánya már teljesen a zsidók kezében van. A quebeci konferencia, a Morgenthau-terv elfogadása bizonyította, hogy a hatalom csaknem teljesen a zsidóság kezébe került. A világháború légitbombázásai, a nürnbergi bosszúhadjárat, a szovjettel kötött szövetség már egy olyan Amerikát mutattak, amely *nem volt többé az igazi Amerika*.

„A nép közül általunk választott kormányok szolgálékúságukkal fognak kitűnni, nem lesznek járatosak a kormányzás körében és igen könnyen válnak sakkfigurákká a mi játékainkban, *a mi bölcs tanácsadóink kezei között.*”

F. D. Rooseveltt már csak sakkfigura volt. Mint rámutattunk Rooseveltt 72 tanácsadója közül 52 zsidó volt.

Az első lépcső számára előírt programot 100 százalékban megvalósította a zsidóság. A Jegyzőkönyvek szerzői látták a módszereket is és ezeket követték az amerikai zsidók.

„A néptömegek a népből származott egyes tagjai legyenek bár a legzseniálisabbak, nem hivatottak a politikában, nem kívánhatják a nép vezetését anélkül, hogy az egész népet tönkre ne tegyék.”

Amerika számára lassú bomlasztást, a céltudatos destrukció receptjét írták elő a Jegyzőkönyvek:

„A rossz az egyedüli eszköz, hogy a jót elérhessük. Azért nem szabad ingadozni, hogy *a korrupciót alkalmazzuk*, amikor ez segíthet céljaink elérésében és hogy ingadozás nélkül hatalmunk alá hajthassuk a mások tulajdonát, ha ezen eszközök által elérhetjük a hatalmat.”

Nehogy megbántsuk Amerikát, most a „*The Wanderer*” című amerikai katolikus lapot idézzük, amely „visszatérés a pogánysághoz” cím alatt 1950. július 22-én írja:

„Ennek az országnak a polgárai éveken keresztül kell, hogy tanúi legyenek a szégyenletes színjátéknak, amelyben kormányunk vezető emberei, – úgy a kül-, mint a belpolitikai életben, – és sokan ezek közül igen magas pozíciókban, mint kommunisták és az ország árulói lepleztetnek le. Mások hamis esküben tálatatnak bünösnek és ismét mások, mint a népvagyon nagy tolvajai, vagy zsarolók és hamisítók. *Kifogástalan helyről feltételezik, hogy Washington-ban legalább 5000 homoszexuális működik a kormányhivatalokban anélkül, hogy felelősségteljes magas állásokban valaki akárcsak a kisujját is megmozdítaná ellenük, megpróbálná kiséperni Augias istállóját.*”

Ezzel a jelenséggel nagyon is szoros kapcsolatban áll a Jegyzőkönyvek fontos utasítása:

„Minden eszközt, amelyet ellenségeink ellenünk fordíthatnak, hatalmunkba kell kerítenünk. Jelenleg nincs olyan nemzet, amelynél ne tudnánk behatolni odáig, amit az együgyű gójok *államtitoknak neveznek.*”

Az amerikai kémkedési botrányok, az államtitok elárulása, a külügyminisztérium titkainak kiszolgáltatása, a hadsereg titkainak ellopása azt mutatja, hogy a zsidóság itt is engedelmeskedett a parancsnak, hiszen, mint kimutatták ezeket a bűncselekményeket csaknem kizárólag zsidók követték el.

Ugyanekkor, mikor a felső vezetést destruálták, elszánt céltudatossággal törekedtek a széles tömegek megmételtyezésére, szórakoztatására. Az amerikai tömegek járatlansága a köz-

ügyekben, nem az amerikai természet velejárója. Ez már mesterséges produktum, úgy ahogy a Jegyzőkönyvek parancsolják:

„Fékezhetetlen fényűzést fogunk kifejleszteni a gójok között. Minden független elhatározás kiirtása végett szórakoztatni fogjuk őket mulatságokkal, játékokkal, kultúrházakkal és hasonlókkal.”

Az amerikai filmeket ma Louis B. Mayer, Jack Warner, Harry Warner, Nick Schenk, Joe Schenk, Goldwynn, Zukor és hasonló nevű filmkirályok állítják elő. A vezető színészek közül száz vörös sztár zsidó és kommunista. A sajtó 85 százalékát zsidók kontrollálják. Rádióban, televízióban ugyanezek az elemek szolgálják ki a tömegek élvezetvágyát. Eredmény: fontosabb a jégszekerény, mint a szabadság megvédésére készítendő fegyver.

„Végül, hogy ne legyen idejük a gójoknak a gondolkodásra és megfigyelésre, szükséges szórakoztatásukról is gondoskodni fogunk!” – hangoztatják újból és újból a Jegyzőkönyvek.

Mindez szintén beteljesedett. A nagy problémákról így terelik el a figyelmet a sajtó, rádió, film, televízió. Ez a gigászi szórakoztatási üzem nemcsak ez élet napos oldalát jelenti, hanem ez egy faj destrukciójának méltó propaganda fegyvere.

Amerikában mindez ellen a nagy világlapokban nem lehet szót emelni. A szabadság sűrű hangoztatása nem egyéb hipokrizisnél. Vagy azt jelenti, hogy a zsidónak minden szabad! Elég elolvasni, Dorothy Thompsonnak idevonatkozó cikkét, amelyben bevallja, hogy *a háborús gyűlölet visszaszorítása érdekében írt cikkeinek sehol sem sikerült kiadót találni*. A sajtószabadság meghalt, illetőleg monopóliummá változott, mert csak azt lehet megírni, ami a zsidó érdekeknek kedvez.

Ezt az állapotot szintén a Jegyzőkönyvek szerzői írták elő Amerika számára.

„Az összes írók meghódolnak előttünk. Végül, ha olyan akadna, aki mégis meg akarna bennünket támadni, munkái közzétételére nem találna kiadót.”

A zsidókérdést felismerő amerikai lapok magánemberek adományából tartják fent magukat. Példányszámuk kicsi. Befolyásuk jelentéktelen. Hirdetett igazságaiknak nem találnak sem kiadót, sem közönséget.

„Befolyásunk van a peres eljárásra, a választójogra, a személyes szabadságra és ami minden-nél fontosabb a közoktatásra, a szabad lét alapjára.” – írják a Jegyzőkönyvek.

Ma az amerikai Supreme Court egyik bírója a hírhedt Frankfurter Félix. Henry Ford már a „The International Jew” című könyvében szót emelt az amerikai igazságszolgáltatás elzsidósodása ellen. A New York-i bíróságokon ma már túlnyomó részben zsidó bírók ítéleznek. Justita már nem jár bekötött szemmel, hanem nagyon is megnézi, hogy hol lehet kedvezni a világhódító fajnak. A zsidó nacionalizmus ítélezik, miként Nürnbergben is. Mindig a zsidó nacionalisták javára.

A közoktatás zsidó irányítása köztudomású. Különbőféle nevelésügyi szervezetek, ligák, alakulatok szállítják a zavaros, megtévesztő szocialisztikus eszméket az ifjúság számára. A legnagyobb ilyen szervezet az American Liberty League, Robert Filene, a híres bostoni zsidó multimilliomos irányítása alatt áll. A chicagói egyetem és a Harvard egyetem 60–70 professzoráról derült ki – mint Flynn írja „The Road Ahead” című könyvében – hogy a kommunista párt tagjai. Ezek kevés kivétellel zsidók. Volt olyan egyetemi tanár, aki 14 bolsevik front-organizációban foglalt helyet. Számos kollégiumban zsidók voltak a tanítók, tanárok. Eredmény: az ifjúság bolsevik szervezkedése az erkölcs lesüllyedése.

„A gójok fiatalságát megrontottuk.”

Közben itt is folyik a kísérteties játék, amely felemésztette, nyomorba, bolsevista szolgátságba döntötte a keleteurópai országokat.

„Felemeljük a munkabéreket, de nem hagyjuk meg a hasznát a munkásoknak és ez okból felemeljük a legfontosabb közszükségleti cikkek árát” – írják a Jegyzőkönyvek.

Az amerikai munkás életszínvonalát hallatlanul magasra emelte fel az ország kimeríthetetlen gazdagsága. Azonban a játék végeredménye ugyanaz. A fegyverkezés idején felemelték a munkabéreket, ugyanakkor megdrágult minden közszükségleti cikk. A fegyverkezési dollár értéke felére csökkent. A munkásszervezetek vezetése Roosevelttel idején egy volt oroszországi rabbinövendék, a kommunista Sidney Hillman kezében összpontosult. Halála óta az uniók vezetésében, főként a közép állásokban megmaradtak a zsidók. Ezek kitűnően megértik egymást a zsidó nagykapitalista vezetőkkel. Az amerikai munkásvezetők tudják, hogy a cél nem a proletárok megváltása, hanem a zsidó nacionalizmus győzelme.

„Szükséges, hogy minden országban rajtunk kívül ne legyen más, csak proletár tömeg és néhány előttünk meghajló milliomos, továbbá a rendőrséghez tartozó katonák.”

Az amerikai munkásnak ma még rádiója, autója, jégszekrénye, saját háza van, a tőke és a munka harcával azonban a zsidók kísérteties biztonsággal vezetik lefelé az úton, amely a bolsevizmushoz visz.

A vallás már Amerikában is állandó idegháborúban él. De a „szabad államban szabad egyház” elmélete itt is egyre gyengíti a keresztény felekezeteket. A zsidó rabbik tiltakoznak az ellen, hogy az iskolákban a karácsonyi tanítási programon keresztény énekek is szerepeljenek.

„Lerontunk minden vallást, kivéve a mienket” – ígérlik a Jegyzőkönyvek.

A The Kingdom of God elmélete, amelyet korábban ismertettünk már, biztos út a zsidóvá és bolsevistává alakított álkereszténység felé. S minden szektáriánusságok mögött ott áll az a félelmetes hatalom, amelyet a világhatalmi célok első számú segítőtársaként emlegetnek a Jegyzőkönyvek.

„Amíg nem vagyunk teljesen urak a világ minden országában, létesíteni és szaporítani fogjuk a szabadkőműves páholyokat, ide fogjuk vonzani mindazokat, akik nyilvánosan szerepelnek, vagy szerepelni akarnak, minthogy *ezek a páholyok lesznek fő forrásai* értesüléseinknek és befolyásunk ezekből fog kiáradni. Az összes páholyokat csak egyedül általunk ismert Bölcsseink igazgatósága alatt fogjuk centralizálni.”

A legnagyobb zsidó szabadkőműves szervezetnek, a B'nai B'rithnek ma már 267 páholya van központi vezetés alatt. Ez magában nagyobb befolyást biztosít a zsidóságnak, mint a többi szervezetek.

„Képviselőink ott lesznek az igazgatóság tanácsaiban, – írja a 15. számú jegyzőkönyv, – és ezek által összeköttetésben fogunk állni a látható szabadkőműves kormányval. Ő fogja kiadni a tábori jelszót, részt fog venni a program kidolgozásában. Ezekben a páholyokban az összes néposztályok képviselői benne lesznek. A legtitkosabb politikai tervek is ismeretesebbek lesznek előttünk, aznap, amikor kidolgozzák őket, mert a vezetés a kezünkben lesz. Nagyon természetes, hogy egyedül mi fogjuk vezetni a szabadkőműves munkát, mert csupán mi tudjuk, hová megyünk.”

Amerikában mindez megvalósult. A szabadkőművesség a demokrácia igazi uralkodó pártja, egyben a zsidó náciizmus legjobb, legengedelmesebb segédcsapata, láthatatlan SS, összetobozva minden nép vezetőiből és minden társadalmi osztály tagjaiból. Részvétele bizonyítva van a francia forradalom, a magyarországi első bolsevik diktatúra, az egyházellenes moz-

galmak kirobbantásában, a Párizs környéki békeszerződések létrejöttében. Ennek következményeként a pápa egyházi tilalom alá helyezte a szabadkőművességet, sőt legutóbb a Rotary Clubokat is, amelyek ezzel kapcsolatban állanak.

Egy bizonyos. A szabadkőművesség pusztá létezése ellentétben áll a demokráciával. Ahol egyik titkos szervezet kezében van a vezetés, ahol a törvényeket előbb a páholyok dolgozzák ki és csak azután kerülnek a parlament elé, ott beszélni sem lehet a népakarat megnyilvánulásáról. Ott a demokrácia már csak önmagának árnyéka. Ahol a zsidó kézben lévő szabadkőművesség vezeti az államot, ott a demokrácia már csak lépcső a bolsevizmus, majd a harmadik lépcsőfok, a teljes zsidó világkirályság felé.

Az európai zsidó kérdés egyik legkitűnőbb ismerője vitéz Endre László a második világháború kitörése előtt rendkívül érdekes könyvet írt épp Sion bölcseinek Jegyzőkönyveiről és eredeti kutatások alapján állapította meg azok hitelességét. Nem csodálatos, hogy az elsők között hurcolták 1946-ban a zsidók akasztófáira, a bolsevizált Budapesten. A magyar nemzeti gondolat mártírja 1946. március 21-én, a kivégzése előtti éjszakán búcsúlevelet írt a börtönéből, s ebben a levélben áll:

„Sion bölcseinek jegyzőkönyvei valóban igazak... az ő kezükben van a világuralom megvalósulása és elpusztít az útjából mindent, ami az új világállam felépítésében nekik akadályt jelent. Ami tehát most folyik, az nem igazságszolgáltatás, hanem prevenció és megtorlás egyben. Elpusztítása nem csak azoknak, akik valamit csináltak, hanem *azoknak is, akik valamit csinálhatnának, vagy csinálhattak volna*”...

Sion bölcseinek jegyzőkönyvei valóban igazak. Nem azért, mert így látta azokat egy magyar mártír, hanem azért, mert *minden, ami bennük állt, megvalósult*: És ennél nincs, nem is lehet tökéletesebb bizonyíték amellet, hogy a *Jegyzőkönyvek valóban hitelesek voltak*.

XVII. FEJEZET

A modern civilizációt gazdaságilag és politikailag kulcspozíciókon keresztül lehet igazgatni és uralni. A kulcshelyzet gyakran sokkal döntőbb, mint az államfő vagy parlament elhatározása. A zsidóság minden időkben is értette ezeknek a kulcspozícióknak elfoglalását, birtoklását és ezeken keresztül a politikai hatalom kézbe ragadását, vagy függönyök mögüli irányítását.

A világ hírszolgálati gyakorlatilag néhány nagy zsidó hírügynökség kezében van. Így kétezer millió ember csak azokról a hírekről értesül, amelyek a zsidóknak és a zsidó nacionalizmus céljainak kedvezőek. A zsidók kontrollálják a moziipart, nemcsak Amerikában, hanem beleértve a Szovjet-Uniót is, úgyszólván a világ összes államaiban. Csaknem világszerte zsidó kézben van a textilipar, a pamutkereskedelem. Ennek következtében minden egyes földi élőlény, aki bármilyen nem háziiparban készült ruhát vesz magára, a zsidó nagytőke adófizetőjévé válik. A világ aranyforgalmának, aranytermelésének ellenőrzése a következő nagy zsidó bankházak kezében van: Rothschild, Bleichroeder, Mendelsohn, Japhet, Seligman, Lazard, Strauss, Morgenthau, Schiff. Az Oppenheimerek Dél-Afrika csaknem egész gyémánt termelését és az egész világ gyémánt kereskedelmét ellenőrzik. Az egyik Oppenheimer kellemetlen politikai befolyását nagyon is jól ismerik a dél-afrikai kormány tagjai. Sir Ernest Oppenheimer a Diamond Trading Company révén a világ legnagyobb monopóliumát építette fel, amely saját rendőrséggel, titkos rendőrséggel rendelkezik. Ez a monopólium szinte kizárólag zsidókból áll és még ma is bojkott alatt tartja Nyugat-Németországot, amely csak feketén, vagy csempészáton tud ipari gyémántot vásárolni. (Der Spiegel, 11. évf. 35. szám.) Oppenheimerhez tartozik a világ száz legnagyobb gyémánt, arany, réz, és uránbányája. Magánvagyonja egy milliárd márka. Oppenheimer ugyan nemrég meghalt, de a monopólium helyzete nem változott.

A Sassoon család ellenőrzi és irányítja a világ ópiumkereskedelmét. Lord Melchett (Alfred Mond) kontrollálja a nikkelt, míg a búzakereskedelem Louis Dreyfuss kezében van.

A Jewish Enciklopédia nagyon érdekes áttekintést ad arról, hogy a pénzkölcsönök folyósításával miként nyertek befolyást az egyes államokban. A Sternek és Goldschmidtek finanszírozták a portugál vasútépítést, báró Hirsch a török vasutakat, a Rothschildok a francia vasútépítések agy részét, Straussbergék a romániai, Poljakov, Speyer and Co az Oroszországi vasútépítkezéseket, míg a Kuhn and Loeb az amerikai vasutak építését. Ugyancsak a Jewish Enciklopédia tanúsítja, hogy a Rothschildok kezében van a higanykereskedelem, a Barnato Brothers and Werner, Bett and Co. ellenőrzik a gyémántkereskedelmet, Levinson and Guggenheim a vörösréz-kereskedelmet, Graustein és Deyfuss a papíripart.

Még a zsidó enciklopédiánál is jellemzőbb azonban az Edmondson Economice Service Bulletin egyik 1939-ből származó száma, amelyből kitűnik, hogy a 440 leggazdagabb amerikai család, értve alatta a régi keresztény milliomosokat, összesen 25 milliárd dollár fölött rendelkezik, míg egy maroknyi amerikai zsidó 500 milliárd dollár értéket kontrollál. Még az olyan kicsi és csaknem ismeretlen zsidó érdekeltség, mint az Insull testvérek is ötmilliárd dollárt kontrollál.

Rendkívül nagy a zsidó pénz hatalom, a Rothschildok befolyása Brazíliában, ahol az előbbi elnök, Cafe Filoh zsidó volt, míg a jelenlegi elnök felesége zsidó. A Banko de Brasil elnöke bizonyos Jaffel szintén a világhódítók közül került ki.

Legcsodálatosabb azonban az argentinai Peron-diktatúra története. A „nacionalistának” fel-tüntetett peronizmus belügyminisztere, minden hatalom ura senor Borlenghi, ugyancsak világhódító volt, a Peron-kormány több más tagjával együtt, s mindezek hajmeresztő panamák közepette rombolták le az argentin népgazdaságot.

Nem meglepő az sem, hogy ugyancsak közülük került ki Guatemala – elűzött kommunista diktátora, Arbenz is.

A világhódítók veszélyes befolyásának iskolapéldája Szíria. Épp egy magyar nyelvű cionista újság, a Hatikva dicsekszik el vele, hogy Szíria egész gazdasági életét az ott lakó 60 ezer főnyi zsidó uralta. „Úgyszólván csupa zsidó származású tanár ült a damaszkuszi egyetem tanári székében.” A cionista forrás szerint az ország 60 ezer főnyi zsidósága „kezében tartotta a gazdasági élet kulcspozícióit, elsőrendű szerepet játszva a kulturális, ipari- és kereskedelmi életben.”

A következmény? Szíria – hamis ábrándokba ringatva magát, sodródik a szovjet csatlósság felé.

Maga a Szezei csatorna, amelynek államosítása csaknem a harmadik világháborúba sodorta az emberiséget, majdnem 100 százalékban a világhódítók érdekeltségébe tartozott. Disraeli Anglia zsidó miniszterelnöke szerezte meg a csatorna részvénytöbbségét, kezdetben az angol kormány számára. A londoni Rothschild ház csak az első hitelügyleten 100 000 aranyfontot keresett. Midőn Egyiptom miniszterelnöke, Nasszer véget akart vetni a világhódítók legnagyobb üzletének, Izrael, Anglia, Franciaország flottával, tankokkal és repülőbombákkal siettek a világhódítók részvénytöbbségének védelmére.

A Szovjet-Unióban gyakorlatilag 100 százalékos zsidó kontroll alatt áll minden, mert a politikai hatalommal együtt zsidók kezébe került az államosított ipar, kereskedelem, mezőgazdaság is. Nyugaton végeredményben ebből a gazdasági hatalomból keletkezett a politikai befolyás és politikai hatalom.

Az előző fejezetekben idéztük már a Jegyzőkönyveket, amelyek világos utasítást adta egy „a többiek felett álló kormányzat” formálására. Megmondták, hogy „a fennálló kormányok helyére egy kolosszust fognak helyezni, amely magát kormányok fölötti adminisztrációnak fogja kinevezni”. De ezzel szorosan összefügg a Jegyzőkönyvek leglényegesebb narancsa is: *„Addig, amíg nem tanácsos, hogy vezető állásokba zsidó testvéreinket tegyük be, olyanokra bízuk a fontos helyeket, akiknek jelleme rossz.”*

Meg kell figyelni, hogy a zsidóság, mint a legfegyvermezettebb nacionalizmus, száz százalékgig engedelmeskedett ennek a parancsnak. A zsidók – legyen az szovjet diktatúra, vagy amerikai demokrácia, – mindenütt a második vonalba létek elő. Elöl egy nemzsidó báb áll, mint államfő, miniszterelnök stb.” de nyomban mindjárt egy zsidó következik. Elöl Roosevelt, nyomban utána Baruch. Elöl Sztalin, nyomban utána Kaganovics. Meg kell figyelni, utána rangban, fontosságban, vagy legfontosabb kulcspozícióban, hogy a zsidóság gyakran a legkisebb állásokig, *a második vonal elméletét valósította meg*. A hivatalfőnök keresztény, a helyettes zsidó. A katonai megszálló parancsnok amerikai, vagy Szovjet tábornok nem zsidó, de a helyettese már az. Nürnbergben keresztény bíró ül az emelvényen, de a háttérben Robert M. Kempner és 2400 zsidó dolgozik.

Az első világháború után alakult első Népszövetség elnöke, Hymans, zsidó. Utána hirtelen keresztény következik. Még nem érkezett el az az idő, hogy „vezető állásokba zsidó testvéreinket” helyezzük el. Azonban a New York Times 1922. aug. 22-iki közlése szerint Nahum Sokolow, a karlsbadi cionista kongresszuson megmondotta, hogy a Népszövetség alapítása zsidó idea volt:

A párizsi békekonferenciáról dr. Dillon írja könyvében:

Az egész gyülekezetnek – amelynek érdekei a legjellemzőbbek – legbefolyásosabb exponensei azok a zsidók voltak, akik Palesztinából, Lengyelországból, Oroszországból, Ukrajnából, Görögországból, Angliából, Hollandiából jöttek és akik sorában a legnagyobb legjelentősebb delegáltakat az Egyesült Államokból küldötték. Az olvasót talán meglepi, azonban mégis csak tény, miszerint a delegátusok többsége meg volt győződve, hogy valódi befolyás, az angolszász népek mögött, sémita volt.

A zsidók itt is a második vonalban álltak. A delegátusok, akik a nyilvánosság előtt szerepeltek, akik a szerződéseket aláírták, keresztények voltak. Akik a tanácsokat adták, akik a tényleges hatalmat reprezentálták, zsidók – a második vonalban.

Ma erre a rendszerre, a második vonal szisztémájára van alapítva a zsidó világhatalom. A mimikri egy fajtája ez. „Hatalmunk jellege a titkosság,” ebben az értelemben kell felrajzolni a zsidó világhatalom ijesztő térképét, amely tulajdonképpen a kulcspozíciók ismertetése. Hozzáteesszük, hogy ez a térkép sohasem lesz teljes, és most is nagyon hiányos. Egyelőre csak azokat a megállapítható kulcspozíciókat, illetőleg azoknak egy csekély hányadát mutatja be, amelyeket a világpolitikában a zsidóság meghódított, és amelyeken keresztül máris uralja a világot, a második vonalból.

Az UN vagyis az Egyesült Nemzetek Szövetsége, a világzsidóság leghatalmasabb és legáltalánosabb szervezetévé vált. Az UN a keleti és nyugati zsidóság csúcsszerve. A világ feletti kormány kezdete és mutatványpéldánya, amelynek személyzeti listáján ismét csak összehalmozódik a keleti és nyugati zsidó, a kapitalista és a bolsevista ószövetségi náci. Az UN manhattani üvegpalotájára már kitűzte halványkék-fehér lobogót, amely csodálatosan és kísértetiesen azonos az izraeli lobogó színével. Azonban nemcsak a zászló színe hasonlít. Az arcok is kísértetiesen egyformák. A világhatalom legfontosabb kulcspozícióiban ma csupa egyfajú, egyszerű emberek ülnek. Az *első és második* vonal itt már teljesen összemosódott. Az 1951-es állapotot véve alapul hátborzongató névsort közlünk az alábbiakban. Csaknem olyan félelmetes, mint 1917-ben az oroszországi bolsevista vezérek névlistája volt.

Az Egyesült Nemzetek (UN) titkársága

Dr. H. C. Bloch, a fegyverkezési osztály főnöke (zsidó)

Antoin Goldet, a közigazgatási ügyek osztályának főigazgatója (zsidó)

Ansgar Rosenborg, a közigazgatási ügyek külön tanácsadója (zsidó)

David Weintraub, a gazdasági stabilitás és fejlődés osztályának vezetője (zsidó)

Karl Lachman, a pénzügyi osztály vezetője (zsidó)

Dr. Leon Steinig, a kábítószer ellenes küzdelem szakosztályának vezetője (zsidó)

Henry Langer, a szociális ügyek osztályának helyettes vezetője (zsidó)

H. A. Wieschoff, a nem önálló kormányzatú területek igazgatásának vezetője (zsidó)

Benjamin Cohen, a közérdekű információk osztályának vezetője, egyben az UN helyettes főtitkára (zsidó)

Dr. Ivan Korno, helyettes főtitkár, jogügyi osztály (zsidó)

Abraham H. Feller, a jogügyi osztály főigazgatója és főtanácsosa (zsidó)

Marc Schreiber, jogügyi tanácsos (zsidó)

G. Sandberg, jogügyi tanácsos, a nemzetközi jog kodifikációs osztályánál (zsidó)

David Zablodowsky, a nyomdai osztály igazgatója (zsidó)

George Rabinovics, a tolmács osztály igazgatója (zsidó)

Max Abramovics, a tervhivatal helyettes igazgatója (zsidó)

P. C. J. Kien, a számviteli osztály főnöke (zsidó)

Mercedes Bergman, a személyzeti osztály tisztje (zsidó)
Dr. A. Singer, orvos a közegészségügyi klinika vezetője (zsidó)

Tájékoztatásügyi hivatal:

Jerzy Saphiro, az UN központi tájékoztatásügyi hivatalának vezetője Genfben (zsidó)
B. Leitgeber, az UN központi tájékoztatásügyi hivatalának vezetője New Delhiben (zsidó)
Henry Fat, az UN központi tájékoztatásügyi hivatalának vezetője Sanghajban (zsidó)
Dr. Julius Stawinsky, az UN központi tájékoztatásügyi hivatalának vezetője Varsóban (zsidó)

Nemzetközi Munkaügyi hivatal:

David Abramovics, az ILO kivándorlási osztály vezetője (zsidó)
A Nemzetközi Munkaügyi Hivatal négy vezetője közül három zsidó: Altman (Lengyelország),
David Zellerbach (USA), Finet (Belgium)
Gabriel Garces, ecuadori tudósító és delegátus (zsidó)
Jan Rosner, lengyelországi tudósító és delegátus (zsidó)

Élelmezési és mezőgazdasági szervezet:

André Mayer, első helyettes elnök (zsidó)
Á. P. Jacobsen, dániai megbízott (zsidó)
M. M. Lebman, a műtrágya osztály gazdasági vezetője (zsidó)
E. De Vries, hollandiai megbízott (zsidó)
Gardos Gerda, a műrost osztály vezetője (zsidó)
M. Ezekiel, a gazdasági kiértékelési osztály vezetője (zsidó)
B. Kardos, a vegyes gazdasági kérdések ügyosztályának vezetője (zsidó)
M. A. Huberman, az erdészeti osztály technikai vezető tisztviselője (zsidó)
E. Kagan, a mezőgazdasági beruházási kérdések osztályának főtisztviselője (zsidó)
J. Mayer, az élelmezési osztály főnöke (zsidó)
F. Weisel, az igazgatási osztály főnöke (zsidó)

Tudományos, nevelésügyi és kultúrszervezet:

A végrehajtó bizottság négy tagja közül:
Alf. Sommerfeld, (zsidó)
Paul Garneiro (zsidó)
J. Eisenhard, a nevelésügy újjászervezési bizottságának elnöke (zsidó)
Miss Lauffman, a nemzetközi megértés és nevelésügyi osztály főnöknője (zsidó)
Dr. O. Lineberg, osztályvezető (zsidó)
H. Kaplan, a politikai információs osztály vezetője (zsidó)
C. H. Weitz, az igazgatási iroda vezetője (zsidó)
B. Abramsky, a lakásügyi és utazási iroda vezetője (zsidó)
B. Wermiel, a szervezési és elhelyezési osztály vezetője (zsidó)
D. A. Welsky, a tudományos együttműködés hivatalának vezetője (zsidó)

Nemzetközi újjáépítési és fejlesztési bank:

M. N. Mendels, titkár (zsidó)
Leonhard B. Rist, gazdasági igazgató (zsidó)
Leopold Chmela, elnök. Board of Governors Csehszlovákia (zsidó)
E. Polass, a csehszlovákiai Board of Governors tagja (zsidó)
P. Nendes, a Board of Governors, Franciaország (zsidó)
A. M. De Jong, a Board of Governors, Hollandia (zsidó)

C. M. Bernales, a Board of Governors, Peru (zsidó)
D. Abramovics, a Board of Governors, Jugoszlávia (zsidó)

Nemzetközi pénzügyi alap:

Joseph Goldman, a Board of Governors, Csehszlovákia (zsidó)
Camille Cutt, vezérigazgató és a nemzetközi pénzügyi alap igazgatója (zsidó)
Louis Raminsky, kanadai vezető igazgató (zsidó)
W. Kaster, hollandiai helyettes igazgató (zsidó)
Louis Altman, a vezérigazgató helyettese (zsidó)
E. N. Bernstein, a kivizsgáló osztály vezetője (zsidó)
Joseph Gold, első főügyész (zsidó)
Leo Levathal, főügyész (zsidó)

Nemzetközi menekültügyi hivatal:

Mayer Cohen, az egészségügyi és jóléti osztály vezetője (zsidó)
Pierre Jacobsen, a visszatelepítési osztály igazgatója (zsidó)

Egészségügyi világszervezet:

Z. Deutschmann, a technikai osztály főnöke (zsidó)
G. Mayer, a fordítási osztály vezetője (zsidó)
M. Siegel, a pénzügyi igazgatás vezetője (zsidó)
Dr. N. Goodmann, vezérigazgató (zsidó)

Nemzetközi kereskedelmi szervezet:

Max Suetens, a nemzetközi munkaszervezet elnöke (zsidó)

Nemzetközi telekommunikációs egyesülés:

F. C. de Wolfe, az igazgatási tanács USA tagja (zsidó)
Herry C. Cross, az ITO helyettes vezérigazgatója (zsidó)
H. B. Rantzen, a telekommunikációs bizottság elnöke (zsidó)

Polgári repülésügyi szervezet:

A. C. Berg, főnök (zsidó)

Különféle feladatok:

Col. A. C. Katzin, az UN koreai képviselője (zsidó)
George Novshon, az UN információs tisztje Koreában (zsidó)
Ernst A. Gross, az USA helyettes képviselője az UN-ben (zsidó)
Isador Lubin, a gazdasági és elhelyező bizottság vezetője (zsidó)
Julius Katz Souchy, Lengyelország állandó delegátusa (zsidó)
Dr. Alex Bebler, Jugoszlávia állandó delegátusa (zsidó)

Az UN-nel kapcsolatban érdemes megjegyezni, hogy az 1951-es állapot szerint a második vonal törvénye itt is érvényesül.

Első vonal:

Trygve Lie, főtitkár nem zsidó, később Hammarskjöld sem az.

Második vonal:

Banjamin Cohen, helyettes főtitkár (zsidó).

D. I. Manuilsky, Oroszország képviselője a politikai és biztonsági tanácsban (zsidó).

Bernhard Baruch, az atomenergia bizottság amerikai tagja, az USA képviselője (zsidó).
Ernest A. Cross, az USA állandó helyettes delegátusa (zsidó).

Az Egyesült Nemzetek főhivatalnokainak, több mint 50 százaléka zsidó és az UN lobogója a kék-fehér izraeli színeket viseli. *Az UN 1800 tisztviselője közül 1200 zsidó.*

Ezek a számok tulajdonképpen nem is érdekesek. A fenti kimutatásból azonban egyértelműen kiderül, hogy a *döntő kulcspozíciókban mindenütt zsidók ülnek.*

Ezek után érdemes figyelemmel kísérni az *Egyesült Államok* legfőbb politikai vezetését. 1945–51 között a helyzet így alakult: *az első vonalban* ott állt a nemzsidó Harry S. Truman, azonban a Chicago Tribune megállapítása szerint *a második vonal*, az USA titkos kormánya ez volt: Morgenthau, Herbert H. Lehman, Felix Frankfurter. Ugyanekkor a hadügy első vonalában Marshall hadügyminiszter állott, de Mrs. Anna Rosenberg, egy budapesti zsidó nő volt a helyettes hadügyi államtitkár. Truman kormánya idején a külügyeket Dean Acheson vezette, de a külpolitika tényleges irányítója Felix Frankfurter volt. Ugyanekkor Berhardt Baruch-ról azt mondták, hogy ő az USA igazi elnöke.

Mindehhez járult, hogy a The Hidden Empire közlése szerint a State Departement alkalmazottainak 82 százaléka zsidó volt. A zsidó kézben lévő bevándorlási kulcspozíciók, a nagytőke, a sajtó, az öt zsidó által kontrollált filmipar, a televízió, rádió szomorúan egészítették ki ezt a képet. A teljességhez hozzátartozik, hogy a fent hivatkozott könyv szerint az USA nemzeti jövedelmét legalább 60 százalékban zsidók kontrollálták.

Minden esetre a „kis” Harry Trumannak annyit el kell ismerni, hogy az ő elnöksége alatt zavartalanul folytak a McCarthy-bizottság vizsgálatai. Harry S. Truman egy hitközséghez hasonlatos Fehér Házat vett át Roosevelttől halála után. S midőn távozott a Fehér Házból, ott már alig volt világhódító. David K. Niles épp úgy kirepült, mint Samuel Roseman. Harry S. Truman számlájára írták Mac Arthur megbuktatását, nem tudván persze, hogy ennek az akciónak háttérében az angol Labour Party világhódítói: Silvermann és Cross „munkásvezérek” állottak.

Az Eisenhower-kormány alatt a helyzet nem javult, hanem rosszabbodott. A McCarthy-vizsgálatok megszűntek és a Truman által kihajózott világhódítók helyére újabb zsidók kerültek. A Common Sense által kiadott „The Coming Red Dictatorship” című külön lenyomat megdöbbentő képet ad az Eisenhower uralom igazi arcáról. Eisenhower legfőbb gazdasági tanácsadója például egy Arthur F. Burs nevű ifjú zsidó, aki *Bernhardt Baruch beépített embere a Fehér Házban*. Az atomenergia bizottság vezetője Louis L. Strauss, a távolkeleti ügyek katonai szakértője Lyman Lemnitzer generális, a titkos világkormány vezetője James P. Warburg bankár, egyik legfőbb UN delegátusa az USA-nak Jacob Blaustein. Isidore Lubin vezeti a német jóvátételek ügyét. Nagyon hosszú volna felsorolni, hogy Eisenhower alatt ismét mennyi kulcspozíciót szállottak meg a világhódítók. Annyi azonban bizonyos, hogy a helyzet majdnem rosszabb, mint Roosevelttől idejében volt.

Az USA-val párhuzamosan be kell mutatni *Szovjet-Oroszországot*, amelyről újabban szívesen terjesztik azt a hírt, hogy ott az 1917-es forradalom nagy arányú zsidó többsége visszaszorult az államvezetésben és egy nagyorosz, vagy pánszláv irányzat került előtérbe legalább a politbüroban és a legfontosabb vezetésben.

A szovjet ügyek teljes meg nem értésére vall azt hinni, hogy az úgynevezett „moszkovizmus” jelentené a bolsevizmus zsidó irányzatát, és a titoizmus, vagy nemzeti kommunizmus akárcsak kis részben is „antiszemita” volna. *A moszkovizmus – minden kétséget kizárólag – a zsidó világuralmi rendszer legmagasabb formáját jelenti.* Lényege azonban az, hogy a vasfüggöny mögötti nemzetek kulturáltabb, intelligensebb munkásságát is teljesen orosz

metódusok, az úgynevezett „szovjet ember „ testére szabott formák szerint kell kormányozni. Semmi kétség, hogy ennek az irányzatnak legjellegzetesebb képviselője Kaganovics Lázár volt. Már most: a vasfüggöny mögötti államokban lehettek kommunista vezetők, akik a moszkovizmust elutasították. Slansky-Salzman és Anna Pauker maguk is zsidók és kommunisták voltak. A moszkvai kaganovicsi irányzattal szemben semmi esetre sem annak zsidó mivolta volt kifogásuk, hanem az, hogy a cseh, román munkás számára nem tartották alkalmasnak a moszkovita zsidók által szabott mértéket. *Román, cseh, bolgár, vagy magyar zsidó módszereket akartak alkalmazni.*

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a Szovjet-Unió „antiszemita” változott volna. Louis Levine 1945–46-os megállapítása, amely szerint a Szovjetuniót egy millió zsidó kormányozza, változatlanul érvényes. Ezek a zsidók változatlanul hisznek abban, hogy az elnyomásnak és a zsidó világrulalomnak *legmagasabb formája a kommunizmus moszkovita formája*, s ezért hidegvérrel kiirtják azokat a nem moszkovita zsidókat is, akik ebben nem hisznek.

Kaganovics Lázár, a második vonalból uralkodó világhódítóknak éppoly tipikus képviselője volt a Szovjetunióban, mint az amerikai demokráciában Bernhardt Baruch. Akár Sztalin, akár Malenkov, akár pedig Kruscsov mögött ő a tényleges diktátor. Húga Kaganovics Róza, Sztalin harmadik felesége volt, míg fia Mihail Kaganovics Sztalin lányát Szvetlanát vette feleségül.

Kaganovics megbuktatása nem sokat jelent. Kaganovics egy időre visszavonult, de Oroszország ura maradt, az *egymillió kulcspozícióban ülő világhódító.*

Rendkívül érdekesek voltak Molotov kapcsolatai. Ő maga nem zsidó, ellenben felesége, Karpovszkaja, Karp Sámuel amerikai multimilliomos olajmágnás húga, zsidó.

A Politbüro 9 tagja közül Kaganovics és Mikojan zsidók, Saburow minden valószínűség szerint közülük tartozik, Swernik, aki póttag a Politbúróban, szintén zsidó származású.

A szovjet rendszer sajátossága, hogy nem mindig az élen állók, a láthatóak az igazi uralkodók. *Rendkívül fontos szerepet tölt be azonban a Szovjet-Unióban Vladimir Ashberg zsidó bankár*, akinek szerepe körülbelül ugyanaz, ami a Morgenthaué volt a Roosevelts korszakban. Rokonságban áll az összes nagy zsidó bankár családdal, tagja a World Jewish Congressnek. Ő a Szovjetunió pénzügyeinek legfőbb vezetője.

Ha most a következőkben megfigyeljük a kulcspozíciókat, akkor látjuk, hogy a Szovjet-Uniót, – annak legfőbb vezetésében is – *zsidók igazgatják.*

Mark Mitin professzor, a Szovjet-Unió Tudományos Akadémiájának elnöke, a marxista-leninista ideológia legfőbb irányítója a „Tartós békéért és népi demokráciáért” című Kominform újság tényleges szerkesztője (1951) – zsidó.

Pavel E. Yudin a Szovjet-Unió egyik legfontosabb embere a Tudományos Akadémia történelmi osztályának vezetője, helyettes elnöke a népszerű tudományos kiadó vállalatnak, amely a szovjet propagandát végzi a Kominform újság kiadója, a vasfüggöny mögötti „tisztogatások” egyik legfőbb irányítója, a németországi keleti zónában a Vörös Hadsereg politikai tanácsadója, Keletnémetország tényleges diktátora, – zsidó.

M. Z. Saburov az állami tervehivatal és tervbizottság elnöke (zsidó).

A. I. Lavrentiev igazi nevén Lippman helyettes külügyminiszter, volt csehországi követ, Alger Hiss jóbarátja, a Szovjet-Unió diplomáciai *kémkedésének* és a legnagyobb külföldi kém-szervezet vezetője, perzsiai zavarok szervezője (zsidó).

Varga-Weiszfeld Jenő, a Szovjet-Unió Világgazdasági és Világpolitikai Intézetének vezetője, a szovjet közgazdasági élet egyik legfontosabb irányítója (zsidó).

Ilja Ehrenburg, propaganda főnök, a Prawda vezércikkírója, a szovjet ideológia publicisztikai irányítója, a Kominform „Békemozgalom” vezetője (zsidó).

Leonid Menikov, szovjet követ Romániában. Malenkow legjobb barátja (zsidó).

I. Nosenko, nehézipari és szállítási miniszter (zsidó).

Anatole Yakovlev, a Rosenberg-ügy idején new york-i szovjet főkonzul, jelenleg a kémsszolgálat egyik vezetője (zsidó).

N. M. Swernik, korábban a Szovjet-Unió elnöke, jelenleg az orosz szakszervezetek elnöke (zsidó).

A. F. Gorkin, a legfőbb Szovjet Presidium főtárháza (zsidó).

David Zaslavsky, a Prawda főszerkesztője (zsidó).

S. A. Losowsky, előzőleg a szovjet külügyi hivatal főnöke, jelenleg a szovjet információs és tájékoztatási szolgálatának vezetője (zsidó).

Prof. I. P. Trailin, a Szovjetunió főügyésze, korábban a „háborús bűnösöket üldöző” moszkvai bizottság tagja és a moszkvai Jogi Intézet vezetője (zsidó).

Boris Stein, a szovjet külügyminisztérium diplomáciai iskolájának vezetője, a Szovjet-Unió egyik delegátusa az UN-ban (zsidó). A szovjet külügyi hivatalban annyi zsidó van, hogy azt titokban zsinagógának nevezi a szovjet néphumor.

Frankline Schul, *egyik vezető ügynöke a világkommunizmusnak, tizenhat nyelven beszél.* 1950-ben az indokínai vörösök vezetője volt, jelenleg feje a No. 3. számú csoportnak, amely a vasfüggöny mögötti antikommunista személyek felszámolását végzi (zsidó).

S. V. Kaftanov, a Szovjet-Unió főiskolai nevelésének minisztere (zsidó).

General K. Gorshenin, igazságügyminiszter (zsidó).

Jacob Malik, korábban a Szovjet-Unió UN delegátusa, jelenleg szovjet nagykövet Londonban (zsidó).

Boris Rasin, vezérőrnagy, szovjet katonai attasé Nagybritanniában (zsidó).

Solomon Abrahamovics Reback, helyettes vezetője a szovjet atomenergia bizottságának, egyben a MVD részéről az atomtudósok ellenőrzésével megbízott főnök (zsidó).

I. Vigdor, ezredes a hadsereg részéről az atomkutatás ellenőrzésével megbízott kémelhárító tiszt (zsidó).

Kahan őrnagy, a titkosrendőrség kiküldött tisztje az atomenergia bizottság mellett (zsidó).

A. Mikojan, a Politbüro tagja, egyben kereskedelmi miniszter (örmény félzsidó).

M. M. Borodin, sajtófőnök (zsidó).

Petr Levitsky, a szovjet nemzetiségek tanácsának helyettes elnöke (zsidó).

D. Manuilsky, Ukrajna diktátora (zsidó).

A. Kornejcsuk, író és Ukrajna névleges köztársasági elnöke (zsidó).

A. N. Jacobson, Észtország diktátora és Estonia képviselője (zsidó).

N. Jakovliev, a nevelésügyi minisztérium vezetője (zsidó).

Yu. Masenko, az indiai ügyek speciális szakértője és az indiai kommunista mozgalmak irányítója (zsidó).

G. I. Levinson, a szovjet tudományos akadémia keleti osztályán a kínai ügyek szakértője, a kínai kommunizmus egyik irányítója (zsidó).

A. D. Danyalov, a szovjet legfőbb prezídiumának tagja (zsidó).

F. T. Gusev, helyettes külügyminiszter (zsidó).

S. Y. Romin, építési és útépítési miniszter (zsidó).

D. I. Fumin, az állami élelmezési és anyagtartalékok minisztere (zsidó).

Jacob Suritz, a Szovjet-Unió braziliai követe (zsidó).

Rudenko ezredes, Nürnbergben a Szovjet-Unió részéről kiküldött fővádoló (valószínűleg zsidó).

Isaac Zaltman, a traktorgyártás vezetője (zsidó).

I. G. Bolsakov, a mozgóképipar miniszteri rangban lévő vezetője (zsidó).

Prof. Pontecorvo, a Szovjetunió hidrogénbomba gyártásának vezetője (zsidó).

S. Z. Ginsburg, az Állami Bank elnöke (zsidó).

K. R. Herzenberg, a Torg Bank elnöke (zsidó).

A. G. Samuelenko, a Vnieshtorg Bank elnöke (zsidó).

X. Yakob Simenov, a Prom Bank elnöke (zsidó).

Mindehhez még hozzá kell venni, hogy a Szovjet Tudományos Akadémiának tagjai, az akadémiai szakosztályok vezetői *csaknem kivétel nélkül zsidók*.

Milyen méretű volt a világhódítók befolyása Oroszországra, arról megdöbbentően érdekes leleplezések jelentek meg 1957 júniusában. Ennek a Szovjet-Uniónak leghatalmasabb és félelmetes diktátora Sztalin József volt. A szovjetet ő építette olyanná, amilyen, és építette főként a zsidók segítségével. Felesége Kaganovics Róza volt és a Kaganovics dinasztia félelmetes hatalom a Szovjetunióban. Mint hiteles zsidó tanúktól tudjuk, a szovjet csupán a zsidók számára volt földi paradicsom, hiszen ők ültek a hatalom kulcspozícióiban, a hadsereg, az akadémiák, a tervhivatalok, gyárak vezető helyein. Sztalin házában, mint ezt angol és amerikai írók is jelentették, gyakran beszéltek jiddisül.

Viszont a zsidók legnagyobb barátja és a bolsevizmus második számú szellemi atyja, Sztalin – a kor egyik legnagyobb filojúdaistája. – ugyancsak egy zsidó író, Immanuel Birnbaum tanúságtétele és az Aufbauban írott cikke szerint, megingott ebben a meggyőződésében. Megingott pedig akkor, midőn Hitler csapatai már közvetlenül a moszkvai körvasútnál állottak, s akkor Sztalinnak látnia kellett, hogy Moszkva 500 ezer zsidója riadtan menekül, magára hagyva a „nagy és dicsőséges bolsevik forradalmat”, amelynek mindent köszönhetett.

Ezek után legalább is a hitelesség látszatát mutatja a France Soire 1957. július 7-i számának leleplezése, amely élénk fényt vet Sztalin halálának titkára. Michel Gordey, a lap orosz szakértője, szenzációs beállításban felszolgált tényállásjelentésben közöl részleteket Sztalin haláláról. Az adatok tulajdonképpen a szovjet lengyelországi nagykövétől, Ponomarenkótól származnak, aki lengyel kommunista újságíróknak mondta el Sztalin halálának körülményeit.

Ezek szerint Sztalin 1953 februárjában a szovjet elnöki tanács 25 tagja elé dekrétumot terjesztett, amely szerint a Szovjet-Unió összes zsidói Birobidzsán szovjet köztársaságba deportálandók. Sztalin sokkal több lengyelt, orosz, georgiai, lett, észt, litván, magyar deportáltatott, mint amennyi a szovjet birodalom összes zsidó lakosságának létszáma. *Ez ellen senki nem szólt a szovjet vezetők közül.*

Azonban amikor – állítólag – a zsidókhoz akart hozzányúlni, az egész szovjet vezetőség ellene fordult. Miután az ügybe – a France Soir szerint – rögtön belekapcsolódott Kaganovics és Molotov, akinek felesége a francia lap szerint is zsidó, – a szintén zsidófeleséges Vorosilov kijelentette: nyomban kilép a kommunista pártból és leteszi minden hivatalát, amennyiben Sztalin az oroszországi zsidókhoz nyúl.

Ponomarenko előadása szerint Sztalin erre előbb dührohamot, majd annak következtében szívszélhűdést kapott, s holtan rogyott a földre.

A varsói szovjet követ által elmondottak egész az utolsó mondatig hihetők. Azonban Sztalin nem 1953 februárjában, hanem 1953 márciusában halt meg. S ha ez így van, akkor nem egy pillanatnyi szívroham ölte meg, hanem valami más... *Talán egy tör, talán egy revolver, talán mérge. A világhódítók keze – igen messzire ér.*

De még kísértetiesebbé válik ez a történet, ha közvetlen utána megvizsgáljuk: ki következett Sztalin után?

Nemrégiben az „Út és cél” című értékes magyar lap hasábjain (9. évf. 8. szám. 10. oldal) feltűnő ismertetés jelent meg Kruscsov múltjáról.

„Kruscsovról – írja a lap – 170 oldalas életrajzot írt egy zsidó Amerikában. Ebből tudjuk meg, hogy a kommunista párt első hatalmassága, aki Sztalin után a párt élére került, Ukrajnából származik és kozák születésű kovácsmester fia. Fiatal korában Mariupol, ukrán kikötő városkában, mint esztorgályos dolgozott, igen jó bérért. Zsidóknál lakott és igen jól érezte magát közöttük, még jiddisül is megtanult. Az ortodox zsidó család megszerette a díszgőjt és ő gyújtotta meg szombat reggel nekik a tüzet és jól falatozott a töltött halból, amit a háziasszony jószívvel adott a jóévtvágyú fiatalembernek. Abban az időben a zsidóknak nem volt jó dolguk a cár birodalmában. Abban az időben tárgyalták a Beilis-ügyet Kievben. Beilist azzal vádolták, hogy megölt egy fiatal keresztény fiút és vérét kieresztették. A rituális gyilkosság vádja nagy gyűlöletet váltott ki a zsidók ellen és a Fekete Százak nevű antiszemita szervezet rémületben tartotta az oroszországi zsidóságot. A felizgatott lakosság több helyen pogromokat rendezett. Mariupolban is fenyegető volt a helyzet. A Fekete Százak vezetője, egyik mészáros mester, a piactéren pogromra izgatta a lakosságot és félő volt, hogy a mariupoli zsidóság sem kerüli el a sorsát. Az egyik zsidó tanító a pogrom elleni védekezésül csapatot szervezett avégből, hogy a pogromra sorakozó tömeget szétszórja, s így a pogromnak elejét vegye. Ebbe a csapatba Kruscsov is önként jelentkezett és amikor akcióra került a sor, kivette részét a csatából. Véres fejjel került haza a zsidó családhoz, akik már attól tartottak, hogy ő is a Fekete Százak közé tartozik. A súlyos zúzódásokat szenvedett és sántító Kruscsov sebeit a zsidók kimosták és a foltozó varga, akinél lakott, meglelégedéssel jelentette ki: „Ez aztán rendes ember sohasem fog bennünket bántani.”

Nem is bántotta őket. De a zsidók sem voltak hálátlanok. A varga fia, aki nem volt más, mint Kaganovics Lázár, mindig ott állott mögötte és segítette életútján. Ő vitte be a bolsevik mozgalomba és így tolta előre, amikor alkalom kínálkozott rá. Kaganovics vitte Ukrajnából Moszkvába és mutatta be Sztalinnak. Az tehát kétségtelen, hogy Kruscsov jó zsidó kapcsolatokkal rendelkezik és hű kiszolgálója azoknak a világhatalmi céloknak, amelyeket Sion bölcseinek jegyzőkönyveiben leszögeztek.

A szovjet úgynevezett „antiszemitizmus”-ára az utóbbi időben bizonyos nyugati intellektuelek igyekeznek mindenféle bizonyítékot felhozni. Ilyen lenne többek között Berija likvidálása, a zsidó orvosok pere, Kaganovics legutóbbi időben történt félreállítása, a Slansky-ügy és Rabinovics Pauker Anna finoman történt elsüllyesztése.

Elhinni azonban, hogy a bolsevizmus ilyen vonatkozásban megváltozhat, a szovjet szisztéma lényegének félreismerése.

A Hitler elől emigrált német zsidóság, rendszerint kitűnően értesült és zsidó ügyekben feltétlenül megbízható lapjában a New York-i Aufbau rendkívül érdekes tudósítás jelent meg Jehojachim Alkalai, tel-avivi zsidó tollából.

A lap 1951. május 4-i számában megjelent tudósítás, amely tehát olyan időben látott napvilágot, midőn Sztalint már antiszemitizmussal gyanúsították, elmondja, hogy a német támadás idejében a Szovjetunió vezetősége Közép-Ázsiába irányította a hitleri csapatok elől menekülő zsidókat. Ez a több mint 400 ezer zsidó menekült egyfelől megszabadult a német üldözéstől, másfelől kitűnően elhelyezkedett Kazakisztán, Üzbekisztán, és más középázsiai szovjet államokban. Pontosan azokon a területeken, ahol a Szovjetunió nagy hadiipari központjait, atomkísérleti telepeit építették fel.

Mint a tudósításból kitűnik, a Szovjet Unió vezetősége a zsidók áttelepítésével számos célt ért el egyszerre. *Az antiszemitizmusra mindig is hajlamos orosz többségű részekből kivonta a zsidókat.* A zsidókat mentesítette a bolsevikai párt egyik csoportjának ama gyanúja alól, hogy ezek „kozmpoliták”, mert az üzbekisztáni és kazakisztáni lakosság körében ezek – ha még akartak sem tudtak volna kifejezést adni állítólagos nyugati érzelmeiknek. A legfőbb cél azonban az volt, hogy a felépülő szovjet nagyipar és hadiipar megbízható kezekbe kerüljön.

„Egyelőre úgy látszik – írta Jehojachim Alkalai – hogy a zsidó szakemberek, a technika, gazdasági élet és közigazgatás terén átlagon felüli intelligenciájuk és sokéves tapasztalataik következtében szinte nélkülözhetetlenek a Szovjet Unió számára.”

Mindjárt el is mondja a tudósító, hogy az üzbég köztársaság minisztériumában három zsidó miniszter és Kazakisztánban két helyettes zsidó miniszter működik. *„A minisztériumokban a fontos pozíciók egész sorát zsidók töltik be.”* Különösen erősen vannak a zsidók képviselve a „Gosplan” nevű állami tervhivatalban, amely *az egész államilag irányított gazdaságot ellenőrzi.* A pártfunkcionáriusok között – írja ugyanez a lap – egész tömege van a zsidóknak, akik főleg az Agitprop-nál (Propaganda minisztérium) vannak elhelyezkedve. Az állami kereskedelmi szervezeteknél, az iparnál szintén mint igazgatók és vezető főmérnökök vannak alkalmazva a zsidók. Végül pedig megállapítja a jól értesült „Aufbau”: a zsidók gazdasági és társadalmi helyzete az ázsiai szovjet köztársaságokban sokkal jobb, mint a Szovjet Unió többi részein.

Mi történt tehát? A Szovjet-Unió végrehajtotta a nagy súlypontáthelyezést. A zsidóság – számára – értékes és nélkülözhetetlen elemeit áthelyezte az új és életfontosságú iparvidékre. A Szovjet Unió hadiipara, urántermelése zsidó kezekben és zsidó igazgatás alatt áll. *Felépítették a második, vagy harmadik vasfüggönyt, amely az Ural mögött kitűnően rejt el a világ-hódítókat.* Ezzel párhuzamosan az európai részekben, az antiszemitizmustól alaposan megfertőzött európai Oroszországban, alig-alig láthatók a szovjet uralom tényleges fenntartói és nélkülözhetetlen technikai szakemberei, munkásigazgatói, tervhivatali bürokratái. Ezek ott vannak a Szovjet Unió új súlypontján, az amerikai távolsági rakéták által alig-alig elérhető nagy iparvidéken.

És nem éréktelen az sem, hogy a fenti zsidó lap tudósítása szerint ennek a zsidók vezette új szovjet súlypontnak vezetője, főparancsnoka 1951-ben még Kaganovics volt. Kaganovics

Lázárt a taskenti kerület választotta be a szovjet Politbürojába. Az Aufbau szerint az is bizonyos, hogy ezeket a magas rangú zsidó hivatalnokokat, politikai, gazdasági és kulturális vezetőket Kreml nem minden ők nélkül, sőt szándékosan küldötte Közép-Ázsiába.

A második, vagy harmadik vasfüggöny mögött *óriási kulcspozíció épült*, amely kézben tartja az egész Szovjet-Uniót. *Enélkül áll, vagy bukik a szovjet rendszer*. Kifelé azonban néhány zsidó orvos perével, elfogásával és szabadon bocsátásával nyugodtan lehet hirdetni, hogy „mi antiszemiták, anticionisták vagyunk”. Kaganovics Lázárt eltávolították ugyan a látható európai posztjáról. De nem akasztották fel, nem börtönözték be, s az olvasóban joggal merül fel a kérdés: vajon mit csinál Kaganovics azon az új szovjet súlyponton, ahol ma az atom-bombákat, a távolsági rakéta repülőgépeket és szputnyikokat gyártják?

Az úgynevezett szovjet antiszemitizmus babonájával kapcsolatban, naivabb nyugati lelkek mindig tudomásul veszik a legújabb szovjet kódósító akciót. „Ha Sztalin nem volt antiszemita, akkor egész biztosan az Malenkov, de Kruscsov mindenesetre a világhódítók ellensége.”

Azonban 1956-ban felkereste a Szovjet Uniót a francia szocialista párt küldöttsége, Pierre Comin főtitkár vezetése alatt. Pierre Lochak az orosz-francia tolmács gyorsírta és később nyugaton nyilvánosságra hozta a Kruscsov, Kaganovics és a francia küldöttek között folytatott tárgyalás jegyzeteit. Ennek a meglehetősen nyílt beszélgetésnek során Kaganovics Lázár többek között ezeket mondta a francia szocialistáknak, akik a nyugati humanizmusra hivatkoztak:

– A humanizmus számára nincs hely addig, amíg a forradalom győzelmét véglegesen nem biztosítottuk. A proletárdiktatúrának nincs más feladata, mint a forradalom győzelmét biztosítani és befejezni.

A „forradalom győzelme” Kaganovics szerint nem lehet más, mint a teljes és totális világuralom. S nyomban utána megszólalt Kruscsov, aki csaknem nyíltan megmondotta, hogy a Szovjetunió ma is a zsidók vezetésén alapszik, csupán bizonyos okokból ajánlatos a zsidókat a második vonalba nyomni.

„Ha a zsidók, a mi köztársaságunkban az *első helyeket akarnák elfoglalni*, – mondotta Sztalin utóda – *akkor azt bizonyosan nem szívesen látnák a bennszülöttek*. Ha például Ukrajnában valami egészen magas posztra nevezünk ki egy zsidót, és az körül veszi magát zsidó munkatársakkal, akkor ez egész bizonyosan kiváltja a féltékenységet és az ellenségeskedést a zsidókkal szemben. *Azonban mi mégsem vagyunk antiszemiták. Nézzen ön rá Kaganovicsra. Ő zsidó. És itt van Mitin, ő is zsidó. És itt láthatja a mi kedves Lydia Faktorunkat, aki a beszélgetéseinket fordítja, s aki szintén zsidó. Magamnak is van egy félzsidó unokám. Mi harcolunk az antiszemitizmus ellen.*” (Süddeutsche Zeitung 1957. július 5.)

A szovjet rendszer sajátosságából folyik, hogy Nyugat, főként az érthetően Izrael ellenes arab világ megteremtése céljából olykor szükség van egy kis „antiszemita” látszatra is. Azonban a második és harmadik vasfüggöny mögött ma is ott van a Szovjet Unió igazi ereje, a zsidó vezetésre épített nagyipar, haditermelés. És a Szovjet Unió sem felejtette el a tiszteletre méltó rabbik 1951-es nyilatkozatát, amelyre már hivatkoztunk: „a harmadik világháború a zsidóság teljes kiirtására vezet.” *Ha pedig hiányozni fog a zsidóság, akkor nincs többé bolsevizmus*. Kruscsovék és Zsukovék – az egész új intelligenciával együtt – elmehetnek krumplit kapálni. S pontosan ez az, amire nem vállalkozik a bolsevizmus „árja” rétege sem.

Kruscsovék antiszemitizmusáról szívesen terjeszt legendákat a nyugati sajtó. Legutóbb az Adenauer kancellárhoz közel álló legtekintélyesebb keresztény demokrata lap a Rheinischer Merkur hasábjain jelent meg hosszú cikk Stephan W. Pollak Londonban élő zsidó publicista tollából. Megfojtott kultúra cím alatt ez a kiváló és jól értesült zsidó újságíró arról panas-

codik, hogy a szovjet rendszer megfojtja a zsidó kultúrát. Nem engedélyezi a jiddis színházakat és néhány zsidó író ki is végeztetett. Súlyos panaszként emlegeti, hogy a Szovjet Uniónak nincs egyetlen főrabbinusa sem és hiányos a rabbi képzés is. Szerinte „zsidótlanítják” a Szovjetunió három millió zsidóját, mert kulturális téren nem engedik a zsidó műveltséget fejleszteni. *Ez azonban áll Oroszország többi népeire is.* Magát az orosz kultúrát is sikerült megfojtani a bolsevizmusnak. A lényegben azonban – amitől a helyzet ismerőit nem tántoríthatja el semmiféle propaganda – súlyosan elszólja magát Pollak. A lényeg pedig az, hogy a Szovjet Uniót a mai napig is három millió zsidó kormányozza, adminisztrálja.

„A zsidó világkongresszus londoni gyűlésén – írja – dr. Levenberg a Jewish Agency angliai képviselője igen érdekes ténymegállapításokat közölt a mai Szovjet Unióban élő zsidók szociális és gazdasági helyzetéről. Míg 1933-ban 270 000 zsidó dolgozott a mezőgazdaságban, *ma a zsidó lakosság teljes egészében a városokban dolgozik, mint hivatalnok, alkalmazott, orvos és tudós. Magukénak mondhatnak néhány kulcspozíciót is, amelyekből ma még az oroszok nem tudják kiszorítani őket. Hivatalos statisztikák szerint is még mindig 25 ezer zsidó tudós dolgozik a Szovjet Unióban.*” (Rheinischer Merkur Nr. 50. 1957. december 13.)

Döntő adat ez, noha bizonyos panaszok gyászgarszalagjában van becsomagolva. Louis Levine adatai ma is pontosan egyeznek a dr. Levenberg statisztikájával: Oroszországot kulcspozíciókból, hivatalnoki állásokból három millió zsidó kormányozza, akik között *25 000 a szovjet tudomány csúcsán dolgozik: építi az atombombákat és a világűr rakétákat.*

Azonban nem az elfogultság, hanem a Szovjet Unió pillanatnyilag legmagasabb hatalmassága Kruscsov mondja meg, hogy mi is az igazság a szovjet „antiszemitizmus” kérdéseiben.

1957-ben ugyanis Kruscsovnál járt Eleanor Roosevelt, aki természetesen elsősorban a szovjet zsidók helyzetéről érdeklődött. Kruscsov így felelt:

– „*A kommunista nem lehet antiszemita, mert a kommunizmus ellene van minden faji megkülönböztetésnek.* S ha kommunista párt valamelyik tagjáról kiderülne, hogy antiszemita, senki sem fogna vele kezét közölni. *Különb is mikor maga Marx Károly is zsidó volt, hogy lehetne egy kommunista antiszemita.* Saját fiam is, akit a háborúban megöltek, zsidó nőt vett feleségül. A zsidóknak a szovjetben minden lehetőségük megvan, hogy tanuljanak és *a legmagasabb állásokat töltsék be.*” (Hídverők, 1957. 10. évf. 23. szám)

Lengyelország helyzete különösen érdekes ezen a téren. Itt lép leginkább előtérbe az első és második vonal problémája. A zsidóság gondosan elkerülte, hogy Lengyelország miniszterelnöke zsidó legyen, Azonban 1946-ban Lengyelország kardinálisa, – amerikai látogatása során – nagyon élesen utalt arra, hogy a lengyel kommunista párt túlnyomó része zsidókból áll, akik kegyetlen terrort gyakorolnak a világ egyik legkeresztényibb állama fölött. Lengyelország kommunista miniszterelnöke soha sem volt zsidó. Az első vonal ma is a lengyel Gomulka. Háttérben azonban ott állottak a hatalom tényleges birtokosai: Roman Zabrowszky (zsidó), a kommunista párt főtitkára, aki minden kommunista rendszerben a hatalom tényleges birtokosa, Hilary Minc, gazdasági miniszter (zsidó), Jacob Berman, gazdasági államtitkár (zsidó). A vezető kormányhivatalokban túlnyomóan zsidók uralkodtak a szerencsétlen lengyel nép felett.

Magyarország sorsa, kiváltképpen az 1956-os szabadságharc után, feltűnően és megdöbbentően fontos ebben a tekintetben. Ha az 1951-es állapotokat nézzük, akkor *az első vonalban áll Rónai Sándor, a köztársaság elnöke, aki félig cigány származású és csak a felesége zsidó.* Dobi István, a magyarországi politbüro elnöke szintén nem zsidó, hanem alkoholista vasúti pályamunkás, aki néhány fröccsért korlátlanul és akadálytalanul szolgálja ki a moszkovitákat.

A második vonalban 1956 tavaszáig ott állt a tényleges zsidó diktátor, Rákosi-Roth Mátyás, a Kommunista Párt (Magyar Dolgozók Pártja) főtitkára. Ezt a szerepet később egy másik rendkívül fontos moszkvai zsidó állampolgár, Gerő-Singer Ernő vette át.

Kevés változással, itt-ott történt cserélgetésekkel, Magyarország urai zsidók voltak.

Révai József (Kahána Mózes), nevelésügyi miniszter, a Mindszenty-per hírhedt felbujtója zsidó.

Farkas Mihály (az akkori honvédelmi miniszter, moszkvai állampolgár, kassai nyomdász, eredeti nevén Wolff Izrael), zsidó.

Gerő (Singer) Ernő, aki rendkívül jelentős szerepet vitt a spanyolországi polgárháborúban, majd a második világháború idején a Freies Deutschland elnevezésű áruló német katonai szervezet (Paulus generális) megalakításában és aki Távol-Keleten is sokáig volt Sztalin személyes megbízottja, szintén zsidó. 1956. október 23-án Gerő Ernő budapesti rádióbeszéde nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy a magyarországi szabadságharc kirobbant. Gerő a Szovjetunió magyarországi megszállásának fenntartásáért szólt a rádióban. A magyar munkásfiatalság és egyetemi ifjúság minderre felháborodott, felkeléssel és ágyútűzzel felelt.

Vass (Weinberger) Zoltán gazdasági miniszter, a komlói bányatröszt igazgatója, szintén zsidó volt. Felesége, aki a Zsidókórház orvosnője volt, 1956 novemberében a Zsidókórházba menekült *magyar és keresztény sebesülteket kiszolgáltatta a szovjet hóhérok*nak.

Természetesen zsidó volt Magyarországon a legfőbb hatalom, a MVD parancsnoka, Péter Gábor (eredeti nevén Auspitz Benjámín), kisvárdai szabósegédből lett „vezérezredes”, akinek kezén 30 000 megkínzott és kivégzett magyar vére szárad. Auspitz Benjámín később kegyvesztett lett. Állítólag 9 és fél évi börtönre ítélték.

Szintén zsidó volt Molnár Erik külügyminiszter, aki hatalmas „tudományos” tanulmányt írt arról, hogy a magyarokat, mint „ázsiai” népet vissza kell telepíteni a Golodnaja Sztyeppére. Zsidó volt természetesen a kommunista rendszer propagandafőnöke, Boldizsár (Bettelheim) Iván is.

Ezen kívül 40 000 munkaszolgálatos zsidó szállotta meg a magyarországi GPU, a rendőrségnek kulcspozícióit. Ezek lettek a rendszer rendőrtisztjei, politrukjai, a városok vezetői, a gyárak munkásigazgatói.

Magyarországon különösen jól megfigyelhető volt az első és második vonal előre, hátramosz-gásának stratégiája. Rákosit 1956-ban leváltották. A pártfőtitkári székben – tehát a tényleges diktátorságban – utóda egy másik zsidó lett. Gerő Ernő, aki ugyanazt a moszkovita és nagy cionista vonalat képviselte, mint elődje. Midőn 1956. október 23-án kitört a forradalom, akkor a 12 év alatt kommunista szellemben nevelt és a zsidó világhatalmi ábrándokról mit sem tudó magyar fiatalok Nagy Imrét kívánták a kormány élére állítani.

Nagy Imréről kevesen tudják, hogy Somogy megyéből származó, úgynevezett paraszt félzsidó. Eredeti neve Grósz. Anyja magyar volt. Felesége zsidónő. Hosszú ideig és Moszkvában és a Sztalinista hatalom egyik neveltje. A magyar szabadságharcban vitt szerepe – legalább is – *gyanús*nak és *megbízhatatlannak* tűnik fel. Látszólag bármilyen súlyosan vétett a Szovjet-Unió ellen, *a mai napig sem állították bíróság elé*.

Pontosan a magyarországi szabadságharc, illetőleg *annak leverése* mutatta meg, hogy a kommunizmusban sok minden megváltozhat, azonban annak zsidó, cionista és világuralmi jellege – *változhatatlan*. Az 1956. november 4-én bekövetkezett szovjet támadás után a magyarországi kulcspozíciókat újra a zsidók szállották meg, s ma is ők uralkodnak az elnyo-

mott, szerencsétlen magyar nemzet fölött. Ott vannak a gyárak munkásigazgatói állásaiban, a pártközpontban, az újjászervezett ÁVH vezéri és fővezéri tisztségeiben. Miként Egyiptomnak nem engedték meg, hogy kitörjön a nyugati zsidó világuralom láncai közül, Magyarországnak sem engedték meg, hogy kivágja magát a keleti zsidó hemiszférából.

Románia helyzete szintén érdekes és figyelemre méltó. Közép-Európának ez a nagyon tiszteletreméltó, bátor és fiatal nem szláv nemzete úgyszólván évszázadokon át szembe állott a zsidó világhatalmi törekvésekkel és a legjobb szövetségese lehetett volna a magyarnak. A második világháború előtt Romániában hatalmas, mélyről jött mozgalom ütötte fel a fejét: a Vasgárda. Egy új, ős-szocializmust hirdetett ez a fanatikusan nemzethű csoport, amely – sajnos, – sokszor szemben állt velünk, magyarokkal is. Károly, román király mögött azonban ott állt annak rőt hajú zsidó szeretője és ágyasa Lupescuné Wolf Magda, aki a gyenge akaratú királyt a román népi mozgalom ellen lázította. Ennek eredménye a Vasgárda elpusztítása, kiirtása lett. Még megdöbbenőbb, hogy a hitleri Németország a „nagypolitika” önző érdekeit követve, segítette likvidálni a Vasgárdát, amelynek vezetői 1944-ig a zsidókkal ültek egy és azonos KZ-ekben. Csak II. Mihály király árulása után ismerte fel a német vezetés a Vasgárda jelentőségét és próbált antibolsevista légiót alakítani. A KZ-ekbe zárt kommunista ellenes harcosokból. Dicséretükre szolgáljon ezeknek, hogy a második világháború utolsó hónapjaiban valóban felfegyverkeztek és 1945. május 8-án hajnalban, a fegyverszünet napján a román légió volt, amely az utolsó puskalövést leadta a bolsevista csapatokkal szemben.

A második világháború után Romániában is kísértetiesen érvényesült az első és második vonal elmélete. Groza György lett a miniszterelnök, de a második vonalban ott állott a tényleges hatalom birtokosa, Sztalin legkipróbáltabb híve, Pauker-Rabinovics Anna, zsidó nő. A kommunista párt főtitkára Kisinevszky, természetesen zsidó volt. Ugyancsak a világhódítók fajtájából került ki Theohary Georgescu (Lebovics) belügyminiszter. Moricz Roller volt 1951-ben a nemzeti nevelésügy főbiztosa, Moricz Bercovici a külkereskedelem vezetője. Max Solomon a propaganda legfőbb vezetője, Mondy Kerkovici és Rebeka Nathason a szovjet-román kulturális ügyek vezetői.

Georghiu Dej trónra lépésével és Pauker-Rabinovics Anna detronizálásával a helyzet változott, de csak látszólag. A szerencsétlen román népet ma ugyanaz a zsidó terror nyomja el, amelyet a nyugati világ szemében Pauker-Rabinovics Anna reprezentált.

Rendkívül tipikus és figyelemre méltó Csehszlovákia esete. Itt a miniszterelnök Gottwald elvtárs – félzsidó. Háta mögött azonban a kommunista párt főtitkára, Slansky-Salzman, a biológiai osztályharc vezetője, a második vonalban álló zsidó jellegzetes figurája volt. Slansky-Salzman, – éppen úgy, mint a keresztény és magyar Rajk Lászlót – kivégezték, mert ő bár kommunista volt, de nem volt hajlandó elfogadni a zsidó világuralom legmagasabb rendű megnyilvánulását, a moszkovitizmust. Ő csupán nyugati zsidó uralmat akart. Ebben az időben a Csehszlovákiának nevezett hibridállam külügyi sajtófőnöke dr. Kosta, a tájékoztatásügyi minisztérium legfőbb vezetője zsidó volt. Dr. Eugen Löbl, helyettes külkereskedelmi miniszter, szintén a kiválasztott nép tagja. Ludwig Frejka, Gottwald elnök közgazdasági tanácsadója szintén zsidó. Zsidó volt Vasely rendőrfőnök, a cseh Péter Gábor (Auspitz Benjamin), Bruno Köhler, a milícia parancsnoka, Lomsky, Bubona, Fuchs, Taussigov, a legnagyobb kerületek párttitkárai, Bistricky és Goldstecker külföldi követek szintén zsidók, Truda Jakaninova Cakutrova, az ENSZ-nél delegált csehszlovák küldöttség vezetője szintén zsidó, Jiri Hironek, a tájékoztatásügyi minisztérium osztályfőnöke szintén zsidó. Augenthaler és Gottlieb, a külügyminisztérium két fő-fő vezetője zsidó.

A Világ című magyar félkommunista lap írta 1953. március 15-i számában: „Az orosz MVD segítségével igen sok csehországi zsidó jutott vezető pozícióba a kommunista pártban.”

A második vonalat Slansky-Salzman kivégzésével látszólag felszámolták. A zsidó-ellenes cseh munkásság előtt mutatni kellett, hogy a bolsevizmus nem zsidó uralom. A második vonal azonban valójában megmaradt és háttérben ma is kézben tartja a hatalmat.

Jugoszlávia szintén a második vonal tipikus állama. Tito marsall, Joseph Broz nem zsidó. A második vonal, a tényleges hatalom vonala azonban itt is egy zsidó, Mojse Piade által képviseltetett, mindaddig, amíg ez évben hirtelen meg nem halt. Mojse Piade nevéhez fűződik mintegy 200 000 népi német legyilkolása, éhenhalasztása és mindaz a szörnyű népgyilkosság, amely Jugoszláviában történt. Ennek a mészárlásnak 30 000 magyar áldozata van.

Kelet-Németországban Wilhelm Grothwohl, miniszterelnök természetesen szintén nem zsidó. A második vonal embere azonban, Gerhardt Eisler, az amerikai és oroszországi zsidóság együttes megbízottja, Eleanor Rooseveltné híve, a tényleges hatalom irányítója. Természetesen zsidó Pavel E. Yudin is, aki Keletnémetország szovjet komisszára és a tényleges hatalom igazi birtokosa. A terrorista szervezet Benjamin Hilda nevű vérszomjas zsidónő kezében van.

A fenti névsor és felsorolás hiányos. De eligazítást ad a második vonal törvényéről, a burkolt zsidó hatalom igazi arcáról. Azt azonban tudjuk, hogy az összes rab országokban sokkal nagyobb a vezető állásban lévő zsidók száma, mint azt a mellékelt vázlat feltünteti. A bolsevista zsidó vezetők mindenütt fedőnevek alatt élnek, és legtöbbször keresztnevüket is megváltoztatták, hogy ne legyenek felismerhetők az öszövétségi hangzású keresztnevekről sem. A vasfüggöny mögötti országokban különösen nagy a zsidó hatalom Lengyelországban. Erre mutat Hlond bíboros 1946. július 6-án Amerikában tett nyilatkozata, amelyben kijelentette:

– „A zsidók vezetése a kormányzatban megteremtette a kormányzásnak olyan formáját, amely iránt a nép többsége egyáltalán nem vágyakozik. Azonban nem is az a fontos, szám szerint hány zsidó ül politikai pozícióban. A döntő kérdés, hogy *milyen pozícióban ül.*”

A vasfüggöny mögötti rendszerekben a kommunista párt főtitkára az igazi diktátor, uralkodó és teljhatalmú földi isten. Mögötte áll a politikai rendőrség, a kommunista párt, a szovjet adminisztráció teljes gépezete. Épp ezért veszélyes jelentőségű, hogy 1951-ben a kommunista párt főtitkársága – Bulgáriát kivéve – mindenütt a szovjet államokban *zsidó kézben van*. Még Tito Jugoszláviájában is. Ugyancsak zsidó a politikai rendőrség főnöke, vagy ha ez nem, a belügyminiszter. Újabban a nevelésügyi miniszterséget, a propaganda és hadügyminiszteri tiszteket is igyekeznek zsidóra bízni. Jellemző, hogy ezekben az időkben a hadügyminiszteri hatalom Nyugaton is különösen érdekli a zsidókat. Ezidőben Franciaországban Jules Moch, Nagy-Britanniában Shinwell Mano, az Egyesült Államokban Rosenberg Anna h. hadügyminiszter. Mr. Eisenhower McElroy mellé újabban szintén egy zsidót fogadott helyettes hadügyminiszterül.

Amerikában az öreg Bernhard Baruch, aki a háború alatt 351 életfontosságú iparágat kontrollált, büszkén mondotta el:

„I probably had more power than perhaps any other man in the war, doubtless that is true!”

Több hatalmam volt, mint bárkinek! – mondja Baruch és ez a hatalom már maga a zsidó – világuralom. Amerikában az ő kezükben van a függönyök mögötti politikai hatalom, az USA titkos kormánya, a sajtó, a televízió, a rádió, a film, a könyvkiadás, az atombomba és a hadiipar jó része. Oroszországban ők kontrollálják a pénzt, a politikai rendőrséget, a szövetségi államok kormányait, a sajtót, a filmet, a marxista-leninista tudományt, az ifjúság nevelését, a hadsereget, az élelmezést, az állami tartalékokat. Ők a vasfüggöny mögötti országok diktátorai. Akiknek szemei vannak, látják: Ukrajnában egy Manuilsky, Észtországban ismét

egy zsidó, Magyarországon Rákosi-Roth, Gerő (Singer), vagy Apró Antal, Jugoszláviában Mojse Piade, vagy más Romániában, Lengyelországban, Csehországban ők a tényleges vezérek.

Nyugaton is felismerhető, hogy minél több zsidó ül a „demokrácia” kulcspozícióiban, az a demokrácia és az az állam mindinkább halad a bolsevizmus felé. Például Franciaország egész magatartására magyarázatot ad a francia politikai élet mérhetetlen elzsidósodása. Mikor e sorokat írni kezdtük, Franciaország miniszterelnöke Mendés France Pierre, Isaac, Isidore, Cerf (Hirsch), David Mendele és Faburger Cohen Sarah fia. A vasfüggöny mögötti államokhoz hasonlóan a legfőbb rendőri hatalom, a National Sureté főnöke, Robert Hirsch. Ugyanígy zsidó Franciaország második számú kommunistája, Jacques Duclos. Jules Moch, a francia szociáldemokrácia egyik legbefolyásosabb személyisége, aki sokáig volt hadügyminiszter és a Nyugatnémet fegyverkezés szabotálójá, szintén a világhódítók közül került Bonaparte örökébe.

Párizs a diaszpóra központja marad, – írta büszkén a Monde Juif. És Franciaország szédületes gyorsasággal halad lefelé a korrupció lejtőjén és az elpusztult római birodalom, vagy a középkori spanyol pusztulás útján.

Nyugat-Németországban az amerikai megszállás óta a német nagyiparba szivárgott be az idegen tőke, amelynek politikai nyomása igen érezhető. Nyugat-Berlinben csak Ernst Reutert engedélyezték polgármesternek, aki korábban a kommunista párt főtitkára és természetesen zsidó volt. (időközben meghalt. A szerző.) És Nyugat-Berlin belügyminisztere egy Lipschitz nevű világhódító.

Rámutattunk már azonban arra, hogy 1951-ben a vasfüggöny mögötti kommunista pártok főtitkárai kivétel nélkül zsidók voltak. A prágai Slansky-Salzman, Berija, a magyarországi terrorfőnök Gábor-Auspitz Benjamin, Pauker Anna likvidálásával, vagy látszólagos eltüntetésével kapcsolatban bizonyos eltolódás látszott beállni a vasfüggöny mögötti kulcspozíciókban. A nyugati rádiók – amelyekben szintén a világhódítók ülnek – szívesen tulajdonították ezt a Szovjet-Unióban és a hódoltsági területeken uralkodó antiszemitizmusnak. Ilyen „antiszemizmus” azonban nincs. A fenti felsorolással Oroszországra és a vasfüggöny mögé szorult államokra vonatkozó adatokkal bizonyítottuk, hogy a vasfüggöny mögötti hatalom *ma is szilárdan a zsidók kezében van*. A körülmény, hogy néha tologatják a szerepelőket, kellemtelen feladatokat nem zsidó származású kommunistákra bízunk, semmit sem jelent. Még kevésbé jelent valamit az, ha egy-egy zsidót olykor likvidálnak, vagy mint a Jegyzőkönyvek parancsolják, egyet-egyet feláldoznak saját embereik közül. Berija, Slansky, Péter-Auspitz Gábor, Pauker „likvidálásának” épp az a magyarázata, hogy ezeknek az országoknak *népe* kezdte ismét felismerni a bolsevista hatalom elsődleges zsidó jellegét, dühe a terror urai ellen fordult. Tehát a többiek feláldozták őket, hogy „példátlan jólétet” biztosítsanak népüknek s egyben azt a látszatot keltsék, hogy a közhatalom maga is a zsidók ellen van. Akik mindezt végrehajtották maguk is mind zsidók voltak. Ha valaki, hát ők tudták, hogy indító okaikat, szándékaikat, cselekvésük mozgató rugóit nagyon is megértik a nyugati zsidók. Amikor nyugaton itt-ott kezd kicsiny antibolsevista hangulat jelentkezni, nagyon is *célirányos elterelni a figyelmet a bolsevista uralom zsidó jellegéről*.

– Egy nép vagyunk! Egy nép! – írta valamikor Herzl Tivadar.

Amíg ennek komolyságát fel nem ismeri a nemzsidó világ, addig hazugság és ostobaság minden Kelet és Nyugat közötti ellentétről beszélni. Nincs ellentét! Kelet kulcspozícióiban éppúgy zsidók ülnek, mint a nyugati kulcsállásokban, és ezek soha de soha nem fognak egymás ellen támadni, mert tudják, hogy egymást semmisítenék meg. A zsidó világhatalmat

pusztítanak el. *Ebből az elgondolásból ered a koegzisztencia gondolata, az európai fegyverkezés szabotálása, a hazafias népfrontok, az atombomba eladása, és minden, ami a keleti és a nyugati hemiszféra együttélése lehetőségére mutat.*

Addig, amíg ez így van, addig népcsalás minden szó, amelyet a nyugati népek rádiói az „antibolsevizmusról” kiejtenek. Amíg Nyugaton nem lehet kimondani, hogy *a bolsevizmus semmi más, mint a zsidó világhatalom legmagasabb formája*, addig nem érdemes nyugati szabadságról, nyugati demokráciáról beszélni. És amíg nem lehet Keleten sem rámutatni arra, hogy a nyugati világot nem az „imperialista kapitalizmus”, hanem a zsidó pénz, sajtó, politikai befolyás terrorja, kizsákmányolása uralja, addig hazug és becstelen és nem őszinte a vasfüggöny mögötti „szocializmus” sem.

Ma ők kereskednek a gabonával, gyémánttal, a napi ruházatunkkal és az imádságunkkal is. Ők irányítják az indiai, a távolkeleti, kínai kommunista pártokat éppúgy, mint a nyugati – republikánusokat, mikor például McCarthy szenátor elpusztítására törtek. Ők vezérlik az UN hadsereget a koreaiak ellen és ők állanak a háttérben, amikor az északkoreaiakat az UN ellen küldik. Ők harcolnak Viet-namban a kommunisták ellen és miközben a nemzsidó légiósok tízezrei halnak hősi halált Dien Bien Phunál, a francia honvédelmi tanácsból ők adják az információkat a bolsevistáknak. Ők hirdetik Európa újraegyesítését, és ők akadályozzák meg azt. Ők beszélnek koegzisztenciáról és ők tudják legjobban, hogy ez a koegzisztencia valóban lehetséges. A nyugati zsidó és a keleti zsidó, Amerika és Oroszország leigázója, mindig is megértette egymást: 1917-ben, az intervenciós háború, a szovjet anyagi felépítése, a második világháború idején, a 11 milliárd dolláros land lease törvénnyel, Jaltában, Teheránban, Nürnbergben. Mindegy! A nyugati és keleti zsidó adta egymásnak az atomtitkot, lengette meg minden nemzsidó nép felett az atomhalál fekete zászlóját, hogy élhessen és uralkodhassék.

A nyugati álomlátóknak: a mérsékelt bolsevistáknak és az antibolsevistáknak meg kellett tanulniuk: az emberiséget nem lehet úgy felosztani, hogy vannak bolsevikok és antibolsevikok. A helyes megállapítás az, hogy vannak akik ismerik a zsidó nacionalizmus veszélyét, és vannak, akik tagadják azt. *Nem lehet antibolsevista az, aki „zsidóbarát”, aki tagadja, hogy a bolsevizmus első számú ismertető jellege – a zsidó! És nem lehet jó demokrata az sem, aki nem ismeri fel a népakaratot elnyomó zsidó nacionalizmust.* De tovább menve nem lehet jó szocialista és jó marxista-leninista az sem, aki nem látja meg, hogy a kommunizmus épp úgy a zsidó világhatalom javára akarja kisajátítani az emberiséget, mint a liberális kapitalizmus.

„Egy nép vagyunk! Egy nép!” – hirdeti Herzl Tivadar.

A látszat, ami az „utca emberének” szól és szolgálóknak, teremtményünknek, a tömegnek: a Capitolium és a Fehér Ház, a demokrácia és egyenlőség illúziója. De a második vonalban Bernhardt Baruch, Frankfurter, David Lilienthal, Strauss, Oppenheimer, Jehova vasökle, amely szétzúzza a királyságokat és a demokráciákat. A keleti tömeg számára – a földi isten Kruscsov, a nagy és bölcs, jó keresztény, de a második vonal a Kaganovics dinasztia, Yudin, az MVD géppisztolya, a vas sisakba öltözött makkabeusok, akik Dávid király hatalmát gyakorolják az orosz nép fölött. Az első vonalban Mc Cloy, aki fegyverkezésre szólítja a legyőzött németeket. A második vonalban Herbert H. Lehman veje, Buttenwieser. Elöl Marshall hadügyminiszter és mögötte Rosenberg Anna, elöl Churchill, és mögötte Chervell, prof. Lindeman, vagy Shinwell Manó.

Egy nép vagyunk! Olyan nép azonban, amely magára hagy minden népet, amint érdekei elválnak az övétől. Egyetlen egyszer elhagyta már a Szovjet-Uniót is. Amikor az európai seregek a moszkvai körvasútnál állottak, Moszkva zsidósága lefoglalva az utolsó autókat,

járműveket, megrakodva a szovjet nép utolsó kincseivel, futott az átkozódó oroszok előtt. Nem a zsidó futott. *Oroszország uralkodó rétege, az elnyomó osztály menekült!*

Azóta azonban újra elmondhatják: meghódítottuk a világot. A második vonalból mi kormányozzuk az egész emberiséget.

XVIII. FEJEZET

A világhódítók percig sem tudnának létezni, ha nem volnának segédcapataik, melyeket ők irányíthatnak a kulcspozíciókból. Döbbenetes kép, hogy ma segédcapatnak számít a demokrácia, éppúgy, mint a bolsevik diktatúra, a szabadkőműves páholy, sőt az egyházak egy része. A parlamentek és kormányzók a népek szórakoztatására, a közvélemény elaltatására rendezett színházi előadások, éppúgy, mint a bolsevik diktatúrák pártkongresszusai. A kormánykomisszárok és ellenzéki bábuk mögött azonban ott áll az ördögi igazgató: az Aranyborjú és pénzuralom, amely vért és aranyat szűr a föld 2500 millió lakosának verejtékéből.

Miért van ez így? Miként lehetséges ez? Létezik-e csakugyan egy sötét világuralom?

A második világháború során, a szovjet harctéren egy Guzman nevű bolsevik rendőrtiszt-viselő hullája mellett páratlan érdekességű jegyzőkönyvet talált a spanyol Kék Dandár egyik tisztje. A jegyzőkönyvet 1939-ben vette fel Guzman Rakovszkij, volt párizsi orosz követtel, aki belekevertek a Tuhacsevszkij tábornok ellen megindított nagy összeesküvés perbe. Ehhez tudni kell, hogy Rakovszkij maga is zsidó volt. A jegyzőkönyvben, amelynek hitelességéhez kétség sem fér, sok mindenről sző esik. Hiteles tanú, Lenin egyik bizalmas munkatársa diktálta jegyzőkönyvbe az adatokat, amelyek fellebbentik a fátyolt a világ, a bolsevik rendszer egyik legnagyobb titkáról.

Rakovszkij ebben a jegyzőkönyvben nyíltan megmondotta, hogy az első világháború végén, az orosz ellenforradalom miatt már igen válságos volt a bolsevikiek helyzete. A bolsevizmus 1917 végén már csak a régi moszkvai hercegség területére szorult vissza. És ekkor *jelentkezett egy felsőbb hatalom, amely Rakovszkij szerint a világot kormányozza*. Nyugatról jelentkezett a felsőbb hatalom, amely megállította az ellenforradalom számára biztosított katonai és gazdasági támogatást.

Miért ez a váratlan, titokzatos támogatás? Lenin tényleges hatalmat adott Trockijnak, mikor a vörös hadsereg főparancsnokává nevezte ki. Trockij-Bronstein felesége Jitovszky Sedova annak a Jitovszkynak a lánya, aki már az orosz-japán háborúban társ volt a Warburg-fivérekkel, illetve ezek rokonságával, Jacob Schiff bankárral. Már a zsidó Kerenszky forradalmát is Trockij apósának üzlettársai, a Jacob-Schiff-Warburg-féle bankcsoport finanszírozták.

Rakovszkij egész bizalmas vallomás sorozatában azt állítja, hogy az 1927-es nagy New York-i tőzsdekrach egy titokzatos csoport, néhány ember által irányított felső hatalomnak műve volt. Ugyanez a világhatalom állította sorompóba Rooseveltné híres New Dealját, de aztán ugyanez a világhatalom rendelte el az anyagi nehézségek közé jutott Hitler támogatását Schacht útján, aki – *titkos szabadkőműves volt*.

„Ez a világhatalom – Rakovszkij szerint – sokkal nagyobb és egységesebb, mint a Komintern.”

Rakovszkij Guzman kérdezősködésére, hogy „tulajdonképpen kik hát e világhatalom letéteményesei...” szüntelenül kitérő választ adott: „amazok”, „azok a bizonyosok” – ismétli titokzatosan. Úgy látszik nem akarta kimondani, hogy – a zsidók!

Azt állította, ő sem tudja egészen pontosan, – kicsodák. Csak mindenütt jelen vannak, mindenütt jelentkeznek. Megfogható alakjuk nincs, legfeljebb a nemzetközi pénzügyi köntösében járnak. Néha egyszerűen csak úgy nevezi őket: „Pénzhatalom”. Egy bizonyos: ha ez a világhatalom valahol, valamiképpen közbelép, ha a kommunizmussal szemben túlságos egység

jönne létre. Trockij, aki ezeket a bizonyosokat közről ismerte, azt mondta egyszer Rakovszkijnek, „aki a szovjet blokádot szétörte, az a milliomos Walter Rathenau, a weimari miniszter volt.” Említette Lionel Rothschildot is, aki a szovjet megszületésénél segített.

Néha célzást tesz arra is, hogy ez az ismeretlen világhatalom valamiféle szabadkőműves szervezetbe van összefoglalva. De még érdekesebb, amikor Rakovszkij azt mondja, hogy a kommunista világforradalmiságnak igazi atyja nem Marx Károly volt, hanem Adam Weishaupt, az Illuminánsok szabadkőműves rendjének megalapítója. Ez a németországi Weishaupt természetesen zsidó volt és Mendelsohnnak, a zsidó filozófusnak tanítványa. Igen jó barátja volt az első Rothschildnak, aki – mint már említettük – többször mondogatta, hogy az ő házának vörös jelvénye, a vörös lobogó fog uralkodni az egész világon. Rakovszkij szerint *Weishaupt volt a világkommunizmus első apostola.*

Nincs helyünk ahhoz, hogy részletesen ismertessük Rakovszkij vallomását. Azonban rá kell mutatnunk, hogy lényeges tényeiben ez egyezik az USA States Secret Service (2-nd Army) Bureau már idézett jelentésével, amely ezeket mondja a párizsi Documentation Catholique 1920. március 6-i száma szerint.

„Ha figyelembe vesszük, hogy a Kuhn, Loeb and Co. zsidó bankház nagyon közeli kapcsolatban áll a Lazares Freres párizsi bankházzal (jelenleg a Free Europe egyik titkos irányítója), a Gousburg bankházzal, amelynek Párizsban, Leningrádban, Tokióban vannak fiálái, ha tudjuk, hogy ezek a bankházak szorosan együttműködnek a zsidó Speyer et Co bankházzal, – Londonban, Frankfurtban – úgy biztosan állítható, hogy a bolsevik forradalom bizonyos mértékig zsidó mozgalom, amelyben a zsidó bankházak és szervezeteik különösképpen érdekelve vannak.”

A Kuhn, Loeb et Co. – 1935-ös adatok szerint – négy milliárd dollárnyi vagyont ellenőriz és azóta valószínűleg jóval többet.

Ennek a titokzatos hatalomnak világpolitikája nagyon érdekes. A cári Oroszország ellen olyan nagy volt a zsidóság gyűlölete, hogy ugyanez a Kuhn and Loeb az orosz-japán háború finanszírozására 130 millió dollár kölcsönt adott a japánoknak, majd amikor úgy látszott, hogy az első világháború végén a bolsevikieket leverik – akkor Rakovszkij adatai szerint – megmentette a bolsevizmust. Jól tudta, hogy az ellenforradalom győzelme, a megkínzott, becsapott orosz nép bosszúja az oroszországi zsidóság pusztulásához vezetett volna.

Azonban ennek az ördögi politikának legfélelmetesebb fejezete az, hogy Rakovszkij – de megbízható német források szerint is – ugyanez a világhatalom kezdetben nagyobb összegeket adott Hitlernek és a német nemzeti szocializmusnak is. Tudták, hogy ha Hitler uralomra kerül, akkor új háborúba lehet kényszeríteni Németországot. *És a cél nem a nemzeti szocializmus elpusztítása volt: a végső, nagy, tündökletes cél: minden nem zsidó nép leigázása, biológiai tönkretétele.*

Félelmes méretűvé nőnek itt Rakovszkij vallomásának egyes részletei. Ő, aki jól ismerte ezt a titokzatos világhatalmat, már 1938-ban, a börtönben kielemezte és előre megmondotta: „Hitler kezét fog nyújtani Sztalinnak Lengyelország miatt, – Sztalin pedig elfogadja azt. És miután mindketten egy, a Nyugat számára fontos katolikus országot támadnak meg, Nyugat csak az egyik felet: Hitlert fogja támadónak minősíteni.”

A német elhárításnak még a második világháború kitörése előtt kezére került a Grand Orient nagypáholy 1939. május 29-én tartott nagytanácsi ülésének jegyzőkönyve. Ebből kitűnik, hogy Graussier nagymester már ekkor fontos tárgyalásokat folytatott Bellittal, Roosevelttel párizsi nagykövetével, és közölte a Grand Orient álláspontját, mely szerint minden eszközzel *meg kell akadályozni, hogy a lengyel-német kérdésben Hitler és a lengyelek, másfelől Hitler és az*

európai nagyhatalmak között bármiféle megegyezés jöjjön létre. Chamberlainnal már 1939 márciusában közölték, hogy ha folytatja békülékenységi politikáját, Amerika minden morális és gazdasági segítyt megtagad Angliától.

Roosevelt tudvalevőleg a De Molay Rend főmestere a Libanoni Nagy Cédrus Páholyának legmagasabb rendű szabadkőmívese és még számos szabadkőmíves páholy tagja volt

Már jóval előzőleg közölte azonban a Catholic Gazette 1936. februári száma annak a Párizsban tartott zsidó gyűlésnek jegyzőkönyvét, amelyen láthatólag újra ez a titkos világhatalom jelentkezett, teljes nagyságában és jogos elbizakodottságában: A szónokok büszkén utaltak arra, hogy a népek legfontosabb vezetőit sikerül a szabadkőmívességben egyesíteni, s Izrael céljai érdekében mozgósítani.

„Mi vagyunk a háború és a béke urai!” – hangzott a világhódító önvallomása – Franciaország a mi ölünkbe hullt, Anglia a mi pénzünktől függ és a mi rabszolgánk. Sok más országok, beleértve az USA-t is, meghajoltak a mi rendszerünk előtt.

Egyik oldalon Rakovszkij, egy kommunista vezér, másik részen egy ex- király, a mélyen katolikus XIII. Alfonz, a harmadikon a német nemzeti szocialisták által Párizs elfoglalása után megtalált titkos jelentések, negyediken a demokrata párti Forrestal naplója, s végül egy katolikus, lengyel diplomata iratai tanúsítják, hogy ez a világhatalom nemcsak létezik, *de valójában a világ ura is.*

Conte Jean Szembek, a lengyel külügyminisztérium tekintélyes főtisztviselője Franciaországban adta ki „Journal 1933–39” című naplóját. Ebben 1939. február 19-éről jegyzi fel a XIII. Alfonz spanyol királlyal folytatott beszélgetését. „A király pesszimiztikusan ítéli meg a világhelyzetet. A zsidóság és szabadkőmívesség nagy szerepet játszanak a háború kirobbantására irányuló törekvésekben. Az angol szabadkőmívesség teljes mértékben felzárkózott a francia Grand Orient mellett.” 1939. július 6-án Washingtonból hazatért Varsóba jelentésselre Lengyelország Amerikai követe, Jerzy Potoczky, aki azt mondta; „Nyugaton mindenféle emberek vannak, akik a háború felé üznek minket: a zsidók, a nagytőkések, az ágyúgyárosok. Valamennyien úgy látják, hogy óriás konjunktúra előtt állnak. Úgy kezelnek bennünket, mint a négereket, akiknek egy kötelességünk van, hogy dolgozzunk az ő tőkéik megsokszorozása érdekében.”

A zsidók és szabadkőművesek szövetségesekre találtak a legkülönbözőbb körökben. 1939. március 19-én kereste fel gróf Szembek a Jezsuita rend generálisát, gróf Ledochowszkyt és ezt jegyezte fel a megbeszélésről: „Véletlenül tanúja voltam egy tárgyalásnak, amelyet ő (Ledochowszky) Marmaggi kardinálissal, a spanyol Falange egyik küldöttségének megérkezéséről folytatott. Mindketten igen hevesen fejezték ki véleményüket a fasizmusról, a hitlerizmusról. A Falange egy hasonló rendszerű mozgalom. Ledochowsky mindezeket a rendszereket úgy jellemezte, mint ‘opera del diavolo’ (az ördög művei). Április 21-én pedig közölte vele Monsignore Montini, aki akkor pápai államtitkár volt, hogy a Vatikán „hivatalos felfogása szerint, ha Lengyelország a háború középpontjához nyúl is, az igazságos háború lesz”.

Ugyancsak Szembek emlékiratai szerint a vatikáni lengyel követ 1939. augusztus 11-én közölte vele, hogy Németországgal szemben „hajthatatlan magatartást kell tanúsítani, amire a Vatikán nyíltan bátorít!”

Íme: jelentkezett újra a világhatalom új csatlóssága, maga a Vatikán is, amelynek semmiféle meggondolása nem volt a szovjet bolsevizmussal szemben.

Lehet, valóban igaz tehát, hogy van egy ilyen világösszeesküvés, amely a Wall Streettől Moszkváig és – bizonyos vonatkozásban – egész a Vatikán küszöbéig terjed?

A világhódítók politikai kulcspozícióit már vázoltuk. De a politikai előretörés csak szerény következménye annak a gazdasági világhatalomnak, amelyet a világzsidóság már az évszázad kezdetén meghódított, hogy rajta keresztül uralja a népeket és a nemzeteket.

Marxisták, leninisták és ábrándos szocialisták „dollár-imperializmusnak” nevezték ennek e titkos világhatalomnak jelentkezését. A „dollár-imperializmus” zászlóit valóban amerikai katonák hordozták, amerikai fiúk vére hullt el érdekében. Azonban egy politikában tudatlan és járatlan nagy nemzet lobogói mögött valójában a világhódítók menetelnek és masíroznak ma is, a szabad, független népek leigázására.

Csak néhány példát sorolunk fel. A Speyer et Co. nevű nagy zsidó bankház adta Mexikónak, 1903-ban az első 12 és fél millió dolláros kölcsönt. Ezzel megszerezték Mexikó összes olajkoncesszióit. A „keresztény” Rockefeller, Morgan és túlnyomó részben Jacob Schiff, Speyer és a többi nagy zsidók lettek urai Mexikó csaknem összes természeti kincseinek. Bernhardt Manesse Baruch, a zsidó irányítás alatt álló National City Bank, Guggenheim, a zsidó rézmágnás lettek az ország tényleges urai. Kormányokat buktattak, diktatúrákat, katonai juntákat cseréltek. 1912-ben – éppen a mexikói ügyek kapcsán – William Howard Taft elnök kénytelen volt elismerni a szenátus egyik bizottsága előtt, hogy Mexikó ügyében nem cselekedhetett másként, mint, ahogy cselekedett, mert Jacob Schiff, Simon Guggenheim, J. et W. Seligman, James Speyer fizették a pártjának választási költségeit.

Nicaragua vámjövödelmeit, alkoholadóit, vasútait, hajózási vonalait zálogosította el már 1906-ban ugyanezeknek a világhódítóknak.

A Panama Canal Company of America egyik alapítója és fő finanszírozója a Kuhn and Loeb bankház volt. Kuba iparát a Guggenheimok kontrollálják túlnyomó részben. Sant Domingo véres harcok és a lakosság súlyos életveszteségei közepette vált a Kuhn and Loeb, Speyer and Co., Otto Kahn gyarmatává. Az USA katonai diktatúrát vezetett be, eltávolította a bennszülött hivatalnokokat, koncentrációs táborokba vitte a lakosság egy részét. Aztán a világhódítók megkezdték a kizsákmányolást.

Bolíviából Speyer, Guggenheim csináltak, a dollár-imperializmus szentséges ürügye alatt zsidó gyarmatot, olyan mértékben zsákmányolva ki a cinkbányákat, ami páratlanul áll a gazdasági történelemben.

Chilében ma is a Guggenheim Trust és a Morganok uralják a salétromipar 35 százalékát és a rézpiac 90 százalékban az ő kezükben volt már 1935-ben is.

Peruban a Seligmanok, a Goldschmidtek az urai a rézbányáknak.

Kanadában a nikkeliparban Lord Melchedt, – eredeti nevén Mond, – zsidó iparmágnás az úr. És a 30 milliárdnyi kanadai vagyonból 3 milliárdnyit amerikai zsidók ellenőriznek.

A filippini szigetek lakosságának egyhatoda elpusztult az idő alatt, amíg az amerikai dollár-imperializmus, – lényegében a Kuhn and Loeb, – tengerészgyalogsága barbár kísérő jelenségek között meghódította a szigeteket.

A kínai kereskedelmet Morganékon kívül a zsidó vezetés alatt álló National City Bank és – természetesen a Kuhn and Loeb – szervezték. Később az International Banking Corporation, Edward Harriman, a vasút király és Isaac Guggenheimer kezdték meg Kína gazdasági kihasználását. Schiff, Morgan, Kuhn and Loeb, Harriman szűrtek aranyat a kínai vasútépítésekben.

Hihető, elképzelhető, hogy ezek a függöny mögött rejtőző és mégis az egész világot behálózó hatalmak nem lettek volna alkalmasak a világ leigázására, háborúk kirobbantására és „békék” teremtésére?

Rakovszkij szerint tőlük származik a bolsevizmus megmentése, ők urai a Németország elpusztítására irányított Hitler-támogatásnak, Sztalin-paktumnak, a légiháborúnak, a 18 millió német kiűzésének, Európa rabszolgaságának, a függetlenségükért küzdő ázsiai népek elnyomatásának. Ez a világhatalom állt a nürnbergi per mögött, ez egyezkedett Yaltában, ez ölte meg a demokrata Forrestalt és a kommunista Zsdanovot, amidőn ezek törésre akarták vinni a dolgot a bolsevista és a kapitalista világ között. Ez tette el az útból az európai keresztény népek vezetőit háborús bűnösség címén, és ez eszelte ki a Szovjet-unió megmentésére szolgáló újabb elméletet – a ko-egzisztenciát.

A legborzalmasabb körülmények között mégis az atomkémkedések idején mutatta meg az arcát ez a Rakovszkij szerint „felsőbb” hatalom. Miért nem volt hajlandó bírái előtt elárulni Julius Rosenberg igazi megbízóit, holott ezzel megmenthette volna maga és felesége életét?

A felelet egyszerű. Ez a szegény kis zsidó, társaival együtt, ennek a világhatalomnak ügynöke volt. Nem a maga kezdeményezéseként adta át az atomtitkot Kaganovicséknak. Valakik megbízták, valakik beleszuggerták, hogy neki a jó, hű nacionalista kis zsidónak szent, nemzeti, vallási kötelessége, hogy a Kremlnek átadja az atombombatitkot és ezzel megakadályozza a harmadik világháborút, amely a szent rabbik – már ismertetett – véleménye szerint a „világ-zsidóságának megsemmisítésére” vezetne. Kik voltak ezek a megbízók? Kuhn and Loeb, Oppenheimer, Strauss, vagy megint csak együttvéve valamennyien? Annyi bizonyos, hogy a kis Rosenberg és felesége, Ethel, valóban a mártírok némaságával haltak meg és sírjukba magukkal vitték a XX. század egyik legnagyobb titkát. A zsidóság, amely őri, fanatikus jelenetek között kísérte őket a temetőbe, tisztában volt vele, hogy ez a házaspár az ő életükért, megmaradásukért, a világzsidóságért áldozta fel magát az által, hogy nem nevezte meg a megbízóit, az igazi bűnösöket!

Ma ők csinálják a háborúkat és kötik a békéket. Erre vonatkozólag nagyon jellemző cikket írt a La Voix de la Paix című francia lap 1955. VI. 15-i számában egy baloldali publicista, aki öntudatlanul is élesen világít rá a kulcspozícióból kormányzott „demokráciák” lényegére.

„A francia parlament – írta – egy fajtája a zárt társaságnak, amelyben nagy bankcsoportok tagjai találkoznak. Ezek: 1.) Union des Banques Americaines, amelynek politikai képviselője Franciaországban René Pleven, aki pályafutását mint Jean Monnet titkára kezdte. 2.) Az Union Européenne, amelyben a Rothschild bankházak csoportosulnak. Ennek a politikai képviselője René Mayer, aki korábban a Rothschild vállalatok igazgatója volt. 3.) Egy kisebb pénzintézet, Banque Gradis, amelynek hatásköre nem terjed túl a francia határokon. A Banque Gradis szolgálatában állanak azonban olyan újságkirályok, mint Servan-Schreiber (zsidó), aki a L'Express című nagy befolyású hetilap pénzügyosa. (Az egyik Servan-Schreiber házassági kapcsolata révén is szoros kapcsolatban áll a Gradis-családdal.) A második világháború után a Gradisok, egy, a Lazard (zsidó) bankházzal kötött egyezményük segítségével jelentős mértékben kiterjesztették hatalmukat. Az Indo-Kínában folyt háború során a Rothschildok fő érdekeltségei az ország északi részében voltak. A Rothschild-ház véleménye szerint ez tette szükségessé a viet-nami háború folytatását, mindaddig, amíg a ho-csi-minek meg lehet semmisíteni. Ezzel szemben a Gradis bankház – Lazard és Servan-Schreiber érdekeltségei főként Dél-Viet-namban feküdtek. Így ezek okosabbnak tartották a békeltárgyalásokat. Így csináltak miniszterelnököket Mendes France-ból, aki a parlamentben megkapta azokat a szavazatokat, melyekkel Jaquinot úr, az egyik Lazard-lány férje rendelkezett. A következmények ismeretesek. Hogy saját dél-vietnami érdekeltségeit megmentse a Gradis-Lazard et Co. Hotschiminnek ajándékozta azt, ami a Rothschildoké volt.”

Pár sorban félelmetes kép bontakozik ki Szent Lajos Franciaországaról, amely különféle zsidó bankházak és rothadt parlamenti demokraták parancsuralma alatt áll, ma az egyik fő támaszpontja a világot fojtogató nemzetközi összeesküvésnek.

A sok-sok leleplezés között, amelyek a második világháború után ezekről a titkos világhatalmakról megjelentek, talán legnagyobb figyelemre Francis Quinsey-nek, az argentinai *Der Weg*-ben megjelent cikke érdemes, amelyet a Rockefellererek világpolitikájáról írt. Röviden összefoglalva a „keresztény” Rockefeller bankház jelenlegi ura, Nelson Aldrich Rockefeller már hosszabb idő óta szorosan együttműködik a Kuhn Loeb et Co. New York-i zsidó bankházzal. Ennek jelentősége csak akkor érthető meg, ha tudjuk, hogy a Rockefellererek öt milliárd dollárnyi amerikai vagyont kontrollálnak, és ha figyelembe vesszük, hogy Nelson Aldrich Rockefeller, mint haladó és progresszív milliárdos, a legszélsőségesebb vörös elveket vallja. Rooseveltt a második világháború alatt Nelson Aldrich Rockefellert bízta meg a Coordinator of Hemisphere Defence vezetésével, amelynek célja a délamerikai államok kézben tartása és a délamerikai piacok ellenőrzése volt. Ez a szervezet olyan vörös volt, hogy az amerikai néphumor szerint oda csak olyan emberek juthattak be, akik „Moszkvában kiállított, kifogástalan pártigazolvánnyal rendelkeztek.”

Köteteket töltene meg annak leírása, hogy a Rockefeller-ház ura, vezettetve a szovjet bolsevik forradalmat és atombombát finanszírozó Kuhn Loeb and Co. bankháztól, milyen végzetes szerepet töltött be a világ bolsevizálása terén. A *Wall Street Journal* 1948. május 13-iki számában Ray Cromley amerikai újságíró erősítette meg, hogy már *Yaltában, illetőleg még Yalta előtt titkos megállapodás jött létre Nelson A. Rockefeller és Gromyko, a Kreml zsidó megbízottja között a földgolyó két hemiszférára való felosztásáról*. A demarkációs vonal, amely a földgolyót ketté szeli, Finnország keleti határán, Svédország partjain halad keresztül, átszeli a kettéosztott Németországot, végigfut Ausztria keleti határain, áthalad Törökország északi határain, és befejeződik a perzsiai öbölnél. A keleti és nyugati összeesküvőknek ez a titkos megállapodása különös tekintettel volt arra, hogy Saudi Arábia gazdag olajmezői a Rockefellererek és a mögöttük álló zsidó olajmágnások ellenőrzése alatt maradjanak.

Csaknem félelmetesen hangzik a fent idézett leleplezéseknek az a bizonyított része, hogy a koreai vörösök támadását egyedül és kizárólag az az olaj tette lehetővé, amelyet a kommunista hadigépezet számára Rockefeller és Kuhn and Loeb saudi arábiai olajvállalatai szállítottak.

Francis Quinsey leleplezései szerint igen valószínű, hogy a Rockefeller-Kuhn and Loeb-csoport nem állott nagyon messze az atomtitok kiszolgáltatásától sem. Harry H. Hopkins, az amerikai politikának ez a kísérteties figurája, David E. Lilienthal és a kínai vörösök fő patrónusa, Lattimore professzor egytől egyig a Rockefeller Kuhn and Loeb csoport kreatúrái, támogatottjai és fizetett alkalmazottjai voltak.

A nyugati titkos összeesküvés sorozatosan mentette meg a bolsevizmust a biztos pusztulástól. Megmentette, midőn ugyanezek a titkos hatalmak, az angol szakszervezetek és az amerikai bankárok nyomására beszüntette a bolsevista ellenes intervenciós háborút, majd mikor hozzásegítette Sztalinékat a Szovjet-Unió iparosításához. Megmentette, amikor a Ribbentrop-Sztalin paktum idején nem mert egyszerre mindkét félnek háborút üzenni, hanem csak Hitlert választotta ki fő ellenségének. Megmentette, amikor 11 és fél milliárd dolláros csekket nyújtott át Litvinovnak *La Guardia*, és újra csak megmentette, amikor a második világháború idején Teheránban hozzájárult a balkáni partraszállás elhalasztásához, vagy amikor – idő előtt – megcsinálta a nyugati inváziót és nem várta ki, amíg a német és orosz diktatúrák seregei elvéreznék egymással szemben.

Pedig Truman, akit Amerika egyetlen „antiszemita” elnökének tekinthetünk Jefferson óta, 1941-ben a szovjet-német háború, kitörése napján megmondotta:

– *Üssék, gyilkolják egymást. Mi nekünk mindig azt a felet kell támogatnunk, amelyik a gyengébbik!*

Harry S. Truman, a déli demokrata, a bátor, kis civil és egykori haragos nyakkendőkereskedő, rettenetes örökséget vett át Roosevelttől. Fehér Házat, amely tele volt zsidókkal. Hadsereget, amely tele volt kommunista kémekkel. Egyesült Államokat, amelyben hemzsegték az atomkémek, a szovjet ügynökök. Amerika-politikát, amelyet Roosevelt agytrösztje úgy irányított, hogy a Rajnánál legyen a Szovjet és Amerika határa.

Egy bizonyos, Harry S. Truman, mire hivatali idejének végére ért, a Fehér Házból kisöpörte Roosevelttől összes világhódítóit, beleértve Samuel Rosemant is, aki homoszexuális bűncselekmények miatt 7 évi börtönre volt elítélve. Truman elnöksége alatt született meg a Marshall-terv, amelyhez a kollaboráns Marshall tábornoknak semmi köze sem volt, de amely mégis megakadályozta Európa gazdasági lerohanását. A Truman-doktrína állta útját a Dardanellák meghódításának és Irán lerohanásának. Truman elnöksége alatt szabadon folytak a McCarthy-vizsgálatok, és a McCarthy-bizottság a felelősségre vont 2900 áruló közül 2200 zsidó mivoltát állapította meg. Truman állt szembe bátran és elhatározottan az észak-koreai vörösök támadásával.

Az amerikai zsidó sajtó nem egyszer írta meg Trumanról, hogy „antiszemita” politikát folytat. És a világhódítók tudják, hogy ki az ő ellenfelük. Truman megszigorította a DP-törvényt, és módját ejtette, hogy a „nácizmus hatmillió zsidó áldozata” közül lehetőleg minél kevesebb jöjjön Amerikába az atomkémek segítségére.

Truman még csak alelnök volt, és Roosevelttől utolsó napjait élte, amikor a nyugati világban nagyon is komolyan felmerült az a gondolat, hogy a második világháború keretében el lehet intézni a szovjet kérdést is és – a trumani elmélet szerint – Hitler bukása, vagy halála pillanatában el kell pusztítani a bolsevizmust. *A demokráciának, a szabadságnak ez volt az utolsó esélye a győzelemre.*

Világosan látta ezt például Montgomery marsall, az angolok nagy hadvezére, aki 1945 áprilisában komoly katonai tárgyalásokat kezdett a már megvert német hadsereg vezetőivel, hogy egy formális kapituláció után együtt rohanják le a kivérzett és utolsó erejét fogyasztó szovjet hadvezetést. Mindazok, akik ezekben a lázas napokban Európában éltek, tudták, vagy legalábbis érezték, hogy a világ sorsát eldöntő nagy összeütközés a küszöbön áll. A német nácizmus ugyan meg fog semmisülni, azonban a győztes Wehrmacht együtt fog menetelni a nálánál is győztesebb angol amerikaiakkal.

A német, magyar rádióhallgató állomások, hadseregparancsnokságok már 1945 márciusában tisztában voltak vele, hogy a Szovjet-Unió erejének legeslegvégén áll. Magyarország és Kelet-Németország térségében egymás után vették fel a desiffírozott a szovjet katonai parancsnokságok Moszkvának szóló segélykiáltásait. „Fegyvert! Muníciót! Ember utánpótlást!” – jajgattak a diadalmas szovjet parancsnokok.

És akkor, amikor minden lehetőség adva lett volna arra, hogy a demokráciák a német nemzeti szocializmussal együtt elpusztítsák a bolsevizmust is, az események folyásába belenyúlt megint a Rakovszij-féle titkos kéz: egy tipikus báb-katona, az Egyesült Államok jelenlegi elnöke, Dwight Eisenhower tábornok.

A német Wehrmacht és Montgomery angol marsall közötti tárgyalások híre ugyanis nem volt mese. Legutóbb Rokossowszky vörös marsall, a lengyel kommunista hadsereg eltávolított

főparancsnoka feltűnő adatokat hozott nyilvánosságra. Elmondotta, hogy Zsukov szovjet marsallnak bizonyítékok vannak a birtokában, melyek szerint az angolok a német Wehrmachtal szövetkezve 1945 áprilisában meg akarták támadni az Európában túlságosan előretört szovjet csapatokat. A szovjet vezérkar lehallgatta és desifrizta azokat a táviratváltásokat, amelyek az angol és német főparancsnokság között ezidőben folytak. Montgomery egyedüli feltétele az volt, hogy a német hadsereg jelentse be a kapitulációt 1945. április 22-ig, s nyomban ezután megindul a közös támadás, amely legalább az Oderáig szorítja vissza a szovjet sereget.

Hillary, angol ezredes ezt a tervet elárulta Eisenhowernek, aki erre közölte, hogy amennyiben az angolok a németekkel szövetkeznek a bolsevisták ellen, megvonja tőlük a nélkülözhetetlen hadianyagokat és „lábhoz tett fegyverrel” fogja szemlélni az eseményeket.

Ma teljes joggal mondhatja el az emberi szabadság egyik utolsó eshetőségének nagy pillanatáról a véreskezű Zsukov marsall: „Eisenhower *barátom* közbelépése megakadályozta ennek az áruló tervnek a kivitelét.” (Das Neue Zeitalter 1957. szeptember 28.)

Roosevelt házi generálisa, tekintélyes amerikai szabadkőműves mestere, akiről Mac Arthur oly találóan mondta: „Eisenhower nekem nem vezérkari tisztem, csupán írnokom volt”, – megsemmisítette az utolsó reményt. A Szovjet-Unió nemcsak megmenekült, hanem a világ egyik legerősebb hatalma lett. Ezután csak természetes, hogy Baruch és Morgenthau kedveltje, a Morgenthau-terv végrehajtója az Egyesült Államok elnöke lett, miközben a függöny mögötti hatalmak az elnökjelölésnél is elejtették úgy Taftot, mint Mac Arthurt, Eisenhower elnökségével megszűntek a McCarthy-vizsgálatok. A Fehér Házba visszatértek a világhódítók és ezekből a jelenségekből, talán a gyermek is megértheti – hogy Eisenhower teljes közönyével, egykedvűségével miért akadályozta meg az új sorsfordulatot jelentő magyar forradalom megsegítését 1956. november 4-én.

A világhatalom keleti fele, Mr. Eisenhower jóvoltából újra megmenekült. És ennek a tipikus karrierista bábkatonának felelőtlensége folytán jutottak szovjet kézre a rakéta titkok is. 1945-ben a német tudósok – a bolsevisták közeledésének hírére – kiürítették Peenemündét, ahol a V 1 és V 2 készültek, s ahol készen állt már a V 9 is, a mai szovjet sputnyik megfelelője. A németek 54 vagon műszaki rajzot, tudományos anyagot hoztak az amerikai szovjet határra és akartak átadni az amerikaiaknak. Az amerikai CIC, amely akkor szinte kizárólag világhódítókból állott, a német tudósoknak azt parancsolta, hogy az 54 vagon anyagot hagyják a szovjet kezén. Ők maguk átjöhetnek, de csak 50 kiló személyi csomaggal. Tudott-e minderről Mr. Morgenthau „főparancsnoka”, Eisenhower? Mindez kérdés. A tény, hogy a rakéta titok, éppúgy, mint az atombomba a szovjet kezére került.

Van-e tehát egy világot behálózó, nemzetek fölötti összeesküvés? És erre a kérdésre nem lehet másként felelni, mint határozott – igennel. Ez az összeesküvés mindig is jelentkezett az emberiség nagy válságai idején. Keze ott volt a francia forradalomban, a XIX. század szocialista-kommunista mozgalmaiban, az első világháborút követő békekötésekben. Felmerültek körvonalai 1917-ben a cári Oroszország elpusztításakor, és Rakovszkij felidézett naplója szerint ennek az összeesküvő csoportnak köszönhető a bolsevizmus megmentése, a már-már győzelmes ellenforradalom idején. Ez a titokzatos hatalom robbantotta ki a második világháborút, pusztította el a keresztény Európát és annak szellemi vezető rétegét. Ez szolgáltatta ki az atomtitkot, és ez árulta el Amerikát.

Hogy kik ennek az összeesküvő csoportnak a tagjai? Nem kétséges, hogy elsősorban a világszidóság tagjai, az ószövetségi, világhódító nacionalizmus megszállottjai, s ezek élén a nemzetközi nagytőke bankárai, valamint a bolsevizmus fő komisszárai, a Kreml urai. Az

utóbbiak közül talán nem mind. De közülük igen sokan, akik a Kaganovicsok irányítása alatt küzdenek a zsidó világkirályság megvalósításáért.

Náluknál csaknem veszedelmesebbek azok a segédcsoportok, amelyeket közel fél évszázad óta felsorakoztattak saját céljaik megvalósítása érdekében. Legújabb statisztikák szerint a földkerekségén 6 millió szabadkőműves van és ezek közül 4 millió az Egyesült Államokban él. Ezek jó része valószínűleg nem kommunista, de öntudatlanul és akaratlanul is segíti a kommunista célokat, és tudatosan érdekből vagy meggyőződésből – kiszolgálja a zsidó törekvéseket, amelyek végcélja a kommunizmus, a totális zsidó diktatúra megvalósítása, és minden emberi szabadság megsemmisítése.

Ennek az összeesküvésnek félelmetes méreteit csak akkor ismerhetjük fel, ha tudjuk, hogy az emberiség küszöb-korszakban él, és talán máris belépett a vaskorból az atomkorszakba. Nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy megjósolhassuk: a túlnépesedett emberiség és az egész földgolyó sorsa, embermilliárdok élete és kenyeré attól függ, hogy miként fogják ezt az atomenergiát a termelés javára hasznosítani. Ez az ördögi, vagy – ha akarjuk – isteni áldást hozó energia ma egy szűk embercsoportnak, a népek feletti nacionalizmus prófétáinak kezében van. Az emberiség jó része máris tehetetlen ezzel a csoporttal szemben, amely a céltalan atomrobbantási kísérletekkel egyelőre csak saját profitérdekeit szolgálja, de halálos sugárzással fertőzte meg máris vizünket, kenyerünket, születendő gyermekeink génjeit. Mi lesz, ha ez csoport az „atomenergia békés hasznosítása” címén kizárólagossági joggal kezébe veszi – mint, ahogy máris kezében tartja – ezt a végzetes energiát? Nem utópia, nem lázálom, hanem nagyon is közel fekvő valóság, hogy ennek az energiának segítségével meg fogják valósítani a világdiktatúrát. Hajtóerőt, villamos energiát csak az a földrész fog kapni, amely süketen, vakon behódol nekik. Aki nem szolgálja őket, hogy mindig a társadalmi gúla ormán maradhassanak, és az élet napos oldalán élhessenek, aki szót mer emelni életelemük – a kizsákmányolás ellen, – az nyomorultul fog elpusztulni. Mert ez az ószövetségi nacionalizmus nem ismer könyörületet, emberséget.

Ha most, – talán az utolsó pillanatban nem csavarják ki a kezéből a hatalmat, nem fosztják meg politikai, gazdasági és szellemi egyeduralmától, akkor egy-két évtizeden belül elkövetkezik a totális világterror, minden emberi szabadság, szépség, szellem elpusztulása, minden haza, minden emberi ideál megsemmisülése. Egyfelől marad négy milliárdnyi rabszolga, nemzet, faj, vallás, haza nélküli helóta tömeg, másfelől 15 milliónyi kiválasztott, aki beteljesítette a Tóra próféciját és *valóban úrrá lett – minden nemzetek fölött.*

XIX. FEJEZET

Magyarországon 1956 októberében kitört a szabadságharc. Egy egész nép kelt fel, de *nemcsak Kelet, hanem Nyugat ellen is*. A magyar szabadságharc, amilyen hősiezen szembeszállt a zsidók vezette ÁVH, a kommunista kormány rendszerével, éppúgy utasította el magától a nyugati kapitalizmus korrupt csekkönyv-uralmát.

A szabad Magyarország, ha nem is tudott megszületni, de legalább *a lelkekben új világ született*. Az ős-szocializmus, – de sokkal inkább lehet, hogy a legmodernebb szociális rend példamutató, új világa jött létre épp a munkásság és a proletariátus lelkében, elképzelésében. A szovjet államkapitalizmus, a gyárak, a bányák kizsákmányolt robotosa, a marxista-leninista intézet növendéke, a kommunista néphadsereg népi származású tisztje, közlegénye, a falvak parasztja egyértelműen kelt fel a bolsevizmus, *mint a zsidó világuralom legmagasabb formája* ellen.

A szabadságharc látszatát is elkerülte annak, hogy felvesse a zsidó uralom problémáját. Az ÁVH terroristáit és azok vezetőit nem mint zsidókat, hanem mint népgyilkos, munkásellenes és antiszociális elemeket irtották ki – ott, ahol lehetett. Természeténél, lényegénél fogva azonban mégis a világhódítók elleni első, igazi forradalom volt ez, mert a magyarországi bolsevista uralomnak vezérei, kulcspozícióban ülő vezetői, a terrort fenntartó rendőrtisztek, a hadsereg magasabb vezetői egytől egyig – vagy legalább is nagyon kevés kivétellel – zsidók voltak. Magának a terrornak is csak részben volt szláv bolsevista, sokkal inkább zsidó jellege.

„Belőlünk mindent elborító terror fakad!” – írták a Jegyzőkönyvek. S mindaz, amit a Jegyzőkönyvek jósoltak az „ő titkos rendőrségükről”, hatványozott mértékben, szinte ezerszeresen megvalósult. A zsidó kézben lévő ÁVH minden egyes magyart kartotékozott. Mindenkinék titkos kartotékja, úgynevezett „káderlapja” volt. Ezekbe a káderlapokba beírták minden személy jellemét, apró tulajdonságait, véleménynyilvánításait. A legsúlyosabbnak azonban az számított, ha valaki „antiszemita” volt minősítve. Tudunk olyan esetről, midőn egy fiatal tisztviselőnt csupán azért bélyegeztek antiszemita, mert nem barátkozott elég lelkesen kollégáival és kolléganőivel, akik „érezték rajta”, hogy esetleg nem szereti a zsidókat.

Ezekhez a kartotékokhoz 40 000 főnyi hatalmas apparátus az Államvédelmi Hatóságok és ennek 400 000 spiclije gyűjtötte az adatokat a társadalom minden rétegében, gyárban, hivatalban. S aki valamilyen oknál fogva az ÁVH-ra került, azzal elképzelhetetlen kegyetlenséggel jártak el.

1945–46-ban a Zsidó Munkaszolgálatosok Bajtársi Egyesülete szállta meg a terrorrendőrséget. Ez a szervezet egy, korábban milliomos zsidó orvos, dr. Klár Zoltán, jelenleg amerikai „lapszerkesztő” vezetése alatt állt. Ezek egész csoportokat alakítottak, amelyek bejártak a fogházakba, hogy az ott tartóztatásban lévő női foglyokat rendszeresen, naponta többször is megbecstelenítsék. A kínzásnak olyan bestiális módszereit találták fel, amelyek elképzelhetetlenek még a kínai kínvallatás dús fantáziájában is. Meztelenre vetkőzött zsidó rendőrnők a foglyok jelentésében vad orgiákat rendeztek, majd a foglyok hímveaszéjébe vékony üvegcsövet toltak be, s kívülről egy kalapácsütéssel darabokra zúzták azokat. A sok éven keresztül megkínzott elítélteknek a fogházi séta alkalmával naponta vadul ütniük, verniük kellett társaikat. Jellemző, hogy még a kommunista Kádár Jánost is megkínózták, midőn pillanatnyilag szembefordult a moszkvai rendszerrel. Összes ujjáról letépték a körmököt, azután pedig szabályosan kasztrálták, – mint ezt több svájci újság is közölte.

A börtönökből kiszabadult és Nyugatra jött szabadságharcosok tíz és tízezer hasonló esetről hoztak hírt. Midőn pedig sikerült megszállni az ÁVH épületeit, azokban a terrornak olyan bizonyítékait találták meg, amelyekben nem hitt volna senki Nyugaton. Hatalmas termekben százezer számra vették hangszalagokra a legjelentéktelenebbeknek látszó telefonbeszélgetéseket. A külföldről érkezett legártalmatlanabb levelet is mikrofilmre fényképezték és hatalmas kartotékrendszerben őrizték. Budapesten a Tisza Kálmán téren a félbehagyott földalatti villamos egyik főpályaudvara helyén 3000 cellával ellátott titkos börtönt építettek, amelynek létezéséről a szabadságharcig senki sem tudott. Földalatti börtönök voltak a vidéki városokban is, és egész alagútrendszereket fedeztek fel, amelyek arra szolgáltak, hogy forradalom esetén a „vezérek” biztonságba menekülhessenek,

S ha tekintetbe vesszük, hogy a vezetők mindenütt zsidók voltak, akkor nyugodtan el lehet mondani, hogy *Magyarországon a zsidó világkirályság álmának legszélsőségesebb formája valósult meg.*

Ennek a terroron kívül még egy másik eszköze is volt. A biológiai osztályharcon kívül, amely fizikailag is megsemmisítette a magyarság értékes rétegeit, folyt a politikai osztályharc. Akiknek nagyapja 20–25 holdas kisbirtokos, vagy akinek apja 1945 előtt állami kishivatalnok volt, azt egyszerűen „osztályidegennek” minősítették. Hiába rendelkezett valaki a legfelsőbb rendű orvosi, egyetemi tanári, jogi, vagy mérnöki képesítéssel, ha osztályidegen volt, nem dolgozhatott másként, mint egyszerű fizikai segédmunkás. Ezek helyére részben tanulatlan kommunisták, főként azonban zsidók kerültek, akik a rendszer kulcspozícióit foglalták el. Ugyanakkor a befogadó ország intellektueljei közül 50 000-et vidékre – a legnyomorúságosabb körülmények közé – deportáltak. 1953-ban kb. 95 000 politikai fogoly dolgozott az internáló táborokban, 25 000-re rúgott a börtönökben lévő politikai foglyok száma és 1945–56 között 15 000 „hivatalos” kivégzés történt. Az utóbbi adat csak akkor került nyilvánosságra, amikor 1956. november 1-én a szabadságharcosok a gyűjtőfogházat felszabadították.

Irtózatossá számok ezek, ha tudjuk, hogy a 100 milliós cári birodalomban összesen csak 40 000 száműzött volt, s ha tudjuk, hogy Magyarországon 1867 és 1939 között sztrájkok, tüntetések, zavargások során összesen 17 ember halt meg a karhatalom fegyverhasználatának következtében.

A cél világos és tagadhatatlan volt: tömeget, megfélemlített, szellemileg elbutított rabszolgát csinálni a népből és nemzetből, hogy afölött a Jegyzőkönyvek útmutatása szerint – szabadon uralkodhasson a zsidóság. Október 23-án ez ellen az uralom, a zsidó világkirályság ellen kelt fel a magyarság, amelyet mégsem lehetett megtörni és akarát nélküli embercsordává tenni.

Budapest véres aszfaltján egyszerre bukott meg és szenvedett vereséget a világhódítók mindkét rohamlépcsője. A magyar proletárság, egyetemi ifjúság – kezében fegyverrel – a harmadik lépcső ellen harcolt: a terror, elnyomás erőszakszervei ellen küzdött, világot megrázó fanatizmussal. *Azonban nem kívánta vissza a második lépcső, a liberális kapitalizmus uralmát sem.* Nem kívánt sem hitleri rendszerű totalitarizmust, sem az Egyházak világi uralmának visszaállítását.

Szocializmus, terror nélkül! – ez volt az íratlan program. Nemzeti szabadság – gazdasági függőség nélkül!

Világos, hogy egyelőre ezt a programot éppúgy nem tűrhette el Kelet, mint ahogy nem támogatta és *teljesen magára hagyta* Nyugat. A magyar szabadságharc nemzeti és nacionalista volt. Tehát éppúgy szemben állott a moszkovitizmussal, mint a világkormányos ENSZ-uralom másfajta terrorjával és más fajtájú rabszolgarendszerével.

A két hemiszféra elmélete akkor vált kísértetiesen világossá, midőn a keleti hemiszférából ki akart törni a magyar nép és a nyugatiból az arab világ, élén Egyiptom nacionalista rend-

szerével. Az még természetesnek látszott, hogy Kaganovics – aki ekkor hirtelen előlépett a Szovjet-Unió élvonalába – megindította Zsukov páncélosait Magyarország ellen. Az azonban már nem látszott ilyen egyszerűnek, hogy ugyanakkor Izrael, szövetségben Angliával és Franciaországgal, orvul megtámadja a szabad Egyiptomot.

A két világ szinte egy napon deklarálta, hogy a két hemiszféra elmélete *ma is érvényes*. És érvényes természetesen Yalta, Potsdam, a Gomberg terv. Az akkor megvont demarkációs vonalakat nem szabad átlépni sem Magyarországon, sem Egyiptomban. Különben jönnek Ben Gurion és Kaganovics páncélosai, hogy vérbe fojtsanak minden nacionalizmust, minden szabadságvágyat és nemzeti függetlenséget.

Október 23-án tört ki a magyar szabadságharc és október 29-én lépték át az izraeli csapatok az egyiptomi határt. Ugyanezen a napon jelentették a magyar szabadságharcos rádiók, hogy a Szovjetunió felől erős páncélos kötelékek megkezdték a bevonulást Magyarországra.

A Nyugat elképesztő árulást követett el Magyarország és Egyiptom ellen. Miután a New York-i zsidóság már a forradalom első napjaiban gyűlést tartott és azonnal „antiszemita” felkelésnek bélyegezte a magyar szabadságharcot, az UN sietett azt magára hagyni és kiszolgáltatni a szovjet páncélosoknak. Anglia, Franciaország pedig Ben Gurion szövetséges társaként siettek lebombázni a port-saidi „antiszemita” gyermekeket.

A nyugati árulás azonban fájdalmasabb, végzetesebb és árulkodóbb volt, mint a nyílt szovjet brutalitás. Nyugat elárulta saját magát is, a saját maga által hirdetett elveket, a demokráciát, humanitást és soha inkább, mint ezekben a napokban bizonyosodott be, hogy a szavak, frázisok mögött egy félelmetes idegen érdek, a zsidó világnacionalizmus könyörtelenül és mind nyíltabban képviselt érdekei húzódnak meg. A fegyverek mögött az ő érdekük áll, és uralja a világot. Ben Guriont senki nem állította a nürnbergi törvényszék elé, holott ugyanilyen „támadó háború tervezéséért” Jodlt és Keitelt kivégezték. Az Egyesült Nemzetek pedig – 1800 közül 1200 zsidó alkalmazottal – elnézték, hogy szemük előtt a szovjet elkövesse a legrettenetesebb genocidiumot.

Mindez azonban csaknem természetesnek látszik, ha figyelembe vesszük, hogy amit visszaállítottak, az Rákosi-Roth Mátyás nélkül is a teljes és tökéletes zsidó világkirályság volt.

A nyugati sajtó egy része szívesen terjeszti, hogy a magyar forradalmat követő kormány tulajdonképpen „antiszemita”. Nézzük tehát a valóságot. Hiszen most bizonyul be legjobban a második vonal elmélete. Mert Kádár János, a kasztrált, idegroncs bábember, akit lényegében Csernáknak hívnak, és szláv származású, tényleg nem zsidó.

A két helyettes miniszterelnök, Apró-Apfelbaum Antal, és Münnich Ferenc azonban zsidók. A külügyminiszter, Horváth Imre zsidó. Minkét helyettese Sík Endre és Sebes István zsidók, Révész Géza honvédelmi miniszter zsidó, Antos István pénzügyminiszter zsidó, Nezvál Ferenc igazságügyminiszter zsidó, a kohó- és gépipari minisztérium első helyettes minisztere Bakonyi Sebestyén félzsidó, a külkereskedelmi miniszter, Incze Jenő zsidó, a belkereskedelmi miniszter, Tausz János zsidó. A kultuszminiszter, Kállai (Campescu) Gyula romániai zsidó, egyik helyettese, Aczél György, aki főszereplője volt az egyházak elleni hadjáratnak, szintén zsidó.

A kommunista párt központi bizottságában – amely a bolsevista rendszerekben tulajdonképpen a kormánynál is fontosabb szerv – ismét hemzsegnak a világhódítók. A központi bizottság jelenlegi zsidó tagjai (1958) Apró-Apfelbaum Antal, Aczél György, Fock Jenő, Földes László, Friss István, Horváth Imre, Kállai (Campescu) Gyula, Kis Károly, Münnich Ferenc, Nemes Dezső a Népszabadság szerkesztő tanácsának elnöke, Nezvál Ferenc, Nógrádi

Sándor, Orbán László, Révai Kálmán az elnöki tanács alelnöke, Révész Géza, valamennyien zsidók.

A félelmetes és rettegett hírű ÁVH-t, a gyilkosoknak és terroristáknak ezt a szervezetét teljes hatalmába visszaállították és – mint eddig is történt, – a vezetői túlnyomó többségükben a világhódító faj tagjai közül kerültek ki.

Talán nem a magyar elfogultság mondatja velünk, hogy a magyar szabadságharcnak mégis világtörténelmi jelentősége volt. A munkásság és a világ igazi szocialistáinak lelkében véglegesen és tökéletesen *megbukott a marxizmus minden formája*, amely a zsidó világkirályság érdekében több mint egy évszázadon át szintezte lefelé az emberi értékeket. Megbukott a kulcspozíciókból irányított világuralom is, mert a munkásság és a proletariátus, a szellemi rétegekkel összefogva – egyelőre ösztönösen – ezeket a kulcspozíciókat számolta fel a vasfüggöny mögött. Magyarországon kiderült, hogy a munkásság nem kívánja az úgynevezett nyugati kapitalizmus rendszerét sem, mert elutasította magától a kizsákmányolásnak úgy keleti, mint nyugati formáját. A maga tulajdonában akarja látni a termelő eszközöket, *de nem valami nemzeti kommunizmus, hanem egy új, totalitarizmus nélküli nemzeti és szocialista rendszer alapján*. És ez a felismerés erős gondolkodásra kell, hogy készítse a nyugati kapitalista világot, a nyugati munkásságot is. Az atomháború és az atomhalál elől csak az mentheti meg az emberiséget, ha Nyugat, Kelet munkásai felé fel tudja mutatni a szocializmusnak azt a formáját, amely Magyarországon született, amelynek ideológiáját csak később írják meg. Csak ilyen szocializmus tudja kivenni a terrorszervezetek kezéből a géppisztolyt, és tudja szétzúzni a nyugati aranybörjút, a zsidók által kormányzott nagytőke hatalmát.

Csak egy gyűlölet nélküli szocializmus lehet az emberiség megmentője s mindaddig, amíg ki nem lehet kapcsolni a világ légköréből azt a gyűlöletet, amellyel a zsidó szellem legalább 2000 éve fertőzi a Nyugatot, addig mindig fölöttünk lebeg az atomhalál veszélye, vagy rabszolgasors végzete.

Mindezt azzal kell kezdeni, hogy fel kell számolni az antiszemitizmus infantilis formáit. Ki kell mondani bátran: nem vagyunk antiszemiták. Legelső sorban faji alapon ítéljük el az antiszemitizmust, mert az igazi szemiták a mi arab testvéreink, és a világharcban minden nacionalista erő természetes szövetségesei.

Nem vagyunk „antiszemiták” a szó hitleri értelmében, tehát faji alapon sem, és nem hirdetjük, de nem is ismerjük el egyetlen faj felsőbbrendűségét sem.

Nem vagyunk „antiszemiták” vallási téren sem, mert elég felvilágosult emberek vagyunk ahhoz, hogy egyik vallást éppúgy tiszteljük, mint a másikat.

Nem vagyunk „antiszemiták” legfőképpen pedig a tekintetben, hogy nem gyűlöljük a zsidó ember egyetlen tulajdonságát sem. Sem orrának alakját, sem társadalmi manírijait.

Amit gyűlölünk: az a zsidó világhatalom és 6000 éves nácizmus, amely le akarja igázni, s szolgaság, atomhalál és kizsákmányolás felé sodorja az egész emberiséget. És ezért nem szabad harcolnunk egyetlen zsidó emberi, faji, népi tulajdonságai ellen, de – akár mint demokratáknak, akár mint szocialistáknak, vagy nacionalistáknak nemcsak jogunk, hanem *emberi kötelességünk harcolni és pedig – kimondjuk ;– minden törvényes eszközzel, ha kell, forradalommal is a zsidó világuralom bármely formájának megmaradása ellen. Jogunk van szemben állni minden illegális hatalommal. Jogunk van felszámolni a második vonalat.*

Ahol ez a világhatalom jelentkezik, ott könyörtelenül a közvélemény elé kell állítani cselekvéseit. Meg kell teremteni a világ anti-júdaistáinak közös nagy nemzetközi – vagy jobban mondva – nemzetek fölötti szervezetét.

Ennek kötelessége lesz majd meghatározni a küzdelem módját, amely egyes országok helyi adottságaitól függ. Ne akarjon ez a szervezet a nemzeteknek államformát, politikai irányokat előírni. Amerikában talán a demokrácia fegyverével kell harcolni: szavazás, felvilágosítás, szükség esetén társadalmi és gazdasági bojkott. Az úgynevezett fasiszta országokban a központi hatalom megnyerésével. A szocialista országokban az őszinte, tiszta kezű szocialisták meggyőzésével. A vasfüggöny mögött – ha kell – partizánharccal, *kizárólag a rendszer zsidó vezetői ellen*. Itt jogos a géppisztoly is, amelyet olyan példamutatóan vettek kezükbe a magyar szabadságharc hősei. Terrorra terror! Terrorizmus – *de csak a terroristákkal szemben!*

A törvény és a rend uralma sehol sem jelentheti a szabadság eltiprását. Csak az afféle „szabadságnak” kell véget vetni, amelyben egyetlen törzsi náciizmus hordozóinak minden meg van engedve. Abban a pillanatban, amelyben az ilyen féle „szabadságot”: a terror, a kizsákmányolás, korlátlan nyereszkesedés egy népre korlátozott szabadságát, tehát a zsidó világhódítók *kiváltságait* meg lehet szüntetni, a zsidóság előtt is fel fog merülni saját sorsának nagy kérdőjele.

Meddig mehet ez így? Meddig lehet még csalódásból csalódásba vonszolni nemzeteket? Meddig lehet fenntartani a bolsevizmust, és mikor következik el Amerikában is a mindent elsöprő felébredés, amelynek földrengéseit már jelzi a szeizmográf? Meddig tűrik még a népek, nemzetek, hogy ők rabszolgák, elnyomottak, megcsalatottak legyenek és időről időre vad öldöklést rendezzen köztük egy vérszomjas, idegen nacionalizmus?

És a magyar szabadságharc itt nyitja meg előttünk a fényesebb egeket, az új világ kezdetét, s adja meg egyben a figyelmeztetést a világhódítóknak.

Ezt a világhódítást 2000 év óta mindig idegen fegyverekkel és idegen szuronyokkal tartották fenn s növelték a végtelenségig. „A nyugati zsidó húsz milliós keleti hadsereget fog felfegyverezni”, – írta a magyar látnok. Azonban a világzsidóság legnagyobb, legfélelmetesebb hadserege, *a szovjet vörös armada megingott* a magyar proletárok és munkásasszonyok égbe siró áldozata láttán. Miskolcon az egyetemi ifjúság ellen vezényelt orosz páncélos tisztek a nyílt utcán lőtték föbe magukat, hogy ne kelljen a vérgyilkos parancsot teljesíteni. Az orosz katonák sok helyen megadták magukat és kijelentették, hogy nem fognak magyar munkás testvéreikre löni. A budapesti szabadságharc legkritikusabb pillanataiban megtörtént, hogy orosz páncélosok teljes legénységükkel áálltak a szabadságharcosok oldalára és együtt lőtték a terroristák bandáját. Vannak olyan hírek, amelyek szerint egy nagy 400 páncélosokból álló orosz egység parlamentereket küldött a magyar szabadságharcosokhoz, hogy kész elnyomói ellen fordítani a T 54-esek ágyúit, ha azok nem állanak szóba a nyugati kapitalistákkal. (Az egyezség tulajdonképpen már létrejött, de későn. November 4-én elhangzott a támadási parancs és a militarizmus fegyelme egyelőre győzött az egyes katona érzésein.)

A világzsidóság legnagyobb hadsereg lelkében megrendült. Vele együtt megingtak, sőt nyíltan a nép pártjára állottak az elnyomott nemzetek katonái. A román hadsereget nem lehetett bevezényelni Magyarországra, mert a romániai zsidó vezetők figyelmeztették Moszkvát, hogy a román egységek át fognak állni a magyarok oldalára.

„Krisztus katonái” – mint az egykori washingtoni cionista gyűlésen nevezték a vörös hadsereget nem megbízhatók többé a cionizmus számára.

– Ha eljön az óra, – mondotta egy magas rangú orosz tiszt a magyar szabadságharcosok vezetőjének, – mi is a zsidó elnyomóink ellen fordítjuk a fegyvert, amint ti tettétek. A ti hibátok csak az volt, hogy idő előtt cselekedtetek!

A függönyök mögötti hatalmak nem számíthatnak többé az orosz katonára.

De vajjon számíthatnak-e az *amerikaira*? Bármilyen morgenthau-i futószalagon jár még az amerikai politika, az USA Army is sokat tanult 1945 óta. Láttá Patton generális összezúzott testét, a német nép szenvedéseit, vérzett Koreában és látta, mint állította félre a világhódítás Mac Arthurt, a győzelmes hadvezért.

A magyar forradalom nem a vég volt, hanem a kezdet. És ez a kezdet feladta a nagy kérdést a világhódítóknak:

Meddig még?

Lehet-e örökké így élni? Lehet az örökké valóságig fenntartani a hódítók életformáját? Lehet-e örökké páncélozott autóban járni, mint Rabinovics, Rákosi-Roth és a többiek, akiket egyelőre mongol, magyar vagy román testőrök kísérnek? Vajjon nem lázad-e fel egyszer a mongol? Lehet-e így élni? Florida jachtján járni, a civilizáció, a luxus ormain ülni, és mindig remegni, hogy egyszer elvész a hatalom? Meddig lehet még belesuggerálni a világba, hogy aki minket lát és tetteinket észreveszi, az gyűlölködő „antiszemita” és meddig kell égni más népek gyűlöletének tüzes kemencéjében, hogy egyszer eljöjjön a vég és itálán Amerikában is egy Auschwitz borzalmi ismétlődjenek? Meddig kell még remegni, hogy a világ ébred, látni fog és észreveszi, hogy nem zsidók és nem a zsidók ellen kell folytatni ezt a harcot, hanem az elnyomók, a destruktörök, a diktátorok, az egy-faj rendszer képviselői, a népek megsemmisítői és terroristái ellen!?

Meddig mehet még az, hogy akasztófát állítunk a népek elitjének, és mikor a mi nacionalizmusunk ellen törnek ki felkeléseik, akkor telesírjuk a világot az „antiszemitizmus” vádjával? Meddig lehet megőrizni a mimikrit és mégis, *mint zsidók* uralkodni a földgolyón? Meddig lehet még a népeknek internacionalizmust hirdetni és magunk között a legszélsőbb faji és törzsi nacionalizmust élni? Mik vagyunk mi tulajdonképpen? Üldözöttek, vagy elnyomók? Ha minket bántanak, az „antiszemitizmus”, de ha mi gyilkolunk halomra népeket, készítünk Morgenthau-terveket, vagy szovjet tömegsírokat, az amerikai demokrácia, vagy orosz felszabadítás? Ha rombolunk, az építés, ha mi gyilkolunk, az szabadság, ha mi terrorizáljuk a világot, az demokrácia, de ha Ábrahám szent magjából elvész csak egyetlen egy is, akkor kötelességük sajnálni minket minden népeknek. Ha mi élünk a népekből, a magunk önzése szerint, az nem nacionalizmus. Ha más népek akarják önálló életüket élni, az náci barbárság!

Meddig mehet ez így? Mikor fog felébredni a világ? Meddig állhat fenn egymás mellett a kettős erkölcs, amely szerint a zsidónak minden szabad, minden megengedett más népekkel szemben? Mikor döbben rá a világ, hogy a háborúk, forradalmak, gazdasági válságok mögött mindenütt a mi akaratunk húzódott meg? A szimbolikus kígyó tekeredett végig a világon, a népek életén, gondolkodásán, erkölcsén, és fojtotta meg a keresztény országokat, a keresztény népeket, színtezte lefelé a tömegeket, irtotta az egyéniségeket, hogy szolgát csináljon a szabadokból? Mikor fog felkelni egyszer „szolgánk és teremtményünk, a barbár tömeg”? Mikor jön rá a világ, hogy nincsenek választott népek, csak – *elnyomók*! Nem jobb volna-e idejében felébredni nekünk is és megkeresni a hazát, amelyben csak magunk között és a magunk országában élnénk? Amelyben nem elnyomók volnánk, hanem szabad polgárok. Nem gyűlöltek, nem idegenek, hanem helyhez kötött, teljes értékű emberek. Vajjon nem érné-e meg az országépítéssel járó verejték az Aranyborjúk és Géppisztolyok feláldozását? Vajjon nem jobb volna-e ideje korán megállni és Ahasvérust megszabadítani a gyűlölet, az örök félelem átkaitól? Nem jobb volna-e az elnyomó hajszolt életénél, a bankár, a diktátor örök remegésénél, az uralkodó osztály bizonytalanságánál a biztos otthon, a verejtékkel épített haza?

Sion vénei bizonyára gondolnak erre, de a sovinszta örület útján nincs megállás. Különösen nincs egy ilyen sok ezeréves nacionalizmus útjain. Ma már aligha van más választás: győzelem, vagy halál! Világuralom, vagy *megsemmisülés*!

A keresztény népek azonban azt mondják, van egy másik út is. A szimbolikus kígyótól fojtogatott rab világ fölött ma is ott jár a példa, az emberiség történelmének legnagyobb anti-júdaistája: a korbácsos Krisztus. A sadduceus gyűlölet keresztfái és a templom kufárai között, egy izzó nacionalizmus lángolásai közepette magasra emeli a korbácsot. A keresztény forradalom ez, amely a világnak visszaadja, amit a júdaizmus elvett tőle: a személyiség tiszteletét, a népek független hazáját, a szegénynek a szociális igazságot. Megszenteli a proletár tömeget, és az anyagról az ég felé fordítja az ember tekintetét.

A keresztény forradalom ez a zsidó nacionalista világkirályság rendszerével szemben, a nagycsütörtöki felkelés. Az Új Szövetség ez! A teljes igazság, teljes emberség betöltése, talán az utolsó órán.

A megtévesztett tömeg előtt újra ott áll Péter s a lelki zsidóvá lettek, a „törvény alatt állók” számára a Szentlélek nyelvén kiáltja:

„Szakasszátok el magatokat e gonosz nemzetségtől!”

A Jegyzőkönyvek parancsainak teljesedésével szemben az új idők szava harsog minden rab ember felé. Száz év alatt egy másik jelszó hirdette: „Világ proletárjai egyesüljete!” S a tönkretett földi világban az ébredő népek számára új parancs hangzik:

– Világ antijúdaistái – amíg nincs késő – egyesüljete!

UTÓSZÓ

A magyar munkásság, parasztság, középosztály egyértelmű szabadságharca kötelez. Nemcsak minket. A földkerekség összes nemzeteit is! Ha együttes erővel nem tudjuk megtörni a világhódítók hatalmát, akkor vagy mint nyomorúságos rabszolgák, vagy mint stronciumtól meghülyült, degenerált emberroncsok lépnek a jövőbe, akik életben maradnak.

Ez a meggyőződés diktálta e könyvet és nem – a gyűlölet! Épp ezért a szerző arra kéri a világhódítók hatalmasságait: ne intrikáljanak, hanem – *cáfoljanak, ha tudnak*. Ne próbáljanak ismert módszereikhez nyúlni, mert minket nem lehet se megfélemlíteni, se anyagilag tönkretenni, mert az utóbbihoz túlságosan szegények vagyunk.

Ne jöjjenek a régi elkoptatott lemezekkel, hogy nácik vagyunk, mert a barna totalitarizmus éppolyan idegen tőlünk, mint a vörös, vagy akár a fekete. Ne állítsák, hogy a zsidók kipusztítására törekszünk, mert *csak a világhódító nácizmust – mint szellemi és politikai irányzatot – akarjuk megsemmisíteni, anélkül, hogy egyetlen emberéletben, vagy akár egyetlen zsidó emberi méltóságában kárt akarnánk tenni*.

Ne mondják, hogy Amerika ellenesek vagyunk, mert szeretjük a farmerek, a munkások, a hősi pionírok Amerikáját, csak a Morgenthau, Baruch Amerikáját szeretnénk távol tartani Európától. És azt se hirdessék, hogy ellenségei vagyunk az orosz népnek. Mi csak a Kaganovicsok Szovjet-Uniójának és a bolsevizmusnak vagyunk engesztelhetetlen és halálos ellenségei.

Az utolsó kérdésünk, hogy ne hamisítsanak. Ha idéznek, idézzenek értelem szerint. Ha pedig nem tennék ezt, akkor leleplezzük, falhoz szorítjuk őket.

A „ne zsidózzatok”, „lapuljunk meg és tűrjünk”, az „egyezzünk ki velük, mert az ő kezükben van a pénz” korszakának vége. Ne szajkózzák a kiöregedett jelszót, hogy itt valaki a „a buták szocializmusát” hirdeti. Mi csak az igazi, géppisztoly és aranyborjú nélküli szocializmusban hiszünk. Mi csak azt hirdetjük, hogy minden népnek joga van életre, kenyérre, szabadságra, emberi méltóságra, de egy népnek se lehetnek kiváltságai a többiek felett. Nincsenek, nem lehetnek „választott népek”, csak egyenjogú szabad nemzetek. Ez az igazság!

S az igazság egyszer mégis győzni fog!

A szerző.